

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

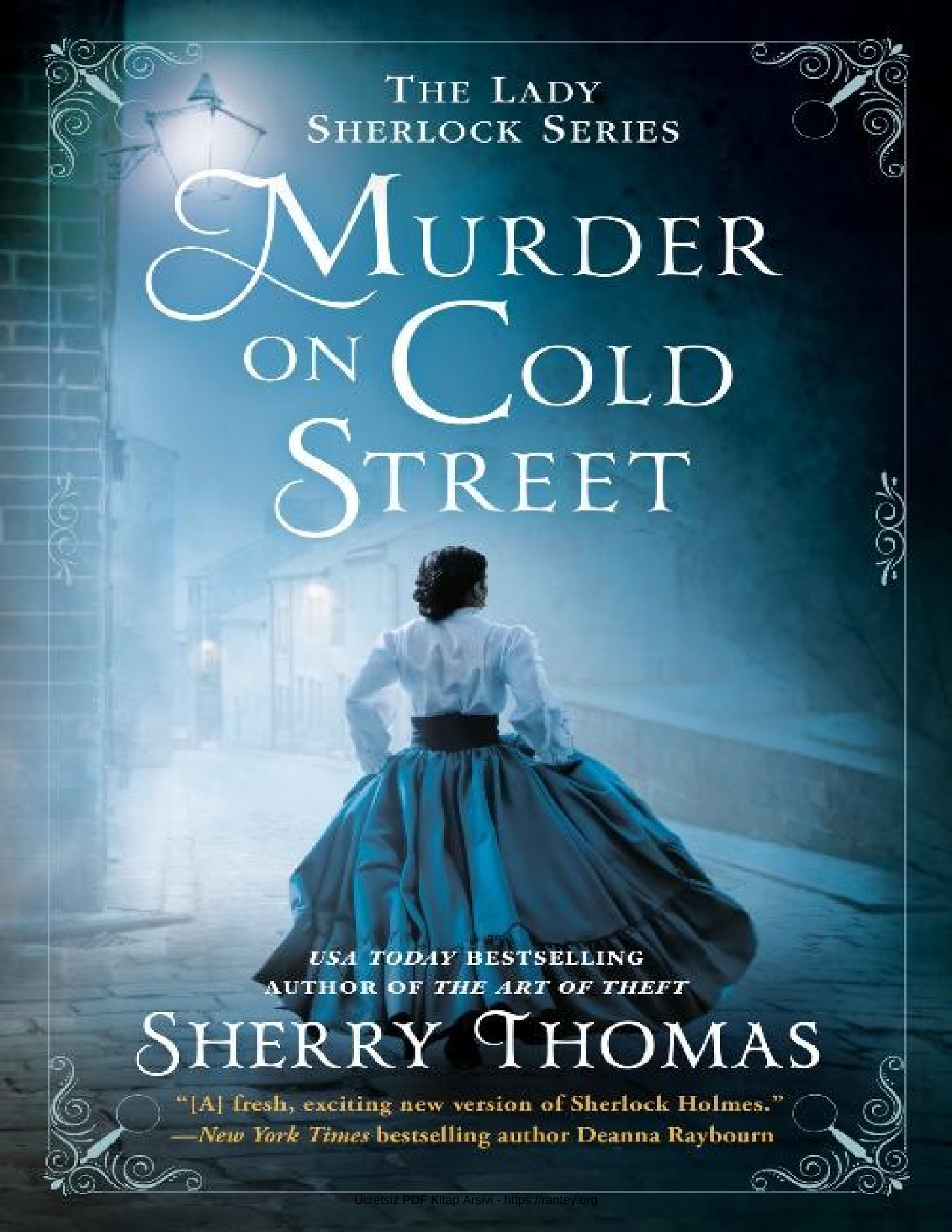
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE LADY
SHERLOCK SERIES

MURDER ON COLD STREET

USA TODAY BESTSELLING
AUTHOR OF *THE ART OF THEFT*

SHERRY THOMAS

*"[A] fresh, exciting new version of Sherlock Holmes."
—New York Times bestselling author Deanna Raybourn*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİN ÖVGÜ

Hırsızlık Sanatı

"Sherlock Holmes'ü Charlotte Holmes olarak yeniden canlandıran bu kitaplar, katmanlı hikâyelere bayılanlar için mükemmel. Karmaşık gizemlerin ve yavaş yavaş alevlenen bir romantizmin altında toplumsal cinsiyet, beklentiler ve ayrıcalıklarla ilgili akıl almaz sorular yatıyor."

-The Washington Post

"Hızlı hikaye anlatımı ve esprili düzyazı, tarihi gizemlerini eğlenceli sevenler için daha da cazip hale getiriyor."

-Publishers Weekly

"Düşünceli ama kısa açıklamalar ataerkilliği, heteronormativiteyi ve sömürgeciliği eleştiriyor, sürükleyici bir ne-kim-ne olay örgüsüne organik bir şekilde uyum sağlıyor. Gizem serisine heyecan verici bir ekleme; Holmes *Ocean's 11* ile buluşuyor, *Kadın Haklarının Savunusu* ile buluşuyor."

-Kirkus Reviews (yıldızlı eleştiri)

"Thomas'ın romanı kıvrak zekâsı ve atraksiyonuyla feminist bir Viktoryen zevk. Deanna Raybourn, Elizabeth Peters veya C. S. Harris hayranları için mükemmel olan *Hırsızlık Sanatı*, harika bir tarihi seriye mükemmel bir giriş.

Ustaca ilerleyen temposu, ilginç kahramanı ve ilgi çekici karakterleriyle gizemli bir güç gösterisi."

-Raf Bilinci

İÇİN ÖVGÜ

Leydi Sherlock Serisi

"Gerilim yüklü ... sürükleyici ve sürükleyici bir okuma ... güzel yazılmış bir roman; gizemin çözülmesinin ve kahramanının zekasının tadını çıkaracaksınız."

-NPR

"Sherry Thomas imkansızı başarmış ve Sherlock Holmes'un taze, heyecan verici yeni bir versiyonunu yaratmış."

-Deanna Raybourn, *A Perilous Undertaking* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Sherry Thomas işinin ustası ve *A Study in Scarlet Women* benzersiz bir başarı: zekice uygulanmış, güzel yazılmış ve muhteşem bir şekilde orijinal - bir sonraki cildi hemen istiyorum!"

-Tasha Alexander, *New York Times* çoksatan yazarı

"Zeki tarihi detaylar ve üst düzey bir gizem, Lady Sherlock serisinin bu ilk cildinin cazibesini artırıyor. Tarihi gizem hayranları için mutlaka okunması gereken bir kitap."

-*Library Journal* (starred review)

"İkonik dedektifin tamamen yeni ve zekice tasarlanmış bir yorumu. Sir Arthur Conan Doyle'un en iyi eserlerine layık bir olay örgüsü."

-*Booklist*

"Okurlar, Thomas'ın Sherlock kanonunun her bir yönünü nasıl ustalıkla dokuyacağını keşfetmek için nefeslerini tutarak bekleyecek ve gizemin nasıl ortaya çıktığını öğrenmek için sayfaları yutacaklar."

-Anna Lee Huber, *Lady Darby Gizemleri*'nin ulusal çok satan yazarı

Sherry Thomas'ın

Başlıkları Leydi Sherlock

Serisi

KIZIL KADINLAR ÜZERİNE BİR
ÇALIŞMA BELGRAVIA'DA BİR
KOMPLO KORKU ÇUKURU
HIRSIZLIK SANATI
SOĞUK SOKAKTA CİNAYET

Diğer Çalışmalar

BENİM GÜZEL DÜŞMANIM
LONDRA'NIN EN ŞANSLI HANIMI GELİNİ
BAŞTAN ÇIKARIYOR
MİRASÇIYI BAŞTAN
ÇIKARAN GÜZELLİĞİ
GECELERİ
TAM OLARAK LEZZETLİ BİR
KOCA DEĞİL
ÖZEL DÜZENLEMELER

MÜRDER AÇIK COLD SOKAK

SnrßßY THOMAS

BERKLEY

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2020 Sherry Thomas tarafından
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

İsimler: Thomas, Sherry (Sherry M.), yazar.
Başlık: Soğuk Sokakta Cinayet / Sherry
Thomas.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley, 2020. | Seri: Leydi Sherlock serisi
Tanımlayıcılar: LCCN 2020015834 (basılı) | LCCN 2020015835 (e-kitap) | ISBN 9780451492494 (ticari cilt) | ISBN
9780451492500 (e-kitap)

Konular: GSAFD: Gizemli kurgu.
Sınıflandırma: LCC PS3620.H6426 M87 2020 (baskı) | LCC PS3620.H6426 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23
LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2020015834> adresinde mevcuttur
LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2020015835> adresinde

mevcuttur İlk Baskı: Ekim 2020

Kapak resmi kadın © Joanna Czogala/Trevillion Images
Kapak resmi sisli sokak © Lee Avison/Trevillion Images

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_5.6.0_c0_r0

İçindekiler

[Kapak](#)

[Sherry Thomas'a Övgüler](#)

[Sherry Thomas'ın](#)

[Başlıkları Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı İthafı](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltı](#)

[Bölüm Onyedinci](#)

[Bölüm Onsekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmi](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

Yazar Hakkında

*F.O.D.-İlk olan tüm kadınlara. Sadece.
Different.-teşekkür ederim!*

Bir

ARALIK 1886

A Norveç köknarı, Bayan John Watson'ın öğleden sonraki salonunun bir köşesini kaplamıştı; yeşil ve reçineli kokusu, dalları süslü sıcak hava balonları ve bol miktarda el yapımı boynuz. Tam da burada Ağacın tepesinde hafifçe eğilmiş, ekose giysili bir melek belirdi. Melek, kendinden geçmiş bir ifadeyle -gözleri kapalı, dudakları aralık, yüzü göğeye doğru kalkık- büyük ve şaşkın görünen bir kazı kucaklıyordu.

Köknarın yanında duran ve daha da az incelikli giyinmiş olan Bayan Charlotte Holmes olmasaydı, bu gülünç görüntü her ziyaretçinin dikkatini çekerti.

Redingotunun üst kısmı kırmızı, alt kısmı kahverengiydi ve yedi katlı beyaz dantel eteği ortaya çıkaracak şekilde açılmıştı. yeşil ladin ve altın mumlardan oluşan aplikeler. Ayrıca, redingotun kahverengi kısmı çam kozalağını andıracak şekilde yapılmış ve tüm kıyafet bir Noel ağacının gerçek bir temsili haline getirilmişti.

Lord Ingram Ashburton, Holmes'u bu elbiseyle ilk kez gördüğünde, yanındaki biri çay fincanını düşürmüştü. Kendisi de Bu kadını sadece tanımakla kalmayıp onunla yazıştığına da inanamıyordu ve kadının ona doğru yürüyüp onu tanımak zorunda bırakmamış olması içini iyice rahatlatmıştı.

Elbiseyi bir sonraki görüşü dört yıl ve bir ömür sonra olmuştu. O zamana kadar onun kıyafet zevkine az çok alışmıştı. Başka bir kadın böylesine tuhaf bir karışım tarafından yutulabilirdi. O, gereksiz derecede tatlı yüzü ve neredeyse yok edilemez

Soğukkanlılık, kadife ve dantellerin isyanını bir şekilde bastırdı ve onu şatafatlı gardırobundaki başka bir parçaya indirgedi.

Evden kaçmak ve hayata tek başına yeniden başlamak zorunda kalmasına neden olan gözden düşüşünden bu yana geçen aylar boyunca, ailesinin taşradaki evinde gömülü, yalnız ve giyilmek için can atan bu özel elbiseyi birden fazla kez düşünmüştü.

Tüm saçma ihtişamıyla yurtdışında olmak.

Ayrıca, eğer onu bir daha görürse hissedeceği şaşkınlık ve sevinci de defalarca düşünmüştü. Bu görüntünün yüzüne getireceği gülümsemeyi.

Şimdi gülümsemiyordu.

Odadaki diğer kadın da öyle. Farklı koşullar altında, Lord Ingram'ın arkadaşı ve Holmes'un zaman zaman birlikte çalıştığı Müfettiş Robert Treadles'in eşi Bayan Treadles, bu kıyafet karmaşası karşısında muhtemelen iyi huylu bir takdirle sırtıyordu.

Ama elleri hâlâ Holmes'un ellerini kavramış, solgun ve kederli bir halde, sadece, "Lütfen Bayan Holmes, başka kime başvuracağımı bilmiyorum," dedi.

Lord Ingram, kardeşinin malikânesinden kendi malikânesine giderken, uzun, karmaşık ve giderek çizgileri bulanıklaşan bir dostluğu paylaştığı Holmes'u görmek için Londra'da durmuştu. Ona çizgileri tamamen silmeye hazır olduğunu söylemeye niyetlenmişti. Ve Bayan Watson'ın evinin öğleden sonraki salonunda Holmes tarafından kabul edilmeyi beklerken, kendini dizginlemeye çalışıyordu. Yapmak üzere olduğu şeyin büyüklüğü karşısında duyduğu endişe ve telaşla Bayan Treadles, kocasının cinayet şüphesiyle tutuklandığı haberiyle gelmişti.

Lord Ingram hâlâ onun sözlerini sindirmeye çalışıyor, bunun bir hata olması gerektiğine dair ilk ve neredeyse ezici inancının ötesine geçmeye çalışıyordu.

Müfettiş Treadles ile dostluğu, arkeolojiye duydukları ortak sevgiden kaynaklanıyordu. Ancak geçtiğimiz yaz, Holmes'un artık saygıdeğer bir genç hanım olmadığı göz önüne alındığında, Holmes'la devam eden arkadaşlığı Müfettiş Treadles'ı hayal kırıklığına uğratmıştı. Kendisi de Müfettiş Treadles'ın bu yeni soğukkanlılığından daha az rahatsız olmamıştı.

Ama sonbaharın sonlarına doğru, müfettişin olayları farklı, daha az mutlak bir bakış açısından görmeye çalıştığını ve dostluklarının düzelmekte olduğunu hissetmişti.

O zamandan beri zamanının çoğunu yurtdışında geçirmişti. Ancak tüm bu kaçış boyunca eve dönmeyi, çocuklarını tekrar görmeyi ve Noel'den sonra bir ara Müfettiş ve Bayan Treadles'ı ağırlamayı dört gözle beklemişti.

Bayan Treadles, Bayan Watson'ın öğleden sonraki salonunda ilk kez görüldüğünde, onu gördüğüne hem şaşırmış hem de biraz utanmıştı -son derece özel bir itirafta bulunmak üzere olan bir adam üçüncü bir kişinin varlığını pek istemezdi. Ama bu mahcubiyet kısa sürede zevke dönüşmüştü: Bir süredir görüşmemişlerdi ve onun arkadaşlığı her zaman sıcak ve düşünceli olmuştu. Onun habersiz ziyaretinin nedenini hiç tahmin etmemişti. Şimdi dehşet onu istila etmiş, ağırlaştırmak için aşağıya doğru inerken aynı zamanda yukarıya doğru çıkarak ses telini sakatlamıştı.

Holmes arayan kişinin ellerini sıkı. "Siz Bayan Treadles olmalısınız. Nasılsınız? Müfettiş Treadles kardeşim Sherlock'un çok iyi bir dostu ve destekçisi olmuştur. Bu zor anında, elbette onun iyiliği bizim öncelikli kaygımız olacaktır."

"Teşekkür ederim Bayan Holmes!" diye bağırdı Bayan Treadles.

"Teşekkür ederim!"

Yere baktı. Sanki doğru düzgün tanıştırılmadığı birine tutunduğunu yeni fark etmiş gibi gözleri büyüdü. Boğazını temizleyerek Holmes'u bıraktı ve bir adım geri çekildi.

Bu gafın farkında olmaması mümkün olmayan Holmes, fark etmemiş gibi bir izlenim vermeyi başardı. "Ben de tam kardeşimle ilgilenmek üzereydim. Lord Ingram, Bayan Treadles'ı beş dakika içinde Yukarı Baker Sokağı 18 numaraya götürür müsünüz?"

Müfettiş Treadles, Sherlock Holmes'un Charlotte Holmes için bir *takma ad* olduğunu çok iyi biliyordu. Ama görünüşe bakılırsa, karısına bu gerçeği henüz söylememişti ve Bayan Treadles hâlâ yatalak bir bilgenin 18 Yukarı Baker Sokağı'nda yaşadığına ve bilgeliğini kız kardeşi ve kahini Bayan Holmes aracılığıyla aktardığına inanıyordu.

Ve görünüşe göre, Holmes tüm kurguları bir kenara bırakmanın zamanı olmadığına karar vermişti.

O gittikten sonra Bayan Treadles, Lord Ingram'a döndü. "Robert, Sherlock Holmes ve arkadaşlarının Stern Hollow'da sizin için yaptıklarına, adınızı bu kadar kesin bir şekilde temize çıkarmalarına kesinlikle hayran kaldı. Tek umudum onun da Robert için aynı şeyi yapabilmesi."

Gözlerinde umutsuz bir umut parlıyordu ama bu umuttan çok çaresizlik gibiydi.

Kadının yanına gitti, ellerini tuttu ve nefes yolunu tıkayan korku yumrusunu aşarak konuşmaya başladı. "Sevgili bayan, doğru yere geldiniz. Holmes arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratmayacaktır. Buna güvenebilirsiniz." Silik bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim, lordum. Teşekkür ederim."

"Şimdi, Müfettiş Treadles için yapabileceğim bir şey var mı? Ben gözaltındayken bana mümkün olduğunca saygılı davranılmasını sağladı. Şimdi ben de onun için aynı şeyi yapabilirim mi?"

Başını iki yana salladı. "Teşkilatta dostları var, eminim onun rahatı ve saygınlığıyla ilgilenmişlerdir."

Sesi yarıdan fazla emin gelmiyordu. Kocasının şu anki rahat ve saygın durumundan mı, yoksa arkadaşlarının sağlamlığından mı?

Lord Ingram ikisine de soru sormamayı tercih etti. "O halde müfettişin ve sizin arkadaşınız olarak sizin için yapabileceğim bir şey var mı Bayan Treadles?"

"Artık zar zor hareketsiz kalabiliyorum. Beklerken dışarıda bir yürüyüş yapmamızın sakıncası var mı lordum?"

Gün soğuk ve griydi, hava o kadar nemliydi ki yağmur yağıyor da olabilirdi. Bayan Treadles, Regent's Park'ın korkulukları boyunca başı eğik, eldivenli elleriyle kollarını tutarak yürüyordu. Giysileri siyahtı - yas kıyafeti, ama dul otu değil - kardeşinin yazın, Mevsim'in sonuna doğru vefat ettiğini geç de olsa hatırladı.

Kaldırım işportacılar, sandviç tahtacıları ve mürebbiyelerinin peşine takılmış çocuklarla doluydu; kavrulmuş kestane satan bir kadınla çarpışmasını önlemek için dirseğiyle onu yönlendirdi. En yakın park kapısında geri döndüler ve 18 Yukarı Baker Sokağı'na gittiler, orada kapının zilini çaldı ve "Sizi burada bırakacağım Bayan Treadles. Eminim Bayan Holmes'la -ve kardeşiyle- konuşmak için biraz mahremiyet istersiniz."

"Oh, hayır, lütfen gitmeyin! Bugün Bayan Holmes'u evde bulamamış olsaydım, daha sonra sizi arayacaktım lordum. Ve şehirde olmasaydınız Stern Hollow'a telgraf çekerdim."

Titreyerek nefes verdi. "Daha gururlu olmak ve kimsenin yardımına ihtiyaç duymamak isterdim. Ama söz konusu olan Robert'ın hayatı ve bizim geleceğimiz ve Sherlock Holmes'un olduğu kadar sizin de danışmanlığınızı alabilirsem kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

Son yıllarda kendi, bazen ezici olan, hizmet etme arzusuyla boğuşmaya başlamıştı. Kontrol edilmediğinde, birinin parlak zırhlı şövalyesi olma dürtüsü mutsuz bir evliliğe yol açmıştı - zayıflığını anlayan bir erkek kardeş tarafından sömürülmekten bahsetmiyorum bile. Aslında, daha birkaç gün önce Holmes gözlerini onunkilere dikerek şöyle demişti: *"Sen pervasız bir efendinin kaprislerine göre kullanılacak bir araç değilsin ve diğer insanların yapmaktan korktuğu her göreve atlayarak değerini kanıtlamak zorunda değilsin."*

Bu nedenle, burada yardım teklif etmiş, ancak sorumluluğu üstlenmek için devreye girmemişti. Ama Bayan Treadles'ın kendisine eşlik etmesini istemesinden memnundu ve yardım için özellikle onu çağırmış olmasından dolayı da alçakgönüllüydü.

"Bu durumda, elbette sizinle geleceğim."

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, Lordum."

Belki de hayatının büyük bir bölümünü, yaptığı yardıma içerleyen ya da bunu hafife alanlara yardım ederek geçirdiği için, Bayan Treadles'ın gözlerini buğulandıran türden bir minnettarlık onu her zaman şaşırtmıştır.

Sanki o daha tohum ekmeden çiçekler açmıştı.

Holmes kapıyı açtı ve onları Yukarı Baker Sokağı 18 numaranın salonuna götürdü.

Salonda birkaç kez bulunmuş ve burayı Holmes'un ofisi olarak düşünmeye başlamıştı. Ama oda ev gibi bir havayla döşenmişti ve nekahet dönemindeki bir adam izlenimi veriyordu.

Havada, tentürlerin bitkisel, hafif alkollü kokusuyla karışık bir tütün dumanı kokusu vardı. Şöminenin yanındaki kanterbury'deki dergiler yeniydi; sehpanın üzerindeki ütülenmiş gazeteler daha o sabah getirilmişti ve Holmes'un evden çıkarken Bayan Watson'ın evinden alındığına şüphe yoktu.

Eksik olan tek şey, genellikle üzerinde duran çiçek demetiydi. Yukarı Baker Sokağı'na bakan baş pencerenin koltuğunda. Onun yerinde, kremi beyaz bir kavanozun içinde kurutulmuş lavanta sapsaplarından oluşan bir demet duruyordu; Holmes ve karısı olmasaydı, bu demet odanın odak noktası olacaktı.

Noel ağacı elbisesi.

Çay doldurdu ve zencefilli bisküvileri ve cömertçe sırlı meyve ve şekerlenmiş kabuklarla süslenmiş bayram pastası dilimlerini dağıttı. Bir süre sonra da, "Size daha sert bir şeyler de ikram edebilir miyim, Bayan Treadles?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederim."

Holmes ayağa kalktı, büfeye gitti ve bir bardak viskiyle döndü. Bayan Treadles hiç tereddüt etmeden bir yudum içti ve yutarken yüzünü buruşturdu.

Holmes ona toparlanması için bir an verdi. "Müfettiş Treadles size kardeşimle nasıl birlikte çalıştığımızdan bahsetti mi, Bayan Treadles?"

"Evet, duydu," dedi Bayan Treadles, sesi biraz boğuk çıkıyordu. "Anladığım kadarıyla Bay Sherlock Holmes şu kapının ardında ve bizi bu odadan duyabiliyor."

"Ve bizi de bir camera obscura aracılığıyla görüyor. Bu yüzden kapısı ışığı dışarıda tutmak için kapalıdır, böylece görüntülerimiz baş aşağı ve geriye doğru, onun için daha canlı hale gelecektir."

Bayan Treadles, sanki görünmeyen bilgenin şimdiye kadarki en büyük zihinsel becerisini göstermesini sağlayabilecekmiş gibi dikkatle kapıya baktı.

Holmes usulca, "Siz hazır olduğunuzda biz de başlamaya hazırız, Bayan Treadles," dedi.

Bayan Treadles derin bir nefes aldı. Sherlock Holmes'un nasıl çalıştığı sorusuna cevap vermeye hevesli görünüyordu ama şimdi tereddüt ediyordu. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Son haftalardaki olaylara dönüp baktığımda, kendimi Robert'ın -Müfettiş Treadles'ın Bana söylediği yerde, söylediği şeyi yapıyordu."

Sesindeki titreme kocası için duyduğu endişeden daha fazlasını gösteriyordu.

Onu daha fazla suçlayabileceğine *dair* bir korku vardı.

Lord Ingram kısa bir süre önce Stern Hollow'da bunu kendine hatırlatmak zorunda kalmıştı,

Tüm kanıtlar onu ve sadece onu işaret ederken, işler de korkunç görünüyordu. Yine de sıkıntılıydı.

"Bilinen gerçeklerle başlayalım," dedi Holmes sakince. "Ve sonra, Mrs. Treadles, paylaşmak istediğiniz diğer her şey."

Daha önce de bu mekanda bulunmuş olmasına rağmen, ilk kez bir müşteri toplantısına katıldığını fark etti; eğer Müfettiş Treadles ile ilk ziyaretini saymazsak, ki bu ziyaret "Sherlock Holmes" resmi olarak dünyanın tek danışman dedektifi görevini üstlenmişti.

"Bilinen gerçekler," diye yineledi Bayan Treadles. "Bu durumda sanırım Çavuş MacDonald'ın bu sabah evime gelip benimle konuşmak istemesiyle başlamalıyım."

Müfettiş Treadles'ın meslektaşısı ve çırağı olan Çavuş MacDonald'dan daha yakın çalıştığı biri muhtemelen yoktu.

birçok davada ona eşlik etmişti.

"Çavuş MacDonald evinize ne zaman geldi?" "10'a çeyrek kala ya da o civarlarda."

Lord Ingram salonun bir köşesinde usulca tıkırdayan büyükbabanın saatine baktı. Biri yirmi geçe.

"Genelde o saatte evde olur musunuz Bayan Treadles?" diye sordu Holmes usulca. "Anladığım kadarıyla yaz sonunda Cousins İmalathanesi'nin işletmesini devralmışsınız."

Bayan Treadles'ın yüzünde bir utanç ifadesi belirdi. "Normalde o zamana kadar ofiste olurdum. Ama bir önceki gece geç bir saatti ve bu sabah kendimi pek iyi hissetmiyordum. Bu yüzden ancak kısa bir süre önce kalkabildim."

Holmes devam etmesi için işaret etti.

Bayan Treadles viskisinden daha ölçülü bir yudum aldı. "Çavuşun anons edildiğini duyduğumda şaşırdım ve biraz da telaşlandım. Onu çok iyi tanıyordum, çünkü kocam yaptığı işlerden bahsetmeyi severdi ve Çavuş MacDonald da bu işlerde önemli bir yere sahipti. Ama daha önce sadece bir kez karşılaşmıştık, müfettiş ve ben dışarıdayken ona rastlamış ve onu yakındaki bir mekanda yemeğe davet etmiştik."

Müfettiş Treadles ile güvenilir teğmeni arasında Scotland Yard dışında neden bu kadar az sosyalleşme olduğunu açıklamadı ama Lord Ingram biliyordu. Bayan Treadles, kendisi ve Holmes'la aynı sosyal tabakada doğmamıştı ama rahmetli babasının serveti, ne kadar yeni ve isli olursa olsun, hayattaki konumunun evlendiği adamınkinden ve dolayısıyla meslektaşlarının çok ama çok büyük çoğunluğununkinden çok daha yukarıda olduğu anlamına geliyordu.

Babasının düğün hediyesi olan Treadles malikanesine gitmişti. Büyük ya da gösterişli değildi ama mükemmel bir adreste oturuyordu ve çok güzeldi. Bu, eğer komiserin kendisi olmasaydı, sıradan bir polisin yapamayacağı bir şeydi.

Ve o zaman bile, evi alabilmek için muhtemelen hayatının diğer alanlarında tasarruf yapması gerekecekti.

O halde Çavuş MacDonald'ın Pazar yemeklerine ya da diğer etkinliklere davet edilmemesine şaşmamak gerekirdi.

"Çavuş MacDonald içeri girdiğinde ciddi ve sarsılmış görünüyordu. Kalbim çarpmaya başladı. Ona müfettişin iyi olup olmadığını sordum. O da

Bana iyi olduğuna dair güvence verdi ve sonra 'Ama maalesef cinayetten tutuklandı' dedi."

Kadın titriyordu. Lord Ingram ayağa kalktı, ızgaranın yanına gitti ve ateşe kömür ekledi.

"Çavuş MacDonald'a baktım. Saçma sapan konuştuğundan emindim. Yine de bir süre sonra, 'Kimin cinayeti için?' diye sorduğumu duydum. "Bay John Longstead'in" dedi.

"Gerçekten kafam karışmıştı. 'Bay Longstead - babamın eski arkadaşı Bay Longstead?' Ben ağladım.

"Bunu bilemem,' diye cevap verdi Çavuş MacDonald kararsızca. 'Ama anladığım kadarıyla Cousins Manufacturing için çalışıyormuş."

Bayan Treadles kaşlarının arasındaki boşluğu sıkıştırdı, gözleri yarı kapalıydı. Lord Ingram onun sözlerinin iması karşısında kendi şakaklarının zonkladığını hissetti.

"Bu adam Cousins için çalışmaktan çok daha fazlasını yaptı," diye mırıldandı Bayan Treadles, sanki kendi kendine. "Babam fonları sağladı ve işi yönetmekte ustaydı ama bize rekabet avantajı sağlayan her zaman Bay Longstead'in mühendislik zekası oldu.

"Yirmi beş yıl boyunca arkadaş, meslektaş ve ortak oldular. Mr. Longstead'in sağlığı ayrılmasına neden oldu - doktoru, sürdürdüğü hummalı tempoda artık çalışamayacağı konusunda uyardı. Cousins'a geri dönmesi de ancak ben işletmenin başına geçtikten sonra, bana kişisel bir iyilik olarak gerçekleşti."

Bayan Treadles'ın gözlerine daha keskin bir odaklanma geldi. Holmes'tan Lord Ingram'a ve tekrar geri döndü. "Ama onu dün gece, Çavuş MacDonald kapımı çalmadan sadece birkaç saat önce kendi evinde canlı ve iyi bir şekilde gördüm. Ve bildiğim kadarıyla, Müfettiş Treadles Londra'da bile değildi - iş için uzaktaydı.

"İşte oradaydım, aklım karmakarışık bir halde Çavuş MacDonald'a bakıyordum. Sevgili yaşlı Bay Longstead'i kim öldürmüş olabilirdi? Ve kanun ve düzeni korumaya yemin etmiş olan kocamın neden Bay Longstead ile uzaktan yakından bir bağlantısı olsun ki? Longstead'in ölümü, bırakın bu kadar şüphe ve kanıt yaratmayı, çoktan tutuklanmıştı bile?

"Ama müfettiş Bay Longstead'i çok az tanıyor!' diye haykırdığımı duydum."

Sessizlik.

Bayan Treadles, anlatacaklarının bir sonraki bölümünü çay masasında anlatmayı tercih ediyormuK gibi yüzünü eğdi. "Bayan Holmes, Çavuş MacDonald'ın o saatte ofisime değil de evime gelmesinden, Cousins'te yeni edindiğim sorumluluklardan haberi olmadığını tahmin etmişsinizdir.

"Gördüğünüz gibi, Müfettiş Treadles ilk başlarda ev alanının dışına çıkmam konusunda pek hevesli değildi. Stern Hollow'daki soruşturmadan döndükten sonra nihayet ilgi göstermeye başladı. Ben de Bay Longstead ve yeğenini evime yemeğe davet ettim. Onlar da bu davete kendi evlerinde karşılık verdiler. Her iki seferde de Müfettiş Treadles, Bay Longstead'e karşı çok samimi ve saygılıydı, tam da bir insanın çok saygı duyulan bir aile dostuna karşı nasıl davranması gerekiyorsa öyle.

"İkinci yemek iki haftadan daha uzun bir süre önceydi. Daha sonra Bay Longstead'e olan hayranlığını dile getirdi ve onu müttelikim olarak gördüğüm için şanslı olduğumu düşündü. Bildiğim kadarıyla bir daha hiç görüşmediler. Ve şimdi onun Bay Longstead'in ölümünden sorumlu tutulduğunu duymak?

"Şokumu ve kuşkularımı Çavuş MacDonald'a anlattım. O da bana anlayış gösterdi, çünkü kendisi de en az o kadar şok olmuştu ve Scotland Yard'ın bir hata yapmış olması gerektiğine inanıyordu."

"Bugün müfettişi bizzat gördü mü?" diye sordu Holmes, ses tonu Bayan Treadles'ın kafa karışıklığı ve kargaşasından hiçbir şey yansıtmıyordu.

"Hayır. İstedikini ama izin verilmediğini söyledi. Ve kendisine söylenenleri, beni bilgilendirmek dışında, kesinlikle kendine saklaması konusunda uyarılmış. Müfettişten bir not almış. Onu getirdim ama korkarım daha fazla bilgi içermiyor."

Retikülünden bir kâğıt parçası çıkardı ve Holmes'a uzattı. Holmes mektubu taradı. Sonra izin almak için Bayan Treadles'a bir göz attıktan sonra Lord Ingram'a uzattı.

Sevgili Alice,

Çavuş MacDonald kötü haber getireceği için üzgünüm. Sizi endişeye ve belirsizliğe sürüklediğim için üzgünüm. Ve her şey daha iyiye gitmeden önce büyük olasılıkla daha da kötüye gideceği için üzgünüm.

Her zaman olduğu gibi gücünüze ve direncinize güvenmem gerekecek. Önümüzde zor günler var, ama ben kalıyorum,

*Senin en
sadık kocan,
Robert*

*Not: Sizi her zaman ya da çoğu zaman hak etmesem de tüm ruhumla
seviyorum.*

İki

Mrs. Lord Ingram notu kendisine geri verdikten sonra Treadles bir süre kocasının notuna baktı. "Kendisini ilan etmediği doğru. Bu nottaki masumiyet, ancak daha iyiye gideceğine inanıyor gibi görüldüğü için ..."

"O halde onun profesyonel görüşünü dikkate almalıyız," dedi Holmes.

Müvekkili notun kenarını okşadı. "Çavuş MacDonald gittikten sonra Scotland Yard'a gittim. Tutuklamanın henüz herkes tarafından bilinmediğini bildiğim için, Sherlock Holmes'un hayranı gibi davrandım ve büyük danışman dedektif hakkında daha fazla bilgi edinmek için Müfettiş Treadles ile görüşüp görüşemeyeceğimi sordum. Orada bana bugün Emniyet Müdürlüğü'nde beklenmediği söylendi."

"Yani Scotland Yard kendilerinden birinin tutuklandığının bilinmesini istemiyor mu?" diye mırıldandı Lord Ingram.

Holmes, "Scotland Yard yakın zamanda büyük bir utanç yaşadı lordum, sizi zafer kazanmışçasına tutukladılar ve daha sonra özür dileyerek serbest bırakmak zorunda kaldılar," dedi. "Konuyu şimdilik -ya da gizli tutabildikleri sürece- gizli tutmak istemeleri anlaşılabilir bir durum. Elbette bu bize yardımcı olmuyor. Kardeşimin konuşmamı isteyeceği ilk kişi Müfettiş Treadles'ın kendisi olurdu."

"O zaman ne yapacaksın?" diye sordu Bayan Treadles, parmakları şimdi kucağında beyaz bir mendilin etrafında sıkıca birbirine kenetlenmişti.

Holmes sakince, "Soruşturmanın farklı bir yolunu deneyeceğiz," dedi. "Lordum, gazetecinin ilerleyiKini Yukarı Baker Sokağı'ndan duyabiliyorum. Bizim için bir kopyasını getirme nezaketinde bulunur musunuz?"

Bunu yaptı ve iki dakika içinde salona geri döndü, hala gazeteyi tarıyordu, öğlen saatlerinde, günlük gazeteden kısa bir süre sonra basılan bir öğleden sonra baskısı

meteorolojik tahminler alınmış ve dizilmişti. "Sansasyonel cinayetlerden ya da tutuklanan Scotland Yard müfettişlerinden bahsedilmiyor. Ayrıca Bay Longstead'den, Cousins Manufacturing'den ya da Müfettiş Treadles'ın mevcut zorluklarıyla ilgili herhangi bir şeyden bahsedildiğini de görmüyorum."

Başını kaldırdı. "Ama bir dakika, Bayan Treadles. Bay Longstead'in şehirdeki adresi nedir?"

"31 Cold Street."

Cevap üzerine Holmes'un yüzünde bir şeyler titreşti. Neredeyse fark edilmeyen bir değişikliği ama yine de onun için bu gerçek bir şaşkınlık sayılırdı.

Parmak uçları karıncalandı. "Yandaki evden bahsedildi. 'A Cold Street 33 numarada sabahın erken saatlerinde kargaşa çıktı. Polis çağrıldı. Görünüşe göre ev boştu ve rahatsızlığın niteliği henüz açıklanmadı. Olayı gerçekleştiren kişinin Gece yaşanan olayların, bu sayfalarda daha önce bildirilen bölgedeki havai fişek rahatsızlığıyla bir ilgisi yoktur."

"Bay Longstead'in evindeki toplantının mahiyeti neydi?" diye sordu Holmes.

Bayan Treadles mendilini parmaklarının arasında döndürdü. "Bir akşam yemeği, ardından da bir dans. Yeğeni Bayan Longstead için bir tanışma gecesi."

Londra Sezonu ilkbaharın sonlarından yazın başlarına kadar sürerdi; kesin bir başlangıcı yoktu ama ilk keklik avı gününden önce kesinlikle sona ererdi

Atış. Kabul, sezon Yukarı On Binler içindi, ama Lord Ingram sadece varlıkların onlarınkini taklit ettiği izlenimine kapılmıştı.

"daha iyi" ve sosyal takvimlerini benzer tarihlere ayarladılar. Ayrıca Mayıs, Haziran ve Temmuz aylarında hava şenlik yapmaya daha elverişliydi.

Şehirde, Aralık ayında bir açılış gecesi - yapılmadığını söyleyecek kadar ileri gitmezdi, ama sık sık yapılmazdı.

Bayan Treadles onun düşüncelerini yineledi. "Sosyeteye takdim partisi vermek için biraz garip bir zaman. Ben olsam yeni yıl balosu düzenlerdim. Noel'den birkaç gün önce. Bay Longstead, yeğenini, boş zamanın kendileri için bir onur işareti olduğu toprak sahibi soylularla tanıştırmıyordu. Beyefendiliğe, ama kendisinininkine benzer ailelere, babaları ve oğulları ertesi gün yılın kapanışını görmek için işlerinin başında olması gereken ailelere."

"Toplantı ne kadar sürdü?" diye sordu Holmes.

"Bunu bilmiyorum. Gece yarısından sonra bir baş ağrısı hissettim ve Saat birde arabama binmiş, uzaklaşıyordum. O sırada dans şafak sökene kadar devam etseydi şaşırırmazdım -Bayan Longstead muhteşem görünüyordu ve konuklar da coşkuluydu. Ama eve vardığımda sis bastırmıştı. Yani partinin benim ayrılışımdan kısa bir süre sonra dağılmış olması mümkün, hatta belki de muhtemel."

"Bay Longstead'in toplantısında ya da yandaki evde olağandışı bir şeyler olduğunun farkında mıydınız?"

Bayan Treadles gözlerini mendiline indirdi ve başını salladı. "Hayır."

"Ve tabii ki Müfettiş Treadles'ı o gece hiç görmediniz?"

"Hayır."

Lord Ingram Holmes'a baktı. Onun gözlem gücüne sahip değildi. Ama Bayan Treadles'ın son iki cevabından şüphe duymak için bu kadar büyük bir gözlem gücüne ihtiyacı yoktu.

Holmes'un yalan söylediğini anlamak çok daha zordu, çünkü gerçekle kurgu arasında gidip gelirken başka hiçbir şeyi değişmiyordu; ne ses tonu, ne duruşu, ne göz hareketleri ne de yüzündeki titreşimler. Bunun bir nedeninin de, yalan söylemek için gereken ve sıradan bir zihni zorlayan hesaplamaları ve kalibrasyonları kolaylıkla yapabilen bol zihinsel kapasitesi olduğundan emindi.

Başka bir parça, ki bu parçanın ne kadar büyük olabileceğini merak ediyordu, şöyleydi

Ahlaki mutlakların emirlerinden etkilenmediği gerçeğine atfedilebilir. Diğer herkes gibi ona da yalan söylemenin kötü bir şey olduğu defalarca söylenmiş olmalıydı. Herkesin aksine, bu onun üzerinde çok az etki bırakmıştı ve doğruyu söylemeyi etik bir seçimden ziyade durumsal bir tercih olarak görüyordu.

Bayan Treadles ise Holmes'un hem yalan söyleme yeteneğinden hem de ahlaki akıcılığından yoksundu ve en son verdiği açıklayıcı cevaplardan açıkça rahatsız olmuştu.

"Kocamın şehir dışında olduğunu ve bir süre daha gelmeyeceğini düşündüğümü söylemiştim," diye devam etti. "Geriye dönüp baktığımda, daha erken olmasa da gecenin bir vakti Londra'ya dönmüş olmalı. Belki de Bay Longstead'in komşusu olan eve girmiştir - bunu bilmeme imkân yok. Size hareketleri ya da bunların gerekçeleri hakkında hiçbir şey söyleyemem."

Yalan söyleyen insanlar genellikle çok fazla şey söylerler. Bayan Treadles'ın ek açıklamalarıyla birlikte Lord Ingram, Bayan Treadles'ın onlara şunları söyleyebileceğine daha da ikna oldu

Her iki açıdan da önemli bir şey, eğer isterse.

Ya da buna zorlandım.

Holmes çayından bir yudum aldı ve hiçbir şey söylemedi.

Sessizlik çöktü.

Yıllar boyunca Lord Ingram, Holmes'un huzurunda çok fazla sessizlik yaşamıştı. Aslında, bir çetele tutulacak olsa, tanışıklıklarının konuşmadan çok sessizlikten oluşacağından emindi.

Ancak bu, onun sessizliği bir sorgulama tekniği olarak kullandığını bildiği ilk zamandı.

Tanık güvenilir olmaktan çok uzak.

Bayan Treadles sandalyesinde kaydı. Şimdiye kadar dokunulmamış çayını aldı ve içti. Ve içti. Ve içti.

"Cinayetin gazetelere yansımamış olması bir lütuf.

Elbette," dedi Lord Ingram sessizliği bozarak. "Ama şu anda daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

Bayan Treadles'ın çay fincanı gözle görülür biçimde sallandı. "Lütfen size başka ne söyleyebileceğimi bana bildirin."

Holmes hâlâ sessizdi, ama sessizliği sivri ya da sitemkâr değildi.

Sorgulamanın çoğunu ona bırakmıştı, ne de olsa bu onun soruşturmasıydı.

-Ama onun Bayan Treadles'ın rahatsızlık içinde kıvranmasına uzun süre izin vermeyeceğini bilirdi. Bir uyarıda bulunmuştu, hepsi bu.

"Bay Longstead her gün işe gider miydi?" diye sordu. "Onun yokluğu daha önce fark edilmiş olabilir mi?"

"Hayır, her gün işe gelmiyordu," dedi Bayan Treadles, çay fincanını bırakarak. "Başından beri anlaşılmıştı ki sadece danışman olarak hizmet veriyor. Onu bir Perşembe günü görüyordum, belki de bir sonraki haftanın Salı gününe kadar göremiyordum. Yöneticilerle bir grup olarak bir araya geldiğimde mutlaka orada bulunurdu.

Ona duydukları saygıdan dolayı beni daha az küçümsemeye başladıkları için son derece minnettarım."

Biraz güldü, neşesiz bir şekilde.

Lord Ingram kendini suçladığını hissetti. Bayan Treadles'ın Cousins'i miras aldığı dönemde hayatında büyük çalkantılar yaşanmıştı.

Üretim. Yine de onu daha fazla düşünmekten, hatta belki bir ya da iki mektup yazmaktan alıkoyabilir, karmaşık bir işletmenin sahibi olarak yeni kapasitesinde nasıl ilerlediğini sorabilirdi.

Onun adına sevinmişti, çünkü büyük bir işletmeyi yönetmenin zorlu olsa da, enerjisi ve zekası göz önüne alındığında ona uygun olacağını düşünmüştü. Ve ilk alışma döneminden sonra şirketin dizginlerini sıkıca eline alacağını düşünmüştü.

Ama o pek de gülmeyen, hatta düpedüz umutsuzluk içeren kahkahadaki kasvet tonu, ilk uyum sürecinin sandığından çok daha zorlu geçtiğini, Kuzenler üzerinde hâlâ kontrol sahibi olmadığını ve en büyük müttefikini kaybettiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Muhtemelen tek müttefiki.

"Kaybınız için üzgünüm," dedi.

Bayan Treadles titreyerek iç çekti. "Tam da işlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğünüz anda, evet, gerçekten de gidebileceğini fark ediyorsunuz. Çok, çok daha kötü."

Holmes konuşana kadar tekrar sessizlik çöktü. "Buradasınız Bayan Treadles, Sherlock Holmes'un işleri daha iyi hale getirmeye yardımcı olabileceği umuduyla. Ya da en azından durumun daha da kötüye gitmesini engelleyebilir. Ama yardım edebilmek için şu anda bildiğimizden çok daha fazlasını bilmemiz gerekiyor."

Sessiz kalma sırası Bayan Treadles'a geldi.

Holmes bir süre ona baktı. "Pekâlâ, Bayan Treadles," dedi, açıkça farklı bir yaklaşıma karar vermişti. "Bana müfettişin partiden önceki yetmiş iki saat içindeki hareketlerinin bir özetini verebilir misiniz?"

"Yetmiş iki saat . ." diye yineledi Bayan Treadles yavaşça. "Parti dün, Pazartesi günüydü. Yetmiş iki saat öncesi Cuma günüydü. O öğleden sonra Kentish kırsalında bir soruşturma için ayrıldı. Ve sanırım tutuklanana kadar da orada kaldı."

Hareketlerin özeti konusunda pek yardımcı olmadı. "Onunla giden oldu mu?"

Bayan Treadles tereddüt etti. "Emin olamıyorum. Çavuş MacDonald'ın ona eşlik edeceğini düşünmüştüm. Ama bu sabah çavuşla konuştuğumda, bana o sırada kasabada olduğunu söyledi."

Holmes kaşlarını çatı, onun için kasıtlı olarak abartılı bir ifadeydi. "Sormadınız mı, Bayan Treadles?"

Bayan Treadles özür dileyerek gülümsedi. Rahatsız bir şekilde. "Korkarım iş yerinde dikkatim oldukça dağınıktı."

Lord Ingram kaşlarını kaldırmamak için kendini zor tuttu.

Kısa bir süre önce Treadle'ları sevgi dolu ve uyumlu birlikteliklerinden dolayı kıskanmıştı.

Durum. Onları en son birlikte gördüğünde, yazın, Holmes'un ilk büyük davasının ortasında, hâlâ birbirlerine bağlıydılar; birbirlerine özen ve dikkatle bakan ve bu hareketin farkında bile olmadan birbirlerine yaslanan bir çift.

Lord Ingram ve Müfettiş Treadles arasındaki dostluğun soğuması, Lord Ingram'ın hayatında kaotik bir dönemin başlangıcına denk geldi. Scotland Yard bir cinayetin ardından polis memurunu Stern Hollow'a gönderene kadar Müfettiş Treadles'ı bir daha görmedi.

Bu tür koşullar, soruşturmacı ile soruşturulan arasında samimi konuşmalara elverişli değildi. Davanın sonlarına doğru, tekrar arkadaş olarak konuşabildiklerinde, Mrs.

Treadles'ın yaptıklarını öğrendi ve Müfettiş Treadles'ın karısının başarılarından gururla söz ettiği izlenimini edindi.

Ama Bayan Treadles az önce onlara, kocasının onun iş ve üretim dünyasına girmesini onaylamadığını söyledi. Hem de aylardır.

Holmes'un bir zamanlar söylediği sözler aklına geldi, Müfettiş ve Bayan Treadles'la ilgili sözler. *Umarım karısı daha iyi durumdadır, eğer onun önemli gördüğü kuralları çiğnerse.*

Bayan Treadles'ın da kocasının kararları karşısında daha iyi bir durumda olmadığı hissine kapıldı. Ama barışmışlardı, değil mi? Ve eğer barışmışlarsa, laf arasında da olsa, kocasının Çavuş MacDonald'ı da yanında mı götürüyordu?

Bayan Treadles kıpırdandı. Lord Ingram onu *kıvrandırmayacak* herhangi bir soruşturma yolu olup olmadığını merak *etmeye* başladı.

Belki Holmes da aynı şeyi düşünmüştü, çünkü gerçekten de başka bir soruşturma yolu açtı. "Bay Longstead'in ölümünün en çok kimin yararına olacağını biliyor musunuz, Bayan Treadles?"

Bayan Treadles sanki bu sorunun sorulmasından dolayı rahatlamış gibi nefes verdi. "Hiç evlenmedi ve kendi çocuğu da olmadı. Yeğeni onunla birlikte yaşıyordu ve birbirlerine çok düşkündüler. Anladığım kadarıyla bir kız kardeşi ve birkaç yeğeni de hayatta.

"Vasiyetinden en çok kimin yararlanacağına gelince, sanırım kız kardeşi ve yeğeni olurdu. Bir keresinde erkeklerin dünyada kendi yollarını çizmeleri gerektiğini, ancak başarı için aynı şekilde çalışamayan kadınlara da en az onlar kadar kaynak verilmesi gerektiğini söylediğini duymuştum.

Böylece kendi çıkarlarını düşünmeyen insanların merhametine muhtaç kalmazlar."

"Yeğenleri onun vasiyetinden fazla bir şey beklememeleri gerektiğini biliyorlar mıydı?" "Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Küçük yıllık gelirlerden daha önemli bir şey yok." Uğruna cinayet işlemeye degecek bir şey değil.

Yine de, hoşnutsuz bir yeğen, amcasının mal varlığının büyük bir kısmının

Servet iki kadına gidecekti, kadınları paranın daha fazlasını almasına izin vermeye ikna edebileceği umuduyla Bay Longstead'i öldürmeyeceğini kim söyleyebilirdi?

"Kan bağı dışında onun ölmesini isteyebilecek başka biri var mı?"

Bayan Treadles alt dudağını ısırды. "Eğer ölmeyip de çekip gitmiş olsaydı, Cousins'da bana karşı olanların sonunda onu başarısızlığa uğramamın herkesin yararına olacağına ikna etmeyi başardıklarını düşünürdüm. Ama kendi sorunlarım bana ne kadar büyük görünürse görünsün, onun bu yüzden öldüğüne inanmıyorum."

Lord Ingram'ın birbirine dolanan parmakları sıkılaştı. Sözlerindeki yorgun isteksizlik gerçeği söylemesine mal olmuştu. O da kendinden emin bir canlılığın resmi olmayı ve Cousins Manufacturing'deki görev süresini parlak bir başarı olarak sunmayı tercih ederdi. Ancak soruşturmanın selameti açısından gururunu bir kenara bırakmalı ve çökmekte olduğunu kabul etmeliydi.

"Soruşturmanın henüz başındayız," dedi Holmes, "olası görünmeyen ihtimalleri bile göz ardı etmek için çok erken. Bildiğiniz başka bir neden var mı Bayan Treadles, birinin Bay Longstead'in ölmesini ya da gitmesini istemesi için?"

Bayan Treadles başını salladı. "Açık sözlü olabilir, Bay Longstead. Babamla bu kadar iyi anlaşmalarının nedeni de buydu. Babam, yalın gerçekler konusunda Bay Longstead'e güvenilebileceğini söylerdi, Çünkü kibri yoktu ve dolayısıyla sonuçları süslemek ya da suçu başkalarının üzerine atmak gibi bir arzusu da yoktu. Aynı nedenden ötürü, ona yalın gerçekler *söylenebilirdi*, çünkü işinin geliştirilmesi gerektiği konusunda bilgilendirilmekten asla alınmazdı.

"Yani evet, Bay Longstead gerçeği gördüğü gibi söyledi. Ancak bazılarının yaptığı gibi gerçeği bir sopa ya da başkalarını yaralamak için bir araç olarak kullanmadı. Son derece dürüst ve son derece nazık biriydi ve dürüstlüğü de aynı derecede dürüst ve aynı derecede nazikti."

Lord Ingram, Bay Longstead hâlâ hayattayken onunla tanışmadığı için pişmanlık duymaya başlamıştı. Bazı adamların ölümleri, yerine getirilememiş yükümlülükler ve bir cesedin rahatsızlığı. Diğerlerinin gidişi, onları tanıyacak kadar şanslı olanların kalplerinde delikler açtı.

Bayan Treadles'ın gözleri akmayan yaşlarla parlıyordu. "Babam Bay Longstead'i bir kardeş gibi severdi. Bir kardeşten daha fazla diyebilirim. Rahmetli amcamı gördüğüne hiç bu kadar sevindiğini ya da onun hakkında bu kadar iyi şeyler söylediğini hatırlamıyorum. Bay Longstead gittikten sonra Cousins'de her şeyin eskisi gibi olmadığından yakındı. Silah arkadaşı olmadan kendini yalnız hissettiğini söylerdi."

Holmes sanki anlayış gösteriyormuş gibi başını salladı, ama müvekkilini rahatsız edecek başka bir soruyu hemen yöneltmedi. "İş yerinde size karşı çıkanların varlığından bahsettiğinize göre, Bayan Treadles, iş arkadaşlarınızla olan anlaşmazlığınızın tam olarak ne olduğunu sorabilir miyim? yöneticiler?"

Bayan Treadles mendiliyle gözlerinin kenarlarını sildi. Lord Ingram'ın aklından, tepkisini Holmes'un her şeyi gören bakışlarından saklamaya çalışıyor olabileceği geçti. Bu düşünce onu sadakatsiz hissettirmişti ama Bayan Treadles'ın o zamandan beri söylediği ya da yaptığı hiçbir şey, daha önce edindiği, tamamen açık sözlü olmadığı izlenimini ortadan kaldırmamıştı.

"Bu soruya cevap verebilirim ama Bayan Holmes, anlamalısınız ki Cousins'te yaşadığım zorlukların hiçbirinden kocama bahsetmedim."

Holmes, "Tam da Müfettiş Treadles'ı içinde bulunduğu durumdan kurtarmaya çalıştığımız için onunla ilgisi olmayan konular hakkında sorular soruyorum," diye açıkladı. "Bay Longstead'i bir müttefik olarak onayladınız. Anladığım kadarıyla yöneticilerinize karşı sizin yanınızda olduğu anlamına geliyor. Öldürülmesinin sebebi bu olabilir mi? Böyle bir mantık silsilesi, Müfettiş Treadles'ı dışarıda bırakır. Kuzenler."

"Pekâlâ. Bilmeniz gerekiyorsa, Bayan Holmes-" Bayan Treadles derin bir nefes aldı. "Bunu itiraf etmek utanç verici, ama gerçek şu ki, yöneticilerle en büyük anlaşmazlık noktam, bana ne kadar az izin verildiği kendi şirketimin yönetimine katılabilirim.

"Cousins Manufacturing'i her zaman büyüleyici bulmuşumdur ve babam da bu hayranlığımdan keyif almış ve işletmenin hem teknik hem de ticari yönlerini anlama isteğimi hoşgörüle karşılamıştır. Daha çocukken çift

girişli defter tutmayı öğrendim. Fizik, matematik ve hatta kimya konularında yeterince eğitim aldım.

Mühendisler. Hem babamın takip ettiği gazetelerdeki finans sayfalarını hem de Mr.

Longstead her şeyi takip etti.

"Ancak niteliklerimi ne kadar sıralarsam sıralayayım, en azından Cousins'ı yönetmek için ağabeyimin görevi devraldığında olduğundan çok daha hazırlıklı olduğumu ne kadar anlatmaya çalışırsam çalışayım, sözlerim kulak ardı ediliyor.

"Görünüşe göre iyi olduğum tek şey imza sağlamak. Ve bunu bile istemiyorlar: Her gün benim adıma hareket edecek birini, ya onlardan birini ya da onların önerdiği birini tayin etmem isteniyor; böylece en mutlu olacağım yere, evime dönebileceğim.

"Önüme konulan her şeyi imzalamak istemiyorum. Ama açıklama istediğimde, harcamaların ve yükümlülüklerin içeriğini öğrenmek istediğimde,

Açıklamalar kaçınılmaz olarak benim anlayamayacağım kadar karmaşık bulunuyor. Açıklama yapmadan itaat etmeyi reddettiğimde, eylemsizliğim nedeniyle önemli satışları geciktirdiğim veya kritik sevkiyatların gelmesini engellediğim söyleniyor. Ve en başta neden düzgün bir şekilde bilgilendirilmediğimi öğrenmek istediğimde, öfkemi yeni başlayan bir histerinin işareti olarak alıyorlar."

Lord Ingram'ın midesi sıkıştı. Hayatı hiç de kolay olmamıştı ve zaman zaman önceki yaşamında işlediği günahlar yüzünden cezalandırılıp cezalandırılmadığını bile merak etmişti. Ancak böyle zamanlarda, karşılaştığı zorluklar ne kadar çok olursa olsun, sadece bir erkek olarak doğmuş olması nedeniyle asla deneyimleyemeyeceği pek çok zorluk ve engel olduğunu yeniden fark etti.

Bayan Treadles acı acı gülümsedi. "Gerçekten de tamamen mantıksız olup olmadığımı sık sık merak etmişimdir. Gerçekten de sadece bir çocuğun aklına mı sahibim diye. Ama şimdiye kadar ev işlerine geri dönmedim. Sanırım hiç değilse dik kafalılık konusunda kendime biraz hak vermeliyim.

"Bay Longstead hayal kırıklığımı paylaştı. Karşılaştığım muhalefeti anlamıyordu ama artık şirkette hissedar olmadığı ve yönetime emir veremediği için sabır ve sebat tavsiye etti. Eninde sonunda galip geleceğime inanıyordu ve ben de onun verdiği güvenceye çok bağlı kaldım."

"Yani müdürlerle aranızdaki anlaşmazlığa şahsen karışmadı mı?"

"Hayır. O benim tarafımdaydı ama sağlığı nedeniyle tabiri caizse savaş alanında bana katılamadı."

Holmes başını salladı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Ne düşünüyordu ki? Lord Ingram'ın bildiği kadarıyla, işinde bu tür aşığılamalardan kurtulmuştu çünkü müşterileri için o sadece bir elçiydi ve onların inancı bir adamın neredeyse efsanevi yeteneklerine dayanıyordu.

Ama o da kadınlara, yapabilecekleri ya da yapamayacakları şeylere, hatta düşünmeleri ya da düşünmemeleri gereken şeylere getirilen sınırlamalara karşı çıkmıştı. Bayan Treadles için üzüldüğünden emindi ama yine de hiçbir zaman sempatinin ya da sempati eksikliğinin araştırmalarını etkilemesine izin veren biri olmamıştı.

"Bize kesin olarak söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı, Bayan Treadles?" Bayan Treadles başını salladı.

"Tahminlerinizi duymaya hazırım," dedi Holmes, sesi netti. "Daha önce Müfettiş Treadles'ın son günlerde söylediği yerde olup olmadığını ve size söylediği şeyi yapıp yapmadığını merak ettiğinizi belirtmişsiniz. Neden öyle olmayabileceğini düşündünüz?"

Lord Ingram öne doğru eğildi. Müvekkilleri gerçekten de konuyu kendisi açmıştı, bu da en azından bu konuda bazı itiraflarda bulunmaya hazır olduğu anlamına geliyordu.

Bayan Treadles fıncanından tekrar içti, çoktan soğumuş olması gereken çaydan birkaç sarsıntılı yudum aldı. "İki nedeni var. Birincisi, bahsettiğim gibi, geçtiğimiz Cuma günü ayrıldı. O zamandan beri ondan iki mektup aldım. Bugün ben mektupları buldu ve posta damgalarına baktı. Olması gereken Kent'teki herhangi bir postaneden gönderilmemişlerdi. Biri Manchester'dan, diğeri Cornwall'da küçük bir yerden gönderilmiş."

Sesi biraz titredi. Lord Ingram'ın kaşları kalktı.

Holmes'un ifadesi hiç değikmedi, Bayan Treadles'ı bunaltmıK olması gereken bir sükûnet vardı yüzünde. "Bay Longstead'in kır evi bu yerlerden birinde mi?"

"Hayır, Berkshire'da."

O zaman Müfettiş Treadles İngiltere'nin dört bir yanında ne arıyordu? "Müfettiş Treadles'ın sizi nerede olduğu konusunda yanıltmak gibi bir alışkanlığı mı var? İş için mi seyahat ediyorsun?"

"Bu iki tutarsızlığı bulduktan sonra, geriye döndüm ve kur yapma sürecimiz de dahil olmak üzere, iş için uzakta olduğu zamanlarda bana yazdığı tüm mektupların zarflarını kontrol ettim. Neyse ki, diğer tüm mektuplarda zarfın üzerindeki posta işaretleri, mektuplarda belirttiği konumlarla örtüşüyordu."

Uzun bir nefes verdi. "Rahatladım tabii ki. Bu durumda yalan söylemiş olması daha da rahatsız edici oldu."

"Müfettiş hakkında sizi meraklandıran iki şeyden bahsettiniz Bayan Treadles. Diğer nedir?"

Bayan Treadles refleks gibi görünmeye başlayan bir hareketle çay fincanını tekrar dudaklarına götürdü ama yüzünü buruşturarak bir kenara bıraktı: Fincan çoktan boşalmıştı. "Scotland Yard'a gitmeden önce, en azından onun için bir kıyafet almam gerektiğini düşündüm. Ama soyunma odasına girdiğimde beylik tabancasının kayıp olduğunu gördüm."

Lord Ingram nefesini içine çekti.

Holmes sinirlenmemeye devam etti. "Normalde beylik tabancasını taşır mı?"

"Korkmuyor. Bazen gece devriyelerinin tehlikelerle karşılaştığını ancak Kriminal Soruşturma Departmanının bir üyesi olarak güvenliğinden endişe etmesini gerektirecek bir durum olmadığını söyledi."

Bayan Treadles'ın yüzünde, burnun üzerinden aşağıdaki dalgalara atlamak üzere olan birinin ifadesi, Lord Ingram'ın bundan sonra duyabileceklerine karşı kendini hazırlamasına neden oldu.

"Korkarım daha önce Scotland Yard'a gittiğimde öğrendiklerimi tam olarak anlatmadım. Konuştuğum memur bana Müfettiş Treadles'ın o gün gelmeyeceğini söylediğinde, üzölmüş gibi yaptım ve şehre daha önce gelmem gerektiğini bildiğimi ve şimdi fırsatı kaçırdığımı söyledim. Polis memuru, Müfettiş Treadles'ı daha önce de göremeyeceğimi, çünkü kendisinin iki haftadır izinde olduğunu söyleyerek beni teselli etti.

"Polis memuru bildiği gerçekler dışında bir şey söylemiyor gibi görünüyordu. Ama eğer kocam izin deysey, bu benim için gerçekten yeni bir haberdi. Son zamanlarda epeyce uzaktaydı. Ancak 'iş' için seyahat etmediği zamanlarda, normalde yaptığım gibi sabahları onunla vedalaştım ve normalde yaptığım gibi akşamları onu tekrar gördüm.

"Bu da beni meraklandırıyor: Ya yalan söylediği tek kişi ben değilsem? Ya Scotland Yard'a da yalan söylüyorsa? Onu tutuklamakta bu kadar acele etmelerinin nedeni bu olabilir miydi, çünkü açıkça yalan söylerken yakalanmıştı?"

Kocasının hayatından bu kadar dışlandığı için yüzündeki acı ve şaşkınlık ... Lord Ingram'ın göğsü daraldı.

Holmes, duygularla dikkati kolay kolay dağılmayan biri olarak, sadece "Bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Çavuş MacDonald, Bay MacDonald'a saygılarını sunmak için geleceğini söyledi.

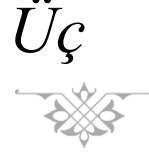
Sherlock Holmes'u bugün geç saatlerde kabul etmenizi rica ediyorum.

Bunun dışında ..." Bayan Treadles başını salladı.

"Bu durumda, size bir soru sormamın sakıncası var mı, Bayan Treadles?" "Hayır, elbette olmaz."

Yine de gerildi. Lord Ingram gibi.

Holmes bir parça bayram pastası aldı ve yavaşça bir ısırık aldı. "Bayan Treadles, Sherlock Holmes'un sizin için ne yapmasını istiyorsunuz? Gerçekle mi yoksa Müfettiş Treadles'in özgürlüğüyle mi daha çok ilgileniyorsunuz?"

Lord Ingram gözlerini Holmes'a dikti. Sorusundaki ikilik, sanki gerçek ve Müfettiş Treadles'in özgürlüğü birbirini dışlıyormuş gibi ...

Bayan Treadles'in çenesi çalıştı, sonra omuzlarını dikleştirdi. "İkisi de, Bayan Holmes. Meselenin aslı, gerçek suçlunun tutuklanmasına ve kocamın polis gözetiminden serbest bırakılmasına yol açacaktır."

Bunu inançtan öte bir hararetle söylüyordu. Kocasının Sherlock Holmes tarafından tamamen temize çıkarılmasını *istiyordu*.

"Az önce saydığınız her şey -Müfettiş Treadles'in nerede olduğu konusunda size söylediği yalanlar, kayıp beylik tabancası ve Scotland Yard'dan izinli olduğu gerçeği, Sherlock Holmes'un yakından bakarsa neler bulabileceği konusunda şüphe uyandırmıyor mu? yeterli mi?"

Sherlock Holmes'un sesi şüpheci çıkıyordu. "Kocamı suçlu yapan bunlar değil. Onlar sadece Bayan Treadles, Lord Ingram'ın açıklanamayacak kadar dokunaklı bulduğu bir inatçılıkla, "Masumiyetini kanıtlamak zor," dedi. "İşte bu yüzden Bay Holmes'un dehasına ihtiyacımız var, meseleyi tatmin edici bir sonuca ulaştırmak için."

Holmes'a bir bakış attı. Kendisine emanet edilen her davada işin aslına ulaşmayı başarmıştı. Ama gerçeğin, yüzeye çıkma yolundaki diğer her şeyi altüst etmek gibi acımasız bir yolu vardı. Varlığı son zamanlarda aşırı dozda gerçekle defalarca sarsılmış biri olarak, sonuçların tatmin edici olup olmadığını söylemekte zorlanıyordu.

"Bu durumda, izin verirsiniz, kardeşime danışacağım."

Bir kadife ve dantel firfırıyla çıktı. Lord Ingram bir süre onun arkasından kapanan yatak odası kapısına baktı, sonra çayından bir yudum aldı.

iyice ılık hale gelmişti. Hareketsiz oturmamak için bir bahane bulduğuna sevinerek yeni bir tencere yapmaya girişti.

Ama ispirto lambasının üzerine çaydanlık koymak kadar basit bir şey onu sohbetten alıkoyamazdı. Bir şey bulabilmek için beynini zorluyordu. Bayan Treadles bitkin bir sesle, "Burası çok güzel bir salon," dediğinde uygun bir konu.

Güzel bir salondur. Holmes'un hayırseveri Bayan Watson mükemmel bir zevke sahipti ve dekorasyonunda parmağı olan her odanın hem güzel hem de rahat olması kaçınılmazdı. Wycliffe Dükü'nün kır evi olan Eastleigh Park'ta hâlâ şimdiki düşesin değiştirmeye zahmet etmediği odalar vardı, çünkü Bayan Watson merhum dul dükün resmi metresi olduğunda, onları çok güzel bir şekilde yeniden düzenlemişti.

Ama şu anda Bayan Treadles'ın Yukarı Baker Sokağı 18 numaranın renk düzeniyle ya da mobilyalarıyla gerçek anlamda ilgilenmesi pek mümkün değildi.

Kendi talihi felakete dönüşmüş olsa bile, onun kendini garip hissetmesini istemiyordu.

"Evet," dedi. "Çok rahat bir yer."

Gerçi bu salona son gelişinde Holmes hayatını altüst etmeyi başarmıştı.

"Çavuş MacDonald'ın ziyaretinden beri bir şey yedin mi?" diye sordu.

Bayan Watson'ın evinde gözleri dönmüş ve nefes nefese ilk görüldüğünde, kocasının tutuklandığını yeni öğrenmiş ve aceleyle gelmiş olabileceğini düşünmüştü. Ama o kalp durdurucu andan bu yana saatler geçmişti.

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama aç değilim."

"Aç hissetmemeyi anlıyorum. Ve şu anda diğer her şeyin beslenmeden daha önemli olduğunu hissettiğinizi de anlıyorum. Ama lütfen bana inanın Bayan Treadles, bu günler hayatınızın en zorlu günleri olacak. Kendinize, sizi zorlu bir yolculuğa çıkaran bir ata gösterdiğiniz özen ve nezaketi göstermeniz en *azından* yapmanız gereken şeydir."

Önüne bir tabak bayram pastası koydu. İyi bir meyveli pastayı severdi, bir keresinde onun huzurunda söylemişti, çünkü tadı ona mutlu çocukluk Noellerini hatırlatıyordu. "Şu anda başka bir şey yapamayacağıma göre, bakıcı olarak faydalı olmama izin verin sevgili hanımefendi."

Kadın gözlerini hızla kırptırdı; adam onun bu son derece önemsiz jesti karşısında gözyaşlarını tutamadığını hayretle fark etti. Bir parça kağıt aldı.

kekten bir ısırık aldı ve cesurca gülümsedi. "Aklım başıma geldiği için bilgece tavsiyelerinize uyduğumu söylemek isterdim. Ama şu anda muhtemelen her nazik otorite sesine körü körüne itaat edeceğim, yeter ki artık her şeyden kendim sorumlu olmayayım."

Kalbi onun için acıyordu: Bu sabah yaşanan felaketten önce de çok yorulmuştu. "Kararlar yorucu - tüm kararları vermeyi arzuladığım o günlerde hayal ettiğimden çok daha fazla."

Pastasından bir ısırık daha aldı. "Umarım Sherlock Holmes karar verme konusunda mükemmeldir."

Tüm kalbiyle onaylayarak başını salladı. "Olağanüstü. Aslında Bayan Holmes da öyle."

"Bay Holmes'un bize ne yaptıracağına dair bir tahmininiz var mı?"

"Hayır, ama beklenmedik şeyleri beklemeye başladım."

Sanki bir sonraki soruyu sorması gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi tabağını elinde çevirdi. "Robert, Stern Hollow'daki davranışlarınızın kusursuz olduğunu söyledi. Ama hiç korkuyor muydunuz?"

O da hemen cevap vermedi; anıları, dışarıdaki Aralık günüyle hiçbir ilgisi olmayan bir soğuk hissini geri getirdi. Bir ürpertiye bastırdı. "Ölümüne korkuyordum."

"Bay Holmes size yardım etmesi için bir kardeşini göndermiş olsa bile mi?"

Holmes, o kardeşin kılığında, bizzat orada bulunmuş ve hayatı için savaşmış olsa bile.

"Dışarıdan bakan bir yabancı olsaydım, Holmes'un kapasitesine güvenim tam olurdu. Ama baş şüpheli bendim.

Kanıtlar beni işaret ediyordu ve boğuluyormuş gibi hissediyordum. Bay Sherrinford Holmes'un Stern Hollow'da olması bile dalgalı denizlerde başımı suyun üstünde zor tuttuğum gerçeğini değiştirmede. Ama o tutunduğum can simidiydi ve sonunda beni kıyıya çekti."

Bayan Treadles, Holmes'un kaybolduğu kapıya doğru baktı. "Sherlock Holmes'un aynısını Müfettiş Treadles için de yapabileceğini düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Evet, ama ona tamamen güvenmelisin. Ona her şeyi anlat. Daha fazla önemli bilgiyi saklamayın.

O cevap vermeden Holmes geri döndü. "Ah, görüyorum ki kaynaması için daha fazla su koymuşsunuz lordum. Teşekkür ederim."

"Bay Holmes'un ne önerdiğini sorabilir miyim?" diye sordu Bayan Treadles, sesi hem hevesli hem de sinirli çıkıyordu.

Holmes oturdu ve eteklerini, üzerinde daha zarif bir şekilde dalgalanacak şekilde düzenledi. "Bu gibi durumlarda, gereksiz yere zaman kaybetmemek için mümkün olan en kısa sürede tüm gerçekleri bilmek her zaman tavsiye edilir.

soruşturma yolları. Kardeşim çok yönlü bir yaklaşım öneriyor. Bay Longstead hakkında her şeyi öğrenmemiz, Cousins Manufacturing'in yaptıklarını araştırmamız ve Müfettiş Treadles ile konuşmaya ya da başka bir şekilde iletişim kurmaya çalışmamız gerekecek."

Bayan Treadles'ın kendi başına da bulabileceği, sağduyulu ve sıradan bir dizi öneri.

Hayal kırıklığını gizlemek için cesurca çabaladı.

"Anlıyorum." "Bu arada, bu gece evde olacağına güvenebilir miyim?"

"Elbette," dedi Bayan Treadles, bitkin bir halde ayağa kalkarak.

"Teşekkür ederim, Bayan Holmes. Siz de lütfen minnettarlığımı Bay Holmes'a iletin."

Lord Ingram da ayağa kalktı. "Sizi geçireyim, Bayan Treadles."

Merdivenlerin dibinde alçak sesle, "Size eve kadar eşlik etmemi ister misiniz, Bayan Treadles?" diye sordu.

"Hayır, ben gayet iyiyim," dedi oldukça hızlı bir şekilde.

"Eminim Müfettiş Treadles böyle zamanlarda dostlarınızın desteğini almanızı isterdi."

"Ve eminim ki Sherlock Holmes'un emrinde olduğunuzu bilmek bana daha fazla güven verecektir, lordum, zamanınızı beni şehirde dolaştırarak harcamak yerine."

İlk reddini onu rahatsız etmeme arzusuna bağlamıştı. Ama gözlerinde bir endişe parıltısının eşlik ettiği bu ikincisinde daha kararlıydı. Gerçekten de ona eşlik etmesini istemiyordu.

Kimsenin daha fazla soru sormasını istemiyordu. "Bu durumda, en azından sizi arabanıza kadar geçirmeme izin verin."

Adam onu aracına bindirirken, kadın dehşet içinde arkasını döndü.

"Tanrım, Bay Holmes'un ücretini sormayı unutmuşum! Hizmetlerini almak için bir kısmını peşin mi ödemeliydim?"

Ona güven verici bir gülümseme takındı. "Şimdi bunun için endişelenmeyin, Bayan.

Treadles. Zamanla bursiyerinden haber alacaksınız."

bursiyerin çay masasında Holmes'a katıldığını görünce hiç şaşırmadı: Eski dostu Bayan Watson yatak odasında onu dinliyor olmalıydı. Ama o

Bayan Penelope Redmayne'i de yanında görünce şaşırdı ve çok sevindi.

Penelope dünyaya her zaman Bayan Watson'ın yeğeni olarak tanıtılmıştı. Ama o Bayan Watson'ın kızıydı, öz babası ise Lord Ingram'ın resmi babası olan Wycliffe Dükü'ydü. Ama gerçekte düşesin zengin bir bankerle yaşadığı ilişkinin ürünü olduğu için, Penelope ile kan bağı yoktu. Yine de onu her zaman yeterince göremediği küçük kız kardeşi olarak görmüştü.

Anne ve kızıyla sıcak bir şekilde selamlaştı. Holmes şaşkın şaşkın bakıyordu. Başka biri olsa, kızın kendisini dışlanmış hissetmesinden endişe edebilirdi ama bu Holmes için hiçbir zaman sorun olmamıştı; Holmes kendisine gösterilen sevgiyi başkalarına gösterilen sevgiyle kıyaslamıyordu.

"Londra'ya ne zaman geldiniz Bayan Redmayne?" diye sordu. Yalnız kaldıklarında birbirlerine Penelope ve Ash diye hitap ederlerdi. Ama Bayan Watson'ın önünde bile, böyle davranmayı tercih ediyordu.

"Dün ulaştım," dedi neşeyle, "gemideki herkesi perişan eden bir geçişten sonra. Vıcık vıcık İngiliz toprağını hararetle öptüğüme inanıyorum. minnettarlığımı ifade etmek isterim. Manş Denizi'nin altından geçecek tünelin mümkün olan en kısa sürede hayata geçirilmesi için herkese ve her kesime ricada bulunacağım. Ve böyle bir kuyunun Britanya'nın doğal savunmasını nasıl zayıflatabileceği hakkında tek bir kelime bile duymayı reddediyorum."

Gülümsedi. "Derslerin nasıl gidiyor?"

"Zorlu ve büyüleyici. Bu arada, şimdiye kadar hala açık kadavraların yanında hamur işleri ve peynirli sandviçler yediğim için giderek daha da kaba bir birey haline geldim," diye yanıtladı iç çekerek. "Arkadaşlarım, bir porsiyon peynirli sandviç yedikten sonra kabalaşmamın tamamlanacağını söylüyorlar.

Aynı koşullar altında *rognons à la crème* - ki bu tabii ki asla gerçekleşmeyecek çünkü böbrekler umurumda değil, yakınlarda insan kalıntıları olmasa bile."

Güldü. Paris'te Sorbonne'da tıp ikinci sınıf öğrencisiydi ve anatomi derslerini hafife almaktan hoşlanıyordu.

"Ama benden bahsettiğimiz yeter. Bayan Treadles size nasıl göründü, lordum?" "Gerçekten de," diye yineledi Bayan Watson. "O zavallı kadın iyi mi?"

Bir dilim pastayı kemiren Holmes'a baktı ve "Onlara henüz boyun eğmeyeceğini söyledim," dedi.

"Hayır, henüz değil," diye kabul etti. "Ama ..." diye

sordu Penelope.

"Ama Müfettiş Treadles'ın başının ciddi bir belada olduğu da doğru."
"Herhalde büyük bir yanlış anlamadan başka bir şey olamaz," diye mırıldandı

Bayan Watson, sesi tam olarak ikna olmuşa benzemiyordu.

Bu kez herkes çayını içen ve hiçbir şey söylemeyen Holmes'a baktı.

Kötü haberlerin müjdecisi olmak çoğu zaman ona düşmüştü. Bu kez bu işlevi yerine getirmeye karar verdi. "Hepimiz bunun bir yanlış anlamadan öteye gitmeyeceğini umuyoruz. Ancak Müfettiş Treadles'ın dün geceye kadar, bildiğimiz kadarıyla, emniyet teşkilatının iyi niyetli bir üyesi olduğunu göz önüne alırsak, Scotland Yard'ın elinde cinayet silahıyla Bay Longstead'in cesedinin başında durmasaydı onu tutuklamayacağını düşünmeden edemiyorum."

Bayan Watson irkildi. "O kadar kötü mü?" "Benim tahminim bu. Holmes?"

"Olası bir senaryo, evet."

Müfettişle sadece bir kez karşılaşmış olan Penelope, "Bunu onun yapmış olma ihtimali var mı?" diye sordu.

Lord Ingram başını salladı. "Onun soğukkanlılıkla bir can aldığını düşünemiyorum.

Hatta öfkeliyken bile. Bununla birlikte, kendisi de bir keresinde bana kariyeri boyunca, en beklenmedik kişiler, riskler yeterince yükseldiğinde cinayete yöneldi."

Penelope sanki kendi kendine, "İş gerçekten o noktaya geldiyse, cinayete yönelmesinin nedeni ne olabilir?" diye düşündü.

Karısı, diye düşündü Lord Ingram.

Bu kez Holmes'a doğru bakmadı, çünkü Mrs.

Watson aralarındaki konuşmaya bir göz atıp onun aklından geçenleri okuyabilirdi. Bayan Watson her Sherlock Holmes soruşturmasının ayrılmaz bir parçasıydı ama arkadaşının tüm özel hayatını onun önüne sermek istemiyordu.

Henüz değil.

Bayan Watson sessizliği bozdu. "Sevgili Bayan Charlotte, bizim için planladığınız bir strateji var mı?"

Stern Hollow'daki vakayı hatırlıyor olmalıydı; Holmes buzhanede bir ceset bulunduğunu öğrendikten sonra hemen ayrıntılı bir ana plan hazırlamış ve bu planın büyük bir kısmını uygulaması için Bayan Watson'a emanet etmişti.

Holmes başını salladı. "Şu anda olmaz. En azından Müfettiş Treadles'la yüz yüze konuşmalıyım ki, araştırmamızı nereye yoğunlaştıracağımızı bileyim.

abaları."

"Bu ne zaman olacak?" diye merak etti Penelope.

"Gazeteler cinayeti ğrendiğinde. Bu noktada Scotland Yard'ın cevap vermesi gerekecek. Ve eğer Müfettiş Treadles'ı zaten gözaltında tutuyorlarsa, bu da kamuoyunun bilgisi dahilinde olacak. O zaman da ona danışmanlık ve ziyaretçi izni verin."

Bayan Watson ay fincanını boşalttı. "Peki bu haber ne zaman gazetelerde yer alacak?"

"En geç yarın sabaha kadar. Eğer Scotland Yard Bu çok uzun sürerse, suçluyu kasten koruyorlarmış gibi görünecektir, özellikle de ellerindeki tek şüpheli kendilerinden biriye." Holmes, Bayan Watson ve Penelope'ye döndü. "Bayan Redmayne'in tatili, bir sonraki akşamın çalışmaları tarafından kesintiye uğratılmadan önce bir araya gelmenin tadını çıkarabilirsiniz. soruşturma."

Birkaç ay önce, Penelope yaz tatili için eve döndüğünde, Sherlock Holmesvari her türlü maceraya katılmaya can atıyordu. Ama gerçek vakaların karmaşık doğası ve gerçek hayatlara verdikleri zarar onu ayıltmıştı. Şimdi başını sallayan genç kadın, sanki kendini mutsuz sonuçlara hazırlıyormuş gibi, bir parça endişeyle yapıyordu bunu.

Bayan Watson ayağa kalktı ve Penelope'yi de yanına çekti. "Canım, hadi eve geri dönelim. Bay Mears, Noel bahçesinden kesilmiş Ağaç satıcısı ve yapmamız gereken çok elenk var."

Penelope içtenlikle onaylamadan önce ona şaşkın bir bakış attı. "Kesinlikle haklısın Jo Teyze. Ve sanırım günün yeterince geç bir saatinde, çalışırken Madam Gascoigne'in vişneli brendisinden biraz içebiliriz."

Ayrılışlarını öyle bir zarafet ve hafiflikle gerçekleştirdiler ki, eğer Lord Ingram, Bayan Watson'ın kendisini Holmes'la yalnız bırakmak istediğini bilmeseydi, bunu tahmin edemeyebilirdi.

Ama şimdi yalnızdılar. Sonunda.

Izgaradaki ateş usulca ıtırdadı. Sokakta bir at kişnedi aşağıda. Yağmur yağıyor, çatıda yumuşak bir perküsyon oluşturunuyordu. Holmes paalarındaki dantelleri düzeltti; Noel temalı elbisesi, diğer her şeyin yanı sıra, kollarının ortasından dökülen ve başındaki beyaz dantel başlığa uyan iki abartılı kar beyazı broderie anglaise'e de sahipti. Manşet dantelleri onun hareketleriyle hoş bir şekilde sallanıyordu.

Şu anda sergilediği abartılı ev huzuru görüntüsünden memnun bir şekilde, "Yakın gelecekte şehirde olmayı planladığınızı varsayabilir miyim, lordum?" dedi.

Her halükarda Londra'da birkaç gün kalmayı planlıyordu. Onun için. Böylece onunla konuştuktan sonra birlikte biraz zaman geçirebileceklerdi. Fakat

Henüz bunun için uygun bir zaman değildi; hâlâ yeni davasıyla meşguldü.

"Müfettiş Treadles'a uzaktan değil, burada daha iyi hizmet edeceğim," dedi.

Ona eşit bir bakış attı. "Bayan Watson'la paylaşmamayı seçtiğiniz şeyden bahsedelim. Arkadaşlarınızın mahremiyetini koruma arzunuzu takdir ediyorum. Ama Ash, bir cinayet soruşturması hız kazandıkça mahremiyetin bir seraba dönüştüğünü herkesten çok senin bilmen gerekir."

"Yine de Müfettiş ve Bayan Treadles'ın hayatlarının büyük bir bölümünü gizli tutmayı başaracaklarını ve her şeyin kamu tüketimine malzeme olmayacağını umuyorum."

Kendi hayatının en önemli olaylarından pek çoğu dedikodu malzemesi olmuştu. Mümkün olduğunca arkadaşlarını bu eziyetten kurtarmak istiyordu. Hayat, insanın en üzücü olayları olmadan da yeterince zordu. Deneyimler, kahvaltıdaki yabancıların şaşkın spekülasyonları için ülkedeki her büyük gazeteye sızdırdı.

"Siz ve Bayan Watson yığıtlikte birbirinize çok yaklaşıyorsunuz," diye cevap verdi Holmes. "Ancak, siz de benim kadar biliyorsunuz ki Bayan Treadles'ın sakladığı bir şey var - tüm gücüyle sakladığı bir şey."

Ne yazık ki biliyordu.

Bayan Treadles pek çok itirafta bulunmuştu: Cousins Manufacturing'de berbat bir zaman geçirdiğini, kocasının söylediği yerde olmadığını ve hatta beylik tabancasının soyunma odasında kayıp olduğunu.

Bununla birlikte, ifşa ettiği her şey, yetenekli bir araştırmacının bir iki gün içinde keşfedeceği şeylerdi.

Cousins'i yönetmekte zorlanıyor olması
Yoluna çıkan erkeklerle değilse bile, ikincil aktörlerle, katiplerle ve sekreterlerle vb. görüşükten sonra tanınır hale gelir.

Müfettiş Treadles'ın olması gereken yerde olmadığı, bu noktada muhtemelen polis tarafından zaten biliniyordu.

Peki ya beylik tabancası konusundaki samimiyeti? Tahminine göre başka biri -belki de evdeki bir hizmetçi- tabancanın yokluğunu çoktan fark etmişti ve bu da Bayan Treadles'ın yalan söylemesini boşa çıkarıyordu.

"Arkadaşlarınız hakkında kötü şeyler düşünmek istemediğinizi biliyorum," dedi Holmes, "ama Bayan Treadles'ın kendi kocasından neden bu kadar şüphelendiğini sormalıyız."

İşin en kötü yanı da onunla aynı fikirde olmamasıydı, bu da onun bu kuşkularını yüksek sesle dile getirdiğini duymayı daha da rahatsız edici hale getiriyordu.

"Ama gerçeğin ona yardımcı olacağına inandığını söyledi."

"Başka bir şekilde ifade etmeme izin verin: *Başkalarının* onun yaptığını düşünmesinden neden bu kadar endişelendiğini sormak bize düşer. Sonuçta, eğer söylediği gibiyse, Müfettiş Treadles ve Bay Longstead sadece iki kez karşılaşmışlarsa ve müfettiş Bay Longstead'i iyi bir adam ve iyi bir müttefik olarak görüyorsa, o zaman tutuklandığı haberi bile onu bu kadar korkutmamalıydı."

Omuzları çöktü. Holmes haklıydı. Bayan Treadles'ın yerinde başka bir kadının ilk tepkisi, kocasının ona o mektupları yazarken nerede olabileceğini düşünmek olmazdı. Soyunma odasını da karıştırmazdı.

O kadın olayların bu şekilde gelişmesi karşısında şaşkına dönerdi ama Scotland Yard'da bir turist gibi davranmak ve olayları daha iyi görebilmek için başını öne eğmek yerine doğrudan amirinin ofisine gider ve yanlış anlaşılmanın giderilmesini isterdi.

"Ancak kocanız cinayetten tutuklandığında aşırı tepki vermek tamamen mantıksız değil," diye savunmaya devam etti. "Adaletin yanlış tecelli etmesi, masum bir insanın işlemediği bir suçtan hüküm giymesi ihtimali her zaman vardır."

Ayağa kalktı ve ona bir bardak viski getirdi. "Doğru. Ama Müfettiş Treadles saygın ve itibarlı bir adamdır. Scotland Yard'ın gelecek vaat eden genç memurlarından biri olarak görülüyor. Hatırı sayılır bir kişisel serveti kontrol eden bir kadınla evli olduğundan bahsetmiyorum bile: İş o noktaya gelirse, savunması için en zorlu avukatların teminatı altındadır. Hatta Sherlock Holmes bile onun yanındadır.

"Bunca avantaja rağmen hâlâ korkudan taş kesilmiş durumda. Bu noktada bir şeyler sakladığını varsaymamak sorumsuzluk olur. En azından onun gözünde büyük ölçüde suçlayıcı bir şey."

Elleri viski bardağının etrafındayken birden aklına geldi. "Bekle. Bunu daha önce soracaktım. Bay Longstead'in evinin Soğuk Yol'da olduğunu söylediğinde

Street, o yeri tanıdınız, değil mi?"

"Yaptım," dedi yavaşça. "Yazdan beri gazetelerdeki küçük ilanları takip ettiğimi biliyorsun."

Başını salladı. Tehlikeli bir düşman olan Moriarty'nin teğmenleri Gerçi bu bildirimler yaz sonunda kesilmişti ama yine de Moriarty'nin köleleriyle iletişim kurmak için gazeteleri takip ediyordu. Ama yine de sadece Moriarty'nin herhangi bir hareketini değil, aynı zamanda şu anda Moriarty'den kaçmakta olan üvey kardeşi Bay Myron Finch'ten gelecek haberleri de gözlüyordu.

"Not defterim şu anda yanımda değil, diğer evde. Ama dün sabah gazetelerde şifreli bir ilan vardı, 'Güller kırmızı, menekşeler mavi, Soğuk Sokak'ta artık doğru olmayan bir eş bulunur' yazıyordu." Nefesini içine çekti. "Sizce Bayan Treadles'ın bundan haberi var mıdır?"

"Gazetelerdeki küçük ilanları deşifre edecek vakti olan biri gibi gelmiyor bana, hele ki bu günlerde. Ve içimden bir ses ilanın kendisine değil, kocasına yönelik olduğunu söylüyor."

"Yani ... sıkıntı içindeki genç bir kadın, şövalye ruhlu yaşlı bir adam ve gazetede bir ilanla şüphelenen bir koca ..." Aklına ilk kez gelmiyor olsa da, sözleri isteksizce geldi.

"Kocasının yeni evliliği konusunda pek hevesli olmadığını itiraf etti. Cousins'daki sorumluluklar. Artık Cousins'taki durumun zor olduğunu biliyoruz. Hem iş yerinde hem de evde kendini izole edilmiş hissettiğinden emin olabiliriz. Ancak bu koşullar altında tam olarak neler yaşandığına gelince

koşullar . . ." Holmes omuz silkti. "Sadece bir baba figürü olarak kalması gereken bir adama yakınlaşması kadar basit bir şey olabilir. Ya da tamamen başka bir şey olabilir."

Nabızı hızlandı. "Peki bu ne olabilir?"

Çayından bir yudum aldı ve kek dilimini bitirdi. "Tam olarak ne olduğu neredeyse önemli değil, sadece bir erkeği öldürmeye yönlendireceğine inandığı bir şey."

Bir sessizlik çöktü.

Bir süre sonra dikkati elindeki sorundan sessizliğin kendisine kaydı.

Aralarındaki etkileşim her zaman sessizliklerle doluydu. Ergenlik çağında birlikte geçirdikleri öğleden sonralarının rahat, neredeyse zengin sessizliği: erkek kendi ilgi alanlarıyla meşguldü, kadın da onunkilerle. Birlikte geçirdikleri öğleden sonralarının

Ona ilk kez evlenme teklif etmişti - sadece onun için anlaşılmazdı, onu erdemden değil, ne olacağından korktuğu için reddettiğini anlayamayacak kadar gençti.

O ve onun özerkliği, hâlâ benimsemeye çalıştığı hiyerarşinin reddini temsil ediyordu.

Sonra, karmaşıklığı içinde olağanüstü sessizliklerle geçen yıllar gelmişti. Evliliğinde mutsuzdu ama yeminlerine sımsıkı bağlıydı ve Holmes'la baş başa geçirdiği her an, zaman zaman acıdan ayırt edilemeyecek kadar karanlık ve acı-tatlı bir zevkti.

Ancak son zamanlarda işler yine değişmişti. Evliliği yaz aylarında fiilen sona ermişti ve gelecek yılın ilk yarısında Yüksek Mahkeme'nin vereceği boşanma kararıyla yakında tamamen bitecekti. Holmes'la aralarındaki sessizlik bazen, tıpkı şu anda olduğu gibi, neredeyse rahat denebilecek bir hal alıyordu.

Neredeyse.

Eğer onun varlığının, yumuşak, düzgün nefes alışının, dantel şapkasının sınırlarından kaçan altın sarısı saçlarının, parmak ucunun artık boş olan tabağının çevresini dolaşma yavaşlığının bu kadar keskin bir şekilde farkında olmasaydı.

"İyi misin Ash?" diye sordu.

Onun sessiz sorusu üzerine gerildi: Durup dururken kapısına geldiğini unutmuş olamazdı. "Yeterince iyi," dedi. Birbirlerini son gördüklerinden bu yana çok zaman geçmemişti. Sadece günler. Ve o günler de çocuklarıyla birlikte geçirdiği huzurlu günlerdi. "Sen mi?"

"Pekâlâ. Madam Gascoigne'in başlatacağı Noel pastası saldırısına karşı kendimi hazırlıyorum."

Biraz gülümsedi. Kısa süre önce, tipik olarak güçlü iştahının doğal bir sonucu olan Maksimum Toler Edilebilir Çeneler'in agresif bir yaklaşımını savuşturmuştu ve bu kadar kısa sürede tekrar kendini kontrol etmek zorunda kalmayı can sıkıcı buluyor olmalıydı.

Sanki buna isyan edercesine tabağına bir dilim daha bayram pastası koydu. "Bu arada Ash, beni görmeye mi geldin? Bir şey mi?"

Kalbi tekledi.

O, Bayan Watson, Holmes, kız kardeşi Bayan Olivia Holmes ve Bayan Olivia'nın sevgilisi Bay Stephen Marbleton, Fransa'da geçirdikleri iki haftalık bir tatilden dönmüşler ve bu süre zarfında sıkı korunan bir şatoyu soyarak en gizli sırlarından bazılarını ele geçirmişlerdi. O gece çok şey olmuştu. O her zaman

yankılarının çok daha ileride hissedileceğini sezmişti ama Bay Marbleton için sonuçlar şimdiden acımasız olmuştu.

Lord Ingram genç adamın zorunlu ayrılışını bu sabah, çocuklarıyla birlikte Derbyshire kırsalına gitmek üzereyken öğrenmişti. Asıl planlarına göre Londra'da tren değiştirip yolculuklarına devam edeceklerdi ama bu haber, kaçan bir vagon gibi ona çarpmıştı.

Bay Marbleton umutlarla ve umut dolu planlarla doluydu. Bahar geldiğinde hep birlikte yeni bir seyahate çıkmak istiyordu, bu kez sıcak ve güneşli Endülüs'e. Herkes için keyifli bir tatil olacaktı, ama özellikle de sıcak ve güneşli yerleri, ihmalkâr ama sınırlayıcı ebeveynlerinden uzakta geçirdiği nadir özgürlük nöbetlerini sevdiği kadar seven Bayan Olivia için.

Ve şimdi, göz açıp kapayıncaya kadar, Bay Marbleton bir mahkûm haline gelmişti, parmaklıklar ardında değil, ama yine de zincire vurulmuş ve tutsak edilmişti.

Lord Ingram hayatın kaosunu ve öngörülemezliğini anlıyordu. Ama bu kez, evrenin doğasında aksaklık olduğunu hatırlatan yeni bir olayla karşılaştığında, düşünceleri anında Holmes'a dönmüştü.

Adamın onu sevdiğini zaten biliyordu; bunu ona hiç söylememişti ama bir çift polise bu itirafı yaptığında yanında oturuyordu. Ve uzak, varsayımsal bir gelecekte, tüm engeller ve karmaşıklıklar sihirli bir şekilde hayatlarından çıkarıldığında, birlikte daha fazla zaman geçirmelerinden mutlu olacağını da zaten biliyordu.

Çok üstü kapalı konuşmuşlardı. Birlikte Endülüs'e ve diğer güneydeki güzel yerlere, belki de alt kıtanın efsanevi tepe istasyonlarına gitmekten söz etmişlerdi ama tam olarak neyi *kastettiklerini* hiç belirtmemişlerdi.

Belki de ihtiyaç duydukları tek şey dolaylı ve belirsiz olanıydı. Belki de yapabilecekleri tek şey buydu.

Ama bu sabah Bay Marbleton'la ilgili mektubunu tekrar tekrar okurken, her paragrafta daha da ürperirken, onu görmek için acil bir ihtiyaçla dolmuştu.

metaforları somut bir şeye dönüştürür.

"Evet, seni görmeye geldim," dedi sorusuna cevap olarak.

Beklentiyle ona baktı, gözleri aynı anda hem duru hem de anlamsızdı. Ne söylemeye geldiğini biliyor olmalıydı ama yine de bilmediğini fark etti.

Tam olarak değil.

Kalbini koluna takarak bir kadının karşısına ilk kez çıkmıyordu. Bir önceki sefer, o zamanki Bayan Alexandra Greville'e evlenme teklif ettiğinde, coşkusu içten ve samimi olmasına rağmen İdealizmi gerçekte ama yine de aşkını bir hediye, beş parasız müstakbel karısı için büyük ve değerli bir lütuf olarak görmüştü.

Bunun yerine onu büyük ve istenmeyen bir boyunduruk olarak deneyimlemişlerdi.

Holmes'a aynısını yapmayacak, onu örtbas etmeyecekti, sevgiyle bile olsa, o yüksüz olmayı tercih ettiğinde. Ona verebileceği, arzuladığı bir şey yok muydu?

Ah, ama en başından beri ondan ne istediği konusunda hep netti.

Bunu vermekten çok gurur duyuyor ve çok korkuyordu. Çünkü ... ya ondan isteyeceği tek şey buysa?

Ama bugün, onun sabit mavi bakışları altında, bugün o kadar da gururlu değildi. Ya da korkmuyordu.

Bu yüzden bugün viskisini bıraktı, sandalyesinden kalktı ve ona gitti. Bugün bir elini sandalyesinin arkasına dayadı ve diğer elini onun yumuşak, dolgun yanağına koydu. Ve bugün, başını eğdi ve dudaklarını dudaklarının arasına aldı.

Dört

TCharlotte Holmes, Lord Ingram'ı ilk kez öptüğünde, kendisi on üç, Lord ise on beş yaşındaydı ve ona şantaj yaparak Bir grup asi çocuğu, kazı çalışmalarının ortasında olduğu bir Roma villasının kalıntılarına çekmekle tehdit ediyordu.

Öpücüğün kendisini çok az hatırlıyordu. Mükemmele yakın bir hatırlama yeteneğine sahip olan bir kız için bu büyük bir anormallikti. Öpücükten sonra beyni bir çeşit mekanik arıza geçirdi.

Ona sinmiş olan hafif Türk tütünü kokusunu hatırlıyordu. Adamın daha sonra ona nasıl baktığını hatırlıyordu; yüz ifadesi donuk ve düşmancaydı. Ve onun uzaklaşmasını izlediğini hatırlıyordu. Adımları uzun ve hızlıydı, parmak uçları kalan ısı ve elektrikle karıncalanıyordu.

Geçtiğimiz yaz ikinci kez öpüşmelerinin üzerinden bir düzine yıl geçti. İçinde bulundukları koşullar ve insanlar çok değişmişti ama yine de aynı şey olmuştu. O öpücükten de sersemlemiş gibi çıkmıştı, sadece ona tutunduğunun farkındaydı, yanağı ceketinin yakasındaydı, kalp atışları kendininkiyle eşzamanlıydı.

O zamandan bu yana geçen aylar içinde yine çok şey olmuştu, en önemlisi de birlikte yatmışlardı. Uzun zamandır bastırılmış arzuların ateşlenmesi olarak değil -gerçi bir düzine yatağı ateşe verecek kadar çok arzuları olduğundan şüpheleniyordu- ama Tehlikeli bir düşmanla uğraşırken belirli bir izlenim yaratmak için hesaplanmış bir önlem olarak.

Neyse ki, bu iki fiziksel yaklaşma her ne kadar art niyetli olsa da, onları çok iyi hatırlıyordu. Çok doğru, çok dar görüşlü Lord Ingram yatakta en az onun kadar ahlaksızdı.

Uzun yıllar boyunca her türlü sefahati ve ahlaksızlığı teorik olarak düşündüğü için çok şey ummuştı.

Günümüzün Lord Ingram'ı ona doğru eğildi.

Şakağındaki silik yara izi iki yıl önceki bir yurtdışı seyahatinden sonra oluşmuştu. En sevdiği rozetini süsleyen küçük antika madeni paranın ışıltısı. O sabah sıkı tıraş edilmiş çenesindeki kirli sakal başlangıcı.

Sıcak.

Basınç.

Kışkırtma.

Doğruldu.

Sanki bir *canne de combat* eğitimini yeni bitirmiş gibi nefes nefese kalmıştı. Yüzü sıcak hissediyordu. Ayak tabanları karıncalandı. Ve yine de öpücüğün sadece parçalarını hatırlayabiliyordu - parmaklarının arasındaki saçın dokusu, diğer elinin altındaki yünün hafif pürüzlülüğü, dilinin ucunun üst dudağının iç kısmında kayması - sanki rüyasında görmüş ve uyandığında rüyanın çoğu buharlaşmış gibi.

Sessizlik.

Dalgalı ve göğüste boğulma hissiyle dolu gergin bir sessizlik değil. Ne de kolay, rahat bir sessizlik. Sanki... sanki kendilerini haritada işaretlenmemiş bir yerde bulan ve yönlerini arayan iki gezgin gibiydiler.

"Demek beni görmeye bunun için geldin," diye mırıldandı. "Bay Stephen Marbleton'ın istemeden Château Vaudrieu'ya dönmesiyle bir ilgisi var mı?"

"Evet."

Gözlerini ona dikti. "Bir dürtüye boyun eğdin. Bu senin yapacağın bir şey değil Ash." Adam yanıt vermedi.

Sık sık soğukkanlı ve duygusuz olduğu düşünülse de, dürtüleri konusunda oldukça özgürdü - mümkün olduğunca kendini şımartmayı tercih ediyordu. Lord Ingram ise yoğun duygulara sahipti ama yine de duygularını ve arzularını dizginlemeye çalışıyordu.

"Tadın çok güzel," dedi.

Bu özel düşünceye ses vermek de onun bir başka hoşgörülü dürtüsüydü.

Sözlerini dikkatle tartıyor, düşüncesizce, aceleyle cevap vermediğinden emin oluyor muydu?

Onu tekrar öptü.
Yanağına değen avucunun sıcaklığı.
Başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıca tuttuğu çenesine yaptığı baskı.
Sandalyesinden kaldırılıp duvara yaslanmasının tahriki.
Ve sonra artık onu öpmüyor, gözlerinin içine bakıyordu. Bir
"Bir dürtüye boyun eğmedim Holmes. Bir seçim yaptım."

Gözleri iri ve genişti, uçları altın sarısı uzun koyu kirpiklerle çevriliydi. İrisleri sonbahardaki kuzey gökyüzünün canlı ve soğuk mavisiydi. -ve bazen Lord Ingram'a tam olarak şeffaf, kişisel olmayan, duygularla gölgelenmemiş bir gökyüzünü hatırlatıyorlardı.

Bugün o kadar kişiliksiz değillerdi. Ama sanki daha önce hiç öpüşmemiş, hatta bir öpücüğe yaklaşmamış gibi aldatıcı bir kurnazlıkla adam- bu andan önce.

Nefes verdi.

Sessizliğin içinden ergenlik öncesi bir çocuğun coşkulu çığlıkları, rüzgâr ve yağmurun etkisiyle biraz boğuklaşarak geliyordu. "Scotland Yard müfettişi cinayetle suçlanıyor! Her şeyi okuyun! Katil polis hakkında her şeyi okuyun!"

Ayrıldılar ve pencereye koştular. Derin, yastıklı pervazın üzerine diz çöktü, bir kanadı açtı ve gazete dağıtıcısına kendisine bir tane atıp atamayacağını sordu. O da atmış ve karşılığında attığı bozuk parayı yakalamış.

"Üstü kalsın!"

Pencereyi kapattı ve masanın üzerindeki yağmur lekeli kâğıdı açtı. Ellerini masanın kenarına dayamış, kolları neredeyse birbirine değecek ama tam olarak değmeyecek şekilde durup okudular.

Metropolitan Polisi, Kriminal Soruşturma Departmanı'ndan Müfettiş Robert Treadles'in cinayet şüphesiyle tutuklandı.

Olay yeri olan 33 Cold Sokağı'nda bulundu. İki kurban, Bay John Longstead ve Bay Ambrose Sullivan, amca ve yeğendir ve her ikisinin de şüphelinin eşi Bayan Robert Treadles'in sahibi olduğu Cousins Manufacturing'in uzun süredir ortakları olduğu söylenmektedir.

Birbirlerine baktılar. Bir değil, iki adam öldürüldü!

Gazete, ölen adamlarla ilgili bazı biyografik ayrıntılara da yer verdi. Bay Longstead'in anlattıkları Bayan Treadles'in anlattıklarıyla büyük ölçüde örtüşüyordu, ancak makalede uzun bir aradan sonra Cousins Manufacturing'e yeni döndüğünden bahsedilmiyordu.

Yeğeni Bay Sullivan on yıldır şirkette çalışıyordu. Yetenekli ve zeki olarak tanınan yakışıklı genel müdür, hem meslektaşları hem de astları arasında popülerdi. Ölümü ardında kederli bir dul ve biri henüz bebek olan babasız iki küçük çocuk bırakmıştı.

Müfettiş Treadles da sütunlarda epeyce yer aldı. Yazılanların hiçbiri yanlış olarak sınıflandırılmazdı, ancak Lord Ingram'ın dudakları okumaya devam ederken düzleşti.

Bu paragraflardan edindiği belirgin izlenim, mevkisinin üstünde biriyle evlenmiş ve özellikle de karısı babasının girişimini devraldıktan ve kendi sınıfından, kendisinden daha iyi eğitilmiş ve daha başarılı erkeklerle ilişki kurmaya başladıktan sonra karısını kıskanmaya başlamış bir adamdı.

Makale, *Müfettiş Treadles'in ikiz cinayetleri itiraf etmediği ve Scotland Yard'ın cinayetlerle ilgili ek bir ayrıntı açıklamadığı* ile sona erdi.

Tam gazetenin varsayımlarında çok ileri gittiğini belirtmek üzereydi ki, bakışları hemen altındaki bir makale taslağına takıldı.

Oldukça ilginç bir tesadüf olarak değerlendirilebilecek bir şekilde, dün Londra'daki bazı sabah gazetelerinde yer alan küçük bir ilanda, deşifre edildiğinde "Güller kırmızıdır, Menekşeler mavidir, Soğuk Sokak'ta insan artık doğru olmayan bir eş bulur."

Cinayetlerin ardından mesajın fark edilmeyeceğini ummak için çok fazla.

"Bu manipülasyon kokuyor, değil mi?" dedi Holmes sakince.

"Manipülasyon olsun ya da olmasın, kamuoyu Mrs. Treadles korkuyordu: Bunlar güvensiz bir kocanın yoğun kıskançlığından kaynaklanan suçlardı. Erkekler çok daha azı için öldürdüler."

Holmes, peruk takması daha kolay olsun diye birkaç hafta önce kısacık kestirdiği saçlarında parmaklarını gezdirdi. Daha önce taktığı dantel şapkası şimdi

Öpüşükleri duvarın yanındaki zemini görünce içinde ergenlik heyecanı uyandı.

"Ve insanlar öldürmeden çok daha fazlasına dayanmışlardır." Sesi soğukkanlılığını koruyordu. "Bayan Treadles'ın Bay Sullivan'dan bahsetmemesi çok manidar, çünkü muhtemelen Pazar hariç her gün ofiste olduğu için onu çok daha fazla görüyor olmalıydı."

Zihnini zorla elindeki davaya geri çekti. "Belki de onun da öldüğünü bilmiyordu."

Ama o bile buna inanmadı.

Genç bir adam, yakışıklı ve işletmenin işleyişi konusunda bilgili -Daha önce Bayan Treadles ve Bay Longstead hakkında yaptıkları spekülasyonların, Bayan Treadles ve Bay Sullivan arasında gerçekleşmiş olması çok daha muhtemeldi.

Dikkat çekici sessizliği bu düşünceyi kesinlikle ortadan kaldırmadı.

Holmes parmak eklemlerinden birini kâğıda vurdu. "Makalede soruşturmayı yönetecek dedektifin kim olacağı yazmıyordu. Acaba Başmüfettiş Fowler mı olacak? Umarım olmaz."

Stern Hollow'daki davaya bakan ve Lord Ingram'ın suçluluğuna açıkça inanmış olan Başmüfettiş Fowler'la çalışmanın tadını fazlasıyla almışlardı.

"Fowler beni düşmüş kadın Charlotte Holmes olarak gördü ve Bayan Watson'ı da yoldaşım olarak gördü. Eğer yetki ondaysa.

kılık değiştirir." Yanağını hüznle okşadı. "Ve çok gerekli olmadıkça sakal bırakmamayı tercih ederim. Cildim yapıştırıcıyı pek sevmiyor."

"Arkadaşların için acı çektin," dedi yumuşak bir sesle.

"Sizin durumunuzda, ben de hoş bir şekilde ödüllendirildiğimi söyleyebilirim," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Çok hoş bir şekilde."

İçine dolan ateşi görmezden geldi, ancak bu çaba bir an sürdü. "Gidip Müfettiş Treadles'ın işinden kimin sorumlu olduğunu öğreneyim mi? davası mı?"

Zil çaldı. "Kapıdaki Çavuş MacDonald ise, bunun için özel bir yolculuk yapmanıza gerek yoktur herhalde."

"Arka kapıdan çıkıp geri geleyim de yanlış bir izlenime kapılmasın."

Gözleri eğlenceyle parıldadı. "Yani doğru bir izlenim edinmiyor, öyle mi?"

"Sanırım o da var."

Yumuşak bir şekilde iç çekti. "İyi olurdu-" "Eğer hemen sonuca varmasaydı?"

"Beyefendi arkadaşlarımla ilgili olarak vardığı sonuçlar benimle çalışma kabiliyetini etkilemediyse."

Bunu yapabileceğinden emin değildi. Bayan Treadles'ı kesinlikle yargılamak istemiyordu. Ama öyle bile olsa, onun ilk düşündüğü kadar yetkin ve güvenilir olup olmadığını merak etmeye başladığını biliyordu.

Hepsi de sağlam kanıtların yokluğunda.

"Acele etsem iyi olacak," dedi. "Çavuş MacDonald'ın çok fazla beklemesini istemeyiz."

"Bir yere gitmene gerek yok," dedi. "Ben-"

"İkimizin burada yalnız başımıza ne aradığımızı merak edeceğinden korkuyorsun. Ama şunu unutuyorsun: Çavuş MacDonald'a göre biz yalnız değiliz."

Tabii ki. "Sherlock Holmes" yan odadaydı.

Koluna kısaca dokundu, aşağı indi ve arayanla birlikte geri döndü. Yukarı çıktıklarında kadının, "Bu arada, Lord Ingram da Müfettiş Treadles'ın son durumunu görüşmek için burada, Çavuş, Bayan Treadles onun da konuya dahil olmasını istedi," dediğini duydu.

Çavuş MacDonald odaya girerken, "Ben de aynısını isterdim - şimdi dostların zamanı," dedi.

Holmes'un yaşlarında genç bir adamdı. Lord Ingram onunla daha önce karşılaştığında, çavuşun rahat ve güler yüzlü halini fark etmişti. Bugün rahatlamış ya da gülümsüyor değildi, ancak amirinin destekçileri arasında olduğu için gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı.

"Çay yapacağım. Bu arada siz de daha sert bir şeyler ister misiniz, Çavuş MacDonald?"

"Muhtemelen yapmamalıyım ama bu sefer yapacağım. Teşekkür ederim, Bayan Holmes." Lord Ingram, "Anladığım kadarıyla sizin için uzun bir gün olmuş," dedi.

Holmes ispiro lambasının üzerine kaynaması için bir çaydanlık koydu.

"Maalesef öyle lordum. Artık ne yapacağımı bilemiyorum. Teşkilat içinde dedikodular almış başını gidiyor. Müfettişin bu işi yapmış olabileceğini düşünmek beni dehşete düşürüyor ve yapmadığı halde yine de suçlu bulunacağını düşünmek beni daha da dehşete düşürüyor."

"Sizce müfettiş yapmış olabilir mi?" diye sordu Holmes, yerine oturarak.

Çavuş MacDonald onun arkasından otururken yüzünü buruşturdu. "Kendimi bunu düşünmeye zorlamamın tek nedeni, müfettişin bana şüphelileri olası göründükleri için değil, kanıtlara dayanarak elemem gerektiğini öğretmiş olması.

"Ama hayır, gerçekten o olabileceğini sanmıyorum. Bizler çalışan insanlarız, aynasızlarız, ama farklı nedenlerle çalışıyoruz. Bazılarımız sadece düzenli bir ücret ve fabrikalardaki kadar eziyetli olmayan bir iş istiyor. Bazılarımız biraz daha fazlasını ister - benim Kriminal Soruşturma Departmanındaki işim çok korkunç olmadığı zaman ilginçtir. Ancak Müfettiş - bunu hiç bu kadar çok kelimeyle söylememişti ama bence bu onun için bir çağrı.

"Hukukun üstünlüğüne gerçekten saygı duyuyor, bana biraz ..." Çavuş doğru kelimeyi bulmak için çenesini kaşıdı. "Yani, biraz eski moda. Kanunlar insanlar tarafından yapılır, değil mi? Erkekler mükemmel değildir. Ve iyi yasalar bile tek tip uygulanmaz, bunu her zaman görüyorum. Ama müfettiş, her ne kadar sert bir dedektif olsa da, adil bir topluma dair idealist, neredeyse romantik bir bakış açısına sahip."

Lord Ingram'ı Müfettiş Treadles'a çeken de tam olarak bu özelliği idi. Müfettiş Treadles'dan birkaç yaş daha gençti ama tanıştıklarında, kendi romantik hayat görüşü çoktan aşınmıştı. Toplumun en kötü unsurlarından bazılarıyla uğraşan ama yine de ideallerine bağlı kalan bir adamla birlikte olmak cesaret verici, neredeyse onarıcı olmuştu.

O sırada Müfettiş Treadles'ın ideallerinin kadınlar hakkında bir dizi esnek olmayan görüşü de içerdiğinin farkında değildi.

Holmes, Çavuş MacDonald'a bir tabak kek uzattı ve o da hevesle bir dilim yiyerek, "Müfettişin kendini ya da mecbur kalırsa başkalarını savunmak için öldüreceğini tahmin ediyorum. Ama kasıtlı olarak öldürdüğünü düşünemiyorum. Eğer herhangi bir suiistimalle karşı karşıyaysa, bunu kanunların halletmesine izin verecektir. Ne de olsa o yasaların uygulayıcısı; sözlerinin bir ağırlığı olacaktır."

Peki ya yasaların düzenlemediği konular? Ya sevgi meseleleri, kocanın sahiplenmesi?

"Az önce küçük bir haber okuduk," dedi Holmes, "öyle görünüyor ki Müfettiş Treadles'ın Cold Street'e zaten kızgın bir ruh haliyle gelmiş olacağını gösteriyor."

"Bunu duydum, ama bildiğim kadarıyla Müfettiş Treadles küçük bildirileri okumuyor. Ve her halükarda-" Çavuş MacDonald yine çenesini kaşıdı. "Yersiz konuşuyorsam beni bağışlayın. Müfettişi bir süredir tanıyorum. Sinirlenmediğini söyleyemem, ama öfkeyle saldıran bir adam değildir. Beni anlıyorsanız, kendini içeri çeker."

Lord Ingram yaptı. O da tabiri caizse "içeri çekildi".

Holmes başını salladı ve konuyu değiştirdi. "Müfettiş Treadles'ın Scotland Yard'da mükemmel bir üne sahip olduğuna inanıyorum. Yine de iyi ismine ve yıllar boyunca yaptığı iyi işlere rağmen, bu cinayetlerden dolayı tutuklandı. Bunu, en azından şu anda, suçlu olduğunun bir göstergesi olarak kabul etmeli miyiz? ezici mi?"

Çavuş MacDonald içini çekti. "Bayan Treadles'ı gördükten sonra Cold Street'e en yakın iki istasyona gittim ve hikayenin özünü öğrendim. Sabah saat üçü biraz geç, bana bir çift polisin Cold Street'ten dönmekte olduğu söylendi.

devriye geziyorlardı. Sis bastırmıştı. Bu nedenle rotalarını Cold Street'e çevirdiler, bu da karakol binasına giden kestirme bir yoldu.

"Sis çok yoğun. Ancak fenerlerinin ışığıyla 33 Cold Sokağı'nın önünden geçerken ön kapının açık olduğunu görebildiler. Daha yakından bakmak için gittiler ve evin boş olduğunu gördüler.

-İçerisi soğuk, mobilyalar örtülü, vs. Akıllarına ilk gelen, muhtemelen devam etmekte olan bir hırsızlıktı. Üst kattaki bir odadan gelen bazı sesler duydular ve hırsız suçu üstü yakalamayı düşünerek yukarı tırmandılar.

"Buldukları şey içeriden kilitlenmiş bir odaydı. Kapıyı tıkırdatmışlar ama yanıt alamamışlar. Kendilerini polis olarak tanıttılar ama yine cevap alamadılar. Bunun üzerine kapıyı zorlayarak açtılar ve içeride Müfettiş Treadles'ı gördüler. Karyolanın arkasına barikat kurmuş, beylik tabancasını onlara doğrultmuştu. Kapının yanında iki ölü adam ve biraz kan vardı."

Çavuşun anlattıkları gayet gerçekçiydi, ama Lord Ingram sonlara doğru sesindeki tedirginliği duydu. Kendi midesi sıkıştı. Neredeyse taze kanın keskin kokusunu alabiliyor ve müfettişin kapıya vurulduğunda yaşadığı dehşeti hissedebiliyordu.

Holmes çaydanlığı ispiro lambasının üzerinden aldı ve çaydanlığa sıcak su doldurdu. "Kurbanlar vurulmuş muydu?"

Çavuş MacDonald kendisine daha önce verilen viskiden bir yudum aldı ve derin bir nefes aldı. "Evet, öyleydiler."

"Silah seslerini duyan oldu mu?"

"Ben de aynı soruyu sordum. Görünüşe göre bir sorun varmış. kötü niyetli kişiler bölgede havai fişek patlatıyor. Bazı polisler İtalyan göçmenleri suçluyor; bazı İtalyan şehirlerinde Noel havai fişeklerinin bir gelenek olduğu söyleniyor. Diğerleri ise bir zamanlar yakınlarda Noel'de havai fişek patlatan bir taverna olduğunu ve insanların nostalji yaptığını söylüyor." Çavuş MacDonald omuz silktili. "Her halükarda, bölge sakinleri geceleri patlayan havai fişeklerden rahatsız oluyor. Gazetelere bile haber oldu ama henüz kimse yakalanmadı."

Holmes ona biraz daha kek uzattı. "Anlıyorum. Lütfen devam edin."

Çavuş MacDonald minnettar bir gülümsemeyle onun teklifini kabul etti. "Pekala. Nerede kalmıştım? Genel olarak güvenli bir bölgede devriye gezdikleri için polis memurlarının ateşli silahları yoktu. Ama biri Afganistan'da savaşmış ve ne katliamdan ne de elinde silah olan bir adam görmekten korkmuş. Müfettiş Treadles'a tabancayı teslim etmesini ve polisin otoritesine boyun eğmesini söyledi."

"Bundan sonra ne olduğuna dair farklı versiyonlar var, ancak konuştuğum kişilerin çoğu Müfettiş Treadles'ın adamları karakolları, amirleri ve görevleri hakkında ayrıntılı bir şekilde sorguladığı konusunda hemfikir; adamlar da kendilerine doğrultulmuş bir tabanca olduğu için yeterince içtenlikle cevap verdiler. Daha sonra Müfettiş Treadles adını ve rütbesini söyleyerek silahı ve kendisini teslim etti."

Lord Ingram, Holmes ile baktı. Müfettiş Treadles'ın kapıdan içeri dalmasından korktuğu kişi polis değildi.

"Müfettiş kelepçelendikten sonra, bir polis memuru ona ve olay yerine göz kulak olmak için kaldı; diğeri yardım için karakola geri koştu."

Çavuş MacDonald devam etti. "Scotland Yard, anladığım kadarıyla Şafaktan önce olay yeri. İşe geldikten kısa bir süre sonra kenara çekildim ve Bayan Treadles'ı görmem söylendi."

"O sırada Müfettiş Treadles'ın Bay Longstead ve Bay Sullivan cinayetlerinden tutuklandığı dışında davanın ayrıntılarını bilmiyordunuz," dedi Holmes, herkese çay koyarken.

"Doğru," diye yanıtladı Çavuş MacDonald. Çayını oldukça susamış bir halde içti. "Ve bu mükemmel bir demleme, Bayan Holmes."

"Teşekkür ederim, Çavuş. Şimdi, Bayan Treadles'ı aradığınızda, her iki kurbanın isimlerini de kendisine bildirdiğinizi varsayıyorum."

"Evet," dedi Çavuş MacDonald hiç tereddüt etmeden.

Yani Bayan Treadles iki adamın öldürüldüğünü çok iyi biliyordu. Yine de Sherlock Holmes'u çağırdığında, her şeyi atlamıştı. Bay Sullivan'dan bahsediyor.

Holmes kendi çayını karıştırdı. "Nasıl tepki verdi?"

"Yaşlı adam hakkında çok üzgün görünüyordu, onu hayatı boyunca tanıdığını ve her zaman mükemmel bir beyefendi olduğunu söyledi."

Yaşlı adam hakkında tamamen kesildi. Peki ya genç adam?

Lord Ingram ayağa kalktı. Holmes'un daha önce verdiği viskiye dokunmamıştı ama şimdi bir fiçı içkiye ihtiyacı vardı.

Holmes ona bir bakış fırlattı ama yüz ifadesi hafif bir ilgiden hiç sapmadı. Dikkatini tekrar Çavuş MacDonald'a verdi. "Müfettiş Treadles dün geceki olaylardan önce iki hafta kadar izindeydi. Bu uzun süreli izinsizliği için size bir neden söyledi mi?

Çalışmak mı?"

Lord Ingram büfeden odanın ortasındaki ikiliye sertçe baktı. Holmes'un Bayan Treadles'la yaptığı görüşmenin sonuna doğru, Bayan Treadles Çavuş MacDonald'ın günün ilerleyen saatlerinde Yukarı Baker Sokağı 18 numaraya uğrayacağını bildirmişti. Çavuş MacDonald'ın da Bayan Treadles'ın Sherlock Holmes'u görmeye geldiğini biliyor olması mantıklı geliyordu.

Holmes'un Bayan Treadles'tan çoktan öğrenmiş olması gereken bir şeyi ona neden sorduğunu merak etmez miydi?

Kaşları gerçekten de şaşkınlıkla çatılmıştı ama bir sonraki an, Holmes'un birden fazla kaynaktan bilgi edinmek için sağlam bir prosedür izlediğine karar vermiş olmalıydı. "Ailesiyle ilgili bir şey olduğunu ve Londra'dan uzaklaşmasını gerektirdiğini söyledi."

"Bu seni şaşırttı mı?"

"Biraz. Anne ve babasının vefat ettiğini biliyordum ve kardeşlerinden bahsettiğini duymamıştım. Ama müfettiş özel hayatından söz eden biri değildi, *o* yüzden bunun *o kadar* da alışılmadık bir şey olduğunu düşünmedim-ailenin bir adamı bulmanın bir yolu vardır, özellikle de hayatında iyi gidiyorsa." Çavuş MacDonald tereddüt etti. "Ama bir hafta sonra geri gelmeyince merak ettim-

Ailevi bir acil durumun bu kadar zaman sonra çözüleceğinden eminim."

"Nerede olabileceğine dair bir tahminde bulunmak ister misiniz? son iki hafta?"

Çavuş MacDonald başını sallamaya başladı, sonra, "Bekle. Bir süre önce onu masasında bazı haritaları incelerken görmüştüm. Sanırım onlar

Yorkshire'da. O zaman ona orada bir davayı soruşturup soruşturmadığımızı sordum. Hayır dedi ama herhangi bir açıklama yapmadı. Ben de başka bir şey sormadım.

sorular."

Özür dileyerek gülümsedi.

Holmes çay fincanını kaldırdı. "İzne çıkmadan önceki günlerde farklı görünüyor muydu?"

Çavuş MacDonald yine kaşlarını çattı. "Ben de kendime aynı soruyu soruyor, fark etmem gereken bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Ama gerçek şu ki, izne ayrılmadan önce bile onu pek görmedim - Başmüfettiş Fowler'la birlikte Stern Hollow'a gittiğinde bana tek başıma üstlenmem için bazı görevler vermişti. Döndüğünde yaptığım işten memnun kalmış ve bana daha fazla görev vermişti. Sabah ya da akşam ikimiz de Yard'da olduğumuzda ona rapor veriyordum."

Bayan Treadles da aynı şeyden söz etmiş, genç adamın bu bağımsızlık emanet edildiği için mutlu ve gururlu olduğunu söylemişti. Ama şimdi, daha sonraki olayların ışığında, Lord Ingram Müfettiş'in Treadles astının çalışmasından *bu kadar* memnun muydu, yoksa sadece o zamanın çoğunda gözlenmemek mi istemişti?

"Pekala, teşekkür ederim, Çavuş. Son bir soru. Müfettiş Treadles'ın davasına kimin bakacağını biliyor musunuz? Gazetelerde yazmıyor."

"Bu Müfettiş Brighton olmalı. Scotland Yard'da yeni ama Manchester'da seçkin bir sicili olduğu söyleniyor."

Lord Ingram, Müfettiş Treadles'ın uzun süredir iş arkadaşı olmayan, tarafsızlığından kolayca şüphe edilmeyecek bir müfettişin mantıklı olduğunu düşünüyordu. Ve yine de. Arkadaşının kaderinden tamamen yabancı birinin sorumlu olduğunu düşününce, eli az önce kendisi için doldurduğu viski bardağının etrafında sıkıştı.

Holmes ona bir kez daha baktı. "Başmüfettiş Fowler, dikkate alınmadı mı?"

"Olabilirdi - Tanrı biliyor ya, suçluları tespit etmek dışında bir bağlılığı yok. Ama az önce Lincolnshire'daki bir dava için ayrıldı. Aslında, Müfettiş Brighton'ın yeni davasını devralmaya gitti, böylece Müfettiş Brighton, Müfettiş Treadles için Londra'ya geri dönebilecekti."

Holmes, "Müfettiş Brighton celbi günün erken saatlerinde alıp yola çıktıysa, çoktan kasabaya dönmüş ve soruşturmaları yönetiyor olmalıydı," diye düündü. "Nasıl bir adam olduğunu merak ediyorum."

"Ona sadece 'günaydın, efendim; iyi günler, efendim' dedim. Ama çok zeki olduğu söylenir."

Çavuş MacDonald tereddüt etti. Tekrar konuştuğunda sesi kısıktı. "Ayrıca son derece acımasız olduğu söyleniyor."

Lord Ingram'ın kalbi tatsız bir şekilde çarptı.

Köşedeki büyükbabanın saati çeyrek saati çalışıyordu. Çavuş MacDonald saate baktı ve yavaşça ayağa kalktı. "Yard'a rapor versem iyi olacak. Müfettiş Brighton, Müfettiş Treadles'ı ve cesetleri gördükten sonra -Benimle konuşmak isteyebilir."

Sanki Müfettiş Brighton onu idam edecekmiş gibi konuştu.

Holmes, "Müfettiş Brighton'ı nasıl idare edebileceğinizi düşündünüz mü, Çavuş?" diye sordu.

Ses tonu değişmemişti ama Lord Ingram endişeli olduğunu duymuştu. Geçimini sağlamak için -ve yasaları korumaya yemin etmiş bir polis olarak- Çavuş MacDonald Müfettiş Brighton'a bildiği her şeyi anlatmak zorundaydı. Ancak Müfettiş Treadles'a olan sadakati nedeniyle, verdiği herhangi bir şeyin amirini daha fazla suçlamaması için mümkün olduğunca az şey söylemesi gerekiyordu.

Bir tarafa çok fazla eğilirse kariyerinde asla ilerleyemeyebilirdi. Diğer yöne doğru eğilirse, hayranlık duyduğu akıl hocasını, kariyeri için herkesten daha fazlasını yapmış olan adamı daha da tehlikeye atabilirdi.

Genç adam viskisinin kalanına baktı, sanki içinde bu imkânsız dengeyi nasıl sağlayacağını sırrı varmış gibi. Sonra başını dikleştirdi. Omuzlarını silktiler ve Holmes'a baktı. "Ben kendime bakarım. Ama Müfettiş Treadles'a da göz kulak olacağım."

Lord Ingram'ın içinde muazzam bir minnettarlık kabardı. "Teşekkür ederim," dedi.

Çavuş MacDonald oldukça solgun bir gülümseme verdi. "Lafı bile olmaz."

Holmes ve Lord Ingram ile tokalaştı, onlara teşekkür etti, derin bir nefes aldı ve dışarı çıktı.

Arkalarında çok sessiz iki insan bırakarak.

Lord Ingram sonunda, "Bay Sullivan," dedi.

Bayan Treadles'ın ismini söylemeyi reddettiği ölü yeğeninin hayaleti büyük görünüyordu.

"Evet, Bay Sullivan," diye yineledi Holmes. "İnsan merak etmeye başlıyor."

Bu olaya karışan herkes gerçeklerin bilinmesini isterdi, şimdi ya da hiçbir zaman."

Beş

TKaybedecek zamanımız yoktu.

Lord Ingram'ın Scotland Yard'da olması gerekiyordu. Sherlock Holmes'un davaya dahil olması için gerekli düzenlemeleri kolaylaştırmak. Kendisi ve arkadaşları için birkaç iyilik yapamayacaksa, bir lord, bağımsız olarak varlıklı bir adam ve toplumda iyi bağlantıları olan bir figür olmanın ne yararı vardı?

Charlotte'un ikinci el bir mackintosh giymesine yardım ederken, "Bundan bahsetmiyorum bile," dedi, "Scotland Yard, kısa bir süre önce beni haksız yere tutukladığı için, bana bazı tazminatlar borçlu."

Ona oldukça temkinli bir şekilde baktı, acaba daha da aşıkane hareketler mi yapacak diye merak ediyordu - eski günlerde, karısıyla yeni evli olarak katıldıkları ilk ev partisinde, onun Leydi Ingram'ın paltosunu aşırı bir kocalık gayretiyle iliklediğine, en alttaki düğmeler için bir dizine kadar eğildiğine tanık olmuştu.

Ama onun kendi düğmelerini iliklemesini bekledi ve işi bittiğinde onu dudaklarından hafifçe öptü. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

Faytonu Bayan Treadles'ın evine doğru yol alıyordu ve orada müvekkiline soracağı bazı önemli sorular vardı. Ancak aracı zıplayıp sallanırken, aklı sürekli onun yumuşak ama amansız açıklamasına takılıyordu.

Bir dürtüye boyun eğmedim, Holmes. Bir seçim yaptım.

Ne tür bir seçim?

Gazeteci çocuğun çılgınlıkları ve Çavuş MacDonald'ın gelişiyle birlikte, onun seçimi hakkında bir daha konuşmamışlardı. Ama kadının bir fikri vardı: Adam ona istediğini vermek için gelmişti.

Her zaman ondan, özellikle de bedeninden taleplerde bulunan kişi o olmuştu. Onun arkadaşı ve sevgilisi olmasını istiyordu. Adam her zaman reddetti, çünkü önce onu tehlikeye atması mümkün değildi, sonra da

Çünkü mutsuz da olsa evliydi ve artık karısıyla samimi değildi.

Belirtilen neden buydu: Onuru bunu yasaklamıştı.

Onun onur duygusuna inanıyordu - adam adeta bir onur kaynağı gibiydi. Ama tek nedenin bu olmadığını da biliyordu.

Korkuyordu. Tam olarak korkmuyordu ama uzun süreli dostluklarına rağmen ona karşı temkinliydi.

Toplumu adil ve haklı görmeye ihtiyaç duyan Müfettiş Treadles'in aksine, Lord Ingram içinde yaşadıkları dünya hakkında her zaman derin bir kararsızlık içinde olmuştu. Ama ait olmayı, kendine bir yer bulmayı arzulamıştı. Bu kabul için, sadece kabul edilebilir değil, aynı zamanda centilmenlik erdemlerinin somut örneği haline geldi.

Bir bakıma onun aynadaki görüntüsüydü. Evinden ayrılırken Asi günleri geride kaldığında, o da toplumsal olarak kabul edilebilir şekillerde konuşmayı ve hareket etmeyi öğrenmişti. Ama onun dönüşümünün aksine, onunki sadece yüzeyseldi. Ve onun derin değişimlerini huşu ya da memnuniyetle değil, şüpheyle karşılamıştı.

Gerçekten istediğin bu mu? Sen gerçekten böyle biri misin?

Bu soruları hiçbir zaman açıkça sormamıştı, ama yıllar boyunca bunları yankılanırcasına duymuş olmalıydı. Başka bir kadına yaklaşmış olsaydı, daha fazla fiziksel yakınlık tam da bu anlama gelebilirdi. Ama ona yakınlaşmak, ruhunu zincire vurmaktan yaşamının başka bir yolu olup olmadığına dair, aksi takdirde acımasızca kilit altında tuttuğu şüpheleriyle yüzleşmeye zorlayacaktı.

Ve şimdi, kuşkularını açığa vurmak istemeyen ve bu nedenle mesafesini özenle koruyan bu adam onu arka arkaya üç kez öpmüştü.

Nasıl bir seçim yapmıştı? Hayatı boyunca yaptığı diğer tüm seçimleri tersine çevirecek bir seçim mi?

Bayan Olivia Holmes sağ elini esnetirken inledi. Parmakları kışın sık sık olduğu gibi sert ve soğuktu ama bugün sabahın erken saatlerinden beri çalıştırıldığı için elindeki her kas ağrıyordu.

Önündeki masada el yazmasının on sayfası daha duruyordu. En yeni sayfanın düzgün bir şekilde lekelenmediğinden emin oldu. Sonra bileğini döndürdü, omuzlarını çevirdi, bir başka iniltiyle ayağa kalktı ve

sayfaları bir zamanlar Charlotte'la paylaştığı odadaki bir sandığa sakladı.

Sherlock Holmes hikâyesini, taslağını hazırladığı defter yığınının düzgün el yazması sayfalara aktarmak muazzam bir görev gibi görünüyordu. Yine de, iki güne bölünmüş on sekiz saatten biraz daha uzun süren bir çalışmayla, romanın beşte iki noktasına ulaşmayı başarmıştı.

Romanım, diye kendini kandırmaya çalıştı. *Bir roman yazdım*.

Bir hikaye küçük bir şey gibi görünüyordu, ama bir romanın ağırlığı vardı. Başka hiçbir şey olmasa bile, yaratıcısının ısrarcılığına tanıklık ediyordu; sadece mantıklı değil, aynı zamanda eğlendirici bir bütün oluşturacakları umuduyla on binlerce kelimeyi bir araya getirecek kadar inatçıydı.

Büyülendim.

Charlotte'un kışlık elbiselerinin altına gizlenmiş olan sayfaların kenarlarını okşadı. Yığın güven verici bir şekilde kalın, gevrek ve ipek ve yün yuvasına karşı yoğun. Çalışmasını elle çoğaltmaya neden bu kadar heveslendiğini bilmiyordu; sonuçta teslim etmek ve reddedilmek için acelesi yoktu.

Hayır, burada kendine yalan söylüyordu. Neden kopyaladığını biliyordu. Saatlerce masasının üzerinde kambur durdu, öğle yemeği olması gereken sandviçe hala dokunmamıştı. Korkutucu da olsa muhteşem bir Charlotte ve birkaç arkadaşıyla birlikte Fransa'da maceraya atılan Livia, en az olmak istediği yere, evine dönmüştü.

Ve dün sabah, Londra'dan ayrılmadan hemen önce, sevdiği ve onun da kendisini aynı derecede sevdiğine inandığı genç adam Bay Stephen Marleton ona çok umutsuz bir durumda olduklarını söylemişti. Artık onunla görüşmeyeceğini söylemişti.

Livia'nın kalbi anında kırılmıştı ama yine de garip bir şekilde sakindi. Bir hanımefendinin refakatçisi kılığında kendisine eve kadar eşlik eden Bayan Watson'a, Bay Marleton'ın böyle davranmasının çok akıllıca olduğuna inandığını söylemişti. Boş umutlarla yaşayıp sonunda incinmek ve hayal kırıklığına uğramak yerine, artık flörtleri sona ermişti ve artık bunun nihai sonundan korkmasına gerek yoktu.

Bayan Watson Livia'yı elinden geldiğince teselli etmişti. Sonra Livia eve dönmüştü ve kimse onun dönmüş olmasını ya da ağlamak isteyip de ağlayamamasını umursamamıştı. Odasına çıkmış, birkaç eşyasını yerleştirmiş, defterlerini çıkarmış ve hikâyesini kopyalamaya başlamıştı.

Kendi hayatından kaçmak için yapabileceği tek şey, kendini başkalarının kurgusal hayatlarına kaptırmaktı.

Sağ ön kolundaki kaslara masaj yaptı. Bir fincan çay iyi olurdu ama çaydanlığı boştu. Diğer evlerde, ev sahibinin kızı yeni bir kap için zili çalması yeterliydi. Ama Livia zaten düşüncesiz anne babasıyla uğraşmak zorunda olan hizmetçilere daha fazla iş yüklememeye çalışıyordu. Ve bütün gün sandalyede oturduktan sonra, bir sürahi su için aşağı inerek egzersiz yapabiliirdi.

Annesinin sorusu bir top mermisi gibi patladığında henüz merdivenlere ulaşmamıştı. "Peki nereye gittiğini sanıyorsun?"

Livia utanç içinde olduğu yerde durdu. Şimdi su getirdiği için bile azarlanacak mıydı?

"Ah, Leydi Holmes," dedi babası, "ben de tam size veda etmeye geliyordum."

Livia gözlerini kırptırdı ve annesinin kızıyla değil kocasıyla konuştuğunu geç de olsa fark etti.

"Değildiniz!" diye homurdandı Leydi Holmes. "Tek kelime etmeden çekip giderdiniz."

"Vedalarınızın sertliği karşısında beni suçlayabilir misiniz leydim?"

Sir Henry ile yeni tanışan kadınlar bazen onu nazik ve çekiciydi. Livia, onun çatısı altında geçirdiği yaklaşık yirmi sekiz yıldan sonra, onu sadece hem yapmacık hem de kötü niyetli bulmuştu.

"Şimdi nasıl gidebilirsin? Neredeyse Noel geldi ve Noel evde geçirilmeli."

"Madem öyle düşünüyorsunuz, Noel'de mutlaka evde kalmalısınız leydim. Size sıcaklık ve şenlik dolu, çok neşeli bir tatil diliyorum."

Ayak sesleri ön kapıya doğru yöneldi.

Livia merdivenlerin başına gelene kadar ilerledi ve ön salona kadar uzanıyordu. Babası, seyahat pelerini içinde, elinde büyük bir el çantasıyla antre kapısının önünde duruyordu. Annesi de az önce ona yetişmişti, ağır göğsü kabarmış, kıslık şapkası yamuk yumuktu.

"Ama Noel'i evde geçirmek umurunda olmasa bile," diye bağırdı, "cüzdanını düşünmen gerekmez mi? Bencil nefsinin memnun etmek için sahip olmadığımız parayı harcayacaksın!"

"Ah, ama bu doğru değil," diye cevap verdi Sir Henry, sesinde kendini beğenmişlik vardı. "Kısa bir süre önce elime yüz pound geçti."

"Yüz pound mu? Nasıl? Nereden?"

Aynı sorular Livia'nın kafasında da yankılanıyordu, ta ki Charlotte'un babalarıyla her yıl ona yüz pound vermek üzere yaptığı anlaşmayı hatırlayana kadar.

"Gerçekten de öyle olduğunu bilmeniz dışında, bu konuda endişelenmenize gerek yok leydim."

"O zaman harcayacak paran varsa beni tatile götürmeyecek kadar nasıl acımasız olabilirsin?"

Sir Henry sırttı, Livia'nın irkilmesine neden olan üstün, duygusuz bir ifadeydi bu. "Ama siz de az önce Noel'de evde kalmanız için ısrar ettiniz. Ben kimim ki size karşı çıkayım leydim?"

Ve bu sözlerle birlikte, karısını aciz bir öfkeyle çırpınmaya bırakarak dışarı çıktı.

Charlotte, Sör Henry'nin tüm servetini kendisi için harcayacağını hayal etmiş miydi? Ya da Livia'nın kaynayan bir Leydi Holmes'la yalnız kalacağını?

Parmak uçlarında geriye doğru yürüdü ama yeterince hızlı değildi. Annesi arkasını döndü ve onu gördü. "Sen! Yine gölgelerin arasından dikizliyorsun! Her şeyi gördün mü? Babanın ne kadar alçak bir herif olduğunu gördün mü? Ve neden hala buradasın, seni yaşlı hizmetçi? Neden seninle evlenecek ve seni ellerimden alacak iyi bir adam -ya da yaşayan, nefes alan herhangi bir adam- bulamıyorsun?"

Livia kaçtı, odasına geri döndü, masasına geri döndü, kötü adamların kendi ebeveynleri olmadığı bir hikayenin içine geri döndü.

Altı

Du yağmura rağmen gazeteciler ve meraklılar Bayan Treadles'in evinin önündeki kaldırıma doluşmuş, siyah şemsiyelerden oluşan küçük orman sokağa taşmıştı. Charlotte yaklaşırken, büyük bir çamaşır sepeti çamaşırcı kız kılığına girmek için koluna girdiğinde, kalabalığın içinde bir heyecan mırıltısı dalgalandı.

Büyük olasılıkla yakındaki bir evin hizmetçisi olan bir kadının yanında, sürünün kenarında durdu. "Affedersiniz hanımefendi ama neden bu kadar çok insan var? Ve herkes kıpır kıpır?"

Kadın bir elini kalbinin üzerine koydu. "Bilmiyor musunuz? Tanrım, ama bu evde yaşayan müfettiş kendini cinayetten tutuklattı. *İki* cinayetten. Scotland Yard'dan başka bir müfettişin de az önce karısını görmeye gittiğini söylediler."

Charlotte, Müfettiş Brighton'dan önce Bayan Treadles'la konuşabilmek umuduyla olabildiğince çabuk gelmişti. Görünüşe göre hâlâ çok geç kalmıştı.

"Aman Tanrım," diye inledi. "Dünya ne hale geliyor? Ve ben eve teslim etmem gereken çamaşırlarla uğraşıyorum."

Bu ona coşkulu bir cevap kazandı. "O zaman içeridekilere neler olduğunu sor. Öğrenmek için sabırsızlanıyorum!"

Charlotte kalabalığı yarararak içeri girdi. Bu tür kasaba evlerinin tipik özelliği olarak, ön kapının yanında servis girişine inen bir dizi basamağı çevreleyen ferforje bir çit vardı. Seyirciler çitin üzerinden sarkmış, onun inişini izliyorlardı.

Servis girişinde yüksek sesle kapıyı çaldı. "Burada yıkanıyorsun!"

Kapıyı yaklaşık elli yaşlarında gergin görünümlü bir kadın açtı. "Biz zaten-"

Charlotte, üzerinde "*Ben Bayan Holmes*" yazan bir kâğıt uzattı. *Bayan Treadles'in emri üzerine onu görmeye geldim.*

Kadının ifadesi biraz gevşedi ama ses tonu sertliğini korudu. "O zaman yağmurdan korunmak için içeri girip kapıyı hemen kapatsanız iyi olur. Hayatım boyunca bu kadar aylak görmedim."

Kapı emniyete alındıktan sonra, kahya olduğu anlaşılan kadın saygıyla başını eğdi. "Bayan Treadles polis müfettişini misafir odasında tutuyor, hanımefendi. Ama ararsanız sizi getirmemi söyledi. Lütfen benimle gelin, ben de tam çay tepsisini yukarı çıkarmak üzereydim."

Tertemiz bir servis koridorunda yürüdüler. Hizmetçi yüklü çay tepsisini aldı; Charlotte da mackintosh'undan ve sepetinden kurtuldu. Birlikte servis merdivenlerini çıktılar ve iki kat yukarı çıktılar.

Hizmetçi Charlotte'a yakındaki bir odayı gösterirken kendisi de başka bir odaya doğru ilerledi. Charlotte hizmetçinin çenesiyle işaret ettiği kapıyı açtı ve kendini loş ışıklı özel bir salonda buldu. Aslında tek ışık, aralık bırakılmış bir bağlantı kapısından geliyordu.

Bağlantı kapısının diğer tarafında, masa örtüsünün üzerine yerleştirilen çaydanlık ve fincanların belli belirsiz seramik gümbürtülerinin geldiği misafir odası olmalıydı.

"Teşekkür ederim Bayan Graycott," dedi bir kadın. Bayan Treadles.

Hizmetçi çıktı ve salonun kapısını arkasından usulca kapattı.

Çay yavaşça fincanlara damladı.

Özel salonda, bağlantı kapısının açıldığı yerin karşısındaki duvarda büyük bir ayna vardı. Charlotte, kapının hemen yanında ve arkasında durarak misafir odasının mümkün olan en iyi yansıyan görüntüsünü elde edene kadar parmak uçlarında yürüdü.

Aynadan görünen misafir odası kesitinde bir adamın kafasının arkası ve Bayan Treadles'in solgun yüzü görünüyordu. Gülümsemeye çalışıyor ama pek de başarılı olamıyordu. "Süt, şeker, Müfettiş? Çavuş?"

Müfettiş Brighton keskin ve net bir sesle, "İkisi de, teşekkürler," dedi. "İkisi de olmasın lütfen," dedi biraz geride oturan başka bir adam.

Müfettiş Brighton, gözden uzakta. Not alan o olacaktı.

Bayan Treadles çay fincanlarını dağıttıktan sonra, "Lütfen bisküvi ve parmak sandviçlerden alın," dedi. "Sizin için yorucu bir gün olmuş olmalı."

"Sizin için yorucu olduğundan daha fazla değil, Bayan Treadles."

Müfettiş Brighton'ın sesi samimi geliyordu ama Charlotte'un aklına otların arasında çatallı dilini oynatan bir yılan geldi.

Bayan Treadles, "Bugün Bay Sherlock Holmes'u ziyaret ettim ve kocama yardım etmesi için onu görevlendirdim," dedi.

"Gerçekten."

"Dönüş yolunda bir gazetecinin cinayetler hakkında bağırdığını duydum ve arabacıma beni Scotland Yard'a götürmesini söyledim.

Treadles."

Bir gazete almış mıydı? Ve o gazete, Müfettiş Treadles'ı Cold Sokağı'na inmeye kışkırtmayı amaçlayan küçük ilanı da neşeyle göstermiş miydi?

"Onu göremediğiniz için özür dilerim," dedi Müfettiş Brighton. "Onunla yaklaşık bir buçuk saat önce konuştum. Eğer endişeleniyorsanız, durumu gayet iyi."

"Ona biraz yiyecek ve iki parça kıyafet götürdüm. Bana bunların kendisine verileceği söylendi."

"Öyle olduklarından emin

olacağım." "Teşekkür ederim."

Bayan Treadles'ın yüzünde yorgun bir rahatlama ifadesi vardı, sanki

bu karşılaşmadan umabileceği en büyük şey kocasını biraz olsun rahatlatacak bir güvenceydi. Ve şimdi bu güvence aradan çıkmıştı.

Bir süre kimse konuşmadı, ta ki Müfettiş Brighton, "Bu mükemmel bir sandviç Bayan Treadles. Aşçınıza saygılarımı sunarım."

Bayan Treadles aniden doğruldu, sanki aynı otların arasında yırtıcı bir hayvanın yaklaştığını hissedenden küçük bir yaratık gibiydi. "Teşekkür ederim, Müfettiş."

"Sormamın sakıncası yoksa, siz ve Müfettiş Treadles çok farklı kesimlerden geliyorsunuz. Nasıl tanıştınız?" diye sordu Müfettiş Brighton, ses tonu sohbet havasındaydı.

Bayan Treadles'ın cevabı sessizdi. "Lord Ingram Ashburton'ın arkeoloji derslerinden birinde."

"Ve bu da evliliğinize yol açtı."

"Zamanla, evet."

"Müfettiş Treadles'ın nasıl biri olduğunu söylersiniz?" Bayan

Treadles endişeli bir gururla, "Onurlu, saygılı, duyarlı," dedi.

"Kendisi aynı zamanda doymak bilmez bir okuyucu, ufkunu genişletmeye ve tarihin akışını -özellikle de Britanya tarihini- anlamaya çok hevesli."

Müfettiş Brighton bir an geçmesine izin verdi. "Ve nasıl bir *koca* olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Treadles'lar arasındaki sınıf farkıyla başlamış olması, en azından Charlotte için, sorusunun amacını açıkça gösteriyordu. Ama Bayan Treadles hâlâ şaşırmış görünüyordu.

Ya da belki de bu özel soruya hiçbir zaman yeterince hazırlanamadığı içindi. Çünkü kendini ne kadar hazırlarsa hazırlasın Bu soruya dürüstçe cevap vermek zorunda kalmanın mutsuzluğu onu her zaman temelinden sarsacaktı.

"O ... çok iyi bir koca. Dediğim gibi, onurlu, namuslu ve mantıklı biri, bu yüzden onun cilvelerinden endişe etmeme hiç gerek yok. Biz evlendiğimizden beri Çocuğumuz yok, birlikte çok zaman geçiriyoruz, yan yana kitap okuyoruz, bazen birbirimize yüksek sesle okuyoruz ve genellikle ev içi huzurun sessizliğine değer veriyoruz."

"Evliliklerin çoğu iyi başlar. Ancak geçen zaman, tüm içten evlilik yeminlerini teste tabi tutar. Evliliğinizin yıllar içinde nasıl değiştiğini söyleyebilirsiniz?"

Livia burada, aynada Müfettiş Brighton'ın kafasının arkasına bakıyor olsaydı, adamın dudaklarında uğursuz bir gülümseme hayal eder miydi? Charlotte bu tür hayallere pek yatkın değildi ama Müfettiş Brighton'ın Bayan Treadles'ın sırtından eğlendiğini hissediyordu.

Bayan Treadles yutkundu. "I . . . Evlendiğimiz süre içinde müfettiş oldu. Ve ağabeyim maalesef vefat ettikten sonra babamın işletmesi bana miras kaldı."

"Ailenizden bahsettiğiniz için daha açık konuşmama izin verin Bayan Treadles. Çeyiziniz, sevgili hanımefendi, kocanızın kariyerine muazzam bir katkı sağlayabilirdi. Siz de kültürlü, yakışıklı ve cana yakın bir kadın olarak benzer bir nimet olabilirdiniz. Sizce neden ikisini de hiç kullanmadı?"

Bayan Treadles çay fincanını dudaklarına götürdü -Charlotte'a Yukarı Baker Sokağı 18 numaradaki sinirli çay içişini hatırlattı. "Bunun onun adil oyun anlayışından kaynaklandığını varsaymalıyım. Zengin karısı yüzünden daha hızlı ilerlemesi meslektaşlarına haksızlık olurdu."

"Öyle mi? Anladığım kadarıyla Müfettiş Treadles'ın bu kadar hızlı yükselmesinin nedeni Bay Treadles ile birlikte çalışma şansına sahip olması.

Sherlock Holmes, içgörülerі sayesinde birçok şaşırtıcı vakayı çözdü."

"Bu ... doğru."

"Ve bunu haksız bir avantaj olarak görmedi mi?"

"Ama son zamanlarda Bay Holmes'a danışmadı. Yazdan beri."

Sherlock Holmes'un düşmüş bir kadın olduğunu öğrendiğinden beri, Charlotte alaycı bir şekilde düşündü.

"Yine de," diye devam etti Müfettiş Brighton, "bir erkeğin yardımına aldır mıyordu ama bir kadının yardımını istemiyordu, o kadın karısı bile olsa."

Bayan Treadles gözlerini çay fincanına dikti.

Charlotte sessizce içini çekti. Bay Charlotte'un kim olduğunu öğrenir öğrenmez.

Sullivan'ın ölümünden sonra Bayan Treadles'ı görmek ve aynı soruları ona yöneltmek istemişti. Hem mümkünse gerçeği ortaya çıkarmak, hem de Müfettiş Brighton'dan benzer bir cevap almaya hazırlanmak için.

Müfettiş Brighton avantajını kullanmakta gecikmedi. "Ne zaman Cousins Manufacturing'in size gelmesinden memnun olmadığınızı fark ettiniz mi, Bayan Treadles?"

Bayan Treadles başını kaldırdı. "Bunu size o mu söyledi?"

"Kocanızın verdiği ya da vermediği cevaplarla ilgilenmenize gerek yok. Soruma cevap verin lütfen."

Bakışları başka yöne kayd. "Pek memnun olmadığı doğru. Ama şirketin başında hak ettiğim yeri almamı engelleyecek hiçbir şey yapmadı."

"Şirkette neler yaptığınızı sordu mu?" Sesi giderek kısıldı.

"Başlangıçta hayır."

"Peki 'başlangıçta' dediğiniz aralık ne kadardı?" "Üç ay kadar."

Bu sefer cevabı zar zor duyuluyordu.

"İnsanın sevgilisine devasa görevinde nasıl ilerlediğine dair soru sormadan geçireceği uzun bir süre. Onun kararlı merak eksikliğinin, şirketi yönetmek için yaptığınız seçime karşı güçlü bir azarlama olduğunu söyleyebilir miydiniz? kendin mi?"

Bayan Treadles sessizdi.

Müfettiş Brighton, sanki inatçı ama pek de zeki olmayan bir çocukla konuşuyormuş gibi dudak büktü. "Bu arada Cousins Manufacturing'de işler nasıl gitti, sevgili bayan?"

Bayan Treadles bir süre daha sessiz kaldı; sonra çenesini düzeltti.

"Yapmak istediğim kadar iyi değil."

"Neden olmasın?"

"Kardeşimin teğmenleri beni karşılamadı." "Oh, seni nasıl karşılamadılar?"

Charlotte onun cevabı zaten bildiğini ve sadece Bayan Treadles'la oynadığını anladı. *Bayan Treadles da bunu biliyor olmalıydı ama yine de mutsuz güçsüzlüğünün hesabını vermek zorundaydı.*

Boğazı düğümlendi. "Orada olmama, işleri nasıl yaptıklarına dair sorular sormama içerlediler. Her zaman nasıl yaptıklarını. Fikirlerimi söylediğimde sanki duymamış gibi davrandılar. Her fırsatta eve dönmem gerektiğini, Cousins'de bulunmamın hem kendim hem de bu büyük girişimle ilgilenmekle görevlendirilen adamlar için zaman kaybı olduğunu ima ettiler, hatta açıkça söylediler."

"Kendi alanınızda davetsiz misafir gibi hissettirildiniz." "Bu doğru."

Müfettiş Brighton parmaklarını saçlarında gezdirdi; kuşatmayı sürdürüyordu ama şimdi kale kapısına saldırmaya hazırlanıyordu. "Kocanız yaşadığınız zorlukları öğrendiğinde nasıl tepki verdi?"

Bayan Treadles çay fincanını bıraktı - artık çay bile içemeyecek kadar gergin miydi? "Ona yaşadığım zorluklardan hiç bahsetmedim."

"Anlayabildiğim kadarıyla üç ay ya da daha uzun bir süre söylemedi. Ama sonunda nasıl olduğunuzu sorduğunda, neden ona söylemediniz?"

"Bana yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ben de onu endişelendirmek istemedim."

"Belki astlarınızı etkilemek için doğrudan bir önlem alamazdı ama manevi desteği kesinlikle takdir edilirdi." Müfettiş Brighton durakladı. "Bunu bile istemediniz mi?"

Soru, sanki endişe içindeymiş gibi yumuşak bir sesle sorulmuştu ama sesi sıcaklıktan yoksundu.

"Çok gururluydum. Kendi şirketimi idare etmekte zorlandığımı bilmesini istemedim."

"Girişiminizi şiddetle onaylamayan bir adam, yol boyunca karşılaşacağınız tek onaylamayan adamın kendisi olmayacağını tahmin etmeliydi."

"Tahmin etti ama ben zorluklarımı görmezden geldim."

Müfettiş Brighton sandalyesinde kaydı. Sinirli ya da istemsiz bir hareket değil, kasıtlı bir efordu: Bir dirseğini kol dayanağına dayadı ve bacaklarını uzattı, rahat bir adam görüntüsü verdi.

Bayan Treadles, aksine, kollarını ve büyük olasılıkla ayaklarını -Eteklerinin küçük, keskin sarsıntısına bakılırsa, vücuduna daha yakındı.

İçgüdüsel tepkisi Müfettiş Brighton'ı memnun etmişe benziyordu. Charlotte onun bir sonraki sorusunda bir sırtıma duydu.

"İş yerinde müttefikiniz var mıydı, Bayan Treadles?"

"Evet, Bay Longstead," dedi Bayan Treadles sessizce, "gidişine çok üzülüyorum."

"Bay Longstead Cousins'te sürekli bir varlık göstermiyordu. Uzun yıllar önce ayrıldı. Kısa bir süre önce sizin isteğiniz üzerine geri dönmüş olsa da, bu bir vasilikten ziyade danışmanlık göreviydi. Kabul eder misiniz, Bayan

Treadles, yeğeni Bay Sullivan ile çok daha yakın çalıştığınızı biliyor muydunuz?"

Bu ismi duyunca Bayan Treadles'ın çenesi kıpırdadı, sanki midesi bulanıyordu ve midesindeki isyanı bastırmaya çalışıyordu. "Bay Sullivan ile daha çok çalıştım. Ne yazık ki onunla pek iyi anlaşılamıyorduk. Her fırsatta iş hayatımı daha da zorlaştıran adamlardan biriydi."

Sesi hafiften mide bulantısı gibi geliyordu.

Müfettiş Brighton hafifçe kıkırdadı. "Hep böyle mi düşünürdünüz, Mrs. Basamaklar mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Scotland Yard, Cousins'da kurbanlardan herhangi biriyle en ufak bir ilişkisi olan herkesle konuşacak. Ya da sizinle. Sizinle çelişen cevaplar alacak mıyız, Bayan Treadles?"

"Elbette vereceksiniz. Hiçbir insan grubunun tek bir soruya tek tip cevap verdiğini görmedim."

Bir tavşan bile köşeye sıkıştığında hırlar. Müfettiş Brighton'ın avının boş yere hırlamasına aldırmadığı belliydi.

"Bayan Treadles, ben varsayımlarla konuşmam," dedi neşeyle. Gerçekten de zevkle. "Cousins'da görüştüğümüz kişiler bize Bay Sullivan'a karşı düşmanca davrandığınızı söyleyecekler mi?"

Bayan Treadles sanki çok sıkıyormuş gibi yakasını çekti. "Pekâlâ o zaman. Başlangıçta Bay Sullivan'a karşı olumlu bir eğilimim vardı. Diğer erkekler, genellikle daha yaşlı ve kendi yollarında daha sabit, beni açıkça küçümserken, o daha nazik, daha liberal fikirli görünüyordu. Ama aldanmıştım. O

kuzu postuna bürünmüş bir kurttu, ilgili ve yardımsever görünen ama aslında benim konumumu zayıflatmak için herkesten daha fazlasını yapan bir adamdı."

Charlotte şaşırmadan başını salladı. Bayan Charlotte'un neden Treadles kocasının arkadaşlarının önünde bu itirafı yapmayı kendine yedirememişti. Yine de bu akıllıca olmayan bir karardı.

"Başka bir deyişle, Bay Sullivan sadakatsiz muhalefetin elebaşı mıydı?"

"Geçmişe bakınca, evet."

Müfettiş Brighton'ın sesi sanki sorgusu daha durgun bir hal almıştı. arkadaşlar arasında, şarap kadehleri eşliğinde yapılan bir sohbetten başka bir şey değildi. "Neden onu bırakmadın?"

Bayan Treadles acı bir şekilde, "Elimde olsa hepsini bırakırdım," dedi. "Ama itibarımı yerle bir etmek için günlerini gün ederlerdi. Ve onların yerine işe aldığım adamların daha iyi bir adam olacağından nasıl emin olabilirdim? daha iyi mi?"

Müfettiş Brighton kolunun manşetindeki var olmayan bir toz zerresini silkeledi. "Neden hepsinden kurtulmadığınızı sormadım, Bayan. Treadles. Elebaşı Bay Sullivan'dan neden kurtulmadığınızı sordum."

Sesinin tonu değişmemişti ama sözlerindeki tehdit açık bir hal almıştı.

Bayan Treadles yakasını tekrar çekti. Charlotte, yalnız olsaydı daha iyi nefes alabilmek için kapağını tırmalayacağını hissetti. "Bay Longstead'i incitmek istememiştim."

"Bay Longstead'in müttefikiniz olduğunu söyledığınızı sanıyordum." "Evet, ama aynı zamanda Bay Sullivan'ın amcasıydı."

"Bay Longstead'e Bay Sullivan sorununu hiç açtınız mı?" "Hayır."

"Neden olmasın?" dedi Müfettiş Brighton ipek gibi. "Bay Sullivan'ın sizi sırtınızdan bıçakladığı gerçeğini gündeme getirmek de onu yaralar mıydı?"

Bayan Treadles'ın yüzündeki nefret, saf bir korkuya dönüşüyordu: Müfettiş Brighton, onun saklamayı en çok istediği şeye yaklaşıyordu.

"İnsan merak ediyor, Bayan Treadles," diye devam etti Müfettiş Brighton, her hecenin tadını çıkararak, "Bay Sullivan'ın size ne yaptığını."

Bayan Treadles'ın elleri eteklerine gömüldü. "Hiçbir şey. Üzerimde hiçbir şey yoktu."

"Artık değil, artık o öldü. Ama Müfettiş Treadles'a sizi bu kadar endişelendirecek ne söylemiş olabilir ki, onu kovmaya cesaret edemediniz?"

ne de sorunlarınızı kocanıza anlattınız mı?" "Onunla uzaktan yakından uygunsuz bir şey yapmadım!"

Tiz sesiyle söylediği sözler odanın içinde yankılanıyor, aynı anda hem öfkeli bir inkâr hem de ıstıraplı bir yakarıya dönüşüyordu.

Müfettiş Brighton onun yükselen ses tonunun aksine daha yumuşak, daha sinsi konuşuyordu. "Yaptığınızı söylemiyorum, Bayan Treadles. Aslında, yaptığınıza da pek inanmıyorum. Peki ya Bay Sullivan? Her zaman nezaket kurallarına uymayı düşünür müydü?"

"Bay Sullivan hakkında konuşmamayı tercih ederim," dedi Bayan Treadles. Dudaklarını sert bir çizgiyle birbirine bastırdı.

Bayan Treadles'ın nafile reddini dinlemek Charlotte'a acı veriyordu. Ya sonuna kadar inandırıcı bir şekilde yalan söylemeli ya da her şeyi en başından açıklamalıydı. Gerçeğin parça parça ortaya dökülmesinin ne kendisine ne de kocasına bir yararı vardı.

"Ama bu konuda başka seçeneğiniz yok Bayan Treadles. Bay Sullivan öldü ve kocanız elinde ateşli bir silahla aynı odadaydı. Gazetelerde çıkan küçük bir haberi dikkate bile almadığımı fark ettiniz mi?"

Bayan Treadles yüzünü buruşturdu mu? "Her ne olursa olsun, Bay Sullivan hakkında söyleyecek başka bir şeyim yok."

Charlotte irkildi. *Sevgili kadın, kendini hazırla. Düşmanına fırsat verdin.*

Müfettiş Brighton sandalyesinde doğruldu ve öne doğru eğildi, kral kobra sonunda saldırmaya hazırды. "O halde size ne olduğunu düşündüğümü söyleyeyim, Bayan Treadles. Kocanızı seviyorsunuz ve evliliğinize değer veriyorsunuz, ancak onun Cousins'teki işinizi kasıtlı olarak reddetmesi sizi derinden yaraladı. Ve bu yüzden Kuzenler, sesinizi duyurmak için bile dişinizle tırnağınızla mücadele etmek zorunda kaldınız, kendinizi zor durumda ve yalnız hissettiniz.

"Bu ıssız manzaranın içinde, görünüşe göre mükemmel bir adam olan Bay Sullivan yürüdü. Onun erdemleri sadece bir deri bir kemik olabilirdi, ama siz bunu bilmiyordunuz. Çaresizlik saatinizde gördüğünüz şey Sempatik bir figür, sizin için ejderhaları öldürmese bile en azından sorunlarınızı dinlemeye istekli olan ve 'Bay Falanca ile konuşayım' gibi güvenceler veren biri. Eminim böyle bir şey olmasını istememiştir.

'''

Sanki Bayan Treadles'ın yüzünde beliren paniğin tadını çıkarmak için bir an durakladı. "Arkadaşlık sizin için kolay olmadı. Genç kadınlar

Bir zamanlar tanıdığınız diğer sanayicilerin kızları, hatta belki de toprak sahibi eşraftan bazı hanımlar bile sizinle olan tanışıklıklarını büyük ölçüde unutmayı tercih ettiler. Aynı zamanda, Müfettiş Treadles'ın İş arkadaşlarını zengin eşiyle tanıştırma konusunda hassas olan siz, farklı koşullar altında yeni sosyal çevrenizin büyük bir kısmını oluşturacak olan bu iş arkadaşlarınızın eşleriyle arkadaş olamadınız.

"Zaten yoldaşığa açtınız ve şimdi de desteğe aç kaldınız. Anlaşılır bir şekilde, Bay Sullivan'ın görünüşte düşmanlık beslememesini dostluk zannettiniz. O da sizin zayıflığınızı sezerek bunu sonuna kadar kullandı.

"Ona ne itiraf ettiniz? Muhtemelen doğrudan çok fazla bir şey değil. Ne de olsa siz mantıklı bir kadınsınız. Ama o zeki bir adamdı ve gerisini kendisi çıkardı, değil mi? Size yaklaştı mı? Bir ilişki talep etti mi?"

Sandalyesine gittikçe daha fazla gömülen Bayan Treadles irkildi.

"Yaptı o zaman. Ve siz reddettiğinizde, kocanıza evliliğinize onarılamaz şekilde zarar verecek yalanlar söylemekle tehdit etti mi?"

Müfettiş Brighton bir kez daha durakladı, bir zanaatkâr gibi el işini inceliyordu - bu durumda Bayan Treadles'ın yüzündeki kül rengi solgunluk.

"Siz kendiniz yalan söylemeye meyilli değilsiniz," diye düşündü. "Bu konuda iyi de değilsiniz. Ama Bay Sullivan'ın farklı kalibrede bir yalancı olduğunu fark ettiniz. Arkadaşlık numarası yaptığında ona inanmıştınız. Kocanız neden ona inanmasındı ki, ikinizin birbirinize yakınlaştığınızı ima etseydi

Gerekli mi?

"Bay Sullivan'ın ihaneti ve tehditleri karşısında felç olmanızın nedeni de buydu. Kocanız zaten Cousins'da kendinize bir yer açmaya çalıştığınız için sizi suçluyordu. Ve şimdi *bu* oldu. Müfettiş Treadles anlayışlı olsa bile, tavsiyesi ne olurdu? Cousins'da bir şeyleri değiştirmeye çalışmaktan vazgeçip eve dönmenizi -ki bunu yapmaktan nefret ediyordunuz.

"Dahası, iyi bir müfettiş olan Müfettiş Treadles'ın Bay Sullivan'ın hikayesindeki doğruluk payını kısa sürede ortaya çıkaracağından endişe ettiniz. Onunla hiçbir şey *yapmadınız*. Ama ihanetini keşfetmeden önce Bay Sullivan'ı görmeyi dört gözle beklediğinizi, onun Kocanız da dahil olmak üzere herkes size sırtını dönmüşken, güvенеbileceğinizi düşündüğünüz kişi olmak?"

Bir sahnede olsaydı, Müfettiş Brighton muhtemelen selam verirdi. Kesinlikle kendinden son derece memnun görünüyordu.

"Peki, bir işçi çocuğu olan kocanız, polis müfettişi olarak ne kadar başarılı olursa olsun asla olamayacağı türden, kendi sınıfınızdan bir adama, ne kadar masum olursa olsun, bağlandığınızı öğrendiğinde ne hissederdiniz?"

Bayan Treadles aniden ayağa kalktı. "Tahminleriniz tartışmaya açık, Müfettiş. Bay Sullivan'ın adını evde hiç anmadım, Bay Sullivan da Müfettiş Treadles ile görüşmek istemedi."

Ön kapı yüksek sesle ve ısrarla çaldı. Müfettiş Brighton başını yarım çevirerek keskin, çatık kaşlı profilini ortaya çıkardı. Bayan Treadles koltuğuna geri yaslandı, dirseklerini kolçağa dayadı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Kapı açıldığı anda bir kadın sesi "Çekilin yolumdan" diye emretti.

Ayak sesleri merdivenlerden yukarı fırladı ve ardından misafir odasının kapısı patlayarak açıldı.

"Kocanız hakkında söylenenler doğru mu Bayan Treadles?" dedi aynı kadın.

"Eleanor, lütfen, şu an uygun bir zaman değil." Bayan Treadles başını ellerinin arasından kaldırır gibi yaptı. Bunu başaramadı ama dayanma gücünün sınırlarına gelmiş bir kadın olarak daha da derinlere gömüldü. "Geri gelebilir misiniz?"

Yarın onun yerine? Hâlâ Scotland Yard için soruları yanıtlamam gerekiyor."

Bayan Treadles'ın yaşlarında, dul otları giymiş çok güzel bir kadın onun yanında belirdi. Elini Bayan Treadles'ın omzuna koydu.

Bayan Treadles bir süre sonra döndü ve yüzünü kadının karnına bastırdı.

"Bayan Treadles, özür dilerim!" Hizmetçi Bayan Graycott da gelmişti. "Bayan Cousins'a evde ziyaretçi kabul etmediğinizi söyleme fırsatım bile olmadı."

Bayan Cousins, Bayan Treadles'ın rahmetli ağabeyinin eşi mi?

Bayan Cousins polislere ters ters baktı. "Peki siz kimsiniz barbarlar?"

Müfettiş Brighton, kadın içeri girdiğinde çoktan ayağa kalkmıştı, hafifçe eğildi. "Scotland Yard'dan Müfettiş Brighton hizmetinizde. Bu da yine Scotland Yard'dan Çavuş Howe. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Cousins."

Bayan Cousins onun tarafından muhatap alınmaktan rahatsız olmuş görünüyordu. Sert bir tavırla, "Beyler, genelde bu kadar misafirperver değilimdir, ama sanırım artık zamanı geldi," dedi.

gitme vaktiniz geldi. Bayan Treadles korkunç bir gün geçirdi ve dinlenmeye ihtiyacı var. Derhal."

"Bayan Cousins," diye itiraz etti Bayan Treadles, baldızına daha sıkı tutunurken, "beyefendiler resmi bir iş için buradalar."

"Ve yarın resmi işleri için geri dönebilirler. Müfettiş Treadles zaten ellerinde, değil mi? O hiçbir yere gitmiyor. Ve ölümler hâlâ ölü, yani hızın hiçbir önemi yok." Döndü ve polislere bir kez daha ters ters baktı. "Bu iyi kadına eziyet etmenize gerek yok.

artık hayatının en kötü gününde. Böyle küçük bir merhamet sizi aşmaz umarım?"

Sessizlik.

Müfettiş Brighton güldü, sesi yumuşak ama nahoştu. "Haklısınız Bayan Cousins. İyi geceler hanımlar. Bayan Treadles, yarın ilk iş sizi görecek."

"Gittiler," dedi gözden kaybolan Bayan Cousins. Kapıyı dinliyor olmalıydı.

Bayan Treadles sesli bir şekilde nefes verdi. "Teşekkür ederim Eleanor. İyi ki geldin. Bir dakika daha dayanabileceğimi sanmıyorum. sorgulama."

Bayan Cousins, özel salonun aynasında görünen misafir odasının dar dilimine geri döndü. "Bir şeyler yapabildiğime sevindim. En azından Polisle tekrar yüzleşmeden önce biraz dinlenin."

Bayan Treadles başını salladı. "Nasıl uyuyacağımı bilmiyorum."

"Peki tüm bu olanlar doğru mu?"

"Eleanor, lütfen gazetelerin Bay Sullivan ve benim hakkımda ima etmeye çalıştıkları şeylere inanma."

Bayan Cousins dudak büktü. "Neden yapayım ki? Onun nasıl bir adam olduğunu biliyorum."

Bayan Treadles zayıf bir sesle, "Keşke sizi daha iyi dinleseydim," dedi. "Robert'ın yaptığına inanmıyorsunuz, değil mi?"

Bayan Cousins gözlerini devirdi. "Hayır. Müfettiş Treadles'la evlenmemeniz gerektiğini düşünsem de, Bay Sullivan'ı gerçekten ortadan kaldırmak isteseydi işleri bu kadar karıştırmazdı."

"Teşekkür ederim. Ve lütfen bunu onun önünde söyleme, yani ilk kısmı."

"Hiçbir söz vermiyorum. O kadar uzun süre Cousins hakkında tek bir soru bile sormaması vicdansızlık."

"Eleanor-"

"Biliyorum. Şu anın kocanıza karşı kin beslemek için iyi bir zaman olmadığını biliyorum."

Bayan Treadles baldızının ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Hayır, mesele sadece o değil Eleanor. Sana çok fazla şey anlatmak istemedim çünkü Robert'ın hayatıyla ilgili özel ayrıntıların yayılmasının kendisini nasıl hissettireceğini biliyordum. Ama Stern Hollow'dan döndüğünden beri kendini değiştirmeye çalışıyor.

daha iyi. Longstead'leri akşam yemeğine davet ettiğimizde menü planlamasını üstlendi ve çoğu ayrıntıyla ilgilendi. Her akşam işten döndüğümde beni bekleyen bir bardak viskisi vardı. Hatta bu Noel'de beni polislerin ilahilerine katılmaya davet etti. Lütfen, lütfen, onun hakkında kötü düşünmeyin!

"Aslında hatalı olan biri varsa o da benim. Ona Bay'dan bahsetmeliydim. Sullivan. Ama çok korkuyordum. Sonunda evde her şey yeniden çok güzeldi ve ben her şeyin yeniden ters gitmesinden çok korkuyordum."

"Kendini suçlamayı bırak yoksa ondan yine nefret edeceğim."

Bayan Treadles ellerinin topuklarıyla gözlerinin kenarlarını sildi.

"Lütfen ondan nefret etmeyin. Gerçekten çok tatlı biri."

Bayan Cousins iç çekti. "Işığı görmesine sevindim -eğer gerçekten durum buysa- her ne kadar başlangıçta asla bu kadar kör olmamalıydı."

Bayan Treadles'ı sandalyesinden çekti. "Şimdi gel, günlerdir uyumamış gibi görünüyorsun. Sizi yatak odanıza götüreyim. Bayan Treadles'a söyleyeceğim.

Graycott akşam yemeği getirsin. Yedikten sonra, senin için birkaç damla afyon sayacağız. Merak etme, tedbiri elden bırakmayacağım. Sabahleyin bu kötü görünümlü Müfettiş Brighton ile yapacağın bir sonraki görüşme için tamamen uyanık olacaksın."

"Pekala," diye onayladı Bayan Treadles. "Teşekkür ederim

Eleanor." "Bu konuda hiçbir şey söyleme. Kardeşin öldüğünde sen de benim için aynısını yapmıştın-"

Bayan Cousins durakladı. "Boş verin onu. Hadi gidelim."

Charlotte özel salonun kapısına gitti. Durduğu yerden, Bayan Treadles'ın baldızına yaslanarak iki kadının yukarı çıktığını görebiliyordu. Çok geçmeden Bayan Cousins'in, çağrıldıktan sonra servis merdivenlerinden yukarı çıkmış olması gereken Bayan Graycott'la konuştuğunu duydu.

Bayan Cousins, Bayan Treadles için bir tabak yemek istedikten sonra

sözlerini şöyle bitirdi: "Ayrıca çalışanlar benim için hizmetçilerin salonunda beklesinler. I

Hanımınızla görüştükten sonra onlarla konuşacağım."

"Peki anne," diye mırıldandı Bayan Graycott ve gitti.

Charlotte bir dakika daha bekledikten sonra geldiği yoldan aşağı kaydı. Bayan Graycott'u bodrumda bir hizmetçiye talimat verirken buldu.

"Akşam yemeği tabağını hanımefendiye, çay tepsisini de Mrs. Kuzenler. Sonra da hemen gideceksin. Kimseye ya da hiçbir şeye bakmayacaksın, anladın mı?"

"Evet, Bayan Graycott."

"Aferin kızıma. Şimdi git." Arkasını döndü ve Charlotte'u gördü. "Ah, Bayan Holmes. Bayan Treadles'ı göremediğiniz için üzgünüm."

"Sorun değil. Onu yarın göreceğim. Bu arada" -çalışanların akşam yemeği yediği hizmetli salonuna doğru baktı

-"Personelle konuşabilir miyim? Tüm bunlar Bayan Treadles'ın kardeşimden yürütmesini istediği soruşturmanın bir parçası."

Bayan Graycott bir an tereddüt etti. "Evet, elbette. Lütfen içeri gelin ve oturun. Size bir fincan çay getireyim."

Hizmetçiler toplam altı kişiydi: Bayan Graycott, iki hizmetçi, aşçı, bir mutfak hizmetçisi ve hem seyis hem de arabacı olarak görev yapan bir adam.

Bayan Graycott, Çavuş MacDonald'ın sabah geliş saatini doğruladı. "Yirmi, yirmi beş dakika kadar burada kaldı. O ayrıldığında hanımefendi pek iyi görünmüyordu ama bize de bir şey söylemedi. Arabaya binerek dışarı çıktı ve biz de görevimize devam ettik. Ancak öğleden sonra Çavuş Howe bir polis memuruyla birlikte gelip bizi sorguladığında bir terslik olduğunu anladık."

Müfettiş Brighton'ın, eğer kendisi hemen kurtarılamazsa, önce Treadles'ların evine bir ya da iki teğmen göndermesi mantıklıydı.

"Çavuş Howe size ne söyledi?"

"Müfettiş Treadles'ın son hareketlerinin polisin ilgisini çektiğini ve bildiğimiz her şeyi onlara bildirmemiz gerektiğini söyledi. Müfettişin hareketleri hakkında pek bir şey bilmiyorduk. Bayan Treadles gezmek için arabayı kullanır ama müfettiş her zaman yürüyerek gitmeyi tercih eder. Arabadan ayrıldıktan sonra

Sabah eve geliyor, akşam işten dönene kadar onu bir daha görmüyoruz."

"Anladığım kadarıyla yakın zamanda şehir dışına çıkmış." "Evet, ama bu da alışılmadık bir durum değil."

"Son zamanlarda geliş gidişlerinde olağandışı bir şey var mıydı?"

Soru Bayan Graycott içindi ama Charlotte hizmetçilerin salonundaki herkese baktı. Hepsi başını salladı.

"Polis Bayan Treadles'ın hareketlerini sordu mu?"

Arabacı Cockerill'e önceki geceyle ilgili ayrıntılı sorular sormak dışında bir şey söylememişlerdi. Ama Cockerill pek bir şey görmemişti. Görünüşe göre

Cold Street sakinlerinin, başka partilere katılan misafirlerin arabalarıyla yolu kapattığı yönünde şikayetleri olmuştu. Longstead'in personeli tarafından aracını birkaç sokak öteye park etmesi için yönlendirilmişti. yapılar yeni sıra evlere yer açmak için yıkılmıştı. Sonuç olarak, Cold Sokağı'nda sadece metresini bırakmak ve sonra tekrar almak için bulunmuş, ancak arada herhangi bir noktada bulunmamıştı.

"Polis başka ne sordu?" Charlotte'un sorusu tüm oda içindi.

Kimse konuşmadı. Bir süre sonra Bayan Graycott, "Efendi ile hanımın nasıl geçindiğini sordular. Tabii ki anlaşıyorlar. Birbirlerine çok bağlılar."

"Elbette," diye yineledi Charlotte. "Evi ya da evin belirli bir bölümünü görmek istediler mi?"

"Evi görmek istediler ama önce Müfettişten ya da Bayan Treadles'dan izin almam gerektiğini söyledim. Bunun üzerine gittiler ama Bayan Treadles geri döndükten hemen sonra Çavuş Howe, Müfettiş Brighton ile birlikte geri geldi ve çay içmeye oturmadan önce evi incelediler. Bayan."

"Ve bu benim gelmemden kısa bir süre önce mi oldu?"

"Evet, hanımefendi."

"Evde kayda değer bir şey bulup bulmadıklarını biliyor musunuz?"

Herkes başını salladı.

Bir zil çaldı, muhtemelen Bayan Cousins yemek tepsisinin geri indirilmesini istiyordu.

Bayan Graycott onu taşıyan kızı gönderdi.

Charlotte ayağa kalktı. "Şimdi sizi yemeğinizle baş başa bırakayım."

Beklediği gibi, Bayan Graycott da onunla birlikte geldi. "Sizi geçireyim, Bayan Holmes."

Diğer hizmetkârların duyamayacağı bir yerde, servis kapısında Charlotte, "Bayan Treadles'a bu gece aradığımı söylemenize gerek yok, bırakın dinlensin. Ama isterseniz yarın sabah ona söyleyebilirsiniz."

"Evet, bayan."

"Benim de size bir iki sorum var Bayan Graycott. Müfettişin son seyahatinde beylik tabancasını yanına alıp almadığını biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum, bayan. Malikanede doğmadı, müfettiş, ve hala Eşyalarını kendi toplamayı tercih ediyor. Bir toplu iğne kadar da temizdir," dedi Bayan Graycott, içinde bir parça istifa barındıran bir gururla.

Charlotte başını salladı. Teorik olarak tek yapması gereken yarın sabah Müfettiş Treadles ile randevusunu beklemek ve ona her şeyi sormaktı. Ama Müfettiş Treadles'ın elinde onu temize çıkaracak kanıtlar varsa, geceyi Scotland Yard'da geçirmeyecekti.

"Son zamanlarda bu evde garip ya da olağandışı bir şey olup olmadığını söyleyebilir misiniz, Bayan Graycott?"

Bayan Graycott hemen başını salladı. "Bu son yolculuk için ayrılmadan önce müfettiş beni yanına çağırdı ve evde eksik bir şey olup olmadığını sordu. Bu soru neredeyse tüylerimi diken diken etti. Benim gözetimim altında bir hırsızlığın gerçekleşmiş olabileceği düşüncesi iğrençti.

"Ona neyin kayıp olduğunu sordum ama söylemedi; sadece kaybolan herhangi bir eşyadan haberdar olup olmadığını öğrenmek istedi. Ona söyledim,

Bu noktada sarsılmış olsam da, altımda çalışan herkesin dürüst ve Tanrı'dan korkan insanlar olduğuna inandım. Başka hangi tür Bir polis müfettişinin evi mi?

"Bana güvendiğini söyledi. Ama evin boş olduğu zamanlar olup olmadığını sordu. Ona, Bayan Treadles'ın Cousins'te olduğu ve çalışanların kendi işlerine gittiği yarım günlerde birkaç saatliğine pekala olabileceğini söyledim.

"Bu sabah, Çavuş MacDonald gittikten sonra, Bayan Treadles bana az önce sizin sorduğunuz sorunun aynısını, Müfettiş Treadles'ın yolculuğa çıkarken tabancasını yanında götürüp götürmediğini sordu. Müfettiş Brighton'ın adamları

Bu öğleden sonra geldiğinde Çavuş Howe'a Müfettiş Treadles'ın tabancasının gitmeden önce kaybolmuş olabileceğini söyledim. Belki de kaybolan bir şey olup olmadığını ve evin boş olup olmadığını öğrenmek istediğinde sorduğu şey buydu.

"Çavuş Howe hiçbir şey söylemedi. Ona söylediklerimin önemli olmadığını düşündüğü hissine kapıldım. Ama müfettiş tabancayı hiç almadıysa bunun bir önemi olmalı, değil mi? Tabii, Tanrım, tabii ..."

Tabii polis bunun Müfettiş Treadles'ın bir eylemi olduğuna inanmıyorsa.

Bayan Graycott kısa bir süre eliyle ağzını kapattı, gözleri korkudan büyülmüştü. Kendini tekrar kontrol altına aldığıında alçak sesle sordu: "Bayan Holmes, Sherlock Holmes'un adını bu evde duyduk elbette. Müfettişi yakında eve geri getirebilecek mi?"

"Bilmiyorum," dedi Charlotte.

Bayan Graycott yutkundu.

Charlotte kısa bir süre için elini onun koluna koydu. "Sherlock Holmes ve şirketi için her yeni girişimin başlangıcı böyledir. Başarılı olacağımızı kesin olarak tahmin edemeyiz, ama başarısızlık beklemek için de bir nedenimiz yok. Müfettiş ve Bayan Treadles'ın bizden isteyeceği kadar titiz ve girişken olmaya ve mümkün olan en kısa sürede davanın temeline inmeye kararlıyız."

Tabii ki Bayan Treadles tüm gerçeği anlatırsa bu daha kolay olacaktır.

Yedi

Papa, yıldızlar neyden yapılmıştır?" diye sordu Lord Ingram'ın oğlu Carlisle.

Carlisle'ın ablası Lucinda genellikle yatma vaktinde daha uzun süre uyanık kalan ve daha çok soru soran kişiydi. Ama bu gece çoktan uykuya dalmıştı. Carlisle'ın göz kapakları düşmüş olsa da merakı hâlâ devam ediyordu.

"Yıldızlar çoğunlukla hidrojenден oluşur," dedi Lord Ingram.

Carlisle hidrojenin ne olduğu konusunda oldukça iyi bir fikre sahip olmalıydı: Kısa bir süre önce Lucinda suyun neyden yapıldığını sormuş, bu da kimyanın temellerine dalmasını gerektirmişti.

Lord Ingram, astronomik spektroskopi konusundaki kavrayışının Carlisle'ın "*Ama nereden biliyorsun?*" sorusu karşısında çok zayıf kalması ihtimaline karşı *Britannica Ansiklopedisi*'nin bir cildini getirse iyi olur diye düşündü.

Carlisle kaşlarını çattı. "Hidrojen dileyebilir misin?"

Lord Ingram neredeyse kahkahalarla gülecekti. "Peki, neden olmasın?"

Düşen yıldızların bileşimi olan kaya ve metal parçalarına dilek dilemek kadar geçerli olmalıydı.

"Ama yıldızların hidrojenден oluştuğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Carlisle, genişçe esneyerek.

Babası hâlâ Newton'un ışık ve prizmalarla ilgili deneylerini anlatırken, çocuk uykuya daldı. Lord Ingram ellerini battaniyenin altına soktu ve onu alnından öptü. Daha sonra diğer yatağa geçti ve kızını yanağından öptü.

Çocuk odasının dışında, bir zamanlar kendi mürebbiyesi olan Bayan Potter bekliyordu.

"Şimdi uyuyorlar," dedi. "Onları sana emanet edeceğim."

Ona gülümsedi. "Çok güzel lordum. Size de iyi akşamlar."

Bayan Watson'ın pencereleri ve şöminesi ladin ve kırmızı sedir çelenkleriyle süslenmiş olan öğleden sonraki salonuna geldi. Bayan Watson ve Penelope, Holmes akşam yemeği kıyafetiyle içeri girmeden hemen önce hızlıca çalıştılar.

Elbiseye bayılırdı Holmes. Kıyafetlerini pastasını sevdiği kadar sevdiğini söyleyemezdi ama sevgisi aynı derecede içten ve utanmazcaydı. Onun kıyafet zevkine gelince, eskiden onun ne giyeceğinden yarı korkardı; bugünlerde ise onun kıyafetlerini görmek için sabırsızlanıyordu, tıpkı artık domino oynayarak perilerle iletişim kursalar bile, eski dostlarla karşılaşmayı umursamayan biri gibi.

Eğer retinaları Noel ağacı elbisesi tarafından dağlanmamış olsaydı, akşam yemeği elbisesi bugün tanık olduğu en tuhaf şey olurdu. Üzerinde kocaman siyah noktalar olan kırmızı bir redingot vardı ve açıkta kalan eteği de küçük kırmızı noktalarla siyahtı.

Gösterişli olmasından açıkça zevk almasaydı, giyeni bütünüyle yutacak bir elbise.

"Merhaba Ash."

"Merhaba, Holmes. Yeni elbise mi?"

"Gerçekten de. Evden ayrıldığımdan beri yaptırdığım ilk iş - aslında senden kazandığım parayla."

"Sterlinlerimin böylesine değerli bir amaca destek olmasından dolayı çok mutluyum, hanımefendi."

Diğer iki hanım da yeni elbise karşısında şaşırmıştı. Bayan Watson bir an ağzı açık kaldıktan sonra diplomatik bir tavırla, "Eşsiz ve sansasyonel bir şekerleme, canım," dedi. Penelope ise bariz bir zevkle, "Bu bir uğur böceği elbisesi!" diye haykırdı.

"Entomolojik ilhamını tartışmamız gerekirse, bu aslında bir karadul örümceği elbisesi. Bunu tahmin ettiniz mi lordum?" Holmes ona baktı, çok büyüleyici görünüyordu ama örümcekle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

"Hayır, uğurböceği benim için de."

"Anlıyorum. Belli ki tehditten yoksun. Acaba terzi bu konuda bir şeyler yapabilir mi?"

Hiç sanmıyordu. Hiçbir kostüm, tek başına ne kadar uğursuz olursa olsun, verdiği ilk izlenim olan kararlı sevimliliği azaltamazdı. Öte yandan, onu iyi tanıyanlar için, en şatafatlı kıyafetleri bile onun varlığında hissettikleri endişeyi tamamen hafifletemezdi.

Onu daha az sevmiyorlardı ama ondan hiçbir şey saklayamayacaklarını bilerek seviyorlardı.

Bayan Watson'ın uşağı Bay Mears yemeğin hazır olduğunu haber vermek için geldi. Birlikte indiler, Bayan Watson Lord Ingram'ın kolunda, genç kadınlar bir çift olarak.

Bütün yemekler masaya konmuştu. Bay Mears çorba koydu, kadehleri doldurdu ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Penelope hemen, "Ah, Bayan Charlotte, lütfen bize bunun nasıl yapıldığını anlatın," dedi. "Müfettiş Treadles nasıl oldu da ölü adamların yanına kapatıldı?"

Tatlı muhallebi kremasıyla servis edilecek, hâlâ sıcak olan elmalı Charlotte tatlısını incelemekte olan Holmes, bakışlarını isteksizce kaldırdı. "Ya kendi gücüyle içeri girdi ya da içeri taşındı ve orada bırakıldı. Nasıl yapıldığına gelince... 'Nasıl' derken neyi kastediyorsunuz, Bayan Redmayne mi? Kapının içeriden kilitli olduğunu mu? Eğer o odada sadece iki ölü adam olsaydı, bu soru biraz ilginç olabilirdi. Ama Müfettiş Treadles oradaydı ve kapıyı kilitleyebilecek durumdaydı."

"Ama neden kendini iki ölü adamla bir odaya kilitlemek istedi?" Penelope sorusuna devam etti. "Ve neden polis geldiğinde bile kapıyı açmadı?"

Holmes çorbasından bir yudum aldı. "Ben de kendime aynı şeyi soruyorum." "Ve?"

"Lord Ingram ve ben yarın onu göreceğiz. Bu soruları kendisine doğrudan yöneltmeyi planlıyorum."

Ama Müfettiş Treadles'in bu sorulara tatmin edici yanıtları olsaydı, karısı panik içinde Sherlock Holmes'un yardımına başvurmazdı, değil mi?

Holmes davayı daha ayrıntılı tartışmaya isteksiz göründüğünden, Penelope'nin soruları, Moriarty'nin kalesi olduğu ortaya çıkan bir Fransız şatosunu soydukları son Paris maceralarına yöneldi.

Muhtemelen Bayan Watson'ın akşam yemeğini à la française (açık büfe gibi masaya yerleştirilmiş) olarak servis etmesi ve odada hizmetçiye ihtiyaç duymaması tam da bu konunun beklentisi içindeydi.

"Hepinizin Paris'te olduğuna ve bana haber vermediğinize hâlâ inanamıyorum," dedi Penelope sahte bir surat ifadesiyle.

"Başlangıçta bunun nedeni derslerini aksatmak istemememdi. Sonunda, bu işe hiç karışmadığın için şükredebildim. Ve bu bir kıyafet balosu olduğu için o gece hepimiz maskeliydik." Bayan Watson içini çekti. "Belki de bu gece burada bulunan bizler -ve Bayan Olivia- için hayatımızın geri kalanını başka bir şey yaşamadan geçirmek hâlâ mümkündür.

Moriarty'yle karışıklıklar. Ama bu Bay Marbleton için bir seçenek değil. Umarım iyidir. Umarım Moriarty kendi oğluna biraz şefkatle davranır."

"Eğer merhamet edebilecek biriyse," dedi Holmes. Lord

Ingram'ın omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü.

"Bayan Olivia'dan haber aldınız mı?" Penelope kısa bir aradan sonra Holmes'a sordu. "Anladığım kadarıyla Bay Marbleton ayrılışı için ona yanlış sebepler göstermiş. O iyi mi?"

Holmes çorbasını yudumlarken durakladı, ancak bu duraklama Lord Ingram'a bu konunun Holmes'un aklından hiç çıkmadığını gösteriyordu. "Kız kardeKimden ayrıldığından beri haber almadım. Ama Bay Marbleton veda ettikten sonra Bayan Watson trenle eve dönerken ona eşlik etti."

"Şey, yolculuk sırasında bir noktada bozulmasını bekliyordum ama hiç bozulmadı." Bayan Watson kaşlarını çattı ve aceleyle bir parmağıyla alnını düzeltti. "Garip bir şekilde sakindi. Sürekli bu gün için hazırlandığını söylüyordu. Bay Marbleton'ın ona bahsettiği tüm o kahkahalar ve anlayış için minnettar olduğunu söylüyordu. Birlikte geçirecekleri zamanın sınırlı olduğunu bildiği için her anın değerini bildiğini söyledi. an."

Lord Ingram, "Bu bana Bayan Olivia gibi gelmiyor," dedi.

Ne kadar hassas olursa olsun, reddedilmek, en iyi niyetli olanlar bile, her zaman yıkıcı olurdu.

Holmes, "Bunu kasıtlı olarak aniden sona eren bir aşk ilişkisinden başka bir şey olarak ele almadığından şüpheleniyorum" dedi.

Çok daha uğursuz ve tehlikeli bir şey olduğunda.

"Penelope, "Bu Moriarty söylediğinizin yarısı kadar korkunçsa, onu suçladığımı söyleyemem," dedi.

Sanki masadaki hiç kimse Moriarty'nin bunaltıcı konusu hakkında daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi sessizliğe gömüldüler. Sessiz bir çorba tüketiminden sonra Holmes ona döndü ve "Scotland Yard ziyaretiniz nasıl geçti lordum?" diye sordu.

"Karlı bir şekilde. Cesetleri, toplanan kanıtları ya da suç mahallini görmekte, Scotland Yard'dan bir refakatçi olması koşuluyla, hiçbir sorun yaşamayacağız. Ayrıca yarın sabah Müfettiş Treadles ile kısa bir ziyaret için izin aldık."

Holmes başını salladı.

Bayan Watson onun yüz ifadesindeki alışılmadık gerginliği fark ederek, "Scotland Yard'da işe yarar bir şey öğrenmeyi beklemiyorsun, değil mi?" dedi.

"Hem de çok. Sadece Müfettiş Treadles'ın kendisinden değil."

Bayan Watson şarap kadehinin sapını parmaklarının arasında ileri geri yuvarladı. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Eğer yapamazsa Scotland Yard'ın saygın bir üyesi olarak kendini temize çıkarmak için..."

Holmes basitçe, "O zaman onun için bunu yapacağız," dedi. "Scotland Yard'dan başka bir şey var mı, lordum?"

"Davayı aydınatabilecek kişilerle konuşmamıza izin verdiler, ancak bu görüşmeleri kendimiz ayarlamamız gerekecek."

Holmes Penelope'ye doğru baktı. "Bu görevi size emanet edebilir miyim, Bayan Redmayne?"

"Elbette-" dedi Penelope.

"Elbette-" diye haykırdı Bayan Watson aynı anda.

"Sizin için daha büyük bir görevim var Bayan Watson.

Cousins Manufacturing," dedi Holmes. "Cousins, Bay Longstead, Bay Sullivan ve Müfettiş Treadles'ı birbirine bağlayan şey. Üç adamdan ikisinin neden öldüğünü ve diğerinin neden onlarla birlikte bir odada kilitli kaldığını öğrenmek istiyorsak, Cousins'de neler olup bittiğini bilmek zorundayız."

Bayan Watson'ın eli hareketsiz kaldı. "İsteğiniz beni onurlandırdı Bayan Charlotte, ama soruşturmanın bu kadar büyük ve muhtemelen uzmanlık gerektiren bir kısmını üstlenmek için yeterli gücüm olduğundan emin misiniz?"

"Finansal zekanızdan her zaman etkilenmişimdir, hanımefendi. Çift girişli defter tutma konusunda bir şeyler bildiğinizi tahmin etmekte yanılmıyorum, değil mi?"

Bayan Watson gözlerini kırıştırdı -Lord Ingram bu ifadeyi, Holmes tarafından kendileriyle ilgili bir şey anlatılan ve bunu kendisiyle hiç paylaşmamış olan kişilerde birçok kez görmüştü. Ama Bayan Watson, Holmes tarafından

Holmes'un bir süreliğine ortağı, toparlanmak için sadece bir saniyeye ihtiyaç duydu. "Küçük bir tiyatro şirketi için muhasebecilik yaptım. Ama ölçek olarak Cousins ile kıyaslanamaz."

"Belki ölçek olarak değil ama prensip olarak karşılaştırılabilir olmalılar."

"Peki Cousins'de tam olarak ne arayacağım?" diye sordu Bayan Watson, bakışları endişeliydi.

Holmes kendine bir dilim geyik eti servis etti. "Basın, Müfettiş Treadles'ın anlatıya dahil edilmesinden hoşlanıyor, çünkü cinayete yol açan koca kıskançlığı hem iç gıcıklayıcı hem de anlaşılması kolay. Ama eğer biz Müfettiş Treadles'ı göz ardı edersek, elimizde görünürde bir şüpheli ve görünürde bir sebep kalmaz."

Lord Ingram bunu hiç düşünmemişti, en azından bu kadar açık bir şekilde. Diğer hanımlara göz gezdirdiğinde, onlar için de durumun aynı olduğunu gördü.

"Bir şüpheli bulmak için ne yapabileceğimizden emin değilim," diye devam etti Holmes. "Bu yüzden önce bir neden bulup bulamayacağımıza bakmalıyız; birinin, herhangi birinin Bay Longstead ve Bay Sullivan'ı öldürmek istemesi için farklı bir neden. Ve size emanet ettiğim şey de bu, Bayan Watson, bu sebep ya da en azından, Bu nedene dair ipuçları."

Yemeğin bitiminde öğleden sonraki salona döndüler ve burada birkaç el whist oynadılar. Daha sonra hem Bayan Watson hem de Penelope yorgunluklarını öne sürerek dinlenmeye çekildiler.

Lord Ingram, ev sahiplerinin her zaman odalarına saklanmak için acele etmelerine neden olmamak için daha az sıklıkta gelip gelmeyeceğini merak etti.

Holmes iskambil masasından kalktı, kanepeye oturdu ve kadının eteklerini silkeledi. Minik jet boncuklarla dolu bu eteklerin bu kadar özenli bir düzenlemeye ihtiyacı olmadığından, ama boncukların brokarlı satenin hareketiyle birbirlerine çarptıklarında çıkardıkları minik tıkırtı seslerini duymaktan hoşlandığından şüpheleniyordu.

Diğer hanımlar gittiğinde onlara oynamaya devam etmelerini söylemişlerdi ama oyunların bu gecelik sona erdiği belliydi. Kartları toplamaya başladı ve şimdi onunla birlikte yaşayan kız kardeşi Bernadine Holmes'u sormak üzereydi ki, başını kaldırıp, "Müfettiş Brighton aradığımda Bayan Treadles'ın evindeydi," dedi.

Hemen uyandı. "Oh?"

Kulak misafiri olduğu sorguyu anlattı.

Hangi noktada iskambil kâğıtlarını kılıflarına geri koyma görevini bıraktığını bilmiyordu. Ancak resitalin sonunda, sol elindeki üç iskambil kâğıdının deforme olduğunu fark etti, o kadar sıkı tutmuştu ki.

"O kadar açık sözlü ve acımasız mıydı? Varsayımlarında *bu kadar* ileri mi gitti?" "Öyleydi. Ve benim yapacağımdan daha ileri gitmedi. Aslında, ben olsam

Bayan Cousins araya girmeseydi daha da ileri gidebilirdi - ve sanırım o da."

Bükülmüş kartları elinden geldiğince düzeltti, ciğerlerine sert bir ağırlık çökmüştü. Bayan Treadles'ın çaresizce yalnız ve arkadaşına muhtaç halini düşünmekten nefret ediyordu. Polis memuru kendisinden uzaklaştığında bunu asla Müfettiş Treadles'a karşı kullanmamıştı. Holmes'un adına arkadaşı hakkında kötü şeyler de düşünmemişti: Holmes'un kimsenin iyi fikrine ihtiyacı yoktu; kendisinininki yeterliydi.

Ama Bayan Treadles adına kızgındı, çok sevdiği ve uğruna pek çok şeyden vazgeçtiği kocası ona gerektiği kadar değer vermemişti. Evde sıcaklığa ve desteğe en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk etmişti.

Yine de Müfettiş Treadles'ın, son konuşmalarında -eğer olayların kronolojisi konusunda yanılmıyorsa- karı kocanın barışmasından hemen sonra onunla ne kadar gurur duyduğunu hatırlamadan bu öfkeyi körükleyemezdi. Holmes'un az önce anlattıklarını, Müfettiş Treadles'ın Stern Hollow'dan döndüğünden beri daha iyi bir koca olmak için gösterdiği çabaları da tamamen göz ardı edemezdi.

Sonunda duyguları keskin bir kaygıya, Treadle'ların bu duyguya sahip olması gerektiği umuduyla damgalanmış bir korku kamasına dönüştü. Tüm malların en değerlisi, zaman. Yaraları iyileştirmek için yeterli zaman; yeniden başlamak için yeterli zaman; güveni yeniden inşa etmek ve birlikte daha güçlü ve daha dirençli bir şey inşa etmek için yeterli zaman.

Ancak Müfettiş Treadles özgürlüğünü geri kazanamazsa bunların hiçbiri mümkün olmayacaktı.

Lord Ingram kendini derin nefes almaya, kartları bir kenara bırakmaya ve düşüncelerini tekrar elindeki davaya odaklamaya zorladı. Ancak kalbinin güm güm atmasına neden olan bir şeyi fark etti. Hiç de azımsanmayacak bir isteksizlikle

Holmes'a baktı. "Bayan Cousins son derece tesadüfi bir anda geldi. Anladığım kadarıyla bunun şanstın çok planlamayla ilgili olduğunu düşünüyorsunuz."

Ona gereğinden uzun bir süre baktı, sanki iyi olduğundan emin olmak istercesine, "İlk seferinde hizmetkârların salonunun önünden geçerken arabacı orada değildi. İkincisinde oradaydı, ama giysilerinin üzerinde biraz yağmur vardı, tam da bir mackintosh'un içeri girebileceği bir yerde. Bayan Treadles'ınki gibi bir evin bodrum katı tipik olarak

tüm yol boyunca. Ve bodrum katına inen merdivenler olmasa bile, sağ tarafta bir dizi merdiven olmalı. dışarıda."

Bayan Watson ve Penelope ayrılmadan hemen önce piskoposun sigara servisi yapılmıştı. Hâlâ sıcak olan fincanını aldı. "Yani... eğer gerçekten bir at arabası kullanmıyorsa, mews'ten hizmetkârların salonuna gelirken bu kadar ıslanmazdı."

"Aynen öyle. Efendisi Scotland Yard'da bir hapisane hücresindeydi, metresi de evde. Neden herhangi bir yere gitti ki?"

Hanımının emriyle Bayan Cousins'i getirmek dışında. Bayan Cousins oraya vardığında sorgulamayı durduracaktı.

Sıcak şarap, kavrulmuş Sevilla portakalları ve karanfil ile demlenmişti. Normalde karanfile pek aldırılmazdı ama bu gece tadını aşırı baskın bulmuştu. Ama yine de kadehi ellerinin arasına aldı, başka bir sıcaklık kaynağına ihtiyaç duyuyordu. "Bayan Cousins görevini iyi yerine getirdi."

"Ve Bayan Treadles öyle rahatlamıştı ki, Müfettiş Brighton'a açıkça görünmemek için yüzünü ya kendi elleriyle ya da Bayan Cousins'in giysileriyle saklamak zorunda kalmıştı."

"Bu da Müfettiş Brighton'ın ne kadar yıkıcı tespitlerde bulunsa da meselenin özüne inemediği anlamına geliyor." Ciğerlerindeki ağırlık daha da arttı. Daha da büyük bir isteksizlikle bakışları yeniden kızın üzerinde toplandı. "Oraya bu yüzden mi gittiniz? Meselenin özüne inmek için mi?"

Kanepesi sağlam bir eğretili otu saksısının yanındaydı. Bir elini uzattı ve bir broşürü okşadı. "Müfettiş Brighton'dan önce onunla konuşmak istedim. Çünkü eğer onda benim düşündüğüm şey varsa, o zaman Bayan Treadles . . . Bir cinayet soruşturmasının amansızlığını, gerçeği korumak için kurulan tüm yapıları nasıl yerle bir ettiğini henüz tam olarak anladığını sanmıyorum."

Kendini daha sıkı sarıldığını hissetti. "Müfettiş Brighton'ın onun hakkında ne bildiğini düşünüyorsun?"

Ellerini kucağında kavuşturdu ve ona baktı, gözleri berrak, ses tonu amansızdı. "Bayan Treadles'in Çavuş MacDonald'ın ziyaretinin ardından ne kadar çok şey bulduğunu fark ettiniz mi? Müfettiş Treadles'in yakın ve uzun zaman önce yazdığı mektuplar, soyunma odasındaki beylik tabancasının yokluğu, bize gerçekten bahsettiği şeylerden sadece birkaçı.

"O zamanlar Müfettiş Treadles'in cinayetlerden önceki günlerde nerede olduğuyla yoğun bir şekilde ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Ama ya bu yanlış bir varsayım? Ya Müfettiş Treadles için evini teslim etmiyorsa?"

ama bunları tamamen başka bir şey aradığı için mi buldu?"

"Ne?"

Sorusu zar zor duyulabiliyordu.

"Dün gece partiden eve dönmeden önce, Bay Longstead ve Bay Sullivan'ın daha sonra ölü bulunduğu 33 Cold Street'e girmiş olması muhtemeldir. Ayrıca arkasında, Bay Longstead ve Bay Sullivan'ın Orada."

Kadının sesi de yumuşamıştı ama sözlerinin etkisini yumuşatmanın bir yolu yoktu. Lord Ingram boğazından tutulmuş gibi hissetti. Eğer Bayan Treadles orada, boş bir evde ölü adamlardan biriyle -ya da, Tanrı korusun, her ikisiyle birden- olsaydı, kıskanç kocası çok daha güçlü.

Hesaplanamayacak kadar güçlü.

İlk andan itibaren, Bayan Treadles'ın kocasını daha fazla suçlayacağından korktuğunu hissetmişti. Sebebi bu muydu?

"Bekle!" Ani bir umut dalgasıyla, sigara içen piskoposu bir kenara itti, odayı geçti ve Holmes'un yanındaki kanepeye oturdu. "Müfettiş Brighton'ın 'sahip olduğuna inandığınız şeye sahip olduğuna' söylemişsiniz. Artık onda olduğuna inanmıyor musunuz?"

Yüksek yakasının narin şifon kenarlarını dalgalandıran uzun bir iç çekti. "Sorgulamasında güçlüydü. Yine de bu, konumunun gücüyle birleşen kişiliğinin ve zekâsının gücüydü. Kadını gerçeği söylemesi için ne kadar korkutmaya çalışsa da, elinde sadece mantık ve akıl vardı. kendi tarafında bir çıkarım. Gerçek bir kanıt sunmadı. Ya da en azından dün gece 33 numarada bulunduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlayabilecek kişisel bir eşya niteliğindeki kanıtları sunmamayı, hatta bunlardan bahsetmemeyi tercih etmiştir."

Eli yine uzandı, bu kez bir yaprağın tüm uzunluğunu izledi. "Ve bu nedenle, ne kadar korkmuş olsa da, kendi versiyonuna tutundu. ve istediği itirafı alamamıştır."

Rahatlamış bir halde kanepenin arkasına doğru yığıldı.

Holmes onu inceledi ve neredeyse gülümsedi. "Durum böyle olduğu için Bayan Treadles'ı baldızının gözetimine bıraktım. Ama Bayan Cousins'in varlığı ve Bayan Treadles'ın ona olan güveni beni şaşırttı: Müfettiş Treadles'ın hem Barnaby'yi hem de Bayan Cousins'ı pek sevmediği izlenimine kapılmıştım.

Cousins ve karısı. Ancak iki kadın birbirlerinden hiç de tiksiniş gibi görünmüyorlardı."

Kanepeyi itti ve kendine yarım bardak konyak doldurdu. geri gelmeden önce. "Madem bahsettiniz, Müfettiş ve Bayan Treadles'ı Stern Hollow'daki ev partisine davet ettiğimi hatırlayın. Noel mi?"

Sherrinford Holmes kılığında gelmesi için onu da davet etmişti ama o reddetmişti.

"Fransa maceramız için yola çıkmadan hemen önce," diye devam etti. "Müfettiş Treadles'tan bir mektup aldım, Bayan Cousins'i getirip yakınlarda bir yere yerleştirmesinin sorun olup olmayacağını soruyordu. Hâlâ yas tutuyormuş ve sosyeteye karışmıyormuş ama ortam değişikliğinin ona iyi geleceğini düşünmüşler."

Holmes başını salladı ve eğreltiotu yaprağını parmaklarının arasında kaydırды. "Bayan Cousins ile ilgileniyorsunuz," dedi önseziyle.

Kimsenin aklından geçenleri okuyamazdı. Ama hayatının neredeyse yarısı boyunca onu gözlemlemişti, bazen gizlice, çoğu zaman kuşkuyla, ama her zaman dikkatle, özellikle de dikkati ona çekildiğinde kendisi. Ve Charlotte Holmes'un uzun süredir öğrencisi olarak, onun bu akşam başarmayı umduğu şeyi başaramadığı için hayal kırıklığına uğramadığını fark etmişti.

Bu da ancak kayda değer bir şey öğrendiği anlamına gelebilirdi.

"İyi tahmin. Bayan Cousins'ın Bay Cousins hakkında kesinlikle olumsuz bir görüşü vardı.

Sullivan. Bu işe nasıl bulaştığını öğrenmeyi planlıyorum." Sonunda eğrelti otunu bıraktı ve doğrudan ona baktı. "Ve artık bu davayla ilgili olarak şu anda işlerin nasıl yürüdüğünü tam olarak biliyorsun."

Dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Tek tük yağmur damlaları camlara çarpıyordu. Charlotte'un koltuğunu paylaşan adam onun sözleri karşısında başını salladı ve konyağından bir yudum aldı. Kanepenin köşesine yaslanmış, bir kolunu kanepenin arkasına koymuş, uzun bacaklarını rahatça uzatmıştı.

Hiçbir yere aceleyle gitmiyordu. Bu ona göre değildi.

Bu *onlar* gibi değildi.

İlk karşılaşmalarından itibaren, amcasının evinin büyük merdivenlerinden çıkarken gördüğü siyah saçlı, esmer

on beş yaşında bir çocuk.

O zamanlar on üç yaşında olan ve yaşının çok büyük olduğu bir çocuk partisine katılmak için tesiste bulunan Charlotte çayını düşünüyordu. Bir önceki öğleden sonra ikram edilenler arasında yastık gibi yumuşak, küçük, buzlu kekler vardı.

kırıntıları dişlerinin arkasına nefis bir şekilde yapıştı.

Her seferinde iki adım atarak yükselirken, botlarının kenarları biraz fazla kirli olan bu güler yüzlü, keskin hatlı çocuk, hayatında yediği muhtemelen en iyi pastayı unuttu. Evet, nasıl görüldüğü ve nasıl ilerlediği, fizikselliği, acı bakla

hareketinin baskınlığı. Ama aynı zamanda kızın ifade edemediği içsel bir vahşiliğe de sahipti, ancak bunun kızda kek için hissettiklerine neredeyse benzer bir tepki uyandırdığını anlamıştı.

Onu tanımadan geçip gittiğinde - tam olarak değil Tanıştırılmamış olmaları affedilemezdi; olduğu yerde durdu, döndü ve adamın büyük merdivene doğru ilerleyişinin geri kalanını izledi.

Tepede onun ilgisini hissetti ve geri döndü. Kadın onu incelemeye devam etti - ilgisini çeken kişileri açıkça incelemeyi bırakması yıllarını alacaktı. Birbirlerine baktılar; adam kaşlarını çatmış, kadın ise neredeyse keke eşdeğer bir dalgınlıkla.

Kaşlarını çatı ve yoluna devam etti.

O zamandan bu yana geçen yıllarda, bu kalıptan hiç sapmamışlardı. Kadın saldırgandı. Bir şeyler istiyordu: onun arkadaşlığını, mektuplarını ve daha sonra da bedenini. Adam mesafesini korudu ve sanki kendisi Viyana şehri, kadın da kapının hemen dışındaki Moğol ordusuymuş gibi bedenini sakladı.

Bunun iyi bir kalıp olduğunu söyleyemezdi ama tanıdık bir kalıp haline gelmişti. Ve bu şablona göre davranmaya devam etselerdi, şu anda, söylenmesi gereken her şey zaten söylenmişken, ayrılıyor olacaktı.

Ona ele geçirebileceği bir fırsat vermemek için.

Bu gece olduğu yerde kalmaya devam etti ve hatta Bay Mears'ın getirip kanepenin yanındaki masanın üzerine bıraktığı tabaktan Madam Gascoigne'in bayram pastasından bir dilim alıp kendine ikram etti.

Şaşkınlık içinde konuşmaya başladı. "Pastayı sevmediğini sanıyordum." "Senin kadar sevmiyorum ve arayıp bulmuyorum, ama bir pastayı umursamıyorum.

arada bir ısırık. Bu oldukça iyi."

Hiç acele etmeden, kekin tadına ve dokusuna kendini tamamen kaptırmış gibi yedi.

Her zaman olduğu gibi, onun içindeki sarmal enerjinin, tasmalı cinselliğın farkındaydı - onu o gün tamamen perçinlemiş olan aynı nitelik Uzun zaman önce merdivenlerden inerken, bildiğinden çok daha farklı bir açlık yaşıyordu.

"Beni tekrar öpmeyi mi planlıyorsun?"

Kendi kulaklarına göre sesi hem biraz kızgın hem de biraz sabırsız geliyordu. Başını kaldırdı. "Yapmamı ister misin?"

Eve

t.

Ha

yır.

"Bilmiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"

Gözlerini kırptırdı. "Sen mi yaptın? Neden?" "Ne hissettiğini biliyorum."

Nasıl? Hissettiklerine zar zor anlam verebiliyordu.

"Normalde davrandığım gibi davranmadığım için kafanız karıştı," dedi yumuşak bir sesle.

Sessizdi.

"O kadar uzun zamandır benim itidalime -daha doğrusu korkaklığıma- güveniyordun ki, yokluğu seni tedirgin ediyor olmalı. Artık senden daha fazlasını istememem için hiçbir neden yok, öyle ki duygularımı incitmeden ya da dostluğumuza zarar vermeden beni zapt edemezsin."

Öyle olmaz mıydı?

Sanki onun düşüncelerini duymuş gibi iç çekti. "Siz sonsuz zaman ve sonsuz fırsat varsayıyorsunuz ama benim gelecekle ilgili daha az iyimser bir görüşüm var. Mr.

Moriarty'nin üzerinde nüfuz sahibi olduğu tek kişi Marbleton değil.

Çocuklarımin annesi de şimdi ona karşı çıkmaya yemin etmiş olanlarla birlikte hareket ediyor; kendimi ne zaman tekrar onun yörüngesine girmiş bulacağımı bilmiyorum, eğer henüz girmediysem."

Ona baktı, sabit, sakın bir düşünceyle. "Tehlikeli bir zamanda yaşıyoruz, Holmes."

Moriarty'nin kalesinden yapılan büyük bir hırsızlığın baş azmettiricisi olarak, onun değerlendirmesine katılmamak mümkün değildi ama yine de sessiz kaldı.

Tabağını yere bıraktı ve ara sıra kullandığı masanın üzerinde birkaç

derece çevirdi. "Sen ve Bayan Watson'ın Stern Hollow'u ilk ziyaret ettiğiniz zamanı hatırlıyor musun?"

O olayı hatırlıyordu. Ondan önceki birkaç ay boyunca birbirlerini görmemişlerdi. Ona ve Bayan Watson'a araziyi göstermiş ve Sonra Holmes'la birlikte, malikânenin en çok ilgisini çeken bölümü olan mutfak bahçesini gezmişlerdi.

"O gün, çok uzun zamandır ilk kez mutluluk gibi bir şey hissettim."

Bir anda kafasında şaşırtıcı derecede net bir hatıra canlandı. İkisi yan yana yürüyorlardı, altın sarısı, mevsimsiz sıcak bir güneşin altında, efsanevi reçeller ve pudingler vermeyi vaat eden bir dizi güzel espalier meyve ağacının yanından geçiyorlardı. Kadın, ona kendisini ziyaret etmesi için yalvarıyordu.

Bayan Watson'la birlikte kiraladıkları kulübede, Bayan Watson'ın öğleden sonraki uykuları sırasında -başka bir deyişle, karısının ortadan kalkmasıyla birlikte, onunla yatma fikrine daha açık hale gelip gelmediğini araştırıyordu.

Üç aydır yazmadınız ve benim sizin emrinizde bu tür hizmetleri yerine getirebileceğimi mi düşünüyorsunuz?" diye alaycı bir ciddiyetle cevap vermişti.

Üç aydır yazmadın, diye karşılık vermişti. Böyle bir hizmetten daha azıyla yatışacağımı mı sanıyorsun?

Bunun üzerine gülümsemişti. Ve yıllardır ondan gerçek bir gülümseme görmemiş olan kadın, onun gözlerindeki ışıltıyla büyülenmişti.

Evliliğinin artık kendisini hapsedmediğini ve yeniden mutlu olmaya izin verebileceğini ilk o zaman mı fark etti?

"Çok uzun zamandır sana çok yaklaşımdan korkuyordum," dedi karşısındaki adam. "Ama bu korkuyu bir kenara bırakmak istiyorum. Geriye dönüp baktığımda cesaretsizliğim yüzünden daha mutlu olamadığım için pişmanlık duymak istemiyorum."

Öne doğru eğildi ve kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Elleri çoğu beyefendininkinden daha sertti, eline kürek alıp tarihi eser aramaktan asla çekinmeyen birinin elleri. Tehlikeli bir şimdiki zamanda yaşadığı için kendini savunma eğitimini yoğunlaştırmış, normalliğin cilası Her an paramparça olabilir.

Farkında olmadan başparmağını bir sıra nasıra sürttü ve derisinin altında bir titreme hissetti.

Bir elini kaldırarak parmak ucuyla kulağının kabuğunda gezindi. İçini saran sıcaklıkla yanağının içini ısırdı. Adamın gözleri onunkilerle buluştu, bakışları nazik ama kararlıydı.

"Yıllar önce bir mektubunuzda insanların değişime neden direndiğini anlamadığınızı, çünkü hayatta her şeyin değişmek zorunda olduğunu söylemişsiniz. Belki de bu direnci şimdi daha iyi anlıyorsunuzdur - korktuğumuz şey değişim değil, kayıptır.

"Dostluğumuz hiçbir zaman durağan bir varlık olmadı. Yıllar içinde biz değiştik ve bu da değişti. Ve önümüzdeki günlerde de değişmeye devam edecek.

yıl."

Onu alnından, dudaklarından ve sonra kapattığını fark etmediği göz kapaklarından öptü. "Ama ne olursa olsun, ben her zaman senin arkadaşın olacağım."

Sekiz

İ loş ve karanlık odada ölüler taş gibi ve ağır görünüyordu.

Yaşayanlar ya da en azından onlardan biri skandala uğradı.

Patolog Dr. Caulfield, Çavuş MacDonald'a fısıldıyordu, belli ki bir kadının önceden rızası olmadan iki çıplak erkeği görmesine izin verme olasılığı hakkında. Nefesleri buharlaştı, bir erkeklik kırgınlığı sisi oluştu. Müfettiş Brighton'la karşılaşmasından sonra hiç de yıpranmamış görünen Çavuş MacDonald, onu adamların zaten ölmüş olduklarına ve bunu önemsemelerinin mümkün olmadığına ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

Söz konusu kadın bir önceki akşamki kırmızı-siyah yemek elbiseli cadalozdan çok farklıydı. Otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyordu, sert ve soğukkanlıydı, çelik grisi süssüz paltosu tavrına tam olarak uyuyordu.

Lord Ingram, eğer kendisi ölü bir adam olsaydı, daha saygın bir kadın tarafından incelenmeyi hayal bile edemezdi, diye düşündü.

Ama patolog aynı fikirde değildi. Holmes her zamanki haliyle ortaya çıksaydı daha hoşgörülü olur muydu? Yoksa yaşlı bir kadın olarak mı gelmeliydi?

Yoksa sadece Sherrinford Holmes olarak ortaya çıksaydı onu kabul edecek miydi?

Holmes'un yanakları soğuktan kızarmaya başlamıştı. Scotland Yard'ın morgunun bir parçası olan izleme odasının ısıtılmamış olmasına ve kış havasının iki adamın çürümesini yavaşlatmasına şükretmesi gerektiğini düşündü.

Yine de, formaldehit ve dezenfektan kokan iç mekanda, duvarlara ve zemine sinmiş bir çürüme kokusu vardı,

Ancak çıplaktır ve alanın kendisi yıkılmadıkça ortadan kaldırılması mümkün değildir.

Holmes ayaklarını yere vurarak ısınmaya çalıştığında, Lord Ingram yeterince beklediklerine karar verdi.

"Dr. Caulfield," dedi patologa, "Bayan Holmes'u her şeyden önce bir kadın olarak düşünmekten vazgeçin lütfen. O burada sadece kardeşinin gözleri olarak bulunuyor, çünkü Bay Sherlock Holmes kendisi burada olamıyor."

"Elbette, lordum, siz de-"

"Yapamam. Bayan Holmes özel olarak eğitildi ve benim gözlem gücüm onun yanında sönük kalır. Herkesin alçakgönüllülüğüne gösterdiğiniz ilgi beni duygulandırdı, ama eminim ki buradaki beyler" - cesetleri gösterdi - "Sherlock Holmes'un kavrayışıyla, bu son aşamada görgü kurallarını tartışmaktan daha çok ilgileniyorlardır."

Patolog tereddüt etti.

"Ayrıca olay yerini incelememiz ve aile üyeleriyle konuşmamız gerekiyor - hepsi öğleden önce. Zaman akıp gidiyor, Dr. Caulfield. Daha fazla itiraz etmeyelim."

Adam isteksizce kabul etti, ama Holmes'a hoşnutsuz bir bakış fırlatmadan değil. "Nasıl isterseniz lordum."

"Bayan Holmes."

"Teşekkür ederim lordum. Çok minnettarım."

Önce Bay Longstead'e baktı, hayattayken canlılıkla daha genç görünebilirdi; ama neredeyse tamamen beyazlamış saçlarıyla, ölümünde altmış yedi yaşının her biri gibi görünüyordu. Yara göğsünden açılmıştı. Vücudunda başka bir yara yoktu.

Bay Sullivan'ın ise sağ ön kolunda bir çürük, başının arkasında bir kesik vardı ve alnından vurulmuştu.

Holmes eğildi ve kurşun deliğine baktı.

Lord Ingram bu fırsatı kendi merakını gidermek için kullandı. "Ölüm nedeni hakkında ne düşünüyorsunuz, Dr. Caulfield?"

Scotland Yard'a giden araba yolculuğu sırasında, mesleki sorgulamaları olan bir kadın olarak morgda hoş karşılanmayabileceği olasılığını tartışmışlardı.

En azından soru sormanıza gerek kalmayacak. Patolog muhtemelen senin kendi kendine çıkaramayacağın bir şey söyleyemeyecek, demişti.

Hafifçe gülümsedi ve cevap verdi, O zaman birkaç tane sormalısın. Kendini tamamen gereksiz hissetmesini istemeyiz.

Gerçekten de Dr. Caulfield uzmanlığına başvurulduğu için şişindi. Ellerini birbirine sürttü. "Bay Longstead'i öldüren atış bir temas atışıydı.

-Elbisesinin kumaşından bunu anlamak çok kolaydı. Öte yandan Bay Sullivan'ı öldüren atış bu kadar yakın mesafeden yapılmamıştı. En azından alnında barut kalıntısı yoktu."

"Bay Sullivan'daki diğer yaralar hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Ön kolundaki çürüğe tam olarak neyin sebep olduğunu tespit etmek zor. Başının arkasındaki kesik muhtemelen düşerken olmuş; pencere pervazına çarpmış olabilir."

"Peki ya ölüm zamanı?"

"Ölüm katılığının gelişimine bakarak Salı sabahı saat bir ile üç arasında olduğunu söyleyebilirim."

Lord Ingram görüşmelerin de aynı bilgiyi sağlayabileceğinden neredeyse emin olmasına rağmen, Dr. Caulfield bu özel lokmayı sunmaktan özellikle memnun görünüyordu.

Patoloğa ciddiyle teşekkür etti. Holmes işinin bittiğini belirtti. Çavuş MacDonald onları olay yerinden toplanan kanıtların tutulduğu odaya götürdü.

Yalnız kaldıklarında Holmes alçak sesle, "Müfettiş Brighton ile görüşmeniz nasıl geçti, Çavuş?" diye sordu.

Lord Ingram da aynı şeyi merak etmişti; tam da bu nedenle Scotland Yard'daki irtibatlarının Çavuş MacDonald olmasını istemişti. Müfettiş Brighton'ın bir polis arkadaşına karşı bu kadar sert davranmayacağını umuyordu.

Yine de Bayan Treadles'a daha nazik davranılacağını düşünmüştü.

Çavuş MacDonald'ın normalde açık olan yüzüne bir gölge düştü ama Sesi sabitti. "O adam çok ısrarcıydı. Ama ona hiçbir şey bilmediğimi söyledim. Neyse ki bu çoğunlukla doğrudu ve Müfettiş Treadles'ın Yorkshire haritalarına baktığı kısmı ağzımdan kaçırmadım."

Lord Ingram nefes verdi. "Teşekkür ederim, Çavuş. Umarım sadakatinizden olumsuz etkilenmezsiniz."

Çavuş MacDonald oyunbazca gülümsedi. "Sherlock Holmes müfettişin suçsuzluğunu kanıtlarsa olmaz."

Lord Ingram Holmes'a baktı. Üzerindeki baskı çok büyük olmalıydı. -Başarılı *olamamanın* olası sonuçlarını düşündükçe bazen nefes almakta bile zorlanıyordu.

Ama o sadece sakince başını salladı. "O zaman işe koyulsak iyi olur."

Çavuş MacDonald da daha sert bir şekilde başını salladı. Onlara iki takım erkek gece kıyafetini gösterdi, bunlara ait olduğunu söylediği bir baston da dahildi.

Bay Longstead'e. Göğsündeki kurşun deliğine bakılırsa Bay Longstead'in bembeyaz gömleğinin ön tarafı koyu kırmızıydı; diğerinde ise çok az kan vardı.

Holmes giysilerin üzerindeki tüm cepleri inceledi. Cepler çoktan boşaltılmıştı ama yine de bir cebi açıp beyaz bir cebi kokladı. Parmak uçlarında kalıntılar vardı. Lord Ingram'ın sorgulayan bakışları karşısında, "Tadına bakmayacağım ama kesinlikle nane gibi kokuyor," dedi.

"İşte Müfettiş Treadles'in o gece giydiği kıyafet," dedi Çavuş MacDonald ve başka eşyalar da çıkardı.

Lord Ingram neredeyse yüksek sesle nefes alıyordu. Müfettiş Treadles'in giysilerinde çok fazla kan vardı. Botları kan içinde kalmış gibi görünüyordu. Pantolonunun ön kısmı dizlerinden aşağıya kadar kana bulanmıştı. Ceket, paltosu ve gömleği de aynı şekilde kesilmiş ve kanla lekelenmişti.

Lord Ingram'ın tepkisini gören Çavuş MacDonald aceleyle, "Sanırım Bay Longstead'in kanına basmış olabilir," diye açıkladı. "Alt uzuvlarında herhangi bir yara yok."

Ama bu, üst giysilerindeki kesikleri ve kanı açıklamıyordu. "Olay yerinde bir çeşit bıçak bulundu mu?" diye sordu Holmes, ceketinin kolunu parmaklıyordu.

"Hayır, hanımefendi," dedi çavuş.

Durumun ciddiyetine rağmen, Holmes'un kılık değiştirmesinden büyülenmiş gibiydi. Ama Lord Ingram onun bakışlarında kadına karşı büyük bir ilgi duymadığını, sadece nasıl inandırıcı bir şekilde dönüştüğünü hissetti.

Holmes şimdi ceketin ön tarafında iki düğmenin eksik olduğu yere dokundu. Geride kalan ipliklerin uçları tırtıklıydı, bu da düğmelerin kesilmediğini, koparıldığını gösteriyordu.

"Kayıp düğmeler olay yerinde bulundu mu?"

"Hayır, bayan."

Holmes üç adamın ayakkabılarını yan yana dizdi ve büyüteçle tabanlarını inceledi.

"Müfettiş Treadles ve Bay Sullivan'ın tabanlarında cam lekeleri var, Çavuş. Olay yerinde kırık cam var mıydı?"

Çavuş MacDonald elindeki raporlara bir göz attı. "Evin tavan arasında, evet."

"Ama adamların hepsi bir yatak odasında bulundu, değil mi?" "Evet, iki kat aşağıdaki bir yatak odasında"

bulundular."

Lord Ingram yüzünü buruşturdu. Şu anda ne yaptığını bildiğine göre, Müfettiş Treadles ile evliliğine müdahale etmek isteyen Bay Sullivan arasında bir çatışma olduğunu hayal etmemek zordu. Ama eğer gerçekten karşı karşıya geldilerse, neden tavan arasındaydılar? Sonra kendilerini nasıl başka bir odada bulmuşlardı? Ve Bay Longstead o sırada neredeydi?

Ya da Bayan Treadles, bu konuda.

Holmes kurbanların resmi gece kıyafetlerine döndü ve eldivenlerini inceledi.

Bay Longstead'in beyaz top eldivenlerinin ikisi de kanlıydı. Bay Sullivan'ınkiler ise tertemizdi.

"Bay Sullivan öldüğü sırada eldivenlerini giyiyor muydu, Çavuş?" diye sordu.

Çavuş MacDonald tekrar raporlarına baktı. "Hayır, Bayan Holmes. Eldivenleri iç cebindeydi."

"Dikkatlice mi?"

"Raporda böyle bir şey yazmıyor."

Olay yerinde bulunan ateşli silahı kaldırdı ve gözlerinin önünde çevirdi. Parmakları uzun ve narindi ama ellerinin arkası çok hafif tombuldu, bu da Lord Ingram'ın her zaman gülümsemek istemesine neden olan bir görüntüydü. Şimdi bile kendine küçük bir gülümseme izni veriyordu.

"Anladığım kadarıyla resmi bir mesele?" diye sordu.

Webley tabanca Metropolitan Polisi'nin amblemini taşıyordu. Ayrıca kişisel bir süslemesi de vardı: Müfettiş Treadles'ın baş harfleri amblemin altına kazınmıştı, muhtemelen sadık eşi tarafından yapılan bir eklemeydi.

"Bu doğru."

Holmes, dolu olduğunda beş mermi alan mermi yatağını çıkardı. Bir mermi kalmıştı.

"Bay Sullivan ve Bay Longstead tek kurşunla öldürülmüşler," diye düşündü. "Olay yerinde başka mermi ya da mermi deliği bulundu mu?"

"Evet, raporda çatı katının kapısına iki el ateş edildiği yazıyor."

Boş bir evdeki tavan arasının önemi neydi? 33 Cold Sokağı'na vardıklarında, Holmes oradan gecenin sırlarını öğrenebilecek miydi?

Olay yerinde üç adet kullanılmış kibritle birlikte bir cep feneri de bulunmuştur. Ölen adamların ve Müfettiş Treadles'ın hepsi kibrit taşıyordu. Müfettişten geldiklerini koçanlardan anlamak yeterince kolaydı.

Treadles'ın kutusu. Dördüncü bir kullanılmış kibrit, farklı bir marka, 33 numaradaki merdivenin dibinde bulunmuştu. Ancak Bay Longstead ve Bay Sullivan aynı tür kibritleri kullandıkları için, bu kibriti hangi kurbanın yaktığı belli değildi.

Onlara son olarak, evin önündeki servis kapısının girişini çevreleyen çite saplanmış halde bulunan, iyi ama lüks olmayan yünden yapılmış siyah bir kumaş parçası gösterildi.

"Bundan ne anlıyorsunuz, Çavuş MacDonald?" diye sordu Holmes.

Çavuş MacDonald sesini alçalttı. "Dürüst olmak gerekirse, bu konuda fazla heyecanlanmamaya çalışıyorum, Bayan Holmes. Müfettiş Brighton'a bağlı olarak çalışan Çavuş Howe, bunun muhtemelen yoldan geçen birinin ceketinin süslemesine takıldığını söyledi. Ama ben 33 numaraya gittim. Öndeki çitler dirseğimden daha yüksek. Bir kolumu çitlerin üzerine uzatarak yürümediğim sürece, ceketimin herhangi bir parçasının nasıl sıkışmış olabileceğini anlamıyorum. Çok daha büyük olasılıkla Birisi -gerçek katil diyebilirim- 33 numaradan atladı ve kuyruğu falan bir süslemeyle mızraklandı."

Lord Ingram'ın nabızı hızlandı. Bu, karşılaştıkları en umut verici kanıttı.

Holmes hurdayı zarfına geri koydu. "Ve şimdi 33 numarada bulunan ilgi çekici her şeyi gördük, öyle mi?"

"Her şey," diye yanıtladı Çavuş MacDonald.

Holmes'un Bayan Treadles'ın geride bırakmış olabileceğini düşündüğü eşya dışında her şey.

Nereye gitmişti? Ve
onu kim almıştı?

Alice Treadles gülümsedi. O kadar sert gülümsedi ki yanakları acıdı.

"Robert, canım, iyi misin?"

Adam da onun kadar sert gülümsüyordu; dişleri birbirine kenetlenmişti.

"Ben gayet iyiyim. Sen, sevgili Alice?"

Robert'ın kucağında değil, küçük odanın kapısında duruyordu, çünkü bir gece önce evinden kovulmasını hiç de hoş karşılamayan Müfettiş Brighton'la yaptığı ikinci görüşmeden dolayı hâlâ titriyordu. Müfettiş Brighton'a tekrar katlanmak zorunda kalmadan önce Robert'ı görmeyi dilemişti ama Müfettiş Brighton tam tersini ayarlamıştı.

Robert'ın onu bir saat boyunca azarladıktan sonra görmesini istemişti ve bu sırada ona fahişe demeye ramak kalmıştı. Onu suçlayamayacağını düşündü. Ona yalan söylemişti ve o da bunun kokusunu almıştı.

Onu kırmaya çalışacağını biliyordu. Ona Bay Sullivan'ın bile hiç duymamış olabileceği tüm kötü isimleri takacağını.

Kendini buna hazırlamıştı. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu.

Müfettiş Brighton'ın kelime dağarcığının genişliği konusunda yanılmıştı. Hiç yabancı kelime kullanmamıştı, sadece iyi bilinenleri kullanmıştı. Ve bu tür söylemlere karşı kendini ne kadar koruyabileceği konusunda da yanılmıştı.

Sadece Müfettiş Brighton'ın soğuk, kesici sesinde değil, bu kelimelerin kendisinde de var olan aşağılama. Her hecede gömülü olan acımasız tiksinti. Şimdiye kadar bu adama saldıran herkesin zar zor dizginlenen şiddeti.

İngiliz dilinin tüm tarihi boyunca bu kelimeler.

Tokatlandığını, fırlatıldığını ve tekmelendiğini hissetti. Hepsi de sorgusunun başlamasından sonraki çeyrek saat içinde olmuştu.

Bedenine değil, var olma hakkına olan inancına vurulan bir darbe.

Daha da sert gülümsedi. "Ben iyiyim. Her şey yolunda. Mrs. Cousins çok yardımcı oldu. Ve Sherlock Holmes da bu davada. -Ve Lord Ingram da."

Ona baktı. Kelepçeli değildi Robert, ama çok solgun ve bitkin görünüyordu. İleri atılıp ona sıkıca sarılmak istedi ama cesaret edemedi. Her tarafının titrediğini hissettiği anda yalan söylediğini, hiçbir şeyin yolunda olmadığını ve her şeyin korkunç bir şekilde ters gittiğini anlayacaktı.

Zorlu gülümsemeleri yanlış şeyler söylüyor olmalıydı. Elleri yumruk oldu. Boğazı düğümlendi. "Özür dilerim Alice. Çok özür dilerim."

"Her şey yolunda." Sesi bir vıraklama olarak çıktı. Gözyaşlarını zorla geri kırdı. "Sana iyi davranıyorlar mı? Yeterince yiyeceğin ve yatacak düzgün bir yerin var mı?"

Geç de olsa onun gönderdiği kıyafetleri giydiğini fark etti. Bulundukları oda hücre değil, kitaplarla kaplı, temiz bir odaydı. İçinin rahat olması gerekirdi; dava hakkında bilgisi olmayan biri oradan geçerken onun sıradan bir iş gününde olan başka bir CID müfettişi olduğunu tahmin edebilirdi.

Ama kendini öylesine tedirgin bir gerginlikle tutuyordu ki, nefes alışları hızlıydı, gözleri korkudan kocaman açılmıştı. bir kurt sürüsünün ortasında. Kendi kalbi göğüs kafesine doğru çılgınca çarpıyordu.

Bir elini kaldırdı, sanki ona doğru uzatmaya çalışıyormuş gibi, sonra tekrar bıraktı. "Özür dilerim. Çok üzgünüm."

"Bu- bu-"

Daha fazla güvence vermek istedi ama ortaya başka bir şey çıkmadı.

Ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu çünkü titriyordu. Neden yanına gelip onu kollarına almıyordu? Dışarıda bir muhafız vardı ama burada yalnızdılar. Neden *olduğu* yerde donup kalmıştı?

Mesafesini koruyordu çünkü- çünkü- "Hayır, onları ben öldürmedim! Ben öldürmedim!"

Onun sesindeki ıstırapla kapı pervazına yaslandı. "Sana inanıyorum! Sen olmadığına inanıyorum. Sherlock Holmes onları kimin öldürdüğünü bulacaktır. Sen sadece Müfettiş Brighton'a gerçeği söyle ki eve dönebilesin, Robert. Eve gel, lütfen."

Robert ona uzun süre baktı ve çok yumuşak bir sesle, neredeyse duyulmayacak şekilde, "Üzgünüm Alice. Özür dilerim."

Lord Ingram, Bayan Treadles'ın kılık değiştirmiş Holmes'u hemen tanıyamadığını fark etti. Kararsızca Holmes'a baktı ve tekrar Holmes'a döndü.

Kendisi de neredeyse tanınmayacak kadar bitkin görünüyordu, ölümcül solgunluğu ter tabakasıyla daha da endişe verici hale gelmişti.

"Bayan Treadles," dedi hemen, "Bayan Holmes ve ben Müfettiş Treadles ile konuşmaya geldik. Ama sizi gördüğümüze de çok sevindik."

Dudakları aralandı. Gözlerinde donuk bir ifade vardı. Şaşkınlık içinde Bayan Holmes'un nerede olduğunu soracağından korktu, ama gözlerini kırıştırdı ve, "Gerçekten de, ikinizi de tekrar görmek ne güzel. Scotland Yard'dan Müfettiş Brighton'ı takdim edebilir miyim? Müfettiş, Bayan Holmes ve Lord Ingram Ashburton."

Lord Ingram hemen gerildi. Bayan Treadles'ın işkencecisi kırk yaşlarında, uzun boylu, hafif şişman, güçlü yüz hatlarına ve alaycı bir ifadeye sahipti.

Birkaç hoşbeşten sonra, biraz da mahcup bir ifadeyle, "Londra'da hakikati ve adaleti savunmak için geldiğimde böyle bir şey düşünmediğimi söylemeliyim. meslektaşlarım."

Bayan Treadles bu kadar perişan görünmeseydi -ve Lord Ingram kendisi de hiç polis soruşturması geçirmemiş olsaydı- Müfettiş Brighton'ı sevmeye meyilli olabilirdi. Ama şu anki cana yakın görüntüsü Lord Ingram'ın midesini bulandırmaktan başka bir işe yaramıyordu: Bir adam çekici olduğunda ne kadar zalim olabileceğini ölçmek daha zordu.

"Eminim Müfettiş Treadles söz konusu olduğunda her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğu ortaya çıkacaktır," dedi. "Ve sonra her zamanki gibi polisliğe geri dönebilirsiniz."

"Benim de en büyük umudum buydu. Ne yazık ki, Müfettiş Treadles bilgilendirmekten başka bir şey yapmadı." Müfettiş Brighton'ın ifadesi hesapçı bir hal aldı. "Ama Sherlock Holmes onun büyük bir müttefiki olduğu için, belki ikinizin şansı benden daha iyi olur."

"Kardeşimin öncelikli bağlılığı her zaman gerçeğe olmuştur. Onun elçisi olarak, umarım onu hayal kırıklığına uğratmam," dedi Holmes.

Müfettiş Brighton keskin bir içtenlikle, "Onun Manchester'daki dedektiflik hünerlerini duyduk," dedi. "Onun için bir onur olacak çalışmalarına tanıklık edin."

Holmes, "İltifatınızı ileteceğim - eminim Sherlock yeni filizlenen şöhreti fikrinden çok hoşlanacaktır," dedi. "Aslında, bundan daha fazlasını yapmama izin verin. Şu anda olağanüstü meşgul olmalısınız, Müfettiş. Neden Bayan Treadles'a dışarı kadar eşlik etmeme izin vermiyorsunuz? Eminim şu anda bir kadının rahatlatıcı varlığına ihtiyacı vardır."

Bayan Treadles biraz hızlı bir sesle, "Evet, gerçekten," dedi. "Çok nazıksınız Bayan Holmes."

Bayan Treadles, Müfettiş Brighton'dan zar zor ayrıldıktan sonra Holmes'un yanına koştu, ondan uzaklaşma arzusu açıktı. Müfettiş Brighton bir süre ayrılan kadınları izledikten sonra Lord Ingram'a döndü.

"Lordum, söylememe izin verirseniz, Müfettiş Treadles tehlikeli bir konumda. Eğer cinayetle suçlanır ve yargılanırsa, suçlu bulunma ihtimali çok yüksek. Bunu biliyor olmalı. Bu nedenle, o gece yaşananlar hakkında sessiz kalmayı tercih etmesi daha da anlaşılabilir bir durum. ve ayrıca cinayetten önceki günler ve haftalardaki hareketleri hakkında.

"Onu iyi tanımıyorum, bu görev için seçilmemin nedeni de bu sanırım. Ama burada, Scotland Yard'da kusursuz bir ünü var.

hem zeki hem de çalışkan bir adamdır.

yükselmesine rağmen mütevazı. Her şeyin mahvolduğunu görmekten nefret ediyorum."

Lord Ingram, Müfettiş Brighton'ın bunu görmekten hiç de nefret etmeyeceğini, hatta Müfettiş Treadles'ın düşüşünden ayrı bir zevk duyabileceğini hissetti. Bastonunu daha sıkı kavradı.

"Keşke sadece kariyerinden bahsediyor olsaydık," diye devam etti Müfettiş Brighton. "Onun hayatı da tehlikede. Yine de, durum böyle olsa bile, bu soruşturmayı gereksiz yere uzatamam. Tüm kanıtlar onun suçlu olduğuna işaret ediyor - ikinci derece kanıtlar değil, doğrudan kanıtlar."

Müfettiş Brighton sözlerinin kafasında yer etmesi için durakladı. Lord Ingram bundan sonra olacaklar için nefesini tuttu.

"Eğer kendi adına konuşmak istemiyorsa, Noel'den önce resmi olarak suçlanmaması ve konunun mahkemeye taşınmaması için hiçbir neden göremiyorum." Müfettiş Brighton küçük bir gülümsemeyle Bayan Treadles'ın bir dakika önce çıktığı ön kapıya baktı. "Kendisini düşünmeyeceğine göre, karısını düşünmesini istemenizi rica ediyorum. O zaten yıkılmış durumda. Adam asılırsa çok daha fazla üzülecek."

Alice Treadles arabasının koltuğuna yığıldı.

"İşte," dedi Bayan Holmes, küçük bir şişeyi onun eline tutuşturarak.

Alice bir yudum aldı, öksürdü ve daha da büyük bir yudum aldı. Viski aşağı inerken sülfür gibi yanıyordu. Gözleri yaşardı. Ama en azından titremesi durmuştu.

"Bayan Graycott dün gece aradığımı size söyledi mi?" diye sordu Bayan Holmes'un soğuk sesi karşı koltuktan.

"Evet, bu sabah yaptı."

"Sorgusunu yarıda keserek Müfettiş Brighton'a karşı gelemezdim."

"Ders alındı." Alice birkaç kez nefes nefese kaldı.

viskinin sertliği. Ve Müfettiş Brighton'ın onu kaçınılmaz mantığıyla boğan anısı. Şişeyi geri verdi. "Ama tıpkı dün geceki gibi, benden hiçbir şey alamadı."

"33 numarada düşürdüğün şeyin onda olmadığını fark etmek seni çok rahatlatmış olmalı," dedi Bayan Holmes kibarca.

Alice'in parmakları püsküllü koltuklara gömüldü. Herkesin içinde soyunmaya zorlansaydı, kendini daha fazla açıkta hissedemezdi. "Ben-sen-"

"Çok fazla yerde çok fazla şey arıyordunuz, Bayan. Treadles, 33 Cold Sokağı'ndaki cinayetlerden haberdar olduktan sonra. Arkanda ne bıraktın? Bir kulak çubuğu mu? Bir saç süsü mü?"

Alice istemsizce geri çekildi, vücudu arabanın bir köşesine büzülmeye çalıştı.

"Düşündüğüm gibi," dedi Bayan Holmes, sesi soğukkanlı ve acımasızdı. "Ertesi gün aksesuarlarınızın envanterini çıkarana kadar yokluğu kolayca fark edilmeyebilecek bir şey. O zaman bu bir saç süsüydü?"

"Mücevherli bir tarak," diye itiraf etti Alice.

"Şu anda başka birinin elinde olmasından endişelenmiyor musun? Senin iyiliğini düşünmeyen birinin?"

Sherlock Holmes'un kahini, kendisini daha yaşlı ve sıkıcı göstermiş olsa da, koltuğunu bir taht gibi işgal ederek dikkatleri üzerine çekmeyi başarmıştı.

Alice bir ürperti bastırdı. "Şu anda bunu umursayamam. Eğer birisi Ayrıca polisin elinde varsa, onlar da o gece o evdeydiler. Ortaya çıksınlar ve ilk etapta neden orada olduklarını açıklasınlar."

"Müfettiş Brighton yalan söylediğinizi biliyor."

"Olabilir. Ama bu bir itirafta bulunmakla aynı şey değil."

Buna tutunmuştu. Müfettiş Brighton ondan bir itiraf almamıştı ve bu nedenle Robert'in hayatta kalma şansına zarar veremezdi. . . hayatta kalma şansına zarar veremezdi.

"O gece o evde ne yapıyordunuz?" diye sordu Bayan Holmes sessizce.

Alice çenesini sıktı. Lord Ingram kendisine yardım edilmeden önce böyle bir eziyete boyun eğmek zorunda mıydı? "Bir bakışta her şeyi bilen Bay Sherlock Holmes zaten bilmiyor mu?"

Bayan Holmes doğrudan ona baktı ve Alice sorduğu sorudan hemen pişman oldu. Ama artık çok geçti.

"Bir fikri var," dedi Bayan Holmes sakince. "Siz bir hanımefendi olarak yetiştirildiniz. Ayrıca çekici bir kadınsınız. Güvenli ve iyi aydınlatılmış bir evden çıkıp gece vakti karanlık ve boş bir eve girmek için geçerli bir nedeniniz yok. Kocanızın girdiğini gördüğünüz için 33 numaraya girmiş olabileceğinizi düşünüyor."

Alice ellerini titrememeleri için birbirine kenetledi. "Kocamın Sherlock Holmes ile çalışma konusunda tereddütleri olmasına şaşmamalı. O gerçekten korkunç biri."

Bu değerlendirme karşısında Bayan Holmes'un yüzünden hiçbir tepki geçmedi. "Zaten bildiğiniz gerçekleri bile bize söylemeyecekken neden gerçeği bulmanıza yardım etmemiz için bizi tutuyorsunuz?"

"ünkü size söyleyebileceklerimin bir önemi yok ve sadece suları bulandırır. Çünkü o adamları kocam öldürmedi. Bu nedenle hakkımda öğreneceğiniz her şey sadece tesadüfi olacaktır. Aptal altını. tamamen değersiz olduğu halde değerli bir şeye sahip olduğunuzu düşünmenizi saçlar!"

Alice yine nefes nefese kalmıştı.

Robert konusunda haklı olduğunu umuyordu. Bazen, çoğu zaman, artık bilemiyordu. Onu elinden geldiğince savunuyordu ve bir parça gücü kaldığı sürece de savunmaya devam edecekti. Ama ya yanılıyorsa?

Ya o yanılıyorsa ve Müfettiş Brighton haklıysa?

Zihnini karartan bu düşünce bile onu hasta etmişti. Ama güven çok kırılgan bir şeydi. Evlilikleri boyunca kocasının onu terk edebileceğini hiç düşünmemişti ama o aylarca terk etmişti, sanki tamamen bir yabancı olmuştu.

Onu gerçekten tanıyor muydu?

Onu hiç tanı mıydı?

Bayan Holmes hâlâ onu izliyordu, ne Alice'in korktuğu acıma ne de arzuladığı anlayışla. Bayan Holmes sanki Tanrı'nın gözleri gibi sadece izliyordu.

"şansınıza Bayan Treadles, sizinle aynı fikirdeyim."

Alice bir an için felç geçirdi; sonra gözleri aniden minnettar gözyaşlarıyla doldu. "Öyle mi?"

"Evet, o gece oynadığınız rolün önemsiz bir rol olduğuna katılıyorum. Bu yüzden sizi azarlamak yerine, Sherlock Holmes'un başka bir ortağıyla tanıştıracadığım. Ve ikiniz Cousins'a gideceksiniz."

Bu talimat o kadar beklenmedikti ki Alice gözyaşlarını sildiğini bile fark etmedi. "Yapacak mıyız?"

"Bir süredir Cousins'de her şeyin yolunda gitmediğinden şüpheleniyordunuz, değil mi?" dedi Bayan Holmes, aynı vurdumduymaz tarafsızlığıyla. "Bir süredir Başlangıçta, müdürlerinizin ve yöneticilerinizin direncinin sadece kadın olmanızdan kaynaklandığını düşündünüz. Sonra bunun çok güçlü, çok ısrarcı olduğunu fark etmeye başladınız. Ama hiçbir şey öğrenemediniz, çünkü o adamlar

her fırsatta yolunuza çıktılar. Şimdi onların sakladıkları her şeyi gün ışığına çıkarma şansınız var."

Alice biraz baygınlık hissetti. Kuzenler kilitli bir kapıydı. O da O kapıyı açmak için çaresizdi. Ama şimdi eline düzgün bir levye tutuşturulduğuna göre, ötesinde ne olduğunu gerçekten bilmek istiyor muydu?

"Sherlock'un Müfettiş Treadles'a yardım etmesini istiyorsanız, kardeşimin cinayetler için bir nedene, kocanızın gerçek ya da hayali kıskançlığından başka bir nedene ihtiyacı var. Hepinizi birbirine bağlayan Kuzenler, bu nedeni aramak için mümkün olan en iyi yer."

Alice'in parmakları titredi. İç organları da titredi. Ama çenesini kaldırdı ve Bayan Holmes'un gözlerinin içine baktı. "Pekâlâ, o zaman."

"Mükemmel," dedi Bayan Holmes. "Uzun zamandır meseleleri kendi ellerinize almak istiyordunuz ve artık bunu yapabilirsiniz."

Holmes, Müfettiş Treadles ile buluşmaları için belirlenen saate kadar dönmedi. Lord Ingram'ın soran bakışlarına sadece küçük bir baş sallamasıyla karşılık verdi.

Küçük bir kütüphaneye benzeyen bir odaya götürüldüler. raflar hukuk kitapları ve yıllık polis raporlarıyla doluydu. Müfettiş Treadles büyük bir masanın bir kenarında oturuyor, gri Newmarket paltosunu şık bir şekilde giyiyordu.

Lord Ingram, Holmes'un, Müfettiş Treadles'ın Yukarı Baker Sokağı 18 numaraya yaptığı ilk ziyarette onunla ilgili gözlemlerini hatırladı Kıyafetleri: mükemmel malzeme ve aynı derecede mükemmel işçilik, ancak modanın iki yıl gerisinde, düğmeler değiştirilmiş ve manşetler yeniden dokunmuş.

Holmes bundan Bayan Treadles'ın gelirinin azaldığı sonucunu çıkarmıştı: Cömert bir baba yerine, artık çok daha az cömert bir erkek kardeşi vardı.

Ayrıca Bayan Treadles'ın, kocasının hâlâ kusursuz bir şekilde giyindiğinden emin olmak için elinden gelen her şeyi yaptığını ve içinde bulundukları koşulların kötüleştiğini mümkün olduğunca az hissetmesini sağladığını anlamıştı.

Şu anda giydiği Newmarket paltosu, mükemmel kesimi ve zarif şıklığıyla kesinlikle yeni alınmıştı: Kocasının bariz bir şekilde Cousins Manufacturing'i devralmasından hoşnut olmayan Bayan Treadles, yeni miras kalan servetini ona yeni bir gardırop ayarlamak için kullanmıştı.

Müfettiş Treadles da onun işini sorgulamamaya devam etmişti.

Lord Ingram, kendisinin de karısından çok daha azıyla yetineceğini düşünmek isterdi. Ama durumun böyle olmadığını biliyordu. O da karısının her şeyi olmak istemişti. O da, bunu asla yüksek sesle istememiş olsa da, bunu istemenin çok fazla olduğunu düşünmemiştir.

Belki başka bir adam Müfettiş Treadles'ı daha kolay mahkûm edebilirdi ama o adam kendisi değildi.

Holmes'un girişiyle birlikte Müfettiş Treadles ayağa kalkmıştı ama onu tanımadan önce bir iki kez gözlerini kırıştırdı. "Bayan Holmes, lordum, geldiğiniz için teşekkür ederim."

Lord Ingram'ın tanıdığı Müfettiş Treadles enerji ve güven dolu bir adamdı. Nezaketiyle tanınmayı tercih edebilirdi, ama iddialı bir adam olduğuna, geniş bir varlık gösterdiğine şüphe yoktu.

Ancak bu adam mümkün olduğunca az yer kaplamak istiyor gibiydi. Kambur durmuyor ya da fiziksel olarak içine kapanmıyordu ama yine de minimize olma arzusu yayıyordu.

Görünmezlik için.

"İyi misiniz?" diye sordu Holmes. "Kolunuzla ilgilenildi mi?" "Evet ve evet. Teşekkür ederim," diye cevap verdi Müfettiş Treadles, sesi yumuşaktı ve ... bilgilendirici değil.

"Hücrede olmadığınızı gördüğüme sevindim," dedi Lord Ingram.

"Bir tane var," diye cevap verdi Müfettiş Treadles. "Ama Müfettiş Brighton kendisi için daha şık bir ortamı tercih ediyor, bu yüzden buraya sorgulama."

Lord Ingram, Müfettiş Brighton'ın kendisine söylediklerini hatırladı. O ve Holmes gittikten sonra, Müfettiş Treadles bir kez daha Sorgulama mı?

"Size oturacak yer önerebilir miyim?" dedi Müfettiş Treadles. "Çayım ya da bisküvim olmadığı için özür dilerim."

Müfettiş Brighton'ın çok yakında kendisini resmen suçlamayı planladığını biliyor muydu? Lord Ingram, Müfettiş Brighton'ın tehdidi bizzat iletmediğine inanamıyordu. O halde Müfettiş Treadles'ın bu kadar sakin, neredeyse içine kapanık olması neye mal olmuştu?

Yoksa aslında tamamen bunalmış mıydı?

Hepsi oturdu. Lord Ingram odayı taradı. İçeride yalnızdılar ama kulak misafiri olmayacaklarından emin değildi.

Müfettiş Treadles'a baktı, onun duvarların kulakları olup olmadığı konusunda bir ipucu verebileceğini umuyordu. Ama polis memuru gözleri kısık, elleri kucağında, masanın altında oturuyordu.

Bir sessizlik çöktü.

Lord Ingram Holmes'a baktı. Bir dakika boyunca Müfettiş Treadles'ı inceledi, sonra hızlıca sordu: "Müfettiş, Bayan Treadles ölen adamlardan herhangi birinden size bahsetti mi?"

Müfettiş Treadles bu ani geçiş karşısında şaşırmış mıydı? Konuşması yansımadan kaldı. "Bay Longstead, evet. Bay Sullivan, hayır."

"Neden Bay Sullivan'la ilgili olarak böyle bir şey yapmadığını düşünüyorsunuz?" Müfettiş Brighton hipotezini sadece Bayan Sullivan'a uygulamış olamaz.

Treadles. Müfettiş Treadles o uğursuz geceden önce hiçbir şey sezmemiş olsa bile, karısının bir noktada yalnız ve kuşatılmış bir halde Bay Sullivan'a kendisinden daha çok güvendiğini şimdiye kadar mutlaka öğrenmişti.

Müfettiş Treadles, "İyi bir tahminim yok," dedi.

Lord Ingram artık arkadaşının onlarla Müfettiş Brighton'la konuştuğu gibi konuştuğunu şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordu: Bu odada konuşulanların duyulmayacağına güvenmiyordu. Peki ya Bayan Treadles? Kendi karısına karşı da aynı şekilde ilgisiz ve bilgisiz miydi?

"Bayan Treadles sizin Kentish kırsalında bir davayı araştırdığınızı sanıyordu, oysa cinayetlerden önceki iki hafta boyunca Scotland Yard'dan izindeydiniz. Karınıza neden yalan söylediniz, Müfettiş?"

Holmes, ölçülü ses tonuyla, sorgulamasında herhangi bir polis müfettişi kadar amansız ve zorlayıcıydı.

Müfettiş Treadles'ın kaşları çatıldı, ama öfke ya da kızgınlık değil, neredeyse kaderci bir hoşgörü yayıyordu. "Bunu tartışmamayı tercih ederim."

Ama biz sizin dostunuzuz! Bize hiçbir şey söylemezseniz, size nasıl yardımcı olabiliriz?

Holmes etkilenmemişti. "İş için uzakta olduğunuzu düşündüğünde gerçekte neredeydiniz?"

"Bunu da tartışmamayı tercih ederim."

"Londra'ya ne zaman döndünüz?"

Müfettiş Treadles'ın çenesinde bir kas sıçradı, bu onun görüldüğü kadar sakın olmadığının tek göstergesiydi. "Size söyleyemem."

"Bilmediğiniz için mi yoksa bunu bizimle paylaşmamayı tercih ettiğiniz için mi yapamazsınız?" Lord Ingram kendi sorusunu da eklemeden edemedi.

Müfettiş Treadles bir an için gözlerini kapattı. "Cevap vermemeyi seçiyorum."

Karınızın içine düşürüldüğü imkânsız durumu bilmiyor musunuz? Kendi boynunuzun elle tutulur bir tehlike altında olduğunu anlamıyor musunuz?

Lord Ingram bu soruları yüksek sesle haykırmamak için parmaklarını saçlarının arasına daldırdı.

Holmes yılmadan devam etti. "Cinayetlerin işlendiği gece 33 Cold Sokağı'nda ne yapıyordunuz, Müfettiş?"

"Bu konuda söyleyecek bir şeyim yok."

"Söyleyeceğiniz bir şey var mı, Müfettiş? Yaranız belki?"

Bu soru başka birinden gelseydi ya alaycı bir tavırla sorulurdu ya da hayal kırıklığıyla yanardı. Ama Holmes bu soruya profesyonel bir meraktan başka bir şey yüklememeyi başarmıştı.

Müfettiş Treadles ilk kez başını kaldırdı. "Sizi temin ederim ki ne Bay Longstead'i ne de Bay Sullivan'ı ben öldürmedim."

Holmes başını salladı. "Teşekkür ederim. Başka sorum yok. Lordum?"

Lord Ingram şakağını ovuşturdu. "Müfettiş Holmes'u Brighton'ın mesajı uzun süre beklemek niyetinde olmadığı yönünde, Müfettiş, her ne kadar bunu zaten şahsen anlattığından emin olsam da."

"Gerçekten de beni Noel arifesinde suçlamak niyetinde olduğunu bildirdi. Ama yine de teşekkür ederim lordum," dedi Müfettiş Treadles sessizce.

Lord Ingram ile Müfettiş Brighton arasındaki konuşmayı bilmeyen Holmes, hiç şaşırmış gibi görünmüyordu.

Lord Ingram nazikçe işbirliği yapmayan arkadaşına baktı. "Sizin ve Bayan Treadles'ın Stern Hollow'daki toplantıya gelebileceğinizi umuyorum, Müfettiş."

"Benim de en büyük umudum bu."

"Benim ya da Sherlock Holmes'un yapabileceği bir şey varsa ..."

"Sherlock Holmes'un tipik olarak yaptığı şey benim için yeterince iyi olmalı. Lütfen derin minnettarlığımı iletin," dedi Müfettiş Treadles, doğrudan Holmes'e bakarak.

Holmes başını salladı ve ayağa kalktı. "İyi günler, Müfettiş."

Müfettiş Treadles ayağa kalktı. "İyi günler, Bayan Holmes. İyi günler, lordum. Ve teşekkür ederim. İkiniz de en iyi arkadaşlırsınız."

Lord Ingram, "Müfettiş Treadles'ın şifreli olarak bir şey ilettiğini düşünmüyorsun, değil mi Holmes?" diye sorduğunda, Greater Scotland Yard arabanın penceresinden uzaklaşıyordu.

Dalgın bir şekilde peruğunu okşayan ve bir zamanlar başka bir kadının taçlandırıcı ihtişamı olan saçların yabancı dokusunu hisseden Charlotte başını salladı. "Hayır, göz kırpmaya ya da yüz seğirmesi yoluyla değil."

"Bunu yapmasını bekliyor muydun?"

Tekrar başını salladı. "O bir uzman değil ve Mors kodunun bir varyantından daha karmaşık bir şeyi başaramazdı. Eğer gizli tutması gereken şey bu kadar önemliyse, başkalarının görüp çözebileceği ilkel bir şifreyle kumar oynamaması akıllıca olurdu."

"Karısını dehşet içinde bırakacağını çok iyi bildiği halde neden sessiz kalmayı tercih ediyor sizce?"

"Oldukça iyi bir fikrin var, değil mi?" Nefes verdi. "Keşke olmasaydı."

Bir olasılık, Müfettiş Treadles'ın böyle bir suç işlemiş olmasıydı. Sadece iki cinayetle suçlandığı için ucuz kurtulmuş olacaktı. Ancak bu olasılığı daha işin başında eledikten sonra, Müfettiş Treadles'ın bir şeyler *bilme* olasılığıyla mücadele etmek zorundaydılar. Ve bu şey o kadar tehlikeliydi ki, bu bilgiye sahip olduğunun bilinmesine izin vermektense, yargılanmayı ve celladın ilmiğini göze almayı tercih ederdi.

Lord Ingram parmaklarını bastonunun başına birkaç kez vurdu, tedirginliğini gizleme zahmetine girmede. "Bildiklerinin sadece kendisini değil, karısını da tehlikeye attığına inanıyor, değil mi?"

Charlotte, önceki haftaların çoğunu Fransa'da geçirmemiş olsalardı Müfettiş Treadles'ın sorunlarını daha iyi tanıyıp tanımayacaklarını merak etti. Ama Fransa'daydılar ve Müfettiş Treadles'ın mutsuz bir şekilde öğrendiklerinin mahiyetini ancak tahmin edebilirlerdi.

Yağmur arabanın tepesine sert bir şekilde çarparak yağdı. Kar yağmıştı önceki hafta beyaz bir Noel umutlarını artırmıştı. Yağışlar azalmasa da şimdi ıslak bir Noel hayaleti çok daha büyük görünüyordu. Yanlarından geçtikleri üç sokak müzisyeninin iki akordeon ve bir kemanla yüksek sesle "Joy to the World" çalma coşkusu.

"Bir fincan sıcak kakao ve bir dilim erikli kek mi düşünüyorsun?" diye seslendi.

Üzerinde gece mavisi bir palto vardı. Bu paltoyu hatırlıyordu. Birkaç yıl önce, bir kışlık kır evi partisinde, kütüphaneden çıktığında onun görkemli evin mağara gibi girişinde adım attığını görmüştü.

Her zaman çarpıcı bir fiziksel varlığı olmuştı ama bu hiçbir zaman sadece boy, yapı ve hatta atletizm meselesi olmamıştı. İskelet dizilişinde bir şey vardı, duruş ve akışkanlığın tesadüfi bir kombinasyonu, böylece ayakta durduğunda düz ama gevşek bacaklıydı ve hareket ettiğinde bunu bir Safkanın hafifliği ve kaslılığıyla yapıyordu.

Bir dizi büyük sütunun gölgesinde dururken, onun yürüyüşünün dengesi ve mekaniği, geniş bir kapalı alanı kat etmek gibi dikkat çekici olmayan bir şeyi yapmasının dramı onu şaşkına çevirmişti. O yapmadı onu görebiliyordu. İlk başta, istediği kadar uzun süre bakabileceği ve ellerini paltosunun her yerinde gezdirebileceğini hayal edebileceği için mutluydu. Ama adam ön kapıdan çıktıktan sonra, günün geri kalanını mutsuz bir kayıtsızlık içinde geçirdi, adamın her zaman ulaşamayacağı bir yerde kalacağını biliyordu.

Sonunda Maksimum Katlanılabilir Çene'yi alt ettikten sonra bir tabak keke saldırır gibi şimdi ona saldırmamakla akıllıca mı davranmıştı, yoksa tamamen delirmiş miydi? Tanrı biliyordu ki hâlâ paltosuna, bir zamanlar yasak olan bu giysiye dokunmak istiyordu.

Adamın hâlâ sıcak kakao ve erikli kek düşünüp düşünmediğine dair sorusuna cevap beklediğini fark etti.

"Çocuklarını düşünüyordum." Tamamen yalan söylemiyordu. Dün gecedan beri birkaç kez onun çocuklarını düşünmüştü. "Stern Hollow'a dönüyordunuz. Londra'da daha fazla kalmaları sorun olmaz değil mi?"

"Londra'nın tadını çıkarıyorlar. Londra'ya hiç bu kadar yakın olmamışlardı.

Noel'e girdik ve hâlâ pencereden bir Noel ağacı daha görebilmenin heyecanını yaşıyoruz," diye yanıtladı biraz gülümseyerek.

Bu gülümseme hoşuna gitmişti ve neredeyse bir sonraki soruyu sormayacaktı. "Sanırım onlara boşandığınızı henüz söylemediniz?"

Gülümsemesi solunca başını salladı. "Hayır, onlarla Yeni Yıl'dan sonra konuşmaya karar verdim."

"Sizce nasıl tepki verecekler?"

"Çocukların yaptığı gibi, umarım büyük bir üzüntü ve öfkeyle." Ona baktı. "Genelde çocuklarıma gösterdiğinden daha fazla ilgi gösteriyorsun."

Artık bastonunun tepesine vurmak yerine, sanki bir topu kendi kendine ileri geri atıyormuş gibi sapını bir elinden diğerine geçiriyordu. Bu bir sihirbaz maharetiyle yapılıyordu ama yine de onun için bu kıpırdanmaktı.

"Sanırım benden onların hayatında daha büyük bir rol oynamamı bekleyip beklemeyeceğinizi merak ettiğim için."

Kıpırdamadan durdu. "Dün gece söylediklerimden böyle bir izlenim mi edindiniz?" "Hayır. Ama Stern Hollow'da zorunluluktan sevgili olduğumuzu hatırla." Dudaklarının bir köşesi kalktı. "Nasıl unutabilirim?"

Kalbi güm güm atıyordu. Devam etti. "Davanın sonunda, sana neden sevgili olarak devam edemediğimizi sorduğumda, belki de yataktaki vücudunun bana yettiğini söyledin, ama tersi doğru değildi. Zaten bir kadının verebileceğinden fazlasını istediğin için yıllarca mutsuzluğa katlanmıştın. Kendine bunu tekrar yaşatmayacaktın, özellikle de benimle.

"Kısa bir süre önce durumunuz buydu. Ama şimdi kendinizi tam olarak bu duruma sokmaya istekli misiniz?"

Ona tam olarak baktı, cevabı iş gibi, neredeyse sertti. "Stern Hollow'da bir çift polis müfettişine seni sevdiğimi itiraf etmek zorunda kaldığımı hatırlayın, hem de sen orada kılık değiştirmişken. Bu itirafı yapmaktan hiç hoşlanmadım ve baskı altında olmasaydım bunu asla yapmazdım. Bunu yaptıktan sonra, daha fazla taviz vermek istemedim. Eğer yapamazsan Seni sevdiğim gibi beni sevseydin, hiç sevgili olmamayı tercih ederdim.

"Ama şimdi ..." Sesi yumuşadı. "Sanırım bu konuda daha az değerli olmaya başladım. Artık beni istediğin gibi sevmenden mutluluk duyacağım."

Kendisini elli ayak yüksekliğinde bir gongun yanında tam güçle vurulmuş gibi hissetti, titreşimin şoku tüm organlarını yerinden oynattı. "Sen

Çok büyük bir varsayım! Seni sevdiğimi

varsayıyorsun." "Sevmiyor musun?" diye sakince karşılık verdi.

Ellerine baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Bastonunu aldı ve hafifçe yere vurdu. "Dediğim gibi, beni nasıl seviyorsan öyle olsun."

Dokuz

CEski Sokak nispeten yeni bir bölgedeydi. Otuz yıl önce burası hâlâ tarım arazisiydi. Ama bugünlerde, Hyde Park'ın güneyindeki konumu, yeterince uygun olduğu düşünülüyordu. Ve Londra'nın kirli havasına karşı dış cepheleri özenle korunan taş ve beyaz sıva evler, uygun bir şekilde görkemliydi.

Burada cazibe sadece daha büyük evler değil, daha aristokrat bölgelerdeki eski sıra evlerin sahip olmadığı bir özellikti. Lord Ingram'ın Belgravia'daki şehir evi, kendi bölgesindeki diğer pek çok ev gibi, bir bahçe meydanının etrafına inşa edilmişti ve ön pencerelerinden yeşillik manzarasının keyfini çıkarıyordu.

Cold Street ve çevresindeki evler ise sırtlarını uzun bir yeşil alana vererek inşa edilmiş ve böylece yeşil alanın etrafında çit görevi görmüştür. Ve evler arasında açılan boşluklara, geniş bahçeyi özel tutmak için ferforje kapılar yerleştirildi.

Böyle bir kapının önünde durdular. Bekçilik yapan Lamb adında genç bir polis memuru, Lord Ingram'ın Scotland Yard'dan getirdiği mektubu okudu ve kapıyı onlar için açmak üzereydi ki Holmes, "Lord Ingram ve ben önce bahçenin dışından dolaşacağız," dedi.

Şu anda Londra'nın bu bölgesinde yağmur yağmıyordu. Bu yüzden Sıcaklık birkaç derece artmıştı, ama sıcaklıktaki bu hafif artışla birlikte daha şiddetli rüzgârlar da gelmişti. Lord Ingram uçup gitmesini önlemek için eliyle şapkasına bastırmak zorunda kaldı. "Dün Serpentine'in yakında donacağını umuyordum ama bugün bu pek mümkün görünmüyor."

Etraflarını taradı. "Çocuklarınız paten kaymayı seviyor, değil mi?"

Bir an ona baktı, onu avlanırken görmekten keyif alıyordu. Bir zamanlar ona onu sevdiğini söyleyip sonra da kararını beklemenin dayanılmaz bir şey olduğunu düşünmüştü. Şimdi o adımı gerçekten attığına göre, garip bir şekilde özgür hissetmişti. O

Tüm kartlarını masaya koydu; artık onları nasıl oynayacağı ya da oynayıp oynamayacağı konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

"Buz patenine bayılırlar. Yanlış hatırlamıyorsam Bayan Olivia da öyle."

"Livia iyi bir patenci. Bana paten kaymayı öğretmeye çalıştı. Ne yazık ki, paten üzerinde bir un çuvalı kadar iyi dengede durdum."

Kıkırdadı.

"Geriye dönüp baktığımda," diye devam etti, "bana karşı sabrına hayret ediyorum. Denememi istediği hiçbir şeyi beğenmedim; o da pastayla ilgilenmiyordu."

Çünkü senin sevginden emindi. Çünkü seninle güvende olduğunu biliyordu.

Uzun süre benim de senin yanında her zaman güvende olduğumu anlayamadım.

Neredeyse aynı anda durdular; kadın bir evin yanındaki küçük bir çalının dibine, erkek de kaldırımın kenarına bakıyordu. Düğmeler. Müfettiş Treadles'ın ceketinde kalan düğmelere tıpatıp benzeyen düğmeler.

Kapalı bahçenin yaklaşık 700 feet'lik uzunluğu, yaklaşık 150 feet'lik genişliğinden çok daha fazladır. Cold Street'in 31 ve 33 numaraları bahçenin uzun batı kenarının ortasına yakındı. Lord Ingram ve Holmes şu anda bahçenin daha kısa olan güney kenarı boyunca uzanan kaldırımda, başka bir bahçe kapısının hemen dışında duruyorlardı. Müfettiş Treadles'ın saldırıya uğradığı yer burası olsaydı, hemen sonrasında sokakta kan damlaları olurdu. Ama parti gecesinden beri yağan yağmur bütün kan izlerini silmiş, geriye sadece düğmeler kalmıştı.

Holmes retikülünden bir cımbız çıkardı, düğmeleri aldı ve bir mendilin içine yerleştirdi. Yürümeye devam ettiler ve turu bitirdiler ama kayda değer başka bir şeyle karşılaşmadılar.

Cold Sokağı'nın 31 ve 33 numaraları arasındaki noktada, Memur Lamb kapıyı açtı ve içeri girmelerine izin verdi. İçeride geniş, düzgün biçilmiş bir çimenlik buldular; çimler hâlâ yeşildi ama soluk, sarı bir tondaydı. Büyük çınar ağaçları her tarafa serpiştirilmişti, çıplak formları biraz boynu bükük görünse de hala düzgündü. Burada ve orada daha küçük ağaç kümeleri Bu park alanının sınırlarını çizen evler göz ardı edilirse, ağaçlar veya daha büyük çalılar neredeyse bir kır malikanesinin park alanını oluşturuyordu.

Çakıl taşlı bir patika çimenliğin içinden geçiyordu. Holmes patikaya adım attı ve çimenliğin iç kısmına doğru yaklaşık otuz adım yürüdükten sonra

söz konusu iki evi incelemek için.

"Aslında 33 numaradan 31 numarayı görebilirsiniz," dedi. "Ve tam tersi."

İki ev arasındaki boşluk nedeniyle -ve her ikisinin de mimarları bundan yararlanmaya ve pencereler koymaya karar verdikleri için.

Polis memuru Lamb, 33 numaranın kilidini açmak için gitmişti, şimdi arka kapıda durmuş, onları içeri çağırıyordu.

"Memur Lamb, polis buraya geldiğinde arka kapı açık mıydı?" diye sordu Holmes.

"Hayır, hanımefendi, değildi. Sadece ön kapı."

Arka girişi inceledi. "Anladığım kadarıyla bu evde başka kimse yok?"

"Artık kiracı yok, hanımefendi," diye onayladı genç polis memuru.

"Yazdan beri yok."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu paspas oldukça yeni görünüyor."

Lord Ingram, birini konuşmaya devam etmesi için cesaretlendirmek istediğinde yüz ifadesinin daha da hareketlendiğini fark etti. Tersine, birinin yalan söylemeyi bırakmasını istediğinde, yüzü giderek daha donuk bir hal alıyordu.

Scotland Yard'dan ayrıldıktan sonra.

Birisi onu tanıyabilirdi, makyajını ve onu farklı ve daha yaşlı gösteren cihazları çıkarmıştı. Onun gerçek yüzünü görmek hoşuna gidiyordu. canlılık hali, dramatik bir saç kesimine oldukça benzeyen bir değişiklik.

Yardım etmeye hevesli Memur Lamb onu hayal kırıklığına uğratmadı. "Çünkü 31 numarada oturan Bayan Longstead zaman zaman bu evi kullanıyor."

"Bay Longstead 33 numaranın da sahibi miydi?" "Evet, hanımefendi."

Bu çok da alışılmadık bir düzenleme değildi. Örneğin Bayan Watson, Yukarı Baker Sokağı 18 numaradaki mülk de dahil olmak üzere, kendi evinin yakınında birkaç eve sahipti. Eğer bir kişi zaten bir bölgede yaşıyorsa, o zaman o bölgenin ve iyi bir anlaşmayı daha çabuk fark edebilirdi. Ayrıca, yatırım amaçlı gayrimenkuller yakındaysa onları takip etmek daha kolaydı.

Eldivenli parmağını çenesine vurdu. "Bayan Longstead 33 numarayı ne için kullanıyor?"

"Tavan arası önceki kiracılar tarafından bir resim atölyesi haline getirilmişti. Duyduğuma göre Bayan Longstead orayı resim ve benzeri şeyler yapmak için kullanıyormuş." Memur Lamb başını salladı. "Ters çevrilmiş olması çok yazık. Hizmetçiler

Müfettiş Brighton ve fotoğrafçılar oraya gittikten sonra 31 numara burayı temizledi ama ondan önce burası kırık camlarla doluydu."

Ve kapısına iki kez ateş edilmişti.

Lord Ingram'ın parmak uçları karıncalandı. Holmes uygun bir onaylamazlıkla tısladı.

Kasaba evine, genellikle zemin katta, arka tarafta bulunan yemek odasından girdiler. Mobilyalar büyük koruyucu örtülerle kaplıydı; yemek masası ve sandalyeleri bir arada duruyordu.

diğerinde büfeler. Zemin de tozlu çarşafarla kaplanmıştı.

"Anladığım kadarıyla cesetleri ilk bulan polisler ön kapıdan girmişler. Peki ya o zamandan beri buraya gelenler?"

"Bildiğim kadarıyla ön kapı da bayan."

Memur Lamb evin derinliklerine doğru ilerledi, şüphesiz onların da kendisini takip etmesini bekliyordu. Ancak Holmes, tozlu çarşafı incelemek için diz çöktü.

Yemek odasının ikisi bahçeye, biri 31 numaraya bakan üç penceresi vardı ve sadece bu sonuncusunun perdeleri çekilmişti, yağmurlu bir sabahın sulu ışığını ve sıkıca kapatılmış 31 numarayı, yas tutan bir evi görüyordu.

Lord Ingram kalan tüm perdeleri geri çekti.

Şimdi yeterince ışık vardı ve bir sürü ayak izi görebiliyordu, hiçbiri çok çamurlu ya da belirgin değildi ama çoğunun erkek botları tarafından bırakıldığını ayırt etmeye yetiyordu - bahçeye bakmak için arka kapıdan çıkan ve sonra geri dönen polisler.

Nefesini tuttu, bir hanımefendinin izlerini görmemeyi umuyordu. Treadles'ın narin gece terlikleri. Görmedi ama evin içine doğru düz bir çizgi çizen birkaç koyu kırmızı damlayı fark etti.

Müfettiş Treadles, buradan geçiyor musunuz?

Holmes yemek masasından çok da uzak olmayan bir yere çömeldi ve birkaç yıl önce doğum gününde ona hediye ettiği büyütecini çıkardı. Holmes onun yanına çömeldiğinde, Holmes ona büyüteç.

Toz kâğıdına ilk bakışında sıra dışı bir şey görmedi. Büyüteçle baktığında bile olağandışı bir ayrıntıya rastlamadı. Ancak yüzünü neredeyse yere yaklaştırıp ışığı engellemediğinden emin olduktan sonra kadının görmesini istediği şeyi görebildi.

Birkaç tutam uzun, açık kahverengi saç, aksi takdirde kum rengi toz tabakasında neredeyse görünmez.

Bayan Treadles'ın açık kahverengi saçları vardı.

Kalkarken birbirlerine baktılar. Kadın büyütecî adamın elinden aldı ve adamın kan lekeleri olduğunu tahmin ettiği bir noktaya gitti. Kan lekelerini yemek odasından çıkıp orta merdivene kadar takip ettiler, Orada aşağıya inen kanlı bot izleriyle karşılaştılar.

Müfettiş Treadles'ın kan içinde kalmış gibi görünen botlarını hatırladı.

Memur Lamb yukarıdan seslendi: "Tavan arası biraz böyle - kan damlaları, bot izleri o kadar değil," dedi. "Önce cinayet mahallini görmek ister misiniz?"

Cinayetlerin işlendiği iki kat yukarıdaki yatak odasında, dikkatini tozlu çarşafın üzerindeki tebeşirle çizilmiş çizgilere vermeden önce, hâlâ şiddetle tekmelendiğine dair izler taşıyan kapıya bir süre baktı.

"Bu çizgiler kurbanların yattığı yeri mi işaret ediyor?"

"Doğru, Bayan Holmes. Bay Longstead burada ve Bay Sullivan burada."

Bay Longstead'in dış hatları kapıya daha yakındı. Büyük bir kurumuş kan birikintisi altındaki çarşafı lekelemişti. Bay Sullivan'ın alnından vurulduğu yerde, üstü örtülü yatağın ayakucunda, başı 31 numaraya bakan pencerenin altında, daha küçük bir havuz vardı.

Koyu kırmızı çizme izleri yatağın uzak tarafında, dışarıdaki sokağa bakan iki pencereye kadar uzanıyordu. Aklıma yine Müfettiş Treadles'ın kana bulanmış tabanları geldi.

"Dün olay yerinde olma ihtimaliniz var mı, Memur Bey?"

"Evet, hanımefendi. Cesetleri ben bulmadım ama Memur Wells'in karakoldan getirdiği adamlar arasındaydım."

Holmes çenesini sağ elinin başparmağıyla işaret parmağı arasındaki boşluğa yerleştirdi; bilgi akışını teşvik edecek bir ruh halindeyken bu hareketleri de sıklaştırdı. "Yani ölü adamların taşınmadan önce nasıl yattıklarını gördün?"

"Fotoğrafçı gittikten sonra onları taşımaya da yardım ettim."

Memur Lamb'den adamların nasıl yattığını onlara göstermesini istedi. O da öyle yaptı, kendini tozlu çarşafın üzerine uzattı ama kanın hâlâ tam olarak kurumamış olmasından korktuğu için ana hatların üzerine değil.

Son pozunda Bay Longstead'i taklit etmesi, Bay Longstead'in Longstead yüzüstü yatıyordu, bir kolu uzanmış, diğeri göğsündeki yaranın üzerindeydi. Birkaç metre ötedeki Bay Sullivan ise daha da buruşmuştu.

Bacakları kıvrılmış, bir kolu vücudunun altında sıkışmış, yüzü neredeyse tamamen olmasa da bir toz örtüsünün içine gömülmüştü.

Memur Lamb, Bay Sullivan'ın altında yattığı, 31 numaraya bakan pencerenin pervazını okşayarak, "Burada bir cep feneri güzelce duruyordu," dedi.

Bütün bunlar Lord Ingram'a oldukça açıklanamaz geldi. Bay Longstead'in düşüş şekline bakılırsa, katil kapıya dönük durmuş olmalıydı. Ama patoloğa inanacak olursa, Bay Sullivan'ın geriye *doğru* sendelemesi ve düşerken başını pencere pervazına çarpması için, onu öldüren kurşunun kapı yönünden ateşlenmiş olması gerekirdi.

Eğer Bay Longstead önce öldürülseydi ve Bay Sullivan da aynı anda odada olsaydı, kapıya doğru koşup alnından değil de sırtından vurulması gerekmez miydi?

Eğer önce Bay Sullivan'a ateş edilmişse, Bay Longstead neden daha sonra katilin kendisine doğru yürümesine ve silahın ucunu tam göğsüne dayamasına izin vermişti? Yoksa Bay Longstead yeğeninin ölümüne tanık olmayacak kadar geç mi gelmişti?

"Müfettiş Treadles neredeydi?" diye sordu Holmes.

Polis memuru sokağa bakan pencereleri işaret etti. "Yatağın arkasına çömelmiş, silahını çekmiş ve pencereye nişan almış olduğunu söylediler. polisler."

Holmes yatağın etrafından dolaştı ve pencerelerden birinin kanadını kaldırdı. Elleri pervazda, bakmak için dışarı eğildi.

"Siz benden biraz daha çeviksiniz lordum," diyerek yerini bıraktı. "Evi bu pencereden terk edebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Üç kat yukarıdaydılar ama evin süslü bir cephesi vardı; pencerelerin altında ve üstünde tüm sıra boyunca uzanan arşitravlar çıkıntı yapıyordu.

Çok fazla zorlanmadan bu pencerenin hemen dışındaki arşitrava tutunabilir ve kendini bir kattaki küçük balkona bırakabilirdi. aşağıda. Oradan kaldırımdaki yürüyüş yoluna ulaşmak için evin önündeki, bodrum servis girişine inişi çevreleyen çitle çevrili alandan atlaması gerekecekti. Ama bu çok büyük bir zorluk teşkil etmezdi.

Normal şartlar altında.

"Eğer görebilseydim, sorun olmazdı. Ama o gece her yer buğulanmamış mıydı?"

Müfettiş Treadles bu yüzden mi penceredeydi ama hiç ayrılmamıştı? Yolunu göremeyecek kadar karanlık ve sisli olduğu için mi?

Lord Ingram arkasını döndüğünde Holmes yatağı örten toz örtüsünü inceliyordu. "Altına bakabilmem için şu örtüyü kaldırmanızı rica edebilir miyim beyler?"

Adamlar mecbur kaldı.

Kadının hakkını vermek zorundaydı. Genç polis memurunu yatağın uzak tarafına yerleştirdi, bezi iki koluyla başının üzerinde tuttu ve Bu nedenle büyüteçle yatağın üzerinden geçtiğinden haberi yoktu.

Bobby ile birlikte bezi yerine koyarken, kadının ne aradığını sormaktan kaçındı.

Ya da bulup bulmadığını.

"Bu odanın hızlıca bir krokisini çizebilir miyim?" diye sordu bobine. "Neden olmasın, hanımefendi."

Başarılı bir sanatçı sayılmazdı; kesinlikle bir sanatçının üretimine sahip değildi. Neredeyse her bayanın Suluboya ile bir *şeyler* yönetirken, onun bir çiçek vazosu veya bir kır manzarası gibi ilkel bir konuyu işlediğini hiç görmemişti.

Ama onda bir ressamın özellikleri vardı. Sahildeki diğer turistler deniz manzaraları çizerken, o yelkenli gemilerin ve değişen kamaraların blueprint benzeri çizimlerini yapıyordu. Bir keresinde ona bir yelkenlinin enine kesitini çizip göndermişti.

Nautilus kabuğu, güzel bir görüntü, aynı anda hem organik hem de son derece mimari. Bu resim hâlâ Stern Hollow'daki soyunma odasının arkasında, ondan aldığı mektupların çoğuyla birlikte bir portföyün içinde duruyordu.

Birkaç dakika içinde Holmes'un elinde, pencerelerin yerleri ve ölü adamların konumlarıyla birlikte odanın düzgün bir şeması vardı. Eskiz defterini büyük el çantasına geri koydu. Odadan çıktılar ve Memur Lamb merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

"Peki ya tavan arası, memur bey?"

"Oh, yine kilitlenmış. Bayan Coltrane, 31 numaranın hizmetçisi, Müfettiş Brighton'a kapıyı tekrar kilitleyip kilitleyemeyeceklerini sordu. Açıkken kendini çok kötü hissettiğini ve Bayan Longstead'in daha da kötü hissedeceğinden emin olduğunu söyledi. Müfettiş Brighton da evet dedi."

"O zaman," dedi Holmes, "sanırım Lord Ingram'la benim 31 numarayı ziyaret etme zamanımız geldi."

31'deki ev sahibeleri son derece güzeldi.

Afrika kökenli olduğu teninin açık kahverengisinden ve saçlarının dokusundan belliydi. Avrupalı soyu da aynı şekilde teninin renginde ve altın yeşili gözlerinde belirgindi.

Ağlamaktan şişmiş ve kızarmış gözler.

Lord Ingram, "Kederinize ortak olduğumuz için lütfen bizi bağışlayın, Bayan Longstead," dedi.

Bayan Longstead, siyah bordürlü ama yas elbisesinin siyah parramatta ipeğine karşı hâlâ bembeyaz duran mendilini kavradı. "Keşke duygularıma daha iyi hakim olabiliyordum ama amcamı kaybetmek korkunç bir şok oldu. Onun öldüğüne inanamıyorum."

"Çok üzgünüz," dedi Holmes.

"Bugün ona bir şeyler söylemek için çalışma odasının kapısına kadar yürüdüm ve artık aramızda olmadığını hatırladım. Şu anda bile içeri girip tüm bu saçmalığın ne olduğunu öğrenmek istemesini bekliyorum."

"Gülünçlük" derken, hiç şüphesiz, şimdi pencereleri ve aynaları kaplayan ve misafir odasını sadece kasvetli değil, biraz da ürkütücü gösteren siyah perdeleri kastediyordu. Taze yaprak dökmeyen ağaçların odunsu kokusu hâlâ havadaydı, ama Noel ağacı -ve Noel ya da açılma partisi için asılan diğer tüm süslemeler- ortadan kaybolmuştu.

Bayan Longstead taze gözyaşlarını sildi. "Özür dilerim. Genelde o kadar işe yaramaz biri değilimdir."

"Lütfen, Bayan Longstead, üzüntünüz için özür dilememelisiniz," dedi Holmes. "Sevdiğiniz biri sizden çok acımasızca alındı ve Sizinki olabilecek en doğal tepki." "Teşekkür ederim, Bayan Holmes."

Bir hizmetçi çay tepsisini getirdi. Bayan Longstead herkes için doldurdu.

Holmes kendi sütüne süt ve şeker eklerken, Bayan Longstead mendilini koltuğunun altına sıkıştırdı ve, "Sizinle bu saatte buluşmayı Sherlock Holmes ismi yüzünden kabul ettim, Bayan Holmes. Yazdan beri şehirdeyiz ve onun Sackville davasındaki parlak keşfi beni kesinlikle büyüledi - hem de uzaktan. Bu yüzden şu anda kimseyi kabul etmemem gerekse de, yine de büyük bilgenin olanlar hakkında ne söyleyeceğini duymak istiyorum."

Lord Ingram, Bayan Longstead'in, Sherlock Holmes'un şapkasında en az bir tüy kadar önemli olan Stern Hollow davasından hiç bahsetmeyecek kadar diplomatik davranmasına minnettardı.

"Belki bilmek istersiniz, Bayan Longstead," dedi Holmes, "sizin deyiminizle büyük bilge, Bayan *Treadles* tarafından olan bitenin aslını öğrenmesi için görevlendirildi."

"Bana öyle söylendi. Ama Sherlock Holmes gerçeği bulmakla meşgul olduğunda, ortaya çıkaracağı şeyin gerçek olduğuna inanıyorum. Ünü ondan önce gelir."

Holmes, genç kadının gerçek hayranlığı karşısında biraz gülümseyerek, "Sherlock, mesleki itibarını değerlendirmenizden memnuniyet duyacaktır, Bayan Longstead," dedi. "Anladığım kadarıyla bu talihsiz olaylar sizin açılış partinizin olduğu gece meydana gelmiş."

Bayan Longstead içini çekti. "Başlangıçta partiyi desteklemiyordum. Bu halimle evden her çıktığımda bana bakılıyor. Bütün bir akşamı insanların bana bakması için ayırmak; daha az istediğim bir şey olamazdı.

"Ama amcam kararlıydı. Onun ısrarını şaşırtıcı buluyordum. Birlikte bu kadar uyum içinde yaşamamızın bir nedeni de ikimizin de sakın bir hayatı tercih etmemiz, zamanımızı dışarıda başkalarının arasında geçirmek yerine bilgi ve yenilik arayışıyla geçirmemizdi.

"Ve bunu aniden açıkladı. Bu da onun tarzı değildi. Doğası gereği diktatör değildi ve genellikle benim fikrimi sorardı. Ama bu kararını vermişti ve hepsi bu kadardı."

Bayan Longstead şeker maşasını aldı, sonra da tereddütle ona baktı.

"Çayınıza zaten iki küp şeker eklemişsiniz," dedi Holmes.

"Teşekkür ederim. Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi Bayan Longstead

şeker maşasını tekrar yere bırakarak yarı mahcup bir şekilde gülümsedi.

"Şimdi nerede kalmıştım? Doğru ya. Bu telaş beni de tedirgin etti. Eğer bütün gece bana bakılacaksa, o zaman kendime biraz zaman ayırmam mantıklı görünüyordu.

Kendimi hazırlamak, uygun ve etkileyici bir kıyafet edinmek ve en önemlisi de bir dans ustasıyla biraz zaman geçirmek."

"Sansasyonel görüldüğünüzü anlıyorum."

Bayan Longstead'in yüz ifadesi gülümseme ile yüz buruşturma arasında bir şeydi; zaferle sonuçlanan ilk çıkışının anısı sonsuza dek lekelenmişti. cinayetler. "Çok güzel bir elbise yaptırabildik. Amcam da bana dans etmeyi öğretti."

Gözlerinde hüznü bir bakış belirdi. "Onun bu kadar iyi bir dansçı olduğunu hiç bilmiyordum. Bana ilk kez, bir kıza kur yapmak için dans etmeyi öğrendiğini söyledi.

iyi bir suareyi seven özel bir genç bayan. Ve onun elini de kazanmıştı. Ama evlenemeden hastalıktan öldü. Böylesine hayat dolu -ve hayat sevgisi dolu- birinin bu kadar çabuk elinden alınmasının onu derinden etkilediğini söyledi.

"Keşke daha dikkatli olsaydım ve o saatlerin tadını çıkarsaydım. Ama aynı zamanda parti konusunda da endişeliydim; incelemelere dayanıp dayanamayacağım konusunda ya da tam tersi, birilerinin gelip gelmeyeceği ve herhangi bir beyefendinin beni dansa davet edip etmeyeceği konusunda."

Çayından bir yudum aldı ve başını salladı. "Geriye dönüp baktığımda endişelerim tamamen önemsizdi, ama o zamanlar çığ gibi büyüyorlardı. Bu kadar çabuk gideceğini bilseydim . . . ama en ufak bir fikrim bile yoktu. Onun için uzak ve olgun bir yaşlılığa kadar birlikte sessizce ve olaysız yaşayacağımızı düşünmüştüm."

Holmes birkaç saniye geçmesine izin verdi. "İlk çıkışınızla ilgili bu ani ısrarı dışında, partiden önceki günler ve haftalarda onda farklı olan başka bir şey var mıydı?"

Bayan Longstead yüzünü buruşturdu. "Bu süre içinde onu pek fazla görmedim, Bayan Holmes."

"Hayır mı?"

"Amcamın çok sayıda patenti vardı. Öğretmenlik yapıyordu. matematik, fizik, özellikle termal dinamikler, mühendislik ilkeleri vb. Ama benim gerçek aşkım her zaman kimya oldu ve o da kimyasal deneylerden çıkan kokulardan hoşlanmadığı için bundan yakınırdı. Taşradaki evimizde bir ek binayı benim için laboratuvara dönüştürmüştü. Burada, şehirde, uçucu yağlar ve diğer özler yapmaya yöneldim ve kimyanın bu daha hoş kokulu tarafını çok sevdiğimi fark ettim. Son zamanlarda üretimimi artırmayı düşünüyordum, bu yüzden boş evin stüdyosunda-"

"33 numarayı mı kastediyorsun?" diye mırıldandı Holmes.

"Evet, 33 numara. İlk çıkışıma karşı olmamın bir başka nedeni de buydu: Yeni ekipmanlar tasarlamak ve yeni ekipmanlarla deneyler yapmakla meşguldüm. sıcaklıklar ve oranlar."

Lord Ingram onun kederinin içinden, girişimi için duyduğu heyecanın, ilerlemesinden duyduğu gururun yankısını duydu.

"Aksine, partinin yaklaşması 33 numaraya ve stüdyoya kaçma isteğimi daha da artırdı. Sonuç olarak, iş arkadaşlarımla pek görüşemedim.

O günlerde dans antrenmanlarımız dışında - ki o zaman bile sadece yarı dikkatle dinliyordum."

Bayan Longstead'in gözlerinde yine yaşlar birikti. Parmaklarının ucuyla onları sildi. "Özür dilerim."

"Lütfen hayatınızı hem sizin hem de Mr. Longstead yaKamanızı istiyordu," dedi Holmes, Lord Ingram'ın ondan görmeye alıKık olmadığı kadar büyük bir nezaketle. "Eğer bize suareden önceki günleri anlatamazsanız, suare sırasında olağandışı bir şey fark edip etmediğinizi söyleyebilir misiniz?"

"Ne yazık ki gözlüklerim olmadan neredeyse kör oluyorum -bugün beni gözlüklerimle görebilirdiniz ama ağlayıp gözlüklerimi takıp çıkarıyordum ve şu anda nerede olduklarından emin değilim." Bayan Longstead acıyla gülümsedi. "Ve tabii ki, partide gözlük takmam konusunda evdeki her bir kadın tarafından kesin bir şekilde reddedildim. Amcam bile onları bir geceliğine yalnız bırakmamın daha iyi olacağını düşündü.

"Eğer bir kişi tam karşımda duruyorsa yüzünü görebiliyorum. Ama beş adım ötede yüz hatları bulanıklaşmaya başlıyor. Eğer biri üç metre ötemde duruyorsa

Kıyafetlerinden ve saçlarının şeklinden kadın mı erkek mi olduğunu ayırt edebiliyorum. Ve eğer daha önce dikkat etmiş olsaydım, kadınları elbiselerinin renginden ve kesiminden ayırt edebilirdim. Ama erkekler neredeyse

Özellikle de benzer yapı ve kıyafetlere sahiplerse -ki genellikle bir akşam davetinde hepsi aynı şeyleri giyer- o mesafeden ayırt edilemezler."

"Amcanızın, Bay Sullivan'ın ya da Bayan Treadles'ın ne yaptığını hiç fark etmediniz mi?"

"Amcamı bazen beyaz saçlarından bulabilirim. Ve onun çevresi -Son yıllarda biraz göbek yapmıştı. Bayan Treadles, bileklerindeki lavanta rengi bant dışında neredeyse tamamen siyah renkte, oldukça muhafazakâr kesimli bir elbise giymişti - sanırım hâlâ kardeşinin yasını tutuyor ve muhtemelen amcamla beni desteklemek için gelmeyecekti, katılım konusunda endişelendiğimi biliyordu.

"İkisi de zaman zaman beni kontrol ederdi ya da en azından Mrs. Treadles, tüm mumların parlaklığının şiddetlendirdiği baş ağrısı nedeniyle ayrılana kadar bunu yaptı. Bay Sullivan'a gelince, yollarımız Gece boyunca çok az. Yemekte ne yanıma oturdu ne de beni dansa kaldırdı. Ve onu diğerlerinden ayırt edemedim.

Bu yüzden parti sırasında ne yaptığını gerçekten bilmiyorum."

Kuzeninden bahsederken sesi birkaç derece daha soğuklaştı. Lord Ingram, Bay Sullivan'ın onun nefretini nasıl kazandığını merak ediyordu. Herhalde Bayan Treadles'ın fikrini kendisine karşı çevirdiği şekilde değil.

Ses tonundaki değişiklik Holmes'un dikkatinden kaçmamış olacak ki sadece "Amcan sana nasıl görünüyordu?" diye sordu.

"Hem endişeli hem de heyecanlıydım, tam olarak böyle hissediyordum." Bayan Longstead'in başparmağı kemik porselenden yapılmış fincanının narin kulpuna sürtündü. "Dün Scotland Yard tarafından bana da benzer sorular soruldu, parti sırasında dikkat edilmesi gereken bir şey olup olmadığı hakkında. O zaman aklıma gelen ve şimdi de aklıma gelen tek sıra dışı şey, birinin 33 numaraya arkadan girdiğini görmemdi."

Sunulan bisküvi çeşitlerini incelemekte olan Holmes başını kaldırdı. "Lütfen daha fazlasını anlatın. Saate dikkat ettiniz mi acaba?"

Bayan Longstead başını salladı. "Elbisemde cep saati için yer yoktu ve köşedeki büyükbabamın saatinin kaç olduğunu göremiyordum."

"Peki ya dans kartınız? Hangi dansı boş bıraktığınızı bilirsek, zamanı tahmin edebiliriz."

"Dans kartları bastırmamıştık. Çok az eğlendiğimiz için dans kartlarını çok geç olana kadar düşünmemiştik. Bayan Treadles o zaman bize daha küçük bir toplantı için bunun tamamen gerekli olmadığını söyledi. Orada bulunan baş rahibelerle konuşacağını, onların da beylere ne yapmaları gerektiğini söyleyeceklerini söyledi. Ayrıca müzisyenlerin bir sonraki adımda ne çalacaklarına karar verebileceklerini söyledi. Böylece önceden doldurulmuş bir dans kartı olmadan, akşam boyunca randevularımı tutma konusunda endişelenmeme gerek kalmadı. Bir ara kendimi dışarı attım ve serinlemek için bahçeye çıktım."

"Bahçedeyken hangi müziğin çaldığını hatırlıyor musun?"

"Hayır, özür dilerim. Melodiler konusunda iyi bir hafızam yok."

Büyük balolarda genellikle danslar için belirli bir sıra olurdu; şu kadar kuadril, şu kadar vals, az miktarda galop ve polka. Ancak müzisyenler kendi hallerine bırakıldığında, Bayan Longstead evden yayılan melodiyi hatırlasa bile, müzisyenler onu ne zaman çaldıklarını hatırlayamayabilirdi.

Holmes bu ek zorluk konusunda endişeli görünmüyordu. "Bahçede hava soğuk değil miydi?"

"Oldukça, ama evin içi çok sıcaktı ve ben temiz havada bir dakika. Çimenlerin ortasında bir yerde durmuş gökyüzüne bakıyordum ki arkamı döndüğümde birinin yandaki eve girdiğini gördüm."

"Evden ne kadar uzaktaydınız?"

"Yaklaşık kırk metre."

"O mesafeden görebiliyor musun?"

"Hareketler falan. Gece görüşüm fena değil. Bu evler beyaz sıva. Beyaz bir duvara doğru uzanan karanlık bir şekil, bunu partiden yayılan ışıkla ayırt edebiliyorum."

"Kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hiç de değil, sadece bir kadın olduğunu düşündüm - silüetinde bir şeyler vardı."

"33 numaraya birinin girmiş olmasının endişe verici olduğunu düşünmediniz mi?"

Bayan Longstead boğazını temizledi. "Yirmi dört yaKındayım Bayan Holmes, gençliğimin ilk günlerinde sayılmam. Bayan Coltrane bana Bazen sosyal toplantılarda bazı şeyler olur. Şüpheli davranışlar, konukların günlerce kaldığı taşra malikanelerinde çok daha olasıdır ve bir şehir evi dansında pek beklenmez. Yine de balo başlamadan önce, tam da bu nedenle 31 numaralı evin yatak odalarını kilitledik.

"Bu yüzden kadını 33 numaraya girerken gördüğümde, bunun suç değil yasadışı olduğunu düşündüm. Evde çalınmaya değer bir şey yoktu - zaten kolayca dışarı çıkarılabilecek bir şey de yoktu. Yemek odasıyla merdiven holü arasındaki kapı hariç, tavan arasına geçebilmem için açık bırakılmıştı, diğer tüm kapılar

Evdeki odalar kilitliydi, tavan arası çift kilitliydi."

Bu da çatı kapısına neden iki kez ateş edildiğini açıklıyor mu?

"Aslında, kadını 33 numaraya girerken gördüğümde aklımdan geçen en önemli düşünce, bu olaya dikkat çekmemem gerektiği idi, yoksa bir tür Akut bir utanç, hatta belki de bir skandal. Bu amaçla, dışarıda beni arayan birilerinin olması ve gereğinden fazla şeye tanık olmaları ihtimaline karşı hemen partiye geri döndüm.

"Yine de birilerinin bundan haberdar olmasını istedim. Amcamı aradım ama onu bulamadan yine birkaç dansın içine sürüklendim. Sonra arkadaşım Bayan Yates ile biraz konuştum ve ancak ondan sonra amcamı bulup ona yandaki eve giren kişiden bahsetmeyi başardım."

"Kişi mi? Kadın değil mi?"

"Kadın olduğundan emin olmama rağmen, kadın olduğunu söylemek bana biraz iftira gibi geldi."

"Bay Longstead nasıl tepki verdi?"

"Bu konuda beklediğim kadar endişeli görünmüyordu. Bana gördüğüm şey hakkında endişelenmememi söyledi. Balonun en güzel kızı olmaya geri dönmemi ve böyle küçük bir meseleyle ilgilenmesine izin vermemi söyledi. Her şey olup bitene kadar da bu konuyu en son o zaman düşündüm."

Şimdi kucığında birbirine sıkıca kenetlenmiş olan ellerine baktı. Holmes bir tabak bisküvi aldı ve ona doğru uzattı. Lord Ingram'ı şaşırtacak şekilde - kendi iştahı da duygusal sıkıntıdan azalmıştı- Bayan Longstead bir bisküvi aldı, yedi ve kendine daha hakim göründü.

"Teşekkür ederim, Bayan Holmes," dedi.

"İnsanın devam etmesine yardımcı olmak için iyi bir hindistancevizli bisküvi gibisi yoktur." Holmes kendisi de bir bisküvi seçti ve bir ısırık aldı. "Eve geri döndüğünüzde Bayan Treadles ya da Bay Sullivan'ı gördünüz mü?"

"İkisi de değil, bir sonraki dansa dalmıştım." Bayan Longstead biraz gülümsedi. "Dans etmek oldukça eğlenceliydi, tabii partneriniz sizi başka çiftlerin arasına sokmuyorsa. Zaten ben de yakın çevremden ötesini göremiyordum."

"Kadının 33 numaraya girdiğini gördüğünüz an ile misafirlerin sis nedeniyle ayrılmaya başladığı an arasında ne kadar zaman geçtiğini tahmin ediyorsunuz?"

Bayan Longstead hafifçe kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Zamanın nasıl geçtiğini tahmin etme konusunda berbatım. Sıkıldığımda, sadece yirmi dakika geçmişken bir saatin geçtiğini düşünürüm ya da tam tersi, kendimi tamamen kaptırdığımda."

"Lütfen bu konuda endişelenmeyin," dedi Holmes, sesi çok güven verici geliyordu. "Onun yerine bana Bay Sullivan'ı en son gördüğünde ne yaptığını söyle - ve aynı şeyi amcan için de yap."

"Sanırım Bay Sullivan'ı bir dans öncesinde Bayan Treadles ile konuşurken gördüm. Ama dansın sonunda onu gördüğümde

yine başka bir kadınla birlikteydi.

"Amcamı son gördüğümde ona 33 numaraya birinin girdiğini söyledim. Bana iyi vakit geçirip geçirmediğini sordu ve ben de beklediğimden çok daha fazla vakit geçirdiğini söyledim. Bunun üzerine sırtıttı ve 'Gördün mü, sana her şeyin harika gideceğini söylemiştim' dedi. Ve bu onu canlı olarak son görüşüm oldu."

"Partinin geri kalanında ona ihtiyacınız olmadı mı?"

"Parti başlamadan önce Bayan Coltrane'e ve bana olabildiğince geç saate kadar ayakta kalacağını ama toplantı boyunca dayanamayabileceğini söyledi. Bu yüzden gecenin sonunda onu göremeyince yatmaya gittiğini düşündüm."

Holmes biraz zaman geçmesine izin verdikten sonra usulca sordu: "Peki sonra kapı çalındı mı?"

Bayan Longstead gözlüğünün pozisyonunu ayarlamak istercesine şakağına doğru uzandı. Geç de olsa gözlük takmadığını hatırladı ve elini bıraktı. "Yatmaya gitmişim ama uyuyamadım. Heyecanlı bir gece olmuştu. Şaşırtıcı bir geceydi. Ne kadar iyi gittiğine şaşırmıştım. Kendimi - eminim bunu söylemek sığ bir şey ama - kabul edilmiş değil ama benimle tanışanların beklentilerini aşmış ve kabul edilmenin artık bir olasılık olduğunu hissetmişim."

"Bu kadar heyecanlanmak için çok küçük bir şeydi, ama çok fazla sosyalleşmemekten memnun olmamın bir nedeni de korunaklı olduğumu, bu evde amcamın kabulünün beni koruduğunu anlamamdı. Ama ben Başka bir yerde nasıl davranacağımı bilmiyordum. Bu yüzden parti, belki de ilk kez dış dünyayla kendi başıma pazarlık edebileceğimi düşündüğüm andı ve çok da kötü değildi."

Kendine bir yer edinme arzusu Lord Ingram'ın içinde derin bir yara açtı. Geriye dönüp baktığında, hayatında yaptığı yanlış seçimlerin çoğunun bu kabulü aramak için olduğunu görüyordu. Ve onun aşması gereken çok daha büyük engeller vardı.

"Sonunda uykuya daldım," diye devam etti, "ve hemen kargaşa başladı. Gözlerimi açtığımda hala karanlık olduğunu gördüğümde sersemlemiş ve kafam karışmıştı. Hizmetçimiz Bayan Coltrane başucumdaydı ve bana o zaman inanmadığım ve şimdi de inanmadığım şeyler anlatıyordu."

"Polisin beni aramak istediğini söyledikten sonra bir süre ona baktım. ev halkından birinin yan taraftaki kurbanları teşhis etmesini istedim. Gidebileceğini söyledi ama ben ona hayır, eğer biri gidecekse o ben olmalıyım dedim. Ve

Sonra amcamın odasına gidip kapıyı çaldım ve açtığımda yatağının boş ve hala mükemmel bir şekilde yapılmış olduğunu gördüm."

Kızın inançsızlığını nasıl koruduğunu ve Bayan Coltrane'e Bay Longstead'in kendi yatağında uyuduğunu ve her şeyin yolunda olduğunu göstermek niyetiyle amcasının odasına nasıl yürüdüğünü ancak hayal edebiliyordu. Bununla birlikte

Onun himayesi altında barış içinde var olan küçük dünya.

Ama boş ve hâlâ mükemmel bir şekilde yapılmış yatağı görünce inançsızlığı kırılmış olmalıydı.

"Kendi odama döndüm, giyindim ve anahtarlarımı aldım - anahtar gerektiren tüm kapılarda olduğu gibi onlara hiç ihtiyacım olmayacağını fark etmeden

"Bayan Longstead'in yüzü bomboştu, sesi sanki bir yabancının başından geçenleri anlatıyormuş gibi bedensizdi, sanki anlatacaklarını ancak bu şekilde aktarabilirdi. "Sonra Bayan Coltrane ve ben birlikte 33 numaraya gittik. Oraya vardığımızda bize evin tavan arası hakkında bir şey bilip bilmediğimiz soruldu. Onlara stüdyoda ne yaptığımı anlattım. Yıkılmış olduğunu söylediler.

"I-" Bir elini yüzünde gezdirdi. "Stüdyo hiç umurumda değildi. Sonra biri Müfettiş Treadles'ı işaret etti ve onu tanıyıp tanımadığımı sordu. Sadece başımı salladım. O kadar büyük bir şok içindeydim ki Orada ne işi olduğunu kendim de bilmiyordum. Amcamı ve Bay Sullivan'ı polis için teşhis ettikten ve aşağı inip onu tekrar gördükten sonra bile, olayla bir ilgisi olabileceği aklıma gelmedi. Ona ne olduğunu bilip bilmediğini bile sordum. Başını salladı."

Holmes ona çay içmesi ve yarım bisküvi daha yemesi için zaman verdi. "Sence neden biri amcanı öldürmek istesin ki?"

"Bunu anlayamıyorum. Amcam harika bir adamdı, gerçekten nazik, cömert, sevgi dolu bir ruhtu. Onca insan arasından Müfettiş Treadles'ın bunu yapmış olabileceği ihtimalini düşünmek bile bana akıl almaz geliyor."

Öne doğru eğildi. "Gördüğünüz gibi, amcam, Mrs. Treadles'ın başarılı olması için. Yöneticilerin ve Treadles'ın başarılı olmasını açıkça haksızlık olarak görüyordu.

yöneticiler onun yoluna çıktı. Görevleri ona yardımcı olmak olmalıydı, onu hakkı olan şirketten alıkoymak değil."

"Cousins'de olanlardan size bahsetti mi?"

"Çok fazla değil. Ama bazen bir toplantıdan sonra morali oldukça bozuk olurdu. Ona sorduğumda bana söylediği şey buydu, Bayan Treadles'a olanlardan hoşlanmadığı."

"Bayan Treadles'ın müttefiki gibi davranıyor ama aslında onun varlığına karşı çıkıyor olma ihtimali var mı?"

Bayan Longstead'in yüzündeki kuşku tamdı. "Hayır, bu hiç de onun yapacağı bir şey değil. Eğer Bayan Treadles'ın Cousins'de olmaması gerektiğini düşünseydi, bunu ona kendisi söylerdi."

En azından Bayan Treadles onu bir müttefik olarak düşünmekte haklıydı.

Lord Ingram nefes verdi. Hissettiği rahatlama, aldığı onayla orantısız görünüyordu. Ama Bayan Treadles hayatındaki erkekler tarafından zaten acımasızca hayal kırıklığına uğratılmıştı ve umutsuzca Mr. Longstead de böyle bir adam.

Bayan Longstead büyük bir inançla, "Onda rahmetli babasından bir şeyler görüyordu," dedi. "Bir ticaret adamı olmasına rağmen, büyük hayranlık duyduğu bir ruh cömertliğine sahip olan Bay Cousins'in dünyasını düşünüyordu. Bay Cousins'in oğlunun bu özellikleri miras almadığını, ancak Bayan Treadles'ın zekâ, duyarlılık ve asil bir karaktere sahip olduğunu düşünüyordu.

ticaret yapmak ve bu yolda ruhunu kaybetmemek.

"Kendisinden danışmanı olmasını istediğinde çok memnun oldu. Onu babasının gerçek varisi olarak görüyor ve Kuzenler'de bir rönesans yaşanmasını dört gözle bekliyordu." Gözleri bir kez daha yaşlarla doldu. "Belki de bu gerçekleşecek. Belki de ben onun için buna tanıklık edeceğim."

Longstead'lerin hizmetçisi Bayan Coltrane, Holmes ve Lord Ingram'a 33 Cold Sokağı'nın geri kalanını gezdirdi; Memur Lamb de peşlerinden geliyordu ama saygılı bir mesafeyi koruyordu.

Bayan Longstead'in de söylediği gibi, cinayetlerin işlendiği gece evdeki diğer bütün odalar kilitliydi. Müfettiş Brighton olay yerini tepeden tırnağa incelemek için geldiğinde Bayan Coltrane bu kilitleri kendisi açmıştı.

"33 numaranın anahtarlarının kimde olduğunu biliyor musunuz, Bayan Coltrane?" diye sordu Holmes.

"Bütün set bende," dedi Bayan Coltrane, elindeki anahtar halkasını sallayarak. "Bayan Longstead'de ön ve arka kapıların ve stüdyonun anahtarları var, tıpkı Bay Longstead'de olduğu gibi."

Holmes, polisin önemli bir şeyi gözden kaçırmadığından emin olmak için her odanın içine baktı. Çok sayıda oda olduğu için

süreç biraz zaman aldı. Lord Ingram bazen onun çalışmasını izliyor, bazen de orada bulunan diğerleriyle konuşuyordu. Polis Memuru Lamb 31 numara onu çay, bisküvi ve sandviçlerle besledi. Bayan Coltrane, kendi üzüntüsüne rağmen Bayan Longstead'in personeli topladığını, onları teselli ettiğini ve işlerinden endişe etmelerine gerek olmadığına dair güvence verdiğini anlattı.

Holmes çatı katının hemen altındaki son odayla işini bitirdiğinde Bayan Coltrane'e, "Anladığım kadarıyla polis ön kapıyı açık bulmuş. Ve Bayan Longstead eve birinin girdiğini görmüş. parti sırasında bir noktada arkaya."

Bayan Coltrane inledi. "Ah, canım. İtiraf etmekte sakınca görmüyorum Bayan Holmes: Bu çok utanç verici. *Çok utanç verici*. Her iki olay da nasıl oldu bilmiyorum. 33 numara için, her gün akşam yemeğinden önce, Bayan Longstead eve geldikten sonra kapıları kontrol ederim. Dün yapacak çok iş olduğu için evden hiç çıkmadı ama yine de saat altı buçuk gibi gelip buradaki kapıları kontrol ettim. Hepsi kilitliydi, ön, arka ve servis girişi de."

"33 numaranın anahtarları sadece sizde, Bayan Longstead'de ve Bay Longstead'de mi vardı?"

"Sadece biz vardık."

"Diğer odalar kilitliyken, baş yatak odasının kapısının neden açık olması gerektiğine dair bir fikriniz var mı?"

Cinayetlerin işlendiği yer baş yatak odasıydı. Eğer tek tek odalara girebilen tek kişi Bayan Coltrane ise, o zaman Bay Longstead'in bile o yatak odasına girememesi gerekirdi.

Bayan Coltrane yine inledi. "Bu benim için tam bir muamma Bayan Holmes. Bayan Longstead en üst kata her çıktığında o yatak odasının önünden geçerdi ve kapının ona her zaman düzgün bir şekilde kapalı görüldüğünü söylerdi. Her hafta bir kez tüm evi kontrol ediyorum ve her seferinde odanın kilidini açmak zorunda kaldığımı doğrulayabilirim."

Holmes başıyla onayladı. Çok enerjik bir insan değildi ama gerektiğinde büyük bir dayanıklılık gösterebilirdi. Ancak Lord Ingram, Fransa'dan döndükten sonra neredeyse hiç dinlenmemiş olmasından endişeleniyordu.

Bir Sherlockçu bile zaman zaman yorulmalıdır.

En üst kata çıkan merdivenler dar ve dikti.

"Ah, yaşılanıyorum," diye mırıldandı Bayan Coltrane, kolayca yükselirken bile.

Buradaki hava, çok yüksek konsantrasyondaki esansiyel yağların keskinliği ile neredeyse zıplıyordu. Biberiye, gül, lavanta, özünde İngiliz. Ama aynı zamanda, pelin otu, spikenard ve mür, Şarkıların Şarkısı'nda bir koku turu.

Ve biraz alkolden daha fazlası.

Alçak, dar tavan arası kapısı muhtemelen tekmelenerek açılabilirdi, ancak merdiven sahanlığı böyle bir manevra için çok küçüktü. Bunun yerine, bir zamanlar kapı kilidinin olduğu yerde düzensiz bir delik açılmıştı. Eski çengel ve ahır

-çünkü asma kilit de havaya uçmuştu- çarpmanın şiddetiyle kararmış ve bükülmüştü, arkalarındaki ahşap parçalanmış ve kararmıştı.

Yeni bir asma kilit için yeni bir çengel ve ahır seti yerleştirilmiştir.

Bayan.

Coltrane itici kapının kilidini açtı.

Önlerinde beklenmedik derecede geniş bir alan açıldı.

Yine yağmur yağıyordu. Yine de, camlı tavan pencereleri ve birkaç büyük ayna sayesinde stüdyo hiç de loş değildi. Bayan Coltrane eve şu anda gaz bağlanmadığını açıkladı, ardından birkaç fener yaktı ve bunları büyük aynaların önündeki duvar apliklerine yerleştirdi. Bir anda evin içi sıcak bir altın ışıltısıyla aydınlandı.

Stüdyo bir nevi halter şeklindeydi; kapının hemen yanındaki kısım, merdivenin kapladığı alana uyum sağlamak zorunda olduğundan, en dar olanıydı ve iki uçtaki iki büyük alanı birbirine bağlayan bir koridor gibiydi.

Bu koridorun uzunluğu boyunca birkaç çalışma masası sıralanmıştı. Bir zamanlar Bayan Longstead'in ekipmanlarını barındırıyor olmalıydılar; ama şimdi ne yazık ki boş duruyorlardı.

Holmes bahçeye doğru, oturma alanı olarak düzenlenmiş daha geniş bir alana doğru yürüdü. Kısa bir süre önce, alçak raflardaki kitaplar ve sahibine bahçenin mükemmel manzarasını sunan bir yazı masasıyla rahat bir yer olabilirdi.

Lord Ingram çocuklarını bu stüdyoda hayal etti. Yaz geldiğinde, dışarıdaki ağaçlar tamamen yeşillenirken, yükseklerle tünemiş bir ormanın ortasında olduklarına kolayca inanabilirlerdi.

Ama şimdi raflar paramparça olmuştu. Birçoğu etrafa savrulduğu için hasar görmüş gibi görünen kitaplar yerde ıssız yığınlar halinde duruyordu. Yazı masası oyulmuş gibi görünüyordu -birisi büyük bir güçle bir demir çubuk kullanmıştı.

"Ne kadar büyüleyici bir yerdi," diye yakındı Bayan Coltrane. "Bayan Longstead'in burada olanları anlayabildiğini sanmıyorum ve onu suçlamıyorum. Ben de suçlamıyorum. Ne kadar çok cam süpürdüğümüzü hayal bile edemezsiniz."

İçerideki kokular merdiven boşluğundakinden daha zayıftı, muhtemelen pencereler açık olduğu için: Stüdyonun içi bir buz kuyusu kadar soğuktu ve herkesin nefesi buharlaşıyordu.

"Önceki kiracılar mobilyaları geride bırakmamışlar, değil mi?" diye sordu Holmes, masadaki özellikle büyük bir oyuk izinin derinliğini parmak ucuyla test ederek.

"Hayır, gerçekten de yapmadılar. Evin bir daha kiraya verilmemesine karar verildiğinde, Bayan Longstead diğer evden eşyalar getirtti."

Lord Ingram stüdyonun diğer ucuna doğru ilerledi. pencerelerden sokağa bakıyordu. Burada, bir sandalyenin yanına yerleştirilmiş bir ütü masası ile farklı bir çalışma alanı kurulmuştu. Bayan Coltrane bunların Bayan Longstead'in hizmetçisi için olduğunu, o çalışırken yanında kaldığını ve zamanı kendi işlerinden bazılarını yapmak için kullandığını açıkladı.

Bir dikiş sepeti ve bir örgü sepeti vardı ama sepetler yok edilmiş ve içindekiler kurtarılamayacak kadar çok molozla karışmıştır.

"Bayan Longstead'in arkadaşına ihtiyacı yoktu ama sonuçta burası boş bir evdi. Hem Bay Longstead hem de ben burada yalnız kalmaması için ısrar ettik."

Stüdyo, alanı hizmetliler için küçük odalara ayıran ince duvarların kaldırılmasıyla oluşturulmuştur. Tüm bölmeler kaldırılmamıştı. Hizmetçi odasının yanında böyle bir oda kalmıştı.

"Önceki kiracı tarafından depo olarak kullanılmış. Sanırım geride birkaç kutu eski sanat dergisi bırakmıştı. Dün sabah her tarafa saçılmışlardı, kutular duvarlara fırlatılmıştı," dedi Bayan Coltrane, dolabı açıp içini Lord Ingram ve Holmes'a gösterdi, onlar da o sırada stüdyonun bu tarafına gelmişlerdi. "Bayan Longstead'in Amcasından aldığı Noel hediyesi de paramparça olmuştu. Ve o kadar muhteşem bir inci kolyeydi ki. Ten rengine çok yakıştırdı."

Holmes ona doğru döndü, eli kalbinin üzerindeydi, kaşları kalkıktı. "Bay Holmes.

Longstead, Bayan Longstead'e Noel hediyesini çoktan vermiş miydi?"

Hem dikkat çekici bir ifade hem de dikkat çekici, hatta abartılı bir jest. Holmes sadece hizmetçinin konuşmaya devam etmesini istemiyordu; merakı gerçekten artmıştı.

"O ve Bay Longstead'in bir geleneği vardı. Birbirlerinin hediyelerini evin çeşitli yerlerine, çoğu zaman da diğer kişinin odasının bir köşesine saklardı. Her yıl da yeni yerlere; eski yerleri tekrar kullanmazlarmış. Genellikle Aralık ayının ortalarında Bayan Longstead hediyesini aramaya başlardı, ama bu yıl suare yüzünden dikkati dağılmıştı.

"Ve sonra, aynı sabah cesedi teşhis etmek zorunda kaldıktan sonra Buraya gelin, bu yıkımı görün ve kolyenin parçalarının etrafa saçıldığını görün. Çok iyi iş çıkardı Bayan Longstead, polisin önünde tek bir damla gözyaşı dökmedi. Ama ben döktüm. Onun yanımdaydım ve ağlamamak için kendimi zor tuttum."

Bayan Coltrane tekrar gözlerini ovuşturdu. Lord Ingram kendi gözlerinin de acıdığını hissetti.

Holmes boş dolabın içine bir kez daha baktı. "Alkol kokusu hakkında bilgi alabilir miyim?"

"Ah, şu." Bayan Coltrane hüznle gülümsedi. "Bay Longstead iyi bir konyaktan hoşlanırdı ve Bayan Longstead de onun için iyi bir şey damıtıp damıtamayacağını görmek istedi. Dün gece tüm çabaları boşa gitti tabii ki."

İki set Noel hediyesi, bir şiddet paroksizminde yerle bir oldu. Bayan Longstead için başka Noeller ve başka hediyeler gelecekti. Ancak formaldehit ve çürüme kokan bir morgda saklanan amcası için bir daha asla başka bir şey olmayacaktı.

33 numaranın dışında, Charlotte'a Bayan Cousins ile yapacakları görüşme için onunla daha sonra buluşacağını söyledikten sonra, Lord Ingram herkese iyi günler diledi

-Partiye katılan konuklarla konuşmak ona düşüyordu. Paltosu rüzgârda uçuşarak hızla oradan ayrıldı.

"İşte karşıdan karşıya geçmeyi bilen bir adam gidiyor," dedi Mrs. Coltrane, hareket halindeki efendiliğinin cazibesine karşı bağışık değil.

Charlotte aynı fikirde değildi. "Onu bir de mermer bir koridordan geçerken görmelisiniz."

Ve o benim, sözcükler yükseldi, beklenmedik bir şekilde.

Adam onundu, bunu ikisi de biliyordu. Ama kadın da onun muydu ve aynı derecede mi?

Gözlerini bir süre daha onun üzerinde gezdirdikten sonra Mrs. Coltrane 31 numaraya geri döndü. Elimizdeki davaya dönelim.

"Bay Longstead'in günlük alışkanlıklarını muhtemelen herkesten daha iyi biliyorsunuzdur, Bayan Coltrane. Bana onlar hakkında bir fikir verebilir misiniz?"

Hizmetçi Charlotte'a parti için kullanılan zemin katı gezdiriyordu. Pek kullanılmamış gibi görünen, kitaplarla kaplı küçük bir çalışma odasının kapısını açtı. "Kulağa tuhaf geleceğini biliyorum ama Bay Longstead düzenli alışkanlıkları olan biri değildi. Sabahları saat altı ile dokuz arasında uyanırdı.

bir gece önce. Çoğu zaman programına ancak uyandıktan sonra karar verirdi. Bayan Longstead'e bir ders ya da yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sorar, o da ya onu kırmaz ya da o gün için başka planları olduğunu söylerdi."

Charlotte'a yaşamak için güzel bir yol gibi görünüyordu. Ama . . . "Bu durum personel için işleri zorlaştırdı mı?"

"Hayır, gözlerini açar açmaz tıraş suyunu göndermemize ya da buna benzer bir şey yapmamıza gerek yoktu." Bayan Coltrane odaya doğru ilerledi.

merdiven holünden arkadaki yemek odasına kadar uzanıyordu. 31 ve 33 numaralar dikkat çekici biçimde benzer bir kat planını paylaşıyordu. Bu sıranın tamamının

Evler aynı iç düzenleme şemasını kullanıyordu. "Beklemekten ya da işleri sıra dışı yapmaktan mutluluk duyardı. Kahvaltısı basit olduğu için, bir gün yedide, ertesi gün sekiz buçukta yumurta kızartmak mutfağı rahatsız etmezdi. Akşam yemeği şehirde her zaman sekizde, taşrada ise yedideydi - akşam yemeğini başka bir yere taşımak personeli rahatsız ederdi ve o da elinden geldiğince kimseyi rahatsız etmezdi."

Charlotte yemek odasının siyah perdeli pencerelerine baktı ve çok sevdiği bu adam için yüreğinde küçük bir sızı hissetti. "Böylece istediği zaman kalkıyor ve akşam yemeğini sekizde yiyordu. Arada yürüyüşe çıkar ya da Bayan Longstead'e termodinamik dersi verirdi. Başka bir şey var mı?"

Bayan Coltrane, Charlotte'a mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş gibi görünen yemek sandalyelerini düzeltti. "Okudu. Küçük ilanlara baktı - Bay Coltrane'le tanıştıktan sonra.

Charles Babbage yirmi yıl kadar önce şifrelere ilgi duymaya başladı. Bazen British Museum'daki Okuma Odası'nı ziyaret ediyordu. O ve Bayan Longstead konferanslara ve sergilere gitti. Zaman zaman tiyatroya giderlerdi. Kendisini şehirdeki çeşitli mağazalara götürdü, ne olduğunu görmek için sahip olabilecekleri yeni ve ilginç eşyalar. Ara sıra eski dostlarıyla da bir

araya gelirdi."

Daha yavaş ve daha yavaş konuşuyordu, sanki her hatırlayışında kaybına katlanmak daha da zorlaşıyordu.

Charlotte onun yararına 33 numaraya bakan pencereye gitti ve perdeleri kaldırdı, görünüşte iki evin yemek odaları arasındaki görüş hattını kontrol etmek için - oysa zaten her birine bakmıştı

33 numaranın penceresini açtı ve 31 numaraya nasıl geçtiğini ölçtü. "Ve bu düzensiz düzen ölümüne kadar devam etti mi?"

"Şey," dedi Bayan Coltrane bir dakika sonra, "bu biraz tuhaf bir şeydi. Ölümünden önceki haftalarda alışkanlıkları oldukça düzenli hale gelmişti. Sabahları yavaş bir tempoya alışmıştık. Birdenbire her gün altı buçukta kalkmaya başlayınca şaşırdık."

Charlotte perdeleri indirdi ve midesinde bir heyecan pırıltısıyla arkasını döndü. "Bu değişiklik için aklınıza gelen herhangi bir neden var mı?"

Şöminenin üzerindeki ıvır zıvırı yeniden düzenlemeye koyulan Bayan Coltrane kaşlarını çatı. "Pek sayılmaz. Sadece bir gün oldu ve olmaya devam etti. Kahvaltısını yapar, hazırlanır ve sonra Okuma Odası'na giderdi. Ne zaman Okuma Odası'na gitse ancak çay saatinde geri dönüyordu. İlk iki günden sonra bunu alışkanlık haline getirmeyeceğini düşündük. Ama üç buçuk hafta boyunca bunu yaptı."

"Zamansız ölümüne kadar." "O

zamana kadar."

Charlotte'un midesindeki çarpıntı daha da arttı. "Randevu defteri var mıydı?"

"Şu anda Scotland Yard'da. Düzgün bir çalışma yaptıktan sonra geri vereceklerini söylediler."

Kahretsın. Şu anda görmeyi tercih ederdi. "Geri aldığınızda lütfen bana haber verin."

Tura devam ettiler. Zemin kattan sonra, parti için de kullanılmış olan birinci kata çıktılar. Ve sonra gerçek

Turun amacı: Bayan Coltrane'e göre Bay Longstead'in odaları, yeğeninin mezuniyet partisine ev sahipliği yapmak üzere merdivenlerden indiğinde olduğu gibi bırakılmıştı.

Evin efendisinin kendine ait bir katı vardı; tıpkı onun üst katında oturan Bayan Longstead gibi. Yatak odası yeterince düzenliydi, ama çalışma odası

...

Charlotte'un eşyaları pek düzenli değildi. Yatağının gölgeliklerinin üzerine genellikle bir kombinezon ya da bir kombinezon atılırdı. Çalışan bir kadının beslenmeye ihtiyacı olduğundan, masasında genellikle bir ya da iki boş tabak bulunurdu. Komodininde de her zaman karmakarışık eşyalar bulunurdu,

Çünkü geceleri yatağında rahatça yatarken, bir sözlük, bir makas ya da Bayan Redmayne'in Paris'ten getirdiği güzel bonbonlar için tekrar koşuşturmak zorunda kalmak istemiyordu.

Ancak Bay Longstead'in çalışma odası, Charlotte'a kendisinin de tabaklarla su kadehleri arasındaki mesafeyi mezurayla eşitleyen hizmetçiler kadar titiz olması gerektiğini hissettirdi.

Raflarında, kitapların üst kısımları ile bir sonraki rafın alt kısmı arasındaki boşluk daha fazla kitapla doldurulmuştu. Hala yer kaldığında ise defterler ve dosyalarla tıka basa dolduruluyordu. Ve aşırı kalabalık bir ya da iki alanla sınırlı değildi; rafların tüm duvarları bu şekilde paketlenmiş, sıkışmış ve sıkışmıştı.

Ama en azından bu eşyalar rafların genel şekline uyacak şekilde paketlenmiş, sıkıştırılmış ve sıkıştırılmıştı. Ancak masa yenmişti.

En azından bu, çalışma odasının ortasında duran, dişleri avukat harflerinden ve kalın harflerden yapılmış dağ gibi varlığın bir açıklamasıydı.

ornitoloji ve ayaklar için kimyasal analiz üzerine ciltler.

"Bay Longstead'in evraklarını düzenlemek için kendine has bir yöntemi vardı," Mrs.

Coltrane açıklamakta acele etti. "Neye sahip olduğunu ve her şeyin nerede bulunacağını biliyordu."

Zihinler çok farklı çalışırdı - Charlotte bunu herkesten daha iyi bilirdi. Ama yine de Bayan Coltrane'in iddialarına itibar etmekte biraz zorlandı. Boğazını temizledi. "Burada herhangi bir şeyin nerede olduğunu biliyor musunuz, Bayan Coltrane?"

"Korkarım bilmiyorum," dedi Bayan Coltrane özür dileyerek. "Hiç kimse masasının üzerinde ya da üç adım yakınında hiçbir şeye dokunmayacaktı. Bir şey düşmüş olsa bile, onu kendi haline bırakacaktık."

Ve o kadar çok şey düşmüştü ki masayı her yönden gizliyorlardı.

"Eh," dedi Charlotte, "o artık yok ve ben de onun eşyalarını karıştırmalıyım."

Kollarını sıvadı. Bayan Coltrane bir anlık şaşkınlıktan sonra ona katıldı.

Bazıları yeni, bazıları yazdan kalma gazeteler vardı. Orada avukatlar ve acentelerle yapılan iletişimlerdi. Kişisel yazışmalar. Bir dizi kitap. Hatta Bay Longstead'in çok daha genç halini gösteren bir fotoğraf albümü bile vardı.

Bayan Coltrane'in, Bayan Treadles'in merhum babası Bay Mortimer Cousins olduğunu doğruladığı başka bir genç adamla birlikte.

"Bunlar genellikle masasında bulunan eşyalar mı?" Charlotte Bayan'a sordu.

Coltrane, şimdi yere yayılmış olan ve çalışma odasının neredeyse tamamını kaplayan bu muazzam çokluğu işaret ediyordu.

Bayan Coltrane'in gözleri bu çabadan dolayı hâlâ biraz cam gibiydi. "Korkarım emin olamıyorum, çünkü masanın kendisini toplamamıza izin verilmiyor. Ve her zaman her şeyden birkaç kat vardı, bu yüzden en ufak bir

alt katmanlarda ne olduğu hakkında bir fikrim yok."

"Ya masasının üzerinde yarısı yenmiş bir yemek bıraktıysa? Ona da kimse dokunamaz mıydı?"

Bayan Coltrane hararetle, "O bize bunu asla yapmaz," dedi. "O burada asla yemek yemezdi."

Bu küçük bir merhamet değil.

Charlotte'un açtığı ilk çekmece de aynı şekilde doluydu. Kırtasiye malzemeleri, oymalı kalem, kurşun kalem, daha fazla mektup, madeni paralar ve pound banknotlar, düzinelerce başka kategorinin yanı sıra.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Bayan Coltrane. "İyi ki çekmecelerinin içini hiç görmemişim. Bana endişe dolu çarpıntılar yaşatırdı."

Charlotte bile kaçma isteği duydu. Stern Hollow'daki davayı araştırırken Lord Ingram'ın özel alanlarını görmüştü. Düzenli ve son derece tertipliydi. Onun soyunma odasının halısına uzanmak ve en azından on iki saat boyunca bu düzen içinde debelenmekten başka bir şey yapmamak isterdi.

Charlotte bir sonraki çekmecede, sararmış bir zarfın içinde bir avuç meşe palamudu ile akik ve turmalin taşlarıyla dolu ipek bir kese buldu.

Yarı değerli taşların arasına yerleştirilmiş, cilalanmış ve pırıl pırıl parlayan, altına monte edilmiş jetten yapılmış bir broş buldu. Ortasındaki camla kaplı oyukta bir tutam saç vardı ve saç telleri altın iplikle birbirine bağlanmıştı.

Bir parça yas mücevheri.

Üzerinde merhumun adı, doğum ve ölüm tarihleri ya da en azından baş harfleri ve ölüm tarihi bulunması gereken broşun arkası, kimlik bilgilerinin çıkarılması için törpülenmişti.

Charlotte broşu hizmetçiye uzattı. "Bu parçayı daha önce hiç gördünüz mü Bayan Coltrane?"

Bayan Coltrane onu elinde evirip çevirdi. "Hayır, onu hiç görmedim. Bu taş kesesini daha önce görmüştüm, sanırım Bayan Longstead bir süre önce ona vermişti."

Charlotte'un isteği üzerine Bayan Coltrane broşu Bayan Longstead'e götürdü, ancak başını sallayarak geri döndü. "Bayan Longstead bunun ilk kez olduğunu söylüyor.

bu broşla hiç karşılaşmamış."

"Bunun kime ait olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Bayan Coltrane tekrar başını salladı. "İçindeki saçlar koyu sarı. Bay Longstead'e hayattayken ölümünden sonra saçlarından bir tutam saklamak isteyeceği kadar yakın olanlardan sadece yaşlı Bay Cousins'i düşünebiliyorum.

böyle saçları vardı. Ama bu gençken olmuş. Saçları ya da saçlarından geriye kalanlar, ölmeden yıllar önce beyazlamıştı."

Geri kalan çekmeceleri de karıştırmaya devam ettiler. Daha sonra, Bay Longstead'in çalışma odasından bir hanımefendiye yakışmayacak bir hızla kaçarlar, Charlotte Bayan Coltrane'e Bay Longstead'in ne masasında ne de polisin topladığı kanıtların bir parçası olarak görmediği 33 numaranın anahtarlarını nerede sakladığını bilip bilmediğini sordu. Bayan Coltrane bilmiyordu.

Bayan Longstead'in bunu bilip bilmeyeceğini de bilmiyordu ama Charlotte'a hanımını bu kadar çabuk rahatsız etmemesi için yalvardı. "Lütfen cinayetlerle ilgili tüm bu konuşmalardan biraz uzaklaşmasına izin verin."

Charlotte'a Bayan Longstead'in aklının cinayetleri düşünmekten uzak kalması pek mümkün görünmüyordu ama Bayan Coltrane'in isteğini yerine getirdi ve hizmetçiyi evin bodrum katındaki küçük, süslü ofisine kadar takip etti.

Çay, hindistancevizli bisküviler ve Bayan Coltrane'in parti gecesini anlatması için eve geldik.

Sorumlu kıdemli hizmetçi olarak Bayan Coltrane her şeyin düzgün gittiğinden ve özellikle bu akşam için tutulan uşakların ne yapmaları gerektiğini bildiklerinden emin olmak için çok meşguldü. Bayan Longstead gibi o da Bay Longstead'in yatmaya gittiğini sanmıştı; ona bütün gece dayanamayabileceğini söylemişti.

"Konuklar ayrıldıktan sonra hissettiğim en önemli şey, hem sisin gelip herkesi gitmeye zorlamasıyla rahatladığım hem de bunun olmasına gerçekten üzüldüğüm. Parti efsanevi olabilirdi, insanların sabahın beşinde hala dans ettiği türden. Ertesi günkü görevlerimiz için sabah kalkmak zorunda olduğumuzdan, bu personel için zor olurdu ama ben

Bayan Longstead için bunu isterdim. Herkesin, onun ilk kez sahneye çıktığı geceyi her zaman hatırlamasını isterdim.

Konuklar ondan o kadar etkilendiler ki sanki yarın yokmuş gibi eğlendiler."

Charlotte bir an ona baktı. Bayan Coltrane yakışıklı bir kadın değildi ama nezaketi onu sevimli kılıyordu. Charlotte, evde ona bakan bir Bayan Coltrane olsaydı, Livia'nın evde kalması konusunda kendini ne kadar iyi hissedirdi.

"Demek o gece neredeyse hiç uyumadın," dedi usulca.

"Aslında daha yeni yatmışım ki kapı zilin çaldığını duydum. Kapıya gittiğimde sinirlenmişim ve polisin söylediği tek kelimeye bile inanamadım. Aslında, Bay Longstead'in odasına doğru yürüdüm ve uyandırıldığım için onun da en az benim kadar sinirleneceğine inanarak kapıyı yumrukladım. Ama polise göstermek için onu aşağıya sürüklemek zorunda kaldım.

"Kapıyı çaldığımda yanıt alamadım. Kapıyı açıp içeride kimsenin olmadığını gördüğümde ise kanım dondu. Bayan Longstead, Onu uyandırdığımda da aynı tepkiyi verdi. Bana inanmadı ve koşarak amcasının odasına gitti.

"Sonunda birlikte bir sonraki eve gittik. Korkunçtu. Bu katliam." Bayan Coltrane derin bir nefes aldı. "Daha sonra, 33 numaranın giriş holünde Müfettiş Treadles'ı gördüm. Neredeyse ona saldıracaktım. Onu ağırladık. Ona saygı duyduk. Bay Treadles'a bunu yaptığına inanamadım.

Longstead. Karısına."

Charlotte, Bayan Coltrane'le yaptığı görüşmeden sonra hizmetçiler salonundaki diğer hizmetçilerle de teker teker konuştu. Hepsi de parti gecesi yerle bir olmuştu ve hiçbir evin efendisiyle ona işe yarar bir şey söyleyecek kadar etkileşime girmemişti.

Tek istisna Bayan Longstead'in hizmetçisi Owens'tı, o da siyahtı. Muhteşem metresinin aksine Owens oldukça sade görünümlü ve utangaç bir tavır içindeydi. Ancak balodan önceki günlerde Bay Longstead'in her zamankinden daha sessiz olduğunu kesin bir dille ifade etti.

Sınırdaymış gibi hissediyordu.

Owens tamir etmekte olduğu çoraptan başını kaldırarak, "Alçakgönüllü bir beyefendi değildi," dedi, Charlotte'un tahminine göre metresinin çoraplarıydı.

"Hizmetçilerin gözlerini kapatmalarına ve hayalet gibi sessiz olmalarına ihtiyacı yoktu. Sizi görürse, ailenizin nasıl olduğunu ya da yarım gününüzde ilginç bir şey yapıp yapmadığınızı sorardı. Benim bir süredir Bayan Longstead'in bana cebir öğrettiğini, bu yüzden denklem çözmeyi öğrenip öğrenmediğimi sorardı.

iki değişkenli. Bir keresinde polinomları çarpanlarına ayırmaktan bahsetmiştik ve ben de ona çarpanlarına ayırmayı umursamadığımı, doğru yaptığımda hoşuma gittiğini söylemiştim. Ama ne işe yaradıklarını bir türlü anlayamamıştım. Buna çok ęlmřt.

"Ama son birkaç haftadır sanki beni hiç ęrmemiř gibi hissediyordum. Sanki Bayan Longstead'i ęrmek için çaba sarf etmesi gerekiyormuş gibi - ki ona karşı her zaman harika bir ilgi ęstermiřtir."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Charlotte.

Bay Longstead yeni rutininde tam olarak ne yapıyordu ki sevgili yeğeniyle ilgilenemeyecek kadar dikkati dağılmıştı?

Owens alt dudağını ısırđı. "Lütfen Bayan Coltrane'e bunu söylediğimi söylemeyin. Efendi hakkında spekülasyon yapmamıza izin vermezdi."

"Bunu sana o öldükten sonra mı söyledi?"

"Hayır, hayır, yapmadı. Sadece hizmetçilerin salonunda dedikodu yapmamızdan hoşlanmıyor."

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğim," diye söz verdi Charlotte. "Ve sen doğru olanı yaptın. Eğer kimse bize bilgi vermeseydi, kardeşim ve ben çünkü biz yabancıyız ve ancak felaketler yaşandıktan sonra gelebiliyoruz."

"Sen-" Owens tereddüt etti. "Eğer Müfettiş Treadles değilse, Bay Sherlock Holmes gerçekten de Bay Longstead'i kimin öldürdüğünü bulabilecek mi?"

Treadles'ların hizmetçisi Bayan Graycott, Charlotte'a Sherlock Holmes'un Müfettiş Treadles'ı yakında eve getirip getiremeyeceğini sormuştu. Charlotte, Müfettiş Treadles için bir şey yapıp yapamayacağı konusunda içtenlikle hiçbir fikri olmadığından, kararsız bir cevap vermişti.

Ancak Owens çok farklı bir soru sordu.

"Evet," dedi Charlotte. "Sherlock Holmes, Bay Longstead'i kimin öldürdüğünü bulacak. Ve bulduğunda, bu kısmen sizin yardımınız sayesinde olacak, Bayan Owens."

On

AYNI GÜNÜN ERKEN
SAATLERİNDE

Alice Treadles, Bayan Holmes'tan biraz korkuyordu. Genç bayan sadece kardeşinin görüşlerini aktarıyor olabilirdi, ama görünüşe göre Sanatsız bakışlar Alice'in içini daralttı. Bayan Holmes'un sadece yalanları ve ihmalleri algılamakla kalmayıp, gerçeğin en ufak bir eğilip bükülmesini de algıladığından emindi.

Bu nedenle, Sherlock Holmes'un bu diğer ortağı için kendini temkinli ve bıkkın bir şekilde hazırlamıştı.

Benzer şekilde her şeyi bilen, benzer şekilde soğukkanlı ve uzak biri.

Bayan Holmes, Bayan Watson'ı kendi arabasından almaya gitmişti. Alice yüzünü ellerinin arasına almış oturuyordu. Bütün gece uyumuş olmasına rağmen, durumun imkânsızlığı onu yeniden bitkin düşürmüştü. Evet, bir ayağını diğerinin önüne atmaya devam edecekti ama tüm bunların ne faydası vardı?

Bayan Holmes yanında mücevher mavisi pelerinli bir kadınla döndü. Onun girişiyle birlikte arabanın içi, sanki görünmez bir hale tarafından aydınlatılmış gibi aydınlandı.

"Bayan Treadles," dedi Bayan Holmes, "meslektaşım Bayan Watson'ı takdim edebilir miyim? Bayan Watson, Bayan Treadles, müvekkilimiz. Şimdi Müfettiş Treadles'ı çağırmalıyım ve siz hanımları daha iyi tanışmanız için yalnız bırakacağım. İyi günler, Bayan Treadles. İyi günler, Bayan Watson."

Bayan Holmes gittikten sonra Bayan Watson usulca içini çekti ve Alice'e baktı. "Korkunçtu, değil mi canım?"

Alice, Bayan Holmes'un yanında, dünyada geçirdiği yirmi sekiz yıl boyunca biriktirdiği hatalarının ve eksikliklerinin her biri, saklanacak hiçbir yeri kalmadan ve tüm savunmaları parçalanarak ortaya dökülmüş gibi hissetti.

Ama Bayan Watson'ın şaşkınlığı, yalnızlığı ve acısı -tüm benliği- görülüyordu. Ve sadece görülmekle kalmadı, nazikçe ve her zaman çok nazikçe kucaklandı.

Gözyaşları hemen gözlerinin arkasını yaktı. Ağzını mendiliyle kapattı, sanki böyle yaparak ihtiyaç selini engelleyebilirmiş gibi.

"Çok kuşatılmış durumdayım."

Yaşlı kadından sempati yayılıyordu. "Elbette öyleydin canım. Evliliğini korumak ve büyük bir şirkete göz kulak olmak ve şimdi de kocanın hayatını kurtarmak sadece ve sadece sana düştü. Ama umutsuzluğa kapılmamalısın. Artık yalnız değilsin. Yardım etmek için buradayız. Ve eğer biraz övünebilirim, Bayan Treadles, biz *müthiş* bir yardımcıyız."

Sadece sempati değil. Bayan Watson aynı zamanda *güven* de yayıyordu.

Alice her zaman Bayan Holmes'un, yani Sherlock Holmes'un çok yardımcı olacağını biliyordu. Ama o ana kadar, altında kalmaktan memnun olduğu bir çıkış gibi rahatlamıştı.

Ağzından daha fazla kelime döküldü. "Çavuş MacDonald evime geldiğinden beri kendimi dipsiz bir uçurumun üzerinde asılı duran yüksek bir telin üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyorum. Yanlış bir adım ve korkunç bir son."

Bayan Watson onun ellerini tuttu. İkisi de eldiven giymişti ama Alice'in buz gibi parmakları anında ısınmıştı. "Artık iyisin canım. Biz senin güvenlik ağınız. Yanlış bir adım atsan bile seni yine de yakalayacağız. Düşmene izin vermeyeceğiz."

Çok uzun zamandır kimse ona böyle güven vermemişti.

Kabus gibi bir yüksek ip gösterisi son birkaç gündeki hayatını tarif ediyordu.

Ondan önce, yazdan beri, sanki büyük bir labirentin içine hapsedilmiş gibiydi, duvarlar etrafını sarmıştı, yanlara doğru hareket etmesi gerekiyordu, o kadar sıkılmıştı ki zar zor nefes alabiliyordu. Tüm bunlar olurken, her bir adım için ne kadar çaba harcarsa harcasın, mücadeleyi geride bırakmaya yaklaşmadığını biliyordu.

Sesi kesildi. "Artık ne yapacağımı bilmiyorum."

"Her şeyi bilmene gerek yok, canım. Birlikte bir çıkış yolu bulacağız."

Bayan Watson Alice'in koltuğuna doğru ilerledi ve onu kucakladı. Ve Alice'in bugün, dün ve aylardır tuttuğu gözyaşları yanaklarından Bayan Watson'ın kadife yumuşaklığındaki pelerinine döküldü.

"Müfettiş Brighton peşimi bırakmayacak. Bay Sullivan ve benim aramda bir uygunsuzluk olduğuna ikna olmuş durumda. Ve cinayetlerin işlendiği gece 33 numarada olduğuma ikna olmuş durumda."

"Bay Sullivan'la aranızda hiçbir şey olmadığına inanıyorum."

Alice'in vicdanı yanıyordu. "Aranızda hiçbir şey *geçmediğini* söyleyebilirim.

Bay Sullivan ve ben."

Bayan Watson onun sırtını sıvazladı, temas hafif ama güçlendiriciydi. "Çocuğum, kocan uzun bir süre boyunca aptalın tekiydi. Kendini o kadar

kaptırmıştı ki

Mesleği müfettişlik olan bu adamın, sizin Cousins'de zor durumda olduğunuzu fark edememesi gururunu incitmişti. Kısa bir süre de olsa, Müfettiş Treadles'ı görmekten çok Bay Sullivan'ı görmeyi dört gözle beklemeniz şaşırtıcı mıydı? Bir ya da iki kez, daha iyi biriyle evlenmiş olsaydınız hayatınızın ne kadar farklı olacağını hayal etmeniz şaşırtıcı mıydı?

"Bay Sullivan gibi geniş fikirli bir adam, her haliyle öyle görünüyordu." Alice'in gözyaşları Bayan Watson'ın pelerinine daha fazla battı - teselli ve anlayışa ihtiyaç duyduğunda sıkıca sarılmak için bu harika pelerini saklayabilme ihtimali var mıydı? "Biraz merak uyandırabilirdi, ama ben Bu düşüncelere sahip olduğum için kendimi derin bir sadakatsizlik içinde hissediyorum."

Bayan Watson içini çekti. "Ve kocanızın o uzun, sessiz öfke nöbeti sırasında, bir başkasının karısına bakıp da daha uysal, daha yumuşak bir kadınla evlenmiş olmayı dilemediğini mi sanıyorsunuz? hürmetkar bir kadın? Yalnızca kendisine bağlı olan ve yalnızca kendisini düşünen bir karısı olsaydı hayatının ne kadar farklı olacağını hiç düşünmedi mi sanıyorsunuz?"

"Eminim öyledir, ama-"

Ellerini Alice'in kollarına koyan Bayan Watson, Alice'i doğrulttu ve gözlerinin içine baktı. "Ama bunun onun sadakatsizliği olduğunu düşünmüyorsun. Aslında, sadece düşündüğü ve hiçbir şey *yapmadığı* için minnettarsın.

başkası değil. Ama yapmaması gereken bir şeyi yapmadığı için özellikle asil değildir ve sen, canım, asla harekete geçmeyeceğin bir düşünceye sahip olduğun için hiç de inançsız değilsin. Onun neden böyle düşündüğünü anladığına göre, lütfen aynı anlayışı kendine de göster."

Ama nasıl olduğunu bilmiyordu. Bayan Watson tutarsızlığa dikkat çekene kadar, kendisini çok daha katı standartlara tabi tuttuğunu bile bilmiyordu. "Keşke hayatıma daha önce girseydin."

"Şey, çok geç gelmedim, sanmıyorum - gelmem gereken zamanda geldim."

Bayan Watson portakal çiçeği kokan bir mendille Alice'in hâlâ ıslak olan yüzünü kuruladı. "Şimdi bana parti gecesini anlat. Bana gerçekten neler olduğunu anlat."

Mantıken Alice, Bayan Watson'a ne söylerse söylesin, Bayan Holmes'un da bunu bileceğini biliyordu ama bu, bir hatayı katı bir müdireye itiraf etmekle, hiçbir suçlamadan korkmaması gereken sevgi dolu bir anneye itiraf etmek arasındaki fark gibiydi.

Bayan Watson mendili Alice'in avucuna koymuştu. Alice yüzünü biraz daha sildi, kendini biraz daha güçlü, biraz daha cesur hissediyordu.

"Dayanılmaz bir geceydi. Kardeşimin yasını tam olarak tutamadım ve sadece Bayan Longstead partiye katılımın az olacağından endişelendiğı için gittim. Endişelenmesine gerek yoktu. Katılım çok sevindiriciydi. Yine de tüm o kalabalığın içinde, her zaman dirseğimde beliren, ilgili görünen ama nefesinin altında alaycı bir yorum yapan Bay Sullivan'dan kurtulamadım. Gece yarısına doğru artık dayanamıyordum. ve evin arkasındaki bahçeye çıktı.

"Yandaki eve bir adamın girdiğini gördüm. Arkadan bakıldığında, Londra'dan uzakta olması gereken kocama çok benziyordu. Bay Longstead'in evi aydınlıktı. Yandaki ev o kadar değil. Gözlerimin oyun oynamadığından emin olamayacağım kadar uzaktaydım.

"Sonra aklıma korkunç bir şey geldi. Bay Sullivan kocamı gidip ona yalan söylemekle tehdit etmişti. Ya sonuçta bunu yaptıysa? Ya kocam beni gizlice izleyebilmek için şehir dışında olacağını söylemişse? Bay Sullivan bu yüzden mi sürekli yanıma geliyordu, olmayan bir yakınlık izlenimi vermek için mi?

"Hiç düşünmeden 33 numaraya doğru koştum. Hareketimin aptalca olduğu aklıma bile gelmedi. En önemli şey, tek önemli şey, evliliğimin bir sürü yalana kurban gitmemesi gerektiğiydi.

"33 numaraya girene kadar endişelenmeye başlamamıştım. Ya eve giren kişi kocam değil de bir işgalci ya da gece hırsız idiye?

"Ev soğuk ve sessizdi. Olduğum yerde durdum, içeriye doğru ilerlemeye cesaret edemedim. Biraz görebiliyordum -benden önce içeri giren her kimse, Bay Longstead'in penceresine bakan pencerenin perdelerini açmıştı. Ama bu

Karanlık köşeleri daha da karanlık yapan türden bir ışık.

"Evin yukarısından bir ses duyduğumu sandım. Kalbim güm güm attı. Bu noktada aceleyle girdiğim için iyice pişman olmuştum. Ayaklarım arka kapıya doğru hareket etmeye başladı.

"İşte o zaman Bay Sullivan içeri girdi. 'Vay, vay,' diye alay etti. 'Randevumuzu sıcak bir odada, düzgün bir yatakta yapabilirdik, sevgili Bayan Treadles. Ama rahatsız edici heyecanlardan zevk almak ne kadar da hoşunuza gidiyor.

"Herhangi bir protesto ortaya çıkmadan önce dudaklarım birkaç kez kıpırdamış olmalı. 'Bay Sullivan, bilmenizi isterim ki-'"

Sözünü kesti ve yüzünü kapattı. Anlatacaklarını büyük bir ustalıkla anlatmak istiyordu ama hatırladıkça midesi bulanıyor, hem utanç hem de öfke boğazında düğümleniyordu.

Bayan Watson onun eline küçük bir şişe tutuşturdu. "Al, biraz iç."

Alice sağlıklı bir yutkunuş yaptı, birkaç saniye boyunca sertçe nefes aldı ve devam etmek için kendini çelikleştirdi. "Cümlemi bitiremeden beni zorla yakaladı ve öptü. Mücadele ettim, kafam hem tiksinti hem de panikle doluydu.

"Ve sonra, yüksek bir çarpma sesi geldi. Ya da en azından yüksek bir çarpma sesine benzeyen bir ses. Bay Sullivan irkilerek beni bıraktı. Koştum. Bay Longstead'in evine, saklanabileceğim ve öğürebileceğim bir vestiyere.

"İçinde bulunduğum ruh halini hayal bile edemezsiniz. Korku.

Rahatlama. Öfke.

Tam bir kendini aşağılama. Saçlarımın çok dağınık görünmediğini görmek için aynaya baktığımı hayal meyal hatırlıyorum. Dalgınlıkla saçımı yeniden tutturmuş olabilirim. Ama aslında dikkatim başka yerdeydi.

"Nihayet vestiyerden çıktığımda partide bir dakika daha kalamayacağıma karar verdim. Zaten her şey çok güzel gidiyordu ve benim varlığım kimse için bir fark yaratmıyordu. Mümkün olduğunca çabuk ayrıldım."

Bayan Watson elinin tersiyle Alice'in sırtını sıvazladı, sanki Alice anlatisının bu noktasına ulaşarak iyi bir şey yapmış gibi güven verici bir jestti bu.

Öyle olduğunu sanıyordu. Bir bakıma, hâlâ ayakta kalabilmek için yeterince iyi iş çıkardığını düşünüyordu. Ama son zamanlarda o kadar çok ayak sürümüştü ki, yarısı çamura gömülmüş ve daha da derine batmıştı. Bunun yerine gökyüzünde olmayı, kanatlarını açıp süzülmeyi ne kadar çok isterdi.

Başını hafifçe salladı ve devam etti. "Eve vardktan sonra uyuyamadım ve 33 numaraya girerken gördüğümün gerçekten kocam olup olmadığını tekrar merak etmeye başladım. Kentish kırsalında olması gerekirken Londra'da ne yapıyordu, bir gün daha eve dönmesi beklenmiyor muydu? Ve eğer geri döndüyse neden bana hiçbir şey söylememişti?

"İşte bu noktada Bayan Holmes -ya da belki Bay Holmes demeliyim- biraz yanıldı. O anda kocamın bana yazdığı son mektupları çıkardım - cinayetleri öğrendikten sonra değil, tam o anda. Nerede olduğunu söylediği ve zarfın üzerindeki posta damgalarının kanıtladığı arasındaki tutarsızlık ve Londra'da habersiz bulunma olasılığı-

Beni soyunma odasına götüren şey buydu. Ne arayacağımı gerçekten bilmiyordum, bu yüzden bir süre kıyafetlerini karıştırdım ve oradan ayrıldım.

"Sabah, sonunda mücevherli tarağımın kayıp olduğunu gördüm. Hemen ardından Çavuş MacDonald anons edildi. O gittikten sonra aklıma geldi ki, mücevherli tarağım 33 numaranın içine düşmüş olsaydı, kocamın Bay Sullivan'ı kıskançlık krizine girerek öldürmediğine kimseyi inandırmak neredeyse imkânsız olurdu.

"Umutsuzca tarağın eve geldikten sonra düşmüş olmasını umarak evin içinde koşturdum.

gecenin olaylarını. İşte o zaman kocamın beylik tabancasının soyunma odasında kayıp olduğunu gördüm."

Parmak uçları yaşadığı büyük paniğin hatırasıyla titriyordu. Boğazı düğümlendi. Kalbi küt küt atıyordu.

Kendini Bayan Watson'ın gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Ve şimdi size o gece hakkında bildiğim her şeyi anlattım."

Bir yerlerde bir org öğretücü "Hark! The Herald Angels Sing" şarkısının teneke gibi bir yorumunu çalıyordu. Yoldan geçen iki yaya yüksek sesle Londra'da organ öğretücülerin fazlalığı. Ve yine yağmur yağıyordu; yağmur, Scotland Yard'ın iki sokak ötesinde park halinde duran arabanın tepesine durmadan vuruyordu.

Alice kendini tükenmiş hissediyordu ama en azından artık güvenmek istediği kişilerden bir şey saklaması gerekmiyordu. Ama şimdi onun hakkında ne düşüneceklerdi?

-

"Unutmayın Bayan Treadles, siz yanlış bir şey yapmadınız," dedi Mrs. Watson sertçe.

Bu tam da duymayı umduğu şeydi ama yine de itiraz sözcükleri dudaklarından kendiliğinden döküldü. "Ama ben-"

"Her şeyi mükemmel yapamadığınız için kendinizi suçlamayı bırakın. Sen yanlış bir şey yapmadın. Şimdi sen söyle."

Alice, olağanüstü nazik Bayan Watson'ın bu kadar otoriter konuşabileceğini hiç düşünmemişti. Parlak mavi pelerini içinde, bakışları düzgün, sırtı dimdik, en az Bayan Holmes kadar kraliçe gibi bir figürdü.

"Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Kesinlikle. Ona daha önce güvenmiş olsaydınız, bunu size ilk söyleyen de Bayan Holmes olurdu."

Alice'in yüzü yandı. "Özür dilerim."

"Bu konuda ona bir özür borçlusunuz. Önemli bilgileri saklamanız size yardım etme kabiliyetimizi engelliyor. Ama bu artık geride kaldı. Dikkatimizi elimizdeki konuya çevirmeliyiz. Bayan Holmes, Cousins Manufacturing'i araştırmam için beni görevlendirdi. Bana neler söyleyebileceğinizi duymayı çok isterim."

Alice nefes verdi. "Keşke size meselenin tam olarak ne olduğunu söyleyebilseydim ama elimdeki tek şey yetersiz belgeler ve dolaylı kanıtlar."

"Bir soruşturma genellikle böyle başlar." Bayan Watson ona cesaret verici bir gülümseme verdi. "Lütfen, devam edin."

Alice'in düşüncelerini toparlamak, zihnini Robert'ın tehlikesinden ikincil bir yere gerilemiş olan bir konuya çevirmek için bir ana ihtiyacı vardı tutuklanmasından bu yana önem kazandı. "Kardeşim dört yıl boyunca Cousins'i yönetti. Babamız henüz hayattayken başladı. Şirketin günlük operasyonlarıyla hiçbir zaman çok fazla ilgilenmedi ve babam tüm sorumluluğu bir anda ona yüklemek yerine onu zamana yaymak istedi."

"Kendimi Cousins'le ilgili endişelerden uzak tutmaya çalıştım - babam benim bu işe karışmamı istemiyordu ve kardeşim Barnaby de istenmeyen tavsiyeleri kesinlikle takdir etmezdi. Ama bazen içimi bir huzursuzluk kemiriyordu: Barnaby öğrenmeyi sevmezdi; düzeltilmeye içerlerdi; ve babasının olduğu gibi bir adam olmadığının ima edilmesinden nefret ederdi."

Ve pohpohlanmayı severdi; dünyadaki tüm zekâ ve kavrayışa sahip olduğunun söylenmesine ihtiyacı vardı."

"Başka bir deyişle," diye düşündü Bayan Watson, "onu kandırmak için fazla bir şey gerekmezdi."

"Maalesef öyle. Ayrıca başarılarıyla övünmemesi de beni rahatlatmadı. Barnaby kendini üstün hissetmeyi severdi. Eğer şirket onun döneminde de babamın döneminde olduğu kadar başarılı olsaydı, bunu bilirdik. Bu yönde hiçbir şey söylememiş olması, durumun böyle olmadığı anlamına gelebilir."

"Demek sorunlara hazırlıklıydınız," dedi Bayan Watson, sesinde onay vardı.

Alice onun onayının içinde yuvarlandı. Kendini, uzun zamandır beklediği şekerleme eline tutuşturulmuş bir çocuk gibi hissediyor, o muhteşem tatlılığın tadını çıkarıyordu.

Ama aynı zamanda, ne kadar lezzetli olursa olsun, şekerlemelerin onu ayakta tutamayacağını bilen yetişkin bir kadındı.

Evet, sorunları önceden tahmin edebilecek kadar öngörü sahibiydi. Ama bu sorunlarla karşılaştığında ne yapmıştı?

"Hesapları görmek istedim. Fabrikaları ziyaret etmek istedim. Tedarikçilerle ve müşterilerle konuşmak istedim. İlk fırsatta firmanın tam bir denetiminin yapılmasını istedim. Bunun yerine, bana bir şekilde beşiğinden kaçmış bir bebek gibi davranmadıkları zaman, görevlerini mükemmel ve mükemmel bir şekilde yapmadıklarını ima etmeye cüret ettiğim için büyük bir suç alan bir oda dolusu adamla karşılaştım. Hatta avukatlarımı beni bu işin peşini bırakmamın *kendi* çıkarlarına olacağına ikna etmeye çalıştılar, çünkü bu avukatlarıma daha fazla iş ve dolayısıyla daha fazla para kazandıracaktır.

-Ve bu girişimlerinde en azından yarı yarıya başarılı olduklarından emin değilim."

Artık Bayan Watson'ın gözlerinin içine bakamıyordu. Belki de yüzleşmeye dayanamadığı genç haliydi, tek hayali tren motorları üreten bu büyük girişimin bir parçası olmak olan kız! O kız, yetişkin halinin bu rüyanın bir kâbusa dönüşmesine izin verdiğini bilse ne kadar hayal kırıklığına uğrardı.

"Elde edebildiğim tek şey kardeşimin çalışma odasında bulduğum bazı kısaltılmış raporlardı. Bir de fonların hareketini gösteren banka hesap özetleri; ancak bunlar bana şirket içinde neler olup bittiğinin ayrıntılı bir resmini vermiyor. Yine de bana öyle geliyor ki şirket nakit sıkıntısı çekiyor."

Bu sözleri yüksek sesle söylerken, bu gerçeğin farkına vardığı gün ona saldıran aynı batma hissini tekrar hissetti. Nakit, devam eden bir işletmenin hayati kanıydı. Kronik olarak nakit sıkıntısı çeken bir şirket, ağır bir kalp hastalığından muzdarip bir adam kadar hastaydı.

Bayan Watson'ın ifadesi de kasvetli bir hal aldı.

"Kardeşim modernize edilmek ve şartnamelerimize göre yeniden donatılmak üzere bir dizi eski fabrika satın aldı. Bu çaba için çok fazla para harcadığı ve geri dönüşlerin etkileyici olmadığı sonucuna vardım.

Söylemeye gerek yok,

Bu fabrikaların satın alınmasını ve yenilenmesini denetleyenler bu sonuca şiddetle karşı çıktılar. Gelirlerin neden durgunlaştığını gerekçelendirmek için her türlü muhasebe gerekçesini, amortisman maliyetlerini ve daha nicesini sıraladılar.

"Amortisman maliyetlerinin ne olduğunu biliyorum. Maliyetlerin zaman içinde silinmesi uygulamasına aşınayım. Amortisman maliyetlerine sahip olmanın avantajlarını da anlıyorum, böylece İç Gelir İdaresi'ne daha az ödeme yapabiliriz. Ama nakit nakit akışı burada ve şimdi operasyonları etkiler ve nakit akışı hiçbir

muhasabe sihirbazlığının açıklayamayacağı bir sorundur.

"Komik olan şu ki, elimde çok az veri olduğu için vardığım sonuç konusunda kararsızdım. Aksinin gösterilmesinden son derece mutlu olurum. Ancak somut kanıtlar yerine bana sadece engellemeler, şikayetler ve öfke nöbetleri sunuldu. Artık bir şeylerin yanlış gittiğine ikna oldum. Hem de çok yanlış. Durum böyle olmasaydı, yöneticilerim yine de küçümseyici ve tepeden bakan bir tavır sergileyecekti, bundan şüphem yok ama bu kadar korkunç boyutta değıl."

Bayan Watson'ın narin mendilini avucunun içinde ezdiğini ancak konuşmasını bitirdikten sonra fark etti.

Ancak Bayan Watson buna hiç aldırmıyor gibiydi. "Bütün bu korkunç küçümsemeye bir son verelim mi?"

Bayan Holmes da aynı şeyi söylemişti, meseleleri kendi ellerine almanın zamanı gelmişti. Alice de bunu istiyordu. Hem de ne kadar istiyordu. Ama .

..

"Nasıl?"

"Başka nasıl olacak canım? Kendini Cousins'e tanıtmalı ve bu saçmalığa bir son vermelisin."

Alice'in midesi titredi. Birçok sabah aynada kendine bakmış ve yansımasına bu saçmalığa bir son vereceğı günün bugün olduğunu söylemişti. O gün gerçekten Kuzenler'in sahibi olacağı gündü.

Yine de o gün geleceğı doğru uzaklaşmaya devam ediyordu. "Yani ... yarın?"

"Hayır, yarın değıl," dedi Bayan Watson kararlılıkla. "Bugün. Hemen şimdi." "Ama şu anda korkunç görünmeliyim!"

"Son günlerde yaşananlar göz önüne alındığında, kimse sizden en iyi şekilde görünmenizi beklemeyecektir."

Bayan Watson'ın anlamasını nasıl sağlayabilirdi? "Ağıladığımı anlayabilecekler."

Yöneticileri, şık bir şekilde bir araya getirildiğinde onu zaten küçümsüyorlardı. Onların karşısına şiş gözler ve lekeli yanaklarla nasıl çıkabilirdi?

Bayan Watson başını hafifçe eğdi. "Kendini tamamen ele geçirmiş görünmek davanızda size hiç yardımcı oldu mu?"

Yardı mı *olmamış* mıydı? "Hiçbir zaman tamamen kendime hakim olduğumu sanmıyorum. Muhtemelen gergin, sabırsız ve sinirliydim."

"Peki şimdi mükemmel bir kendine hakimiyet neden bu kadar önemli?"

"Rolümü oynamadığımı ve görünmediğimi düşünürlerse beni nasıl ciddiye alabilirler?"

Bayan Watson kaşlarını kaldırdı. "Babanız şirkete başkanlık ederken hiç sabırsızlanmaz ya da sinirlenmez miydi?"

Alice irkildi. Ama son derece makul bir soru onu neden ürkütmüştü? "Ah ... bazen sabırsızdı."

"Aptallara seve seve katlanmazdı, demek istiyorsun."

"Asla zalim ya da kaba değildi, ama aklından geçenleri söylerdi."

"Peki neden onun aklından geçenleri söylemesi sorun olmuyor da sizin için oluyor?"

En azından bu soruya kolayca cevap verebilirdi. "Şirketi sıfırdan kurdu. Tabii ki aklından geçenleri karşısındakilere söyleme hakkına sahipti. işe alındı."

"Peki ya kardeşin? Şirketi o kurmadı. O bir incelik ya da diplomasi timsali miydi?"

Alice yine irkildi. Arabanın koltuğunda geriye çekilecek kadar.

"Hayır, ama ..."

Sesi kesildi.

Bayan Watson öne doğru eğildi. "O, babanızın vasiyeti üzerine bu göreve getirildi. Siz de babanızın vasiyetinin şartlarına göre yerleştirildiniz. Orada olmaya kardeşinizden daha az hakkınız olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Hayır, tabii ki değil."

Bayan Watson Alice'e baktı, bakışları hem sempatik hem de nüfuz ediciydi. "Açıkça konuşabilir miyim, Bayan Treadles?"

Başından beri açık açık konuşmuyor muydu? Alice'in midesi sıkıştı. "Evet, elbette."

"İnkâr edebilirsin canım ve bu inkârlara içtenlikle inanıyor olabilirsin. Ama kuşkların bana tamamen başka bir şey söylüyor. Bana, Cousins'da yerin olmadığını sana erken ve sık sık söylendiğini ve bu yargının iliklerine kadar işlediğini söylüyorlar."

Alice'in kafasının içinde büyük bir gürültü koptu ve ardından korkunç bir sessizlik geldi.

Uzun zaman önce, annesinin ölümcül bir tümörü olduğunu öğrendiğinde de böyle hissetmişti.

Bu kez teşhis *onunla* ilgiliydi.

"Ama ben buna hiç katılmadım," diye yalvardı Bayan Watson, bunun doğru olmasını istemiyordu.

Bu doğru olamaz. Olamazdı. Cousins'a yardım etmek onun *hayaliydi*.

"Çok az kişi başkalarının fikirlerinden gerçekten etkilenmez; daha da az kadın."

Bayan Holmes belki, ama geri kalanımız kendi muhakememizin dış

güçler tarafından engellenmesine izin vermemek için bilinçli bir çaba göstermeliyiz."

Alice her zaman kendi kararlarını uygulamaktan gurur duymuştu. Ama eğer Mrs.

Watson haklıydı, o zaman kimin kararına uyuyordu? "Senin yanlış bir şey yapmadığın hakkında söylediklerimi hatırla.

Kocanla ilgili olarak mı? Ne yazık ki Kuzenler konusunda yanlış bir şey yaptın, canım."

Alice'in kalbi korkuyla titredi. Yine de yaşlı kadının ona nasıl hata yaptığını anlatmasını duymak için can atıyordu - ona öğretecek başka kimsesi yoktu. "Lütfen, dinliyorum."

Bayan Watson hafifçe gülümsedi, sanki Alice'in bir şey almamış olmasından dolayı rahatlamış gibiydi.

onun sözlerine öfkeleni. "Bu dünyada pek çok kişinin ya çok az gücü var ya da hiç yok. Sizin durumunuz böyle değil. Koşullarınız size güç verdi. Doğuştan gelen hakkın sana güç verdi. Ama sen, canım, astlarının önünde güçsüz bir yalvarıcı gibi davrandın ve yeterince uzun süre yeterince iyi görünürsen, Kuzenler'de zaten bir yeri olan adamların seni kabul edeceğini umdun."

Alice kıpırdandı. Başka tarafa bakacaktı ama Bayan Watson'ın bakışları onunkileri tuttu ve bırakmayı reddetti.

"Cousins ile ilgili hiçbir sorun olmasaydı, belki de sonunda bu kabulü kazanabilirdiniz. Bundan emin değilim. Biz kadınlara doğduğumuzdan beri erdemin en büyük değerimiz olduğu öğretili. Erdemlere karşı değilim - uyguladığım pek çok erdem olduğunu düşünmek isterim titizlikle. Ama güç erdeme boyun eğmez. Güç sadece iktidara boyun eğer.

"Zaman içinde erdeminiz size yeterli desteği sağlamış olabilir. güce dönüştürebilir. Ama şimdi vaktiniz yok. Bugün, Cousins'e girdiğinizde, kimseyi gücü elinde tutmaya uygun olduğunuza ikna etmek için değil, Cousins Manufacturing'in yasal sahibi olarak zaten sahip olduğunuz gücü kullanmak için gireceksiniz.

"Bu nedenle, görünüşünüze aldırmayacaksınız. İyi görünüyorsunuz. Gözlerinizin etrafındaki kırmızı halkaların hiçbir önemi yok. Yüzünüzden yaşlar süzülürken içeri girseniz bile fark etmez. Bunu anladınız mı Bayan Treadles?"

Alice'in nefesleri kısa geliyordu. Midesi çoktan düğümlenmişti. Mrs. Watson çok kaslı ve açıklayıcı cümlelerle konuşuyordu, ama Alice Cousins'da aylardır onu küçümseyen adamlarla yüzleşmesi gereken kişi. "Sanırım öyle."

"Bu işe yaramaz, canım. Bugün güç için yalvarmayacağınızı, gücü kullanacağınızı anlıyor musunuz?"

Alice'in elleri titriyordu; Bayan Watson'ın mendilini tekrar eziyordu. Evet, bu gücü kullanmaktan korkuyordu. Ama aynı zamanda gücün kendisinden endişeleniyor. *Güç.* Bayan Watson'ın bunu bu kadar açık ve net bir şekilde dile getirdiğini duymak, sıradan bir kadın olarak ona sahip olmak şöyle dursun, onu istememesi gerektiğini düşündürüyordu.

Geri kalanımız, kendi muhakememizin dış güçler tarafından engellenmesine izin vermemek için bilinçli bir çaba göstermeliyiz.

Burada olan şey bu muydu? O kadar çok insanın kararını özümsemişti ki, şimdi kendi sesiyle mi konuşuyordu?

Omuzlarını dikleştirdi. Elleri hâlâ titrerken, "Evet, Bayan Watson, anlıyorum. Ben Cousins İmalat'ın sahibiyim. Rolümü oynamamın zamanı geldi."

Alice terledi.

Oda sıcaktı, iki büyük şöminede alevler yanıyordu. Kalabalıktı; görünüşe göre sorumluluk sahibi her bir amir odaya doluşmuştu. Büyük masada on altı kişi oturuyordu. Ama odada bunun iki katı kadar adam olmalıydı.

Ama aynı zamanda normal kadın sayısının iki katı.

Bayan Watson içeri girdiğinde tüm gözler onun üzerinde toplanmıştı. Artık genç bir kadın değildi ama neredeyse temel bir karizmaya sahip, çarpıcı bir kadın olmaya devam ediyordu. Sessiz bir kızıl kahve tonunda süssüz bir elbise giymişti ama kumaşı lüks ve kesimi muhteşemdi. Gülümsemeden, sakın bir şekilde toplanan erkekleri inceledi ve ölçülerini aldı.

Alice ona karşılaştıkları şeyin hızlı bir analizini yapmıştı. Rakipleri birleşik bir sürü değildi. Eşit olmayan iki grup vardı. Birincisi, Eskiden Bay Sullivan tarafından yönetilen bu grup, çoğunlukla ağabeyi şirketin başına geçtikten sonra şirkete katılan adamlardan oluşuyordu. Daha küçük bir grup ise babasının emrinde çalışmış olan eski muhafızlardan oluşuyordu. Ayrıca bir grup da Diğer iki gruptan herhangi biriyle açıkça müttefik olmayanlar; bir zümre olarak kabul edilecek kadar uyumlu değillerdi, ancak sayıları tamamen göz ardı edilebilecek kadar da önemsiz değildi.

Alice masanın başındaki koltuğa oturdu. Onun tam karşısında, en uçta Bay Sullivan'ın baş teğmeni Bay White oturuyordu. Bay White'ı bu pozisyonda görmeye alışkındı: Bay Sullivan bir zamanlar

arkadaşı, masanın ortalarına doğru bir yere oturmuş ve Bay White'ın en büyük rakibi olduğunu düşünmesine izin vermişti.

Bugün de öyle olacaktı.

Bayan Watson sağındaki sandalyede, bir zamanlar Bay Longstead için ayrılmış olan yerde oturuyordu. Bayan Watson'ın arkasında iki iri yarı adam duruyordu.

Uygun bir şekilde giyinmişlerdi ama yine de bir gece önce bir boks maçına ya da çok daha yasadışı bir şeye katılmış olabilecekleri izlenimini veriyorlardı.

Bayan Watson başıyla onu onayladı. Alice derin bir nefes aldı.

"Burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim." Sesi gıcırtilı çıksa da konuşmaya devam etmek için kendini zorladı. "Bayan Watson, müdürlerimi ve amirlerimi takdim edebilir miyim? Beyler, bu Bayan Watson, bugün benim danışmanım olarak görev yapacak."

Bayan Watson hâlâ gülümseliyordu ama yüzünde kibar bir ifade vardı; başını eğerek toplanan erkeklere baktı, onlar da başlarını sallayarak ya da yarı eğilerek karşılık verdiler.

"Kuzenlerin başına büyük bir trajedi geldi," diye devam etti Alice, masanın üzerine koyduğu ve gevşekçe bir arada tuttuğu ellerinin titrememesini dileyerek.

"Bay Longstead ve Bay Sullivan artık yok. Birçoğunuz Bay Sullivan ile yıllarca çalıştınız. Bazılarınız Bay Sullivan ile daha da uzun süre çalıştınız. Longstead. Bu kaptanları kaybettiğimiz için hepimiz çok üzgünüz. Ama Cousins'ın çalışmaları devam etmeli.

"İlk işimiz, şirketin faaliyetlerinin kapsamlı bir denetimini yapmak olmalıdır.

mali durum ve operasyonlar. Altı yıldır hiçbir denetim yapılmadı ki bu da şirketin her dört yılda bir denetim yapma politikasına ciddi bir aykırılık teşkil ediyor. Saygıdeğer rahmetli ağabeyimin yönetimindeki fabrikaların satın alınması, üretim kapasitesini takdire şayan bir şekilde artırmış olsa da, bizi-

"Bayan Treadles!"

Bay White'ın sözünü kesmesi tam da beklediği anda oldu.

Ve böylece başlıyor.

"Evet, Bay White?" dedi soğukkanlılıkla, boğazı kururken bile.

"İtiraf etmeliyim ki duyduklarıma inanamıyorum Bayan Treadles.

Bay White.

Sullivan ve Bay Longstead *kocanız tarafından* öldürüldü ve siz hiçbir şey olmamış gibi burada oturuyorsunuz."

Kendisinininki de dahil olmak üzere toplu bir nefes alma oldu. Adamların

yüzleri Alice'ten Bay White'a döndü ve tekrar geri geldi.

Sözlerinin gücünü solar pleksusunda hissetti ama bunu görmesine ya da ses tonundaki herhangi bir değişikliği duymasına izin vermedi. Güç
projeksiyonu

neredeyse gücün kendisi kadar önemliydi. Bayan Watson, Alice'e görünüşü hakkında endişelenmemesini söyledikten sonra, bu koşullar altında mümkün olduğunca iyi görünmesini sağlamaya devam etmişti.

"Bay White, Müfettiş Treadles sorgulanmak üzere Scotland Yard tarafından geçici olarak gözaltına alındı. Soruşturma halen devam etmektedir ve özellikle de her an serbest bırakılabileceği göz önünde bulundurulduğunda, erken suçlama yapmamanız konusunda sizi uyarıyorum."

Bay White sanki bir şey fırlatmak istiyormuş gibi baktı. Ona. "Elinde cinayet silahıyla yakalandı."

Grubunun üyeleri onun saldırganlığı karşısında heyecanlanmış görünüyordu. Diğer birkaç adam rahatsız bir şekilde yer değiştirdi.

"Görünüş aldatıcı olabilir," dedi Alice. "Ellerinde cinayet silahlarıyla yakalanan adamlar sadece yanlış zamanda yanlış yerde olabilirler. Tıpkı dost canlısı ve yardımsever görünen adamların hiç de öyle olmayabileceği gibi."

Bay Sullivan'a üstü kapalı bir gönderme. Adam henüz soğumamışken ölümler hakkında kötü konuşuyordu. Onun aşağılık bir adam olduğunu kabul ediyordu ama yandaşlarının önünde gerçeği söyleyeceğini hiç düşünmemişti.

Bay White'ın çenesinde bir kas çalıştı. O da böyle üstü kapalı bir iğneleme beklemiyordu. "Yine de, Bayan Treadles, ben sizden Cousins davasından çekileceğinizi duyurun."

Bir elini yanında getirdiği not defterinin üzerine koydu. Hanımefendi. Watson, ellerine yapacak bir şeyler vermek için bir ya da iki sahne almasını tavsiye etmişti. "Neden acaba?"

"Çünkü kocanız en iyilerimizden ikisini öldürdüğü şüphesiyle tutuklandı!"

O da bağırarak istedi. Bunun yerine cevabını daha yumuşak, daha telaşsız bir şekilde verdi. "Ve bu Kuzenler İmalat'ı benim için daha az endişe verici mi yapıyor? Ya da bir şekilde firmayı daha az benim mi yapıyor?"

Bay White'ın yüzü öfkeyle kızardı. "Böyle bir zamanda yurtdışında olmak için hiç mi edep duygunuz yok Bayan Treadles?"

Eli defterin yanında duran dolmakaleme gitti. Defter ofisindeki stoktan alınmıştı ama kalem ona Robert tarafından, "Kentish" kırsalına gitmeden bir gün önce verilmişti.

Aralarındaki yabancılaşmayı henüz açıkça konuşmamışlardı. Yakın geçmişte yaşadıkları acıları ve güvensizlikleri deşerek yakın zamanda barışmalarının kırılğan tatlılığını bozmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu.

Belki de

aynı şeyden korkuyordu. Bu da Kuzenlerin arması ve baş harfleriyle kazınmış kalemi hediye etmesini daha da dokunaklı bir jest haline getirmişti.

Benim oymalı bir beylik tabancam var, demişti ona, sende de benzer bir şey olmalı.

Ve bunu söyleyerek onun işini kendi işiyle bir tuttuğu da gözünden kaçmamıştı.

Başparmağını gravürün üzerinde gezdirdi. "Benim uygunluk anlayışım görev anlayışım tarafından belirlenir, Bay White. Nerede görevim varsa, orada

varlığı uygundur. Nihai olarak onun iyiliğinden sorumlu olduğum düşünüldüğünde, Cousins'e karşı her türlü görevim var."

"Katilinin karısının burada olması Bay Sullivan'ın anısına bir hakarettir."

Sırtından aşağı bir ter damlası yuvarlandı. Sesini soğuklaştırdı. "Bay White, lütfen merhum Bay White ile konuştuğunuzu unutmayın. Sullivan'ın işvereni. Sizin de işvereniniz, hatırlatırım."

Sandalye ayaklarının gürültüyle gıcırdamasıyla Bay White ayağa kalktı. "Bu bir rezalet! Bay Sullivan bu şirket için kurucuları dışında herkesten daha çok şey yaptı. Ve Bay Longstead'in akrabasıydı. Şirketin ona ait olmaması bir adaletsizliktir."

Sırtından aşağı bir ter damlası daha yuvarlandı. Çizmelerinin içinde ayak parmakları sıkıca kenetlendi. Ve kalbi sanki Maraton'dan Atina'ya koşan Philippides gibi çarpıyordu.

Bir parmağını defterinin kenarlarında gezdirdi. "Bay Longstead ayrılırken şirketteki hisselerini babama sattı. O da babama satmamayı tercih etti.

akrabasına verecek. Bu karar hakkında ne düşündüğünüzün hiçbir önemi yok, Bay White. Bay Sullivan bir hissedar değil, bir çalışandı. Bu nedenle iyi ücret alıyordu ve statüsünde kayda değer bir şey yoktu. Şirket ailemin elinde kalırken bir çalışan olarak."

Bay White dişlerini sıktı. "Umarım söylediklerim sizi şaşırtmaz ama burada olmayı hak etmiyorsunuz."

Her şeye rağmen -Bayan Watson'ın ona söylediği her şeye, sevgili Mr. Longstead'in teşviki ve doğru olduğunu bildiği her şey - neredeyse onunla aynı fikirdeydi.

Yüzünde çok fazla küçümseme, çok fazla reddetme.

"Size son bir kez daha hatırlatıyorum Bay White, işvereninizle konuşun. Benim keyfime göre hizmet ediyorsunuz efendim, tersi değil."

Bay White güldü, sesi alay ve sabırsızlık doluydu. "Peki bensiz ne yapacaksınız? Ben bu şirketin vazgeçilmez bir üyesiyim. Sen ise yerini bilmeyen bir kadınsın."

Uzun zamandır bundan, açık düşmanlıktan, açık yüzleşmeden, geri dönüşü olmayan bir kopuştan korkuyordu. Ama şimdi nihayet burada olduğuna göre, artık bundan korkmadığını fark etti. Hayır, bunu istiyordu. Bu dünyadaki herkesten daha fazla

Kavgacı Bay White'ın hayal edebileceğinden bile daha fazla.

"Yanılıyorsunuz Bay White. Ben yerimi biliyorum. Benim yerim burası, bu masanın başı, oysa sizin yeriniz ... artık Cousins değil."

Sessizlik, ardından şaşkın bir konuşma patlaması, erkekler kulaklarının onları yanıltmadığından emin olmak için masanın etrafında birbirlerine döndüler.

Alice hafifçe döndü. "Bayan Watson, lütfen adamlarınız Bay Watson'a eşlik etsin.

White out."

Sesini yükseltmedi ama yine de sesini taşıyarak adamları susturdu.

Bay White masaya etli bir yumruk indirdi. "Bunu yapamazsın, seni cadaloz!"

Müfettiş Brighton'la yaşadıklarından sonra, Bay White'ın hakareti pek bir şey ifade etmiyordu. Ona soğuk bir şekilde baktı. "Tekrar etmeme izin verin: Benim zevkime göre hizmet ediyorsunuz Bay White ve itaatsizliğiniz ve diğer görev ihmallerinizi nedeniyle, beş yıldan fazla bir süredir şirket çapında bir denetim yapmamak da dahil olmak üzere, ne benim ne de Cousins'in çıkarlarını düşünmediğinizi kanıtladığınıza karar verdim. İşinize son verilmiştir. Bayan Watson'ın adamları size çıkışı gösterecek."

"O giderse ben de giderim!" diye kükredi Kingford adında bir adam ayağa kalkarken. Cousins'in baş mühendislerinden biriydi ve Bay Sullivan'ın grubunun köklü bir üyesiydi.

"Bayan Treadles, burada işler böyle yürümez!" diye bağırdı eski muhafızların lideri Bay Pollard.

Aha, yaşlı tilki sonunda deliğinden çıkmıştı, kendisi için bazı avantajlar elde etmek için konuşmadan önce rakibinin kovulmasına izin vermekten mutluydu.

"Bay Pollard, burada işler gerçekten de böyle yürümüyor. Ne zamandan beri sıradan bir yöneticinin işletmenin sahibine karşı açıkça düşmanca ve aşağılayıcı bir tavır takınması kabul edilebilir hale geldi ve pozisyonunu korumayı bekliyor? Ne zamandan beri bir adamın işini yapmaması, sayısız bahane öne sürmesi ve işinin gerçekten de iyi gittiğini gösterebilecek

kanıtları saklaması kabul edilebilir hale geldi?
kalitesiz? Ve ne zamandan beri bu şirketin refahı için görevlendirilenlerin
bu tür davranışlara göz yumması, seslerini çıkarmaması kabul edilebilir
hale geldi?

Ancak en kötü faillerinden birine kapı gösterildiğinde ve o zaman da sadece söz konusu faili savunmak için mi?"

Bu kadar doğrudan bir saldırı beklemeyen Bay Pollard, ellerini çırpıtı. dudaklarını birkaç kez ısırdı. "Bayan Treadles, babanız bu şekilde davranmazdı!"

"Peki buradaki herhangi biri onun babama davrandığı gibi *davranır* mıydı?" "Ama-ama baban seni burada istemezdi de ondan." dedi kurnaz yaşlı tilki.

Onu tam kalbinden vuran sinsi bir cevap. Babasının onu Kuzenler'den dışlamış olması ve Barnaby çocuksuz ölmeseydi bu fırsatın ona hiç gelmeyecek olması her zaman biraz da olsa canını yakacaktı. Ama bu bir kız ile babasının anısı arasındaydı.

"İnanıyorum ki babam bana yapılan bu muameleye çok kızardı," dedi kararlı bir şekilde. "Ancak babam bu anlaşmazlığı çözmek için burada değil. Dolayısıyla bu büyük işletmede işlerin nasıl yürüdüğüne *ben* karar vereceğim."

Masanın etrafına baktı ve her bir bakışa karşılık verdi. "Beyler, bu göç hareketine katılmak için iyi bir zaman. Çok uzun zamandır bu odanın içinde ve dışında kötü davranışlara müsamaha gösterdim. Daha fazla değil. Eğer sadakatınız daha çok White ve Bay Kingford, Cousins'a göre, hemen gidin. Yerini bilmeyen hiç kimseyi burada tutmayacağım."

Ölüm sessizliği.

Bay Pollard gözlerini kırpıştırdı. İki adam, baş muhasebeci Bay Ferguson ve baş veznedar Bay Adams, sandalyelerini geriye itip ayağa kalktılar. Bir diğer başmühendis Bay Hadley neredeyse sandalyesinden kalkacaktı ama daha ileri gitmedi.

Alice sandalyesinde geriye yaslandı. "Tereddüt etmemelisiniz, beyler. İnançlarınızın size yol göstermesine izin vermelisiniz. Eğer kalırsanız, bunu burada yasalarla güvence altına alınmış tek görev süresinin benimki olduğunu anladığınız anlamına gelir."

"Bayan Treadles, erkeklerle böyle konuşulmaz," diye itiraz etti Mr. Pollard, bu kez sesinde gerçek bir korku vardı. "Feci bir yetenek kaybına uğrayacaksınız."

Midesi aynı korkuyla burkuldu ama şimdi geri adım atamazdı. Geri adım atmayacaktı. "Yeteneğin yeri doldurulabilir Bay Pollard. Bir adam sevdikleri için çok değerli olabilir ama savaş alanında general düşse bile savaş devam eder. Sorumluluğu başka biri alır. Birisi

başka biri bu işi yapacaktır-genellikle de şaşırtıcı derecede iyi. Ve o yeni kişi de kendisine bu fırsat verildiği için daha minnettar olacaktır."

Tekrar etrafına bakındı. "Gitmek isteyen başka biri var mı?"

Kimse bir şey söylemedi ya da yapmadı.

Alice, Bayan Watson'ın getirdiği adamlara döndü. "Beyler, Bay White, Kingford, Ferguson ve Adams'a binadan çıkarken eşlik edebilirsiniz."

Bay Pollard, "Bu kadar acımasızca değil!" diye inledi.

Alice ona baktı. "Bu adamlar maaşlarını ve Onlara gönderilen eşyalar. Tekrar belirtmek isterim ki, Bay Pollard, *benim* onurum ayaklar altına alınırken hiç endişe duymadınız, ancak şimdi ayaklar altına alınmasını en büyük hevesle yapan adamların onuru için üzülüyorsunuz. Gelecekte de sizin bu tür adaletsiz uygulamalarınızla karşılaşacak mıyım?"

"Ben ... neden ... yani ... hayır, Bayan Treadles, yapmayacaksınız." "Teşekkür ederim Bay Pollard," dedi soğuk bir sesle.

Tüm oda dört adamın dışarı çıkışını izledi. Kapıda Bay White döndü ve Alice'e hırladı: "Kocan asılacak ve bir daha buraya yüzünü gösteremeyeceksin."

Parmakları dolmakalemini sıkıca kavradı; başparmağı gravürün üzerinde kaydı. "Kocam aklanacak ve ben de ölene kadar bu şirkete bizzat başkanlık edeceğim."

Sürgün edilen adamlar ayrıldı. Oda tekrar sessizliğe gömüldü. Ürkütücü, kutsanmış bir sessizlik.

Bitkin düşmüştü, tamamen bitkin düşmüştü. Ama daha dik oturdu. "Ve şimdi, beyler. Yapacak işlerimiz var."

On bir

O Livia, neden elini bu kadar itici bir şekilde bükmeğe ısrar ediyorsun?" diye homurdandı Leydi Holmes. "Durun."

Parmaklarındaki sertliğı gidermeye çalışan Livia dudaklarını bükte ama yine de razı oldu. Ya da en azından ellerini kucağına bırakarak öyle göründüğünden emin oldu, böylece çay masasının diğerk tarafında oturan annesi masa örtüsünün altından onları göremeyecekti.

Daha çay saatiydi ama alacakaranlık çoktan çökmeye başlamıştı. Bunlar yılın en karanlık günleriydi; güneş ufukta tekrar kaybolmadan önce gökyüzünde zar zor yükseliyor gibiydi. Livia güneş ışığından çok uzun süre mahrum kaldığında sık sık melankoli ve uyuşukluk yaşırdı. Bu yıl Charlotte'la birlikte Fransa'da muhteşem bir iki hafta geçirdiğı için henüz can sıkıntısı başlamamıştı. Döndüğünden beri de inatçı bir kararlılıkla hikâyesinin kopyasını çıkarıyordu.

Bu sabah erkenden kalkmış ve bir kez daha masasında uzun saatler geçirmişti, bu yüzden elini bir o yana bir bu yana eğmek zorunda kalmıştı. Parmaklarındaki krampı hafifletmek için. Ama bu hızla giderse, en fazla bir ya da iki gün içinde bu işi bitirmiş olacaktı. O zaman ne yapacaktı? Kendini meşgul edecek başka neyi vardı?

"Tanrım ama dünya ve içindeki her şey hızla kötüye gidiyor," dedi Leydi Holmes tiksintiyle, elindeki gazeteyi yere atarak. "Kendin oku Olivia. Bir Scotland Yard polis müfettişi, karısı için çalışan iki kişiyi öldürdü."

Livia, babasının duygusuz yokluğu boyunca annesinden saklanmayı ummuştu. Ama Leydi Holmes sıkılmış ve huzursuzdu.

Çay içerken onu dinleyecek biri. Livia hasta numarası yapmayı uzun uzun düşünmüştü ama sonunda onu reddedecek kadar zalim değildi.

anne yarım saat, birbirlerine yakın olmaktan hiç hoşlanmamış olsalar bile.

Oysa Stephen Marbleton'ın yanında olmak o kadar kolaydı ki. Charlotte, Livia'ya kendisi olmanın yeterli olduğunu hissettirdi. Mr.

Marbleton kendisi olmayı *muhteşem* hissettiriyordu.

Onu düşününce yüreğini isimsiz bir sıkıntı kapladı.

Hayır, kendine onu bir daha hatırlamamasını söylemişti. Tanışmaları sona ermişti. Muhtemelen parlak, sıcak Endülüs'te İspanyol şarabı içiyordu.

Ya da Côte d'Azur'da uzun bir yürüyüşe çıkmıştır.

topuklarına vuran akuamarin suları ile kumlu bir plaj. Ve o ... Kuzey Atlantik'te soğuk, ıslak bir adadaydı, hiçbir beklentisi yoktu.

yakın gelecekte güneş ışığı.

Gazeteyi eline aldı -belki Londra'daki skandal dikkatini dağıtırdı- ve neredeyse yüksek sesle nefesini tutacaktı. Katil polis, aşağılık Müfettiş Treadles'tan başkası değildi! Yüce Tanrı'nın göksel tahtının arkasında durup intikam dolu öneriler fısıldıyor olsaydı, onun için daha uygun bir düşüş bulamazdı.

Ancak makaleyi bitirdiğinde kaşlarını çatı. Charlotte bu işe karışmış olamazdı, değil mi?

"Ne?" diye bağırdı Leydi Holmes. "*Bu* da ne böyle?"

Müfettiş Treadles'ın sansasyonel rezaletinden daha ürkütücü bir haber var mıydı?

Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık kalmış Leydi Holmes, Livia'ya döndü. "Benim için elli poundluk bir çek var. *Charlotte*'dan."

Charlotte çay saatinden biraz sonra Bayan Cousins'in evine ulaştığında, Lord Ingram bir elinde şemsiye, yakındaki bir sokak lambasının ışığında yüzü dramatik bir şekilde şekillenmiş ve gölgelenmiş bir halde evin önünde bekliyordu.

"Nasılsınız lordum?" diye mırıldandı adam inmesine yardım ederken.

Şemsiyeyi onun üzerine uzattı. Aralarındaki birkaç santimlik mesafeyi korumalarına yetecek kadar geniş bir tentesi vardı ama altındaki alanı paylaşmak yine de samimi, neredeyse koza gibi hissettiriyordu.

"En son ne zaman bu kadar çok insanla arka arkaya konuştuğumu hatırlamaya çalışıyorum," dedi alaycı bir ifadeyle. "Bayan Longstead'in partisi bir balo değil de sadece bir dans olduğu için son derece minnettarım."

Longstead'lerden ayrıldıktan sonra o da bazı konukları ziyaret etmişti. Ama elinde çok daha geniş bir liste vardı. "İlginç bir şey öğrendin mi?" "Bir tutarsızlık vardı ama bunun bir anlamı var mı bilmiyorum. Bayan Longstead'in Bayan Yates adında bir arkadaşı var. Parti sırasında Bayan Longstead'in kuzeni Bay Proctor'la konuştuğunu söyledi. Ama Bay Proctor'ı çağırdığımda, konuşmadığından emindi. Gece boyunca başka bir genç bayanla konuşmak için cesaretimi toplamaya çalıştım."

Şimdi evin önündeki portikonun altındaydılar ve adam şemsiyeyi kapatıyordu, hareketi zarif ve etkiliydi. Uzanıp elini adamın üst koluna koyma ve sıradan işine devam ederken adamın kaslarının hareketini hissetme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

Onun yerine şapkasının kurdelesini düzelitti. "Bunun için benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim."

Ona baktı ve gülümsedi. "Bu zevkin tamamen bana ait olduğunu söylememe gerek var mı Holmes?"

O farklıydı. Daha rahattı. Onu dinlenirken görmüştü ama hiç gerçek anlamda

Rahatlamıştı; her zaman bu gerginliği taşımıştı, tam olarak inanmadığı bir norma uymak için elinden geleni yapan bir adamdı. Ama şimdi kendi seçim . . .

Artık tedbiri elden bırakmayan *kendisi* olduğuna göre Gözlerini kaçırdı ve kapı zilini çaldı.

Bayan Cousins'ın evinin adresi Charlotte'a buranın Bayan Cousins'ın bir endüstri deviyle evliliği sırasında kullandığı ev olma ihtimalinin düşük olduğunu söylemişti. Şimdi evin içini gören Charlotte öyle olmadığından emindi.

Evin içini daha geniş göstermek için çok düşünülmüştü: aynalar, arkası açık sandalyeler, dolap ve büfelerdeki perde kapaklar. Ancak evin küçük olduğu gerçeğini gizlemek mümkün değildi.

Yine de salon, zarif mobilyaları, soluk yeşil ve yumuşak altın rengi duvar kâğıtlarıyla çok şıktı. Bayan Cousins daha da zarifti. Dul otları bazı kadınları bunaltabilir, onları tamamen yok edebilirdi. Ancak Bayan Cousins, Charlotte'a eski bir Hollanda portresini anımsattı; gölgeli bir arka plandan dışarı bakan, çarpıcı, keskin bir şekilde aydınlatılmış bir yüz.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu basitçe.

Charlotte biraz alışılmadık bir utanç hissetti.

Müfettiş Treadles'ın Barnaby ve Eleanor Cousins'i züppe olarak gördüğünü biliyordu; işçi sınıfından gelen bir adam olan kendisini dünür olarak seçmeyecekleri kesindi. Bu yüzden bu ince bahaneyi kullanarak Lord Ingram'ın bu görüşmede kendisine eşlik etmesini istemişti, belki soylu olması Bayan Cousins'i daha işbirlikçi olmaya ikna edebilirdi.

Bayan Cousins ne yazık ki hiç de inatçı değildi. Bu da en azından Charlotte'a arkadaşını yanında istediğini açıkça gösteriyordu.

Ona bakmadı, sadece önündeki aynaya doğru bir bakış attı. karşı duvara baktı. Aynanın içindeki yansıması sanki kendi kendine gülümsüyordu. Eğleniyordu. Ama aynı zamanda memnun.

Charlotte boğazını temizledi. "Teşekkür ederim, Bayan Cousins. Sizin ve Müfettiş Treadles'ın iyi geçinemediğiniz gibi yanlış bir izlenime kapılmış olmalıyım."

"Yapmıyoruz ve yapacağımızı da sanmıyorum. Ancak baldızım son derece iyi bir insandır. Onun iyi karakterini her zaman takdir etmedim. -Beni daha çok kandırıyor. Ama o gerçek bir dost olduğunu kanıtladı -hiç sahip olmadığım bir kız kardeş- ve ben de ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Charlotte, Bayan Treadles'ın Bayan Treadles'a olan güveninden bu sonucu çıkarmıştı.

Kuzenler geçen gece iki kadın arasında gerçek bir yakınlık oluşmuştu. Ne yazık ki Charlotte gözlemlediklerini Lord Ingram'a anlatmıştı, yani o da en az onun kadar biliyordu. Yine de Charlotte ona ihtiyacı olabileceğini söylediğinde büyük bir ciddiyetle başını sallamıştı.

Bu sefer aynadaki yansımasına bile bakamadı.

Çayından bir yudum aldı ve ikram edilen bisküvilerden rastgele bir tanesini ısırdı. "O halde ben başlayayım. Her iki kurbanı da tanıyor muydunuz?"

"Evet, ancak size Bay Longstead hakkında fazla bir şey söyleyemeyeceğim. O ve rahmetli kayınpederim çok iyi arkadaşlardı. Neredeyse ruh ikiziydiler. Ama korkarım rahmetli kocamı bir hayal kırıklığı olarak gördü ve kocam da bundan pek hoşlanmadı. Bu yüzden onu çok sık görmezdik, hatta hiç görmezdik. Ancak beni arayıp başsağlığı diledi ve bu beni çok şaşırttı.

Aslında-"

Dışarıdaki sokakta, ürkütücü kişnemeler ve metalik fren gıcırıltılarıyla birlikte yüksek sesli çığlıklar patlak verdi. Bayan Cousins ayağa fırladı, ellerini kalbinin üzerinde kavuşturdu. Lord Ingram da ayağa kalktı, pencereye doğru gitti ve dışarı baktı. "Her şey yolunda," diye rapor verdi. "Bir çocuk sokağa koştu ama

araba tam zamanında durdu."

Bayan Cousins, gerçekten de trajik bir şey olmadığından emin olmak için pencereye dikkatle yaklaştı. "Tanrıya şükür!"

Koltuğuna döndü, nefesleri hâlâ düzensizdi. "Özür dilerim. Ben çocukken ailem kötü bir araba kazası geçirdi ve kardeşim ağır yaralandı. Korkarım bugüne kadar benzer sesler beni hâlâ sinirlendiriyor."

"Bu son derece anlaşılabilir bir durum," dedi Lord Ingram. "Sizin için yeni bir demlik çay isteyelim mi?"

"Evet, lütfen. Teşekkür ederim," dedi Bayan Cousins, zayıf bir gülümsemeyle.

Taze çay getirildi. Bir fincandan sonra Bayan Cousins toparlandı, tekrar özür diledi ve, "Bay Longstead'den söz ediyorduk, değil mi? Bayan Treadles ondan sık sık bahsederdi. Kendisine karşı nazik olduğu için son derece minnettardı - Cousins'da nazik olduğu söylenebilecek tek kişi. Artık olmadığı için çok üzgünüm."

Charlotte, Bay Longstead hakkında söyleyecek başka bir şeyi olup olmadığını öğrenmek için bekledi ama Bayan Cousins sadece ellerine bakmakla yetindi; biri eteğine yapışmış, diğeri gergin bir enerjiyle açılıp kapanıyordu.

Charlotte gelmek istediği konuya geçti. "Ben Mrs. Geçen gece Treadles'ın evinde Müfettiş Brighton ile görüşürken. Konuşmalarınızdan, Bay Sullivan'la ilgili ikilemi hakkında bir şeyler bildiğinizi anladım. Size ne zaman söyledi?"

Bayan Cousins, Charlotte'un Bayan Treadles'ın evinde bulunmasından çok, Bay Sullivan hakkında bildiklerine şaşırılmış görünüyordu. "Bildiğiniz şey nedir, Bayan Holmes?" diye sordu ihtiyatla.

Charlotte, Bayan Cousins'i aramadan önce kısa bir süreliğine eve geri dönmüş ve Bayan Watson'ın Cousins'ten döndüğünü görmüştü. kutu kutu hesaplar. Ve Bayan Watson Charlotte'a Bayan Treadles'ın itirafını anlatmıştı. "Her şeyi," dedi. "Bay Sullivan tarafından tehdit edildiğini ve parti gecesi 33 numarada nelerle karşılaştığını biliyorum."

"Tamam o zaman. Eğer size anlattıysa, o zaman Bay Sullivan hakkında konuşabilirim sanırım." Bayan Cousins hâlâ Lord Ingram'a doğru belirsiz bir bakış fırlatıyordu. "Alice-Bayan Treadles bana Bay Sullivan'dan bir hafta kadar önce bahsetti. cinayetlerden önce. Bu bilgiyi bana yüklemek istemedi ama sonunda tek başına taşıyamayacağı kadar ağır gelmeye başladı. Tabii bir de onu Bay Sullivan konusunda uyarmış olmam ve onun bu uyarımı yeterince dikkate almamış olması gerçeği vardı."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı -Charlotte bu alaycılığın kendisine yönelik olduğunu hissetti. "Onu suçlamıyorum. Beni tanıdığım süre boyunca muhtemelen çok az sağduyulu davranış sergilemişim. Ama hareketsiz duran bir saat bile her on iki saatte bir doğru zamanı gösterir ve ben Bay Sullivan konusunda haklıydım."

"Bay Sullivan'ın karakter eksikliklerini nasıl öğrendiğinizi sorabilir miyim, Bayan Cousins?"

Bayan Cousins tekrar Lord Ingram'a baktı. Tereddüt etti. "Özür dilerim lordum ama bu konuyu sadece Bayan Holmes ile konuşursam kendimi daha rahat hissederim."

Hemen ayağa kalktı. "Ben arabada bekleyeceğim. İyi günler, Bayan Cousins."

Charlotte'un yüzü kızarabilseydi, kızarırdı. En sudan bahanelerle ve son derece hassas bir konuyu sorgulayacağını düşünmeden onu yanına çağırmıştı.

Ama Noel'den sonra ev sahipliği yapacağı bir parti vardı ve yakında Londra'dan ayrılması gerekiyordu. Ondan sonra da onu bir daha ne zaman göreceğini bilmiyordu.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra Charlotte kendini toparlayarak, "Bayan Cousins, Lord Ingram'ın bu soruşturmanın ayrılmaz bir parçası olduğunu size bildirmem gerekiyor. Bugün bana anlatacaklarınızı büyük olasılıkla onunla da paylaşacağım, en azından soyut olarak."

"Anlıyorum," dedi Bayan Cousins, eli eteklerinde ileri geri kayarak. "Bay Sherlock Holmes'un elçisi olduğunuzu düşünürsek, hikâyemi hiçbir erkeğin duymasını beklemiyorum - yalnızmışız gibi davranmak yeterli."

"Teşekkür ederim, Bayan Cousins."

Bayan Cousins başını eğdi. Aniden ayağa fırladı, pencereye doğru yürüdü, sonra karşı duvara, sonra tekrar pencereye. Elini alnına götürerek, "Özür dilerim. Müfettiş Treadles'ın tutuklandığını öğrendiğimden beri yerimde duramıyorum."

Bir dakika daha öfkeyle volta attıktan sonra kendi sandalyesinin arkasında durdu ve elleriyle sandalyenin tepesini kavradı. "Ona o kadar kızgınım ki, neredeyse Scotland Yard'a gidip ona iyi bir dayak atacaktım. Onun için çok korkuyorum. Ve onun asılışını izlemek zorunda kalmasından korkuyorum."

Charlotte odaya göz gezdirdi, büfeye geçti ve bir sürahidenden iki parmak kadar parlak kırmızı bir sıvı doldurdu; kokusu vişne brendisiydi. Bayan Cousins'ın yanına gitti ve bardağı onun eline tutuşturdu. "Buyurun, biraz alın."

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Cousins, sesi biraz boğuk çıkmıştı. Bir yudum aldı ve ardından bir tane daha. "Bir ay önce, iyi ki kurtulduk diyebilirdim. Ama Stern Hollow'dan döndüğünden beri çok mutlu. Neden bahsettiğimi biliyor musunuz Bayan Holmes?"

Charlotte başını salladı.

"Mutluluğuna çok fazla korku karışmıştı, her şeyin bir anda tekrar yok olacağından korkuyordu. Yine de, aşka inanmayı çoktan bırakmış olan ben bile, belki de gerçekten gemiyi düzelttiklerini hissetmeye başladım. Artık fırtınaları birlikte atlatabilir ve güvenli bir limana yelken açabilirlerdi."

Yalvarırcasına Charlotte'a baktı. "O iyi olacak mı? *Onlar* iyi *olacak* mı?"

Charlotte, Bayan Graycott'a verdiği cevabın aynısını vermek zorunda kaldı. "Korkarım şu anda buna cevap veremem Bayan Cousins."

Teorileri vardı. Ama polis Müfettiş Treadles'ı elinde cinayet silahıyla ölü adamların başında yakaladığında teoriler geçerli olmayacaktı.

Bayan Cousins'ın boştaki eli yumruk oldu. "O zaman size Bay Sullivan hakkında bildiğim her şeyi anlatsam iyi olacak, belki bir faydası olur."

Bardağını bıraktı ve parmaklarıyla şakaklarına masaj yaparak yeniden volta atmaya başladı. "Kocam benimle Cousins Manufacturing ya da onun emrindeki adamlar hakkında nadiren konuşurdu, kadınların böyle şeylere karışması gerektiğini düşünmezdi. Ama Bay Sullivan, Bay Longstead'in yeğeni olduğu için, Cousins'lerle daha fazla yakınlık kurma hakkına sahipti.

"Yıllar boyunca onunla ve karısıyla birkaç kez yemek yedik. İlk seferinde, onlar gittikten sonra, kocam 'Bu adam bir ahmak, ama etrafta olması hoş bir ahmak' gibi bir şey söylemişti. Bu yılın başına kadar onun hakkında böyle düşünüyordum.

"Kocam ve ben hiçbir zaman gerçekten yakın olmadık. O yakışıklı, iyi yetiştirilmiş bir eş istiyordu; ben de zengin bir koca. Evlilik için yeterince iyi bir temel gibi görünüyordu."

Yüzünü bir gölge kapladı. Ellerini şakaklarından indirdi ve odanın ortasında durdu. "Ve düşük yapmaya devam ettiğim gerçeği olmasaydı da olabilirdi."

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı Charlotte.

"Ben de öyleydim," dedi Bayan Cousins sessizce. "Öte yandan Bay Cousins, benim büyük başarısızlığım olarak gördüğü şey yüzünden canı sıkıldı. Zaten mutsuz olan ben, daha da mutsuz oldum.

Suçlandığım için kızgındım. Birbirimizden nefret etme aşamasına gelmemiştik. Ama geriye dönüp baktığımda, bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu görüyorum."

Bir saniye daha kıpırdamadan durdu, sonra volta atmaya devam etti. "Giderek gerginleşen bu tabloya Bay Sullivan da dahil oldu. Mart ayındaki bir akşam yemeğinde benimle ilk kez tanıdık bir şekilde konuştu. Tanıdık derken, özel azabımı biliyor gibiydi demek istiyorum. Gizli mücadelelerimden dolayı da olsa bahsedildiğini duyduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal bile edemezsiniz. Sesi çok anlayışlı, çok sempatik ve komplocu geliyordu. Elbette bunların hiçbirisi benim suçum değildi, diye fısıldadı. Sorunların nedeninin o olduğunu anlamak için kocama bakmak yeterliydi. Ve onun hoşnutsuzluğuna ve öğütlerine katlanmak zorunda olduğumu, böylesi bir kabalığa karşı hiçbir savunmam olmadığını düşünmek."

Küçük bir dik piyanonun yanında durdu, yüz ifadesi yarı şaşkıncı, sanki Bay Sullivan'ın ne kadar küstahça nifak tohumları ektiğini bir kez daha anlamıştı. "*Bay Cousins* ve ben bu konuya neredeyse hiç değinmedik. Bay Sullivan'ın bundan bahsettiğini duymak şok ediciydi. Yine de onun bu küstahlığı karşısında dehşete kapılsam ve çok utansam da, Bay Cousins'in bir aptal olarak anılmasından duyduğum kin dolu hazdan kendimi alamadım."

Başını iki yana salladı. "Kocamı savunmamam ya da durmasını talep etmem Bay Sullivan'ı cesaretlendirmiş olmalı. Bir sonraki karşılaşmamızda yine kocam hakkında kötü konuşmaya başladı ve ben yine bundan zevk aldım. Bazı zehirlerin tatlı bir tadı vardır, değil mi?

"Bu üçüncü kez olduğunda, o-" Alt dudağını ısırıldı. "Bu üçüncü kez olduğunda, bana evlenme teklif ederek repertuarına ekledi. Kocamı cezalandırmak istemiyor muydum? O zaman bırak o benim intikam."

Charlotte şok olmamış, sadece Bayan Cousins'in yalnızlığı için üzülmüştü, bu da onu Bay Sullivan'ın saldırısına karşı savunmasız bırakmıştı.

Bayan Cousins kuru, esprisiz bir kahkaha attı. "Sonunda *bu* beni rahatlığımdan şok etti. Kocamı sevmiyordum ama yükümlülüklerimin farkındaydım. Bay Sullivan'ın tekliflerini kategorik olarak reddettim ve o da çirkinleşti. Bana bir sürü isim taktı. Sonra da hemen kocamla konuşmaya gitti. Bay Cousins'a neler söylemiş olabileceğini düşünmek beni az kalsın küplere bindiriyordu.

"Anlayabildiğim kadarıyla hiçbir şey söylemedi. Sonra kocam vefat etti ve avukatları bana çok küçük bir miras bıraktığını söylemek

zorunda kaldı.

Benim daha büyük bir çeyiz payına sahip olmamı istemiyor ve sonra da başka bir zengin adamla evlenmeye devam ediyor."

Piyanonun kapağını kaldırıp indirdi, kaldırıp indirdi, yüzündeki üzüntü yerini şaşkınlığa, sonra da teslimiyete bıraktı. Yavaşça yürüyordu, sandalyesine döndü ve oturdu. "Bay Cousins'in vasiyeti *okunduktan* sonra imzasız bir daktilo notu aldım, notta şöyle yazıyordu: *Size fırsat verdiğimde onu boynuzlamış olmayı dilemiyor musunuz? İkinize de gülüyorum.*

Gözleri öfkeyle parladı. "Ondan bu yüzden nefret ettim, acımdan zevk aldığı için. Bayan Treadles'in onunla birlikte çalışacağını anladığımda, ondan sakınması için yalvardım. Ona minnettar olmaya başlamıştım ama henüz yakın değildik ve bu o kadar kişisel ve son derece aşağılayıcı bir hikayeydi ki ayrıntıları anlatmaya cesaret edemedim. Belki de ona her şeyi tam olarak anlatsaydım, daha dikkatli olurdu. Ama bunu nasıl yapabileceğini görebiliyorsunuz, değil mi? Onu anlıyormuş gibi davranarak güvenini kazanmakta zorlanıyordu, ama sadece onu daha iyi avlayabilmek için."

Vişneli brendinin kalanını da içti ve titrek bir nefes aldı. "Bunu söylememeliydim ama Bay Sullivan öldüğü için hiç üzgün değilim. Onu kim öldürdüyse hepimize hizmet etmiştir."

Charlotte Bayan Cousins'in evinden çıkarken, Lord Ingram kendilerini bekleyen arabadan indi.

Kızarmadı ya da başka bir tepki vermedi ama boğazında ve göğsünde aynı utancın sıcaklığını hissetti. Bu kesinlikle onun Gülümsüyordu. Şapkasının kenarı yüzüne gölge düşürüyor, bu da dudaklarının kıvrımını daha çarpıcı hale getiriyordu.

Ondan böyle dolu dolu, saklanmadan gelen gülümsemelere alışık değildi. Ya da yüz ifadesindeki gizlenmemiş zevke.

Belki de hissettiği ve her yere yayılan sıcaklık sadece utançtan kaynaklanmıyordu.

Onu yukarı kaldırırken, eli kızın elini gereğinden uzun süre tuttu.

Sevgili olan ve daha bir gün önce bol bol öpüşen iki insan için, her iki tarafın da eldivenli olduğu, biraz uzun süren bir tutuşun o kadar da önemli olmaması gerekirdi. Ama parmaklarından doğrudan omzunun çukuruna doğru yeni bir kavurucu sıcaklık yükseldi.

"Zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim," dedi aceleyle, adam daha karşısına oturmadan.

"Buradan çok da uzak olmayan bir yerde, bazı parti misafirlerinin evindeydim," dedi ve arabacının çalışmasını işaret etmek için aracın tavanına vurdu. "Bayan Cousins'in evi de uğramam gereken bir sonraki evin yolu üzerinde. Yani hiç zahmet olmayacak."

"Hala-"

"Ve seni tekrar gördüğüm için mutluyum."

Kelimelerden çok -daha önce de ona benzer şeyler söylemişti- sesindeki rahatlık ve açık sözlülüktü.

Ve ne sözle ne de duyguyla nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu. Onu zorlamamıştı ama değişmişti ve bu değişim ... sanki sıcak toprağa ekilmiş ve cömertçe sulanmış birçok kışlık bir tohum gibiydi.

İçinde bir şey şişti ve kabardı. Ve bu onun üzerinde stres yarattı, içinden gelen büyük bir baskı.

Bayan Treadles'in sabah Bayan Watson'a anlattıklarını ve az önce Bayan Cousins'ten öğrendiklerini ona aktardı.

Sessizdi, ciddi bir sessizlik. "Hayatımda böyle adamlarla karşılaştım. Ama hayatta belli bir mevkide bir adam olmam, beni yapabilecekleri en kötü şeylerden neredeyse bağışık kılıyor. Dünyanın Bayan Cousins ve Bayan Treadles'ları kadar değil. Onlardan çok daha az servete ve mevkiye sahip olan tüm kadınları ve yüzleşmek zorunda oldukları tüm Bay Sullivan'ları düşünmek bana acı veriyor."

Ona baktı. Ona göre güç, başkalarına boyun eğdirmekle değil, özen ve sorumlulukla eş anlamlıydı. Bazen kendi zararına da olsa, hayatındakilerle ilgilenirdi.

"Bayan Cousins'in Bay Sullivan'ı cesaretlendirdiğini düşünmüyorsunuz değil mi?"

Başını sertçe salladı. "O bir insan ve zaafları var. Ama zaaflar kötü niyetle aynı şey değildir. Yaptığı şey için onu suçlayabilirim. Gerekirse sorgulanabilir seçimler yapabilirim, ancak onun hatasını Bay Sullivan'ın yağmacılığını haklı çıkarmak için kullanmayacağım."

"Böyle düşünmene sevindim."

Yüzünde dalgın bir ifadeyle vagonun penceresinden dışarı baktı ve tekrar ona döndü. "Bunu sana daha önce de söyledim: Aksi takdirde mutlulukla kabul edeceğim pek çok şeyi sorgulamamın nedeni sensin. Ama bundan memnun olduğumu sana söylemedim. Sen olmasaydın farklı bir adam olurdum, daha kötü biri olurdum."

Charlotte'un kalbindeki garip, geniş ama biraz da rahatsız edici duyguyu anlaması bir an aldı. *Alçakgönüllüydü.*

Bakışlarını ayırmadılar. Araba döndü. Fenerlerinin ışığı sallandı. Caddenin bir yerinde bir işportacı yüksek sesle taze, güzel kokulu Noel çelenklerinin reklamını yapıyordu.

Sanki bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi hissetti. Ama böylesine muazzam bir itiraf karşısında ne söylenebilirdi ki? Dudaklarını ıslattı, ağzını açtı ve "Ben Bayan Sullivan'ın nasıl bir kadın olduğunu merak ediyorum."

Bayan Sullivan ufak tefek, tombul bir kadındı ve iri, fırlak gözleri ve kucağında bir bağlayıp bir çözdüğü parmaklarıyla kolayca irkildiği izlenimini veriyordu.

Yas kıyafetleri onu bütünüyle yutmuştu. Oturduğu süslü sandalyede bir duldan çok, geride bırakılmış bir giysi yığımına benziyordu.

Aslında, görkemli mobilyalarla dolu olan salonun tamamı onu şaşkına çevirmişti. Duvarların bir santimetresi bile, üzerlerine bir tablonun parçaları gibi yerleştirilmiş irili ufaklı tablolar yüzünden görünmüyordu. iddialı bir mozaik. Mozaiklerin yapımında kullanılan ahşabın çoğu da fildişi kakmalar, ormolu motifler ve tüm yüzeylere yığılmış yaldızlı karyatidler tarafından gizlenen mobilyalar görülebiliyordu.

Charlotte, Livia'nın "hem genelev *hem de sirk*" olarak tanımladığı, daha çılgınca döşenmiş bir ev görmüştü. Bayan Sullivan'ın misafir odası insana daha büyük hedefleri olan bir genelevi değil, en büyük halka açık satışından bir gece önce tıka basa doldurulmuş bir müzayede evinin deposunu düşündürüyordu.

Pencerelerin ve aynaların üzerine örtülen siyah örtülerin bile şatafatını tam olarak azaltmadığı bu oda Charlotte'un hoşuna gitmişti. Ve eğer Lord Ingram onun bu dekordan hoşlandığını sezebilseydi, dudaklarına nasıl bir gülümseme yerleşeceğini düşünmeden edemiyordu.

Ne yazık ki ona bu evde eşlik etmemiş, konuşması gereken bir sonraki misafir grubuna gitmişti, ancak yeterince çabuk bitirirse günün son randevusunun olduğu Cold Street'te onunla buluşacağını söylemişti.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Sullivan," dedi Charlotte. "Kederli anınızda vaktinizi aldığım için özür dilerim."

"Sorun değil," diye cevap verdi Bayan Sullivan. Yirmili yaşlarının sonlarında olmalıydı ama sesi kız gibi, neredeyse çocuksu geliyordu. "Yeni dulların pek bir şey yapmasına izin vermiyorlar. Kız kardeşim çocuklarımın sorumluluğunu üstlendi, annem arayanlarla ilgileniyor ve Bay Sullivan'ın kuzenleri de bütün

Cenaze için gerekli düzenlemeleri yapacağım. Yas tutmaktan ve daha fazla yas kıyafeti giymekten başka, kederli anımda başka bir görevim yok."

Charlotte kaşlarını kaldırdı - yabancılara karşı bu kadar açık szlı olan insanlar genellikle bir tepki beklerlerdi. "Anlıyorum," dedi, ses tonunu sanki ne kadar şaşırdığını belli etmemeye çalışıyormuş gibi ayarlayarak.

Onunki doğru tepki gibi görünüyordu. Bayan Sullivan öne doğru eğildi. "Sizin için ne yapabilirim Bayan Holmes?"

"Ah... doğru. Burada, Bayan Treadles'a gerçeği bulması için yardım etmeyi kabul eden kardeşim Bay Sherlock Holmes'un temsilcisi olarak bulunuyorum. dava."

"Evet, bunu biliyorum. Bay Holmes'un gönderdiği not bunu açıkça ortaya koydu. Umarım işinizde polisten daha titiz olursunuz. Gelen avuş Howe evdeki kimseye neredeyse hiç soru sormadı, en azından partiye katılmadığım için bana."

Charlotte'un düşündüğü gibi, burada ilgiye ihtiyaı olan bir kadın vardı. Ve kocasının başkalarının eşlerine olan ilgisi göz önüne alındığında, kendi karısına istediği kadar ilgi göstermediğini varsaymak mantıklı görünüyordu.

"Belki de avuş Howe böyle bir zamanda nezaketsizlik etmek istememiştir."

"Pfft." Bayan Sullivan küçümseyici bir el salladı. "Düşünceli değildi. İlgisizdi. Ve sadece Bay Sullivan'ın o gece ne zaman ayrıldığı ve Müfettiş'i tanıyıp tanımadığı gibi cevaplayamayacağım sorular sordu. Treadles."

İlginç. "Bay Sullivan'ın o gece parti için ayrıldığını bilmiyor muydunuz?"

"O akşam eve gelmedi, yani doğrudan işten çıkmış olmalı."

"Bu yaygın bir olay mıydı?"

Bayan Sullivan omuz silkti. "Bensiz sosyalleşmesi alışılmadık bir şey değildi. Sanırım beni çok kaba buluyordu, birlikte olmak istediği kalabalık için uygun değildim."

Gauche, Charlotte'un Bayan için kullanacağı bir kelime değildi. Sullivan, ama tüm gözleri üzerine çekecek kadar güzel olmadığında Bay Sullivan'ın onun ilgi ihtiyacını nasıl küçümsemiş olabileceğini anlayabiliyordu.

"Bayan Sullivan, Bay Sullivan'ın Müfettiş Treadles ile tanışıp tanışmadığını bilmediğinizi söylemişsiniz?"

"O adamla tanıştığından hiç bahsetmedi. Ama kocam bana pek bir şey anlatmadı," dedi Bayan Sullivan ağlamaklı bir sesle. "Zaten görgüsüzsem, en azından daha az cahil olmamı ister diye düşünürsünüz, değil mi?"

Charlotte nasıl cevap vermesi gerektiğini düşünürken Bayan Sullivan dramatik bir şekilde içini çekti. "O zaman belki de Çavuş Howe hiç bir şey sormamıştır.

Çünkü kocamın başka bir adamın karısına göz diktiği için öldürüldüğü çok açıktı."

Charlotte, Bayan Sullivan'ın sözleri karşısında çeşitli şaşkınlık ve dehşet ifadeleri üretiyordu. Şimdi çenesinin düşmesine izin verdi.

Başkalarının dikkatini çekmek o kadar kolay değildi. Bayan Sullivan bunu kişisel itiraflarla yapmak istiyorsa, o zaman doğal olarak giderek daha özel hale gelen ayrıntıları vermesi gerekiyordu. Yine de Charlotte bu noktaya bu kadar çabuk gelmiş olmalarına biraz şaşırmıştı.

Bayan Sullivan'ın, açıklamasının istediği etkiyi yarattığını hissetmesi için küçük sıkıntı sesleri çıkardı. "Herhalde Bay Sullivan size 'başka bir adamın karısına göz diktiğini' kendisi söylememiştir?"

Bayan Sullivan, başka bir kadının kocasının önceki akşam eve bir buket çiçek getirdiğini doğrulayacağı kadar istisnasız bir şekilde, "Evet, getirdi," dedi. Bir nakış çerçevesini eline aldı ve içindeki beyaz mendile bir iğne batırdı. "Kocam çok günahkâr bir adamdı. Günahlarıyla da olağanüstü gurur duyardı."

Charlotte yakasındaki cameo broşu çekiştirdi ve boğazını temizledi. "Ve 'başka bir adamın karısı' derken Bayan Treadles'tan bahsediyoruz, değil mi?"

"Bu doğru. Ama kadın onu istemedi, o da kocasının önünde yalan tanıklık yapacağını söyledi." Diğer taraftan Bayan Sullivan iğnesini tekrar mendile batırdı. "Ona hep bugünlerde kendini öldürteceğini söylerdim, çünkü bir türlü rahat durmazdı. Ne onun ne de bir başkasının kutsal evliliğinin sınırları içinde kalmıyordu. Ona Tanrı'nın onu, haksızlık ettiği öfkeli bir koca şeklinde cezalandıracağını söyledim."

Sahnenin acıklı yanına rağmen Charlotte, Sullivan'lar arasındaki ilişkinin çaresiz bir eş kadar basit olduğuna inanmıyordu

Kocasının açgözlü kötülükleri karşısında ellerini ovuşturuyordu. Nasıl olmuştu da Bayan Sullivan'ın enerjisi ve benlik duygusu, başkalarının zayıflıklarını avlamakta bu kadar yetenekli bir adam tarafından yok edilmemişti?

Tekrar boğazını temizledi. "Düşünmediniz mi, Bayan Sullivan? Belki de Bayan Treadles'ı kocanızın ona karşı iyi niyetli olmadığı konusunda uyarmalıydınız?"

"Ama kimseye iyi niyetli değil. Tüm dünyayı uyarmalı mıydım?"

Charlotte gözlerini komik sayılabilecek ölçüde açtı.

Bayan Sullivan tatmin olmuş bir şekilde devam etti. "Yalan söylediğinden bahsetmiyorum bile. Ne zaman çekici bir evli kadınla tanışsa, bana her zaman onunla bir ilişki yaşayacağını söylerdi. Benim tepkimi görmenin onu eğlendirdiğini anlamam yıllarımı aldı. Bazen bu ilişkiyi yaşamaya çalıştı, bazen de yaşamadı. Ve nadiren başarılı oldu. O halde, kötü niyetle mi hareket ettiğini yoksa sadece böyle mi konuştuğunu kesin olarak bilmeden önce kimi uyarmalıydım?"

Charlotte kötü evliliklerden payına düşeni almıştı ama hiçbirini Sullivan'larinkine uzaktan yakından benzemiyordu, hem itici hem de sürükleyiciydi.

Ses tonunu çekingenleştirdi. "Bayan Sullivan, söylediklerinizin Bay Sullivan'ın itibarına zarar vereceğinden endişe etmiyor musunuz?"

Bayan Sullivan homurdandı. İğnesi battı. "Kocamın harika bir ünü yoktu. Kocam hakkında yazılanları okuduğumda neredeyse kahkahalarla gülüyordum.

gazeteler onun hakkında yazdı. Yakışıklı ve popüler, ha? Hâlâ okuldayken bir zamanlar yakışıklı olabilirdi. Ve eğer insanların ondan hoşlanmadığını ama yapabileceklerinden korktukları için ona açıkça karşı gelmeye cesaret edemediklerini kastediyorsanız popülerdi."

Charlotte yanaklarındaki kasların yorulduğunu hissederek yüzünü bir kez daha buruşturdu. "Sorabilir miyim Bayan Sullivan, kocanızın sizi partide istememesinin tek nedeni 'görgüsüzlüğünüz' müydü?"

"Bayan Treadles'ın kocası olmadan orada olacağını, dolayısıyla benim varlığımın sadece Bayan Treadles ile kocasının arasını açma çabasında ona engel olacağını söyledi."

Nakış çerçevesindeki beyaz kumaşın üzerinde siyah geometrik bir bordür şekillenmeye başlamıştı - Bayan Sullivan bir yas mendili yapıyordu.

"Eve gelmediğini ne zaman fark ettiniz?"

"Afyon olmadan pek iyi uyuyamıyorum. Laudanum ile . . . Biraz fazla iyi uyuyorum. O akşam benim için yapacak pek bir şey yoktu. O gitmişti. Çocuklar yıkanmış ve yatağa yatırılmıştı. Odamda bir tabak yemek yedim, bir süre kitap okudum ve afyonumu aldım - böyle bir gecede uyanık kalıp onun neyin peşinde olup olmadığını düşünerek kendime eziyet etmenin bir anlamı yoktu. Yakında, eve döndüğünde bana söyleyecekti.

"Ama onun yerine hizmetçimin yatak odamın kapısını yumruklamasıyla uyandım çünkü aşağıda polisler vardı ve benimle konuşmak istiyorlardı."

"Bana anlattıklarınızdan herhangi birini polise anlattınız mı?"

Charlotte, Çavuş Howe'un yüz ifadesini görmeyi çok isterdi. Yine de deneyimli bir kanun adamı olduğu için gözünü bile kırpmamış olabilirdi.

"Sadece kocamın Bayan Treadles'ı sevmediğini biliyorum, ki zaten kesin olarak bildiğim tek şey de bu. Onu umursamazdı ve Cousins'de bulunup işleri yürütmeye çalışmaması gerektiğini söylerdi."

Cevap verirken Bayan Sullivan'ın yüzünde hesapçı bir ifade belirdi -Bay Sullivan karısının görgüsüz olduğunu düşünebilirdi ama o dinleyicilerini nasıl seçeceğini biliyordu.

Ve şimdi Charlotte'un çok merak etmeye başladığı bir soruya gelmişlerdi. "Bayan Sullivan, kocanızın ölümünden dolayı üzgün müsünüz?"

Yeni dulun gözleri parladı. "Gittiği için üzüntü duymuyorum. Belki keder daha sonra gelir ama şimdilik sadece şoktayım. Kocam gibi kötü adamların her zaman olgun yaşlara kadar yaşadıklarını, kötülüklerinin bir şekilde hayatta onlara uğur getirdiğini sanırdım. En güzel çağında mı öldürüldü? Belki de Tanrı her şeye rağmen dikkat ediyordur. Belki de tüm kötü adamlar korkmalı."

On iki

Charlotte'un bir sonraki randevusu - neyse ki günün son randevusuydu - Bayan Longstead'in görüşünü test etmek için 31 Cold Street'teydi.

Ama Bayan Longstead'in yanından ayrıldıktan sonra.

Sullivan'ın evinde hala biraz zamanı vardı. O yüzden Bayan Treadles'ı aradı.

Bayan Treadles evde değildi ama hizmetçisi Bayan Graycott, Charlotte'a yakındaki bir parkı işaret etti. Park, ferforje bir çitle çevrili küçük bir yeşil alandı. Bu saatte, aralıklarla yağın yağmurda, Mrs.

Treadles içerideki tek kişiydi, bir mackintosh giymişti, bir sandalyenin üzerinde yürüyordu.

dar patika. Cockerill, seyisi ve arabacısı, onun güvenliğini gözetmek için çitteki bir kapının yanında duruyordu.

Charlotte'u görünce irkilerek, "Bayan Holmes!" diye bağırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Bir Çey yok," dedi Charlotte, onun yanına yaklaarak. Günün büyük bir bölümünü vagonlarda ya da misafir odalarında oturarak geçirdikten sonra değişiklik olsun diye hareket etmek iyi gelmişti. "Bugün Cousins'de gösterdiğin kararlı davranış için seni tebrik ederim."

Yakındaki sokak lambalarının ışığı sadece Bayan'ı aydınlatmaya yetiyordu.

Treadles'ın hafif titrek gülümsemesi. "Sonunda biraz otorite sahibi olmanın beni rahatlattığını inkar edemem. Bayan Treadles'ı gönderdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Watson benim yolum. Aslında eve vardktan sonra kuvvetli bir yürüyüş yapmam gerektiğini söyleyen de oydu. Vücudumun günün gerginliğini atabilmesi için egzersize ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Bayan Watson gerçekten de paha biçilmez bir mütefik," dedi Charlotte içtenlikle. "Bu öğleden sonra yanından ayrıldığımda, getirdiği Cousins hesaplarının ön incelemesine başlamıştı bile."

Bayan Treadles'ın temposu sanki içsel bir kargaşanın etkisiyle artmıştı. "Yeterli zamanı olacak mı? Müfettiş Brighton bana bunu söyledi -Müfettiş

Treadles'ı Noel'den önce resmen suçlamayı planlıyormuş."

"Elimizden geldiğince hızlı çalışıyoruz." Charlotte bir elini kısa sürelğine Bayan Treadles'in koluna koydu. "Bana evinizden birkaç eşya gösterir misiniz?"

Bayan Treadles birkaç kez derin derin nefes aldı. "O zaman oraya geri dönelim mi?"

Parktan ayrıldılar, Cockerill saygılı bir mesafeyle arkalarından geliyordu. "Ayrıca sana o gece hakkında birkaç soru daha sormam gerekiyor.

Parti," dedi Charlotte. "Tatsız bir konu olduğunun farkındayım, ama o gece Bay Sullivan'ın size saldırmamasından sonra 33 numaradan kaçmanızı tam olarak neyin kolaylaştırdığını bana anlatabilir misiniz?"

Bayan Treadles öksürdü. Duyma mesafesinin dışında olan Cockerill'e tekrar baktı. Yine de sesini alçalttı. "Bay Sullivan'ı ürküten bir gürültü oldu. Ben de öyle kaçtım."

"Ne tür bir gürültü? Daha açık konuşabilir misiniz?"

"Ah ... eğer tahmin etmem gerekirse -lütfen o sırada tamamen perişan olduğumu hatırlayın- ama eğer tahmin etmem gerekirse, her şeyden çok üst kattaki bir kapının çarpma sesine benzediğini söyleyebilirim. Ev neredeyse sarsılıyordu."

"Bundan emin misiniz?"

"Bu şartlar altında ne kadar emin olabilirsem o kadar eminim." Bayan Treadles'in kaşları çatıldı. "Bir kereden fazla ne ya da kim olduğunu merak ettim.

-O sesi çıkarmış olabilir. Acaba kocam mıydı diye kendime soruyorum, çünkü en başta onun için eve girmiştim. Ama ben I . . ."

"Ama bunu yapanın kocanız olmasını istemezsiniz, çünkü bu Müfettiş Brighton'ın Bay Sullivan'ı öfkeyle öldürdüğü varsayımını daha da güçlendirir."

Bayan Treadles sanki üşüyormuş gibi mintanını vücuduna daha sıkı sardı. Ama sesi kararlıydı. "Sonunda o olduğuna inanmıyorum. Eğer o olsaydı ve benim olduğumu bilseydi, iyi olduğumdan emin olmak için gelip beni Bay Longstead'in evinde bulurdu."

Bu kadın büyük bir inanç yeteneğine sahipti.

Lord Ingram gibi.

Charlotte bunu daha önce fark etmemişti, çünkü bu tür terimlerle düşünmeye alışık değildi, ama adam ona güvenmişti. her zaman insan duygularının tüm spektrumunu anlar.

"Bunu aklımda tutacağım," dedi. "Bu Bay'ı son görüşünüz müydü? Sullivan?"

"Evet."

Rahatlama Bayan Treadles'in sesinde açıkça görülüyordu, her ne kadar Mr.

Sullivan onu bir daha asla avlayamayacaktı. "Peki ya

Bay Longstead, onu en son ne zaman gördünüz?"

"Evine döndükten sonra, onu bayanla konuşurken gördüm.

Coltrane, hizmetçisi, bir süre saklandığım vestiyerin yakınındaydılar."

"Vestiye girmeden önce mi sonra mı?"

"Daha önce. Beni görmelerini istemediğimi düşündüğümü hatırlıyorum ama görmediler. Ya da en azından Bay Longstead görmedi."

Sessizlik çöktü. Botlarının topukları ıslak kaldırımında tıkırdıyordu. Bir rüzgâr esti ve cadde boyunca uzanan çıplak dalları salladı. Onlar yürürken bir

Pencerenin yanında yanan bir Noel ağacı olan evde, içeriden biri piyanoda "Sessiz Gece"yi çalmaya başladı, notalar soluk ama kristal gibiydi.

Bayan Treadles'in üst dudağı endişeliydi, endişesi bilme ihtiyacıyla savaşıyordu. "Sorularınızın ne hakkında olduğunu sorabilir miyim, Bayan Holmes?"

"Acaba o gürültüyü Bay Longstead'den başkası çıkarmış olabilir mi? Eğer durum böyleyse, siz ayrıldıktan sonra Bay Sullivan'la hararetli bir tartışmaya girdiklerini görebiliyorum."

"Ne?" Bayan Treadles'in sesinin tonu yükseldi.

Telaşla etrafına bakındıktan sonra sert bir fısıltıyla sordu: "Herhalde Bay Sullivan'ın Bay Longstead'i kocamın beylik tabancasıyla öldürdüğünü ima etmiyorsunuzdur?"

Charlotte, "Eğer onları Müfettiş Treadles öldürmediyse ve öldüren başka birinin izine de rastlanmadığına göre, bu olasılığı da göz önünde bulundurmalıyız," dedi.

Elbette, 33 Cold Street'in dışındaki çitin üzerinde bulunan kumaş parçası da kaçan kişi tarafından bırakılmış olabilir.

katil. Ama Scotland Yard'ı buna ikna etmekte zorlanacaklardı.

"Peki o zaman Bay Sullivan nasıl öldü?" Bayan Treadles gözleri şüphe ve anlayışsızlık dolu bir ifadeyle sordu.

"Kendini vurabilirdi."

"Hayır, o değil," dedi Bayan Treadles kararlılıkla. "Eğer Bay Treadles'ı vurmuş olsaydı.

Longstead, bu durumdan kurtulmak için elinden geleni yapardı, kendini öldürmek için değil. İçinde bir anlık paniğin onu intihara sürüklemesine izin vermeyecek kadar çok kin ve kibir vardı."

Charlotte'un iddiasına rağmen, gerçekler Bayan Treadles'in tarafındaydı. Bay Sullivan'ı öldüren atış bir temas atışı değildi. Bu da demek oluyordu ki

Tabancanın ucu alnına bastırılmamıştı, bu da cinayeti çok daha güçlü bir şekilde destekliyordu.

Şimdi Bayan Treadles'ın evinin arkasındaydılar. Arka kapıyı açtı ve alçak, endişeli bir sesle sordu: "Başka teorileriniz var mı, Bayan Holmes?"

Charlotte başını salladı. "Korkarım bahsetmeye degecek bir şey yok."

Bayan Treadles oyunbazca gülümsedi. "Şey, hala zaman var. Noel'e daha üç gün var."

Charlotte'u Müfettiş Treadles'ın giyinme odasına götürdü, temiz ve düzenli bir yerdi, böylece Charlotte onun beylik tabancasının genellikle nerede tutulduğunu görebiliyordu.

Holmes çekmecenin içine baktı. İçindeki tek eşya, ambalaj kâğıdının kenarları hâlâ birbirine yapıştırılmış, açılmamış bir fişek kutusuydu.

"Bayan Graycott size Müfettiş Treadles'ın evde kaybolan eşyaları sorduğunu söylemişti," dedi Bayan Treadles. "Ben de onun gibi, tabancanın bu son yolculuğa çıkmadan önce kaybolduğuna inanıyorum. Gördüğünüz gibi, hiç mermi almamış. Tabanca kullanmaya niyetli bir adam mermi alırdı."

Sesinde yalvaran bir ton vardı, her ne kadar Scotland Yard'ın onun fişekleri başka bir yerden aldığını söyleyeceğini biliyor olsa da.

Charlotte çekmeceyi kapattı. "Geçenlerde uzaktayken size gönderdiği mektupları alabilir miyim?"

Bayan Treadles, Charlotte'un fişekler hakkında yorum yapmayacağını anlayınca gözleri karardı ama sesini değiştirmede. "Mektupları Müfettiş Brighton aldı. Yine de zarfları size verebilirim - zarfları çoktan çıkarmıştım çünkü polisin mektupları görmesini istemedim. Posta damgalarındaki yerler, mektupların üzerine yazdıklarıyla uyuşmuyordu."

Charlotte kapının yanında paltosunu giyiyordu - randevusuna yetişmek için hemen 31 Cold Street'e gitmesi gerekiyordu - o sırada Mrs. Treadles zarflarla birlikte aşağı indi. Onları cebine koydu. "Bayan Treadles, bu sabah Scotland Yard'da Müfettiş Treadles ile konuştuğumda, Sherlock Holmes'un tipik olarak yaptığı şeyi yaparak ona yardım edebileceğini söyledi. Ne demek istediğini biliyor musunuz acaba?"

Bayan Treadles gözlerini kırıştırdı. "Elbette, sadece Bay Holmes'un dehası yine galip gelecek diye mi?"

Vedalaştılar. Charlotte arkasını dönüp Bayan Treadles'ın gözlerinin içine baktığında eli çoktan kapının üzerindeydi. "Durumun vahim görüldüğünü biliyorum Bayan Treadles ve zaman daralıyor. Ama birkaç gün içinde çok şey olabilir. Dün, hatta bu sabah uyandığınızda, gün bitmeden Kuzenler üzerinde nihayet kontrol sahibi olabileceğinizi hayal edebilir miydiniz?"

"Benzer şekilde, suçu aklayıcı kanıtlar şu anda azdır, ancak pekala ortaya çıkabilir. Bugün geçerli bir teorim olmayabilir ama bu yarın bir teorim olmayacağı anlamına gelmez. Bu yüzden sizden en kötü senaryolarla kendinize eziyet etmemenizi, olayı aydınlatmak için çalışan bizlere güvenmenizi rica ediyorum.

Müfettiş Treadles'ın adı. Hiçbir zaman önceden sonuç sözü vermem, ancak bu sonuçları her zaman yerine getirdim."

Başını eğdi. "Size de iyi akşamlar, Bayan Treadles."

Livia yatak odasının kapısını kapattı ve sert bir şekilde nefes alarak kapıya yaslandı.

Leydi Holmes, onca insan arasından Charlotte'tan elli sterlin almış olmanın şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra, Charlotte'un bir adamın koruması altında olduğuna ve günahkâr bedenini para karşılığında sattığına ikna olmuş bir halde yarım saat boyunca salonda volta atmış, saçını başını yolmuştu.

Ama ahlaki ikilemi yarım saat kadar sürdü. Ondan sonra zihni kararlı bir şekilde parayı nasıl harcayacağına ve nasıl eğleneceğine yöneldi. Dudaklarından düzinelerce fikir döküldü, bazıları Livia'yı şaşkına çevirdi.

Nice'de kıışlamak mı? Leydi Holmes bunun ne kadara mal olacağı hakkında bir fikre sahip miydi? Emin olmak için Livia'nın da yoktu, ama o yaldızlı aristokrat oyun alanında elli poundun, küçük köylerinde iki şilin paradan daha uzun süre dayanmasına şaşırdı.

Hiçbir şey söylemedi - annesinin hayallerini en köpüklü zamanlarında delmek akıllıca değildi. Ama sonunda Leydi Holmes'un hayali düşünceleri kendi ağırlıkları altında çöktü. Sandalyesine geri yığıldı. "Ama hiçbir yere gidemem, değil mi? Sen hâlâ evlenmemişsin, hâlâ evdesin ve bu da benim, yani

sorumlu anne, evde seninle sıkışıp kaldım."

Livia ayağa fırladı. Ona karşı uzun bir tirat yolda ilerliyordu ve sadece Leydi Holmes'un kızgınlığının öfkeye dönüşmesini bekliyordu. "Ben hâlâ

Openshaw'lara bir Noel kartı yazdım. Bunu hemen şimdi yapsam iyi olur!" diye bağırdı.

Ve kaçtı.

Livia iç geçirdi, sırtı hâlâ yatak odasının kapısına dönüktü, başı kafasının içindeydi. Şimdilik kaçmıştı. Ama yarın annesinin gazabının örsü yine de düşecekti.

Belki de Charlotte'a bir mektup yazmalıydı. Ama Charlotte'a iyi niyetle verdiği paranın evde yol açtığı uyumsuzluktan bahsetmek istemiyordu.

Başka ne yapacağını bilemeden odayı geçti ve hikâyesinin son çeyreğini içeren defteri bulmak için saklandığı yere uzandı. Defteri kaldırdığında, sayfaların arasından bir fotoğraf süzüldü.

Bu onun daha önce hiç görmediği bir fotoğrafiydi. Elinde şarap kadehleri ve bir sepet dilimlenmiş baget ekmeğiyle bir masada oturuyordu, yüzü yana dönüktü. Işık yetersizdi ama yine de yüzündeki sevinci aydınlatmaya yetiyordu.

Kalbi sıkıştı.

Bir hafta önce Paris'te, Bay Marbleton'la baş başa birkaç saat geçirebilmiş, Jardin des Tuileries ve Sacré Coeur'u keşfetmişlerdi. Bay Marbleton kalın ama çok büyük olmayan bir kitap kılığına soktuğu dedektif fotoğraf makinesini yanında taşımış ve onun fotoğraflarını çekmek için kullanmıştı.

Daha sonra, bir bistroda soluklanmak için durmuşlardı; bistronun havası otların ve sıcak, fokurdayan yahninin aromasıyla kokuyordu. Dışarıda kendi işlerine koşuşturan kalabalığa baktı ve bulvarın yaz geldiğinde, boylu boyunca uzanan karaağaçların tüm yapraklı ihtişamıyla nasıl görüneceğini hayal etti.

O yanındayken hayat her zaman olasılıklarla dolup taşıyor gibiydi.

Ama artık onun hayatında değildi.

Onunki, tüm gökyüzünü aydınlatan efsanevi bir kuyruklu yıldızın geçişiydi.

Ancak kuyruklu yıldızlar, ne kadar parlak ve olağanüstü olurlarsa olsunlar, sadece ziyaretçidirler. Göklerdeki gizemli bir bölgeden gelirler ve arkalarında sadece göz kamaştırıcı anılar bırakarak yine orada kaybolurlar.

Evet, çok kısa bir süre önce sahip olduğu şey için keder ve özlem içinde boğulmalıydı. Yine de kendi görüntüsüne bakarken ve onun Fotoğrafi çektikten sonra muzip kahkahalar atarken hissettiği şey üzüntü değil, kalbinden ciğerlerine sızan soğuk bir korkuydu.

Neden onun için korkması gerekiyordu ki? Tanrı aşkına, o bir kuyruklu yıldızdı.

Fotoğrafi kaldırdı ve masasına oturdu. Ancak kopyalamaya devam edebilecek kadar kendini toparlayabilmesi için çeyrek saat geçmesi gerekti.

Bu kez Bayan Longstead Charlotte'u kabul ettiğinde, kaplumbağa kabuğu saplı tel çerçeveli gözlüklerini takmıştı. Ama gözlüğü hemen cebine koydu: Charlotte, dans gecesine benzer koşullar altında görüşünü test etmek için gelmişti.

Yas nedeniyle sıkıca kapanmış olan 31 numaranın iki alt katındaki tüm pencereler şimdi ılık ılık yanıyor, perdeleri aralanıyordu. Büyük siyah bir pelerine sarınmış olan Bayan Longstead, bahçede, daha önce bulunduğu inandığı yerde duruyordu.

Charlotte ondan gözlerini kapatmasını isterdi. Gözlerini tekrar açtığında, Charlotte onun için bir duruşma hazırlamış olurdu. Charlotte bazen 33 numaranın arka kapısının önünde durması için bir uşak gönderirdi, bazen bir hizmetçi, bazen hiç kimse, bazen de aynı anda iki hizmetçi. Bayan Longstead gözlerini kısarak baktı ama gelen kişi ya da kişilerin cinsiyetini doğru tespit etti.

Bir keresinde bir hizmetçi ve bir uşak sıraya girmişlerdi ve o sadece hizmetçinin orada olduğunu düşünmüştü, çünkü onun elbisesi daha büyük bir siluete sahipti. Kimse gönderilmediğinde de böyle söylemişti. Kapıdan önce.

Charlotte o gece gördükleri konusunda Bayan Longstead'in haklı olduğuna ikna olduktan sonra -33 numaraya arkadan giren bir kadın-hizmetçilere teşekkür etti. Olayları gözlemlemek için orada bulunan Bayan Coltrane onları eve geri götürdü. Charlotte, Bayan Longstead'e teşekkür etmek için bahçeye doğru ilerledi.

"Hayır, Bayan Holmes, bu kadar titiz olduğunuz için size teşekkür etmeliyim," diye cevap verdi. Ve sonra, duyabilecek başka kimse olmamasına rağmen sesini alçaltarak, "Herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi?" diye sordu.

Sorusundaki endişeyi yanlış anlamak mümkün değildi. "Müfettiş Treadles için endişeleniyorsunuz."

Bayan Longstead başını sıkıca salladı. "Bayan Treadles çok hoş bir kadın, katilin onun kocası olmasını gerçekten istemem. Ve müfettişin kendisi de

çok nazik davrandı. Birlikte yemek yediğimizde, deneylerim hakkında derinlemesine bilgi almak için zaman ayırdı."

Ve eğer Müfettiş Treadles Bay Longstead'in cinayetinden asılırsa, iki kadın birbirlerini bir daha görebilecekler miydi?

"Bazı şeyler öğrendim," dedi Charlotte. "Ama birbirlerine nasıl uyduklarından emin değilim. Belki sen bana yardımcı olabilirsin. Bahçede bir tur atmak için vaktin var mı?"

Bayan Longstead ellerini kalbinin üzerine koydu. "Ben de bunu söylemenizi umuyordum. Odamın dört duvarına bakıp durmak korkunç bir şey. Ben

Kederli olmanın neden eve bağlı olmakla eşdeğer tutulduğunu bilmiyorum ama Bayan Coltrane amcamın vefatından hemen sonra, tek başıma parkta yürümek için bile olsa, yurtdışına çıkmamın uygun olmayacağını söyledi."

Charlotte genç kadının zor zamanlar geçirebileceğini düşündü, özellikle de günün önemli saatlerini geçirdiği laboratuvarı aynı gece tahrip edilmişken. Charlotte'un kendisi de, şaşırtıcı bir şekilde, yeterince çay ve bisküvi içmişti ve kendini iyi hissetmeden önce biraz egzersiz yapmaya ihtiyacı vardı.

Akşam yemeğinde tatlı için yeterince erdemli.

Bahçe karanlığa gömüldü; 31 numaranın perdeleri yeniden çekildi, boş odaların ışıkları birer birer söndü.

"Bayan Longstead, sizce amcanızın Bayan Treadles'a verdiği destek *yüzünden* öldürülmüş olma ihtimali var mı?" diye sordu Charlotte, Bayan Longstead onu bahçe yoluna yönlendirirken.

Bayan Longstead elini cebine attı, gözlüğünü çıkardı ve tekrar taktı. "Bay Sullivan'ın böyle bir nedenle öldürüldüğünü anlayabiliyorum, belki. Ama amcam nasıl oyun oynanacağını bilmezdi."

"Oyun oynamasına gerek yoktu. Bayan Treadles'a verdiği desteğin samimiyeti yüzünden öldürülebilirdi."

Işıkları Bayan Longstead'in gözlük camlarına yansıyan, parlak ışıklı bir evin yanından geçtiler. "Sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Bayan Treadles'ın durumuna duyduğu sempatinin derinliğinden şüphe duymuyorum. Karakterinin dürüstlüğünden de şüphe duymuyorum - onu asla yüzüne karşı desteklemez ve sonra sırtından bıçaklamazdı. Ama-" Nefes verdi. "Bayan Treadles'ın yerinde olsaydım, onun desteğini bulurdum-"

Bayan Longstead'in hızı yavaşladı. Diyaframının önünde tuttuğu eldivenli elleri birbirine dolandı. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum

ama sanki beni yetiştiren bu harika adamı bir şekilde onaylamıyormuşum
gibi geliyor.

Bir babadan isteyebileceğim tüm dikkat ve özeni gösterdi. Ama görüyorsunuz, amcam çok başarılı bir adamdı. Çok çalıştı ve çalışkanlığının karşılığını aldı. Hayat onun için adildi ve o da buna inanıyordu.

herkes için adil olduğunu, onun yaptığı gibi yaparlarsa aynı tatmin edici sonuçlara ulaşacaklarını söyledi.

"*Israr et, dedi Bayan Treadles'a. Sabırlı olun. İyi şeyler gelecektir.* Tavsiyesi yanlış değildi. Ama çok çalıştığında ortağının yaşlı Bay Cousins olduğunu, yaşlı Bay Cousins'in son derece onurlu bir adam olduğunu ve amcamın kârdan hak ettiği payı almasını sağlamaya hevesli olduğunu hesaba katmamıştı. Bayan Treadles ise Bay Sullivan ve yandaşlarıyla çalışmak zorundaydı."

Bu son cümleyi başka bir insanın söyleyebileceği *bir* tonda söyledi, *Bayan Treadles ise engerek çukuruna düştü.*

Charlotte zaten bu kuzeni umursamadığı izlenimine kapılmıştı. Ama öyle görünüyordu ki Bayan Longstead sadece Bay Longstead'den hoşlanmıyordu.

Sullivan'dan nefret ederdi.

"Yani size göre Bay Longstead'in Bayan Treadles'a verdiği destek samimi olsa da yetersizdi," dedi Charlotte.

"Evet, ama kasten değil." Bayan Longstead sanki kendisini rahatsız ediyormuş gibi pelerinini omuzlarında yeniden düzenledi. "Kendi güç konumunu anlamadı - hem Kuzenler'in içinde hem de dışında kendisine duyulan saygıyı. Bayan Treadles kendisine karşı çıkan tüm erkekleri işten çıkarmak istemedi, çünkü bunun şirkete ne yapacağından endişe ediyordu, özellikle de bir kadın olduğu düşünüldüğünde. Ama onun yanında durup işten çıkarmayı onunla birlikte yapsaydı, sonuçlarının çoğundan korunmuş olacaktı.

"Bu gerçekleşmedi çünkü kendisini sadece artık şirkette hissesi olmayan yaşlı bir emekli, büyük değişiklikler için ajitasyon yapmaması gereken biri olarak görüyordu. Bayan Treadles'a karşı gerçekten nazikti, ama ona asla öldürülmesine neden olacak türden bir destek vermedi."

Sesini yansıtmamaya çalışıyordu ama Charlotte onun hissettiği hayal kırıklığını duyabiliyordu. Charlotte, Longstead'lerin geçen ay Treadle'larla iki kez akşam yemeği yediklerini hatırladı. Görünüşe göre yemekten sonra hanımlar, beyleri bir kadeh şarabın tadını çıkarmaları için arkalarında bırakıp salona çekildiklerinde, iki kadın Bayan Treadles'ın durumuyla ilgili tartışmalara girişmişlerdi.

Patika bir ağaç kümesinin etrafından dolanıyordu. "İşte!" dedi Bayan Longstead. "Burası amcamın bahçedeki en sevdiği yer."

Charlotte zeminin küçük bir tepeciğe dönüştüğünü görebiliyordu.

"Muhtemelen göremiyorsunuzdur," diye devam etti Bayan Longstead, "ama yükseltinin tepesinde bir bank var ve yazın oraya oturmayı çok severdi. Komşularımızdan bazıları da o koltuğa oturmak için aynı derecede hevesliydi. Ve sonunda, bankta geçirilecek zamanın adil bir şekilde nasıl paylaşılacağına dair bir toplantı yapıldı.

"Bu yedi yıl önceydi. Daha sonra bu toplantıya kürsü toplantısı adını verdim. Amcam bu ismi o kadar sevdi ki o da benimsedi ve sanki hayatlarımızda bir dönüm noktasıymış gibi kürsü toplantısından bahsetmeye başladık. "Bunun ne zaman olduğunu hatırlıyor musun? Ona bir şey sorardım. O da bana, 'Oh, bu bench conclave'den on beş yıl kadar önceydi' derdi."

Kendi kendine usulca güldü ama kahkahasının son notası hıçkırık gibiydi.

Charlotte yola baktı ve dönene kadar bekledi. "Bayan. Treadles bana Bay Sullivan'ın onun için sahte bir arkadaş olduğunu söyledi. Sempatikmiş gibi davranıyor ama aslında aktif olarak onun altını oyuyormuş.

kendi şirketinin kontrolünü ele geçirme çabaları. Amcanızın bunu öğrenmiş ve Bay Sullivan'la yüzleşmiş olması mümkün mü sizce?"

"Ve onu *Bay Sullivan* mı öldürdü?"

"Şimdilik kimin kimi öldürdüğünü bir kenara bırakalım. Hâlâ amcanızın ve yeğeninin neden vurularak öldürüldüğüne dair anlaşılabilir bir neden bulmaya çalışıyoruz. Bay Sullivan ve Bay Sullivan arasında herhangi bir gerginlik olduğunu biliyor musunuz?"

Longstead, eski mi yeni mi?"

"Amcam Bay Sullivan'a karşı kayıtsızdı," dedi Bayan Longstead, Charlotte'un sorduğu sorular karşısında hâlâ şaşırılmış gibiydi. "Sanırım Bay Sullivan bu yüzden ona kızıyordu, ama bu uzun zamandır böyleydi."

"Bay Longstead neden Bay Sullivan'dan hoşlanmıyordu?"

"Bay Sullivan genç bir adamken amcamı pohpohlamaya çalışırdı. Amcam dalkavukluktan hoşlanmazdı; bunu üçkağıtçılığın bir dalı olarak görürdü."

Charlotte ısrar etti. "Amcanız zaten Mr. Sullivan, Bay Sullivan ve Bayan Treadles arasında olanları öğrenirse, bu sıradan hoşnutsuzluğun nefrete dönüşmesini ne engelleyebilirdi ki?"

Bayan Longstead durdu. "Bayan Treadles amcama bir şey söyledi mi?"

"Hayır, polis sorular sormaya başlayana kadar kimseye bir şey söylemediğini söyledi. Ama amcanız bunu algılamış olabilir, değil mi?"

Bayan Longstead başını sertçe salladı. "Amcam basit bir adamdı. Bu onun en büyük erdemiydi. Ama aynı zamanda ... en büyük sınırlamasıydı. O kadar dürüst bir adamdı ve hayat ona o kadar dürüst davranmıştı ki, başkaları için kör edici derecede açık olan şeyleri bile çoğu zaman algılayamazdı."

"Ne gibi?"

Bayan Longstead yürümeye devam etti ama Charlotte'un sorusuna cevap vermedi. Bayan Longstead, "Sanırım size güvenebilirim, Bayan Holmes," demeden önce bahçenin neredeyse yarısını kat etmişlerdi. Sizi çok iyi tanımıyorum ama önyargıları olan biri olmadığınızı hissediyorum."

Charlotte kendisi de böyle düşünmekten hoşlanıyordu ama bir dava sırasında görüştüğü biri tarafından hiç bu şekilde değerlendirilmemişti. "Teşekkür ederim."

Cevabı bir ifadeden çok bir soru gibiydi.

Bayan Longstead duyulabilir bir nefes aldı. "Bana amcamın neyi anlamadığını sordunuz. Ne zaman şehre gitsek, her zaman Bay Longstead ile yemek yedik.

Sullivan ve karısı. Ancak tüm bu yıllar boyunca amcam, Bay Sullivan'ın yakınında bulunmaktan nefret ettiğimi hiç anlamadı. Hiç sevmediği bu yeğenini görmeye devam etti, çünkü Bay Sullivan onun oğluydu. ve yapılacak en doğru şey buydu."

Charlotte, Bayan Longstead'in neden bu kadar uzun süre tereddüt ettiğini ve konuyu neden ancak şu karara vardıktan sonra açtığını anlamaya başladı

Charlotte'a belirli görüşlere sahip olmadığı konusunda güvenilebilirdi.

"Babam amcamın en küçük kardeşiydi. Anne tarafımda ise babam Anglikan bir misyoner, annem ise Sierra Leone Kreolüydü. Annem Freetown'da doğmuş ama hayatının çoğunu Londra'da geçirmiş. Burası babamla tanıştığı, evlendikleri ve gömüldükleri yeri.

"Annem sıkı bir tarih okuruydu. Ben çok küçükken ölmüş olmasına rağmen, bana kişisel, kabilesel, ulusal ve tercihen tüm dünyanın tarihini bilmem gerektiğini söylediğini hatırlıyorum.

"Büyüdüğümde, özenle tarih okudum. Son yüzyıllarda siyahların tarihi pek de mutlu bir tarih değildi. Bu yüzden Britanya İmparatorluğu'nda köleliğin kaldırılmasına ilişkin anlatılara yöneldim. Çok büyük, sevinçli bir olay, adaletin ve insanlığın bir zaferi gibi görünüyordu. Neredeyse masalsı bir son.

"Ama hayatta sonsuza dek mutlu olmak diye bir şey yoktur, değil mi? Bunun yerine, on yıllar geçtikçe güçlenen bir tepki vardı. Önce Thomas Carlyle'ın Afrika kökenlilerin özgürlükle başa çıkma becerilerini sorgulayan makalesi geldi. Ardından, Amerikan İç Savaşı'nda Güney'e Britanya'da verilen destek endişe verici boyutlara ulaştı. Ve son yıllarda, bu kaldırılmasından hemen sonraki yıllarda kabul edilemeyecek görüşleri dile getiren öğretim görevlileri sirki."

Daha önce Bayan Longstead, Charlotte'la konuşurken sık sık Charlotte'a doğru bakmıştı. Ama uzun sessizlikten sonra, sanki Charlotte'a güvenme kararından tam olarak emin değilmiş gibi, yüzü kararlı bir şekilde öne eğik konuşmuştu.

Ya da belki de sözlerinin ona verdiği acıyı kontrol altına alabilmesinin tek yolu buydu.

"Kararlı bir şekilde bilimlere yönelmemin nedenlerinden biri de buydu," diye devam etti. "Evrenin molekülleri ve güçleri benim mirasım ile ilgilenmiyorlar, ne de kamuya açık forumlarda benim onları anlayacak kadar beyinleri var."

Charlotte kadın olduğu için bu tür spekülasyonlarla çok karşılaşmıştı ama soyu yüzünden hiç karşılaşmamıştı. Eğer Bayan Longstead'in soyuna sahip olsaydı, görünmeyen kardeşinin bir dahi olduğuna ve kendisinin de her türlü işi üstlenebileceğine halkı ikna etmeyi başarabilir miydi? onun adına soruşturma görevleri?

Sonunda Bayan Longstead tekrar ona döndü, güzel yüzünde ciddi ama gergin bir ifade vardı. "Hayatımın mutlu geçmediğini düşünmenizi istemiyorum. Bu kutsanmış, ayrıcalıklı bir varoluş oldu ve her gün bu kadar çok şey verildiği ve bu kadar iyi sevildiğim için şükrederek uyanıyorum. Ancak kendimi tarihin gelgitlerinden tamamen soyutlamam mümkün değil. Kendi konforlu hayatımın rahatlığına rağmen, tutumların daha ne kadar kayacağına dair bir endişe hissetmemek imkansız. Köleliğin geri getirileceğine inanmıyorum ama bunun ihtimal dışı olduğunu da düşünmüyorum

Benim gibi insanlar için, benim ya da çocuklarımda yaşamında yeni bir aşağılık tanımlaması ortaya çıkabilir."

Sesi sakinliğini koruyordu ama sıkıntısı hissediliyordu. Güçlü duygulara yatkın olmayan Charlotte bir korku hissetti. O da bir türlü Bayan Longstead'in korktuğu şeyin gerçekleşmeyeceğinden tamamen emindi.

"Bay Sullivan hayattayken yemek masamıza oturduğunda Afrikalıların aşağılık olduğuna dair en son teorilerden bahsetmeden kalkmazdı. Bunu asla kendi görüşü olarak değil, her zaman bir başkasının görüşü olarak sunardı. "Neden amca, Birmingham'da falanca profesörün Afrikalılarla hayvanlar arasında Afrikalılarla Avrupalılar arasında olduğundan daha yakın bir bağ olduğuna dair kanıtlar olduğunu söylediği konferansı duydun mu?"

"Belki de katıldığı her yemekte aynı konuyu gündeme getiriyordu ama nedense ben öyle düşünmüyorum. Bu entelektüel bir konu olarak sunulmuş olabilir.

ama gerçek amacının beni kızdırmak ve küçük düşürmek olduğundan hiç şüphe etmedim.

"Amcam Bay Sullivan'ın gündeme getirdiği iddiaları her zaman anında çürütürdü. Bay Sullivan, o günkü 'aliminin' sunduğu 'kanıtları' daha da çoğaltırdı. Amcam bunu da reddeder ve sonra da ona şu tavsiyede bulunurdu

daha eleştirel düşünmeli ve kürsüye çıkan her şarlatanın ortaya attığı saçma sapan teorilere kulak asmamalıdır.

"Ve benim orada, Bay Sullivan'a bir kadeh fırlatmakla odama kaçmak arasında sıkışmış bir halde oturduğumu fark etmeyecekti."

Sesi çok sessizleşmişti. Pelerininin yükselen rüzgârda dalgalanması ve dışarıdaki sokaklarda at arabalarının tekerleklerinin gıcırdamasıyla birlikte, Charlotte onu duyabilmek için zorlandı.

"Bir keresinde amcama, Bay Sullivan'ın bu konuyla neden bu kadar ilgilendiğini düşündüğünü sordum. 'Hepimiz ilgileniyoruz, değil mi?' diye şaşkınlıkla cevap verdi. 'Bu muazzam öneme sahip bir tartışma. Şimdiden çok fazla sefalet ve

Afrikalıların sömürülmesinde adaletsizlik yapıldı. Bu yüzden artık doğru görüşler hakim olmalıdır.

"Daha sonra bu konuyu bir daha açmadım. Bay Sullivan'ın sözde bir uzmanın atalarımın insan altı olduğuna dair görüşlerini taklit etmesine her izin verdiğinde bunun ruhumu lekelediğini anlamadı. Amcam, Bay Sullivan'ı harekete geçirenin merak ya da endişe değil, kötü niyet olduğunu anlamadı.

"Bay Sullivan amcamı hor görüyordu çünkü amcam onu umursamıyordu. Beni küçümsüyordu çünkü ben bir hanımefendi hayatı yaşarken o hala yaşamak için çalışmak zorundaydı, çok iyi bir yaşam olsa da. Amcam hakkında hiçbir şey yapamazdı ama benim üzerimde gücü vardı. Ve bu gücü istediği zaman kullanıp beni aşağılayabilirdi, çünkü amcam onun maskaralıklarına asla son vermezdi."

Bir kez daha Charlotte'a döndü, bakışları yalvarıyordu. "Lütfen, lütfen amcamın başkalarının bana nasıl davrandığını umursamadığını düşünmeyin. Çok önemserdi. Bana saygısızlık eden hizmetkârların işine hemen son verirdi.

Ve bir keresinde, bir kır partisinde bulunmamı küçümseyen bir aileye doğrudan pay verdi.

"Ama dediğim gibi, anlayışında sınırlamalar vardı. Bazen aramızdaki kötülükler daha az haince değil, daha az açıktır ve o daha az belirgin olan bazı kötülükleri tanımak.

"Yani hayır, Bayan Treadles'ın yaşadığı ikilemin farkında olduğunu sanmıyorum. Bay Sullivan'ın gözünün önünde bana açıkça ne yaptığını görmedi. Bay Sullivan'ın Bayan Treadles'ın evliliğini yıkmak için gizlice tehdit ettiğini algılayamazdı."

On üç

Charlotte arabasına hemen yola çıkma talimatı vermedi. Bayan Longstead'in sözleri hâlâ üzerinde ağırlığını hissettiriyordu. Cinayetler çirkin şeylerdir; ve düzgün bir şekilde çözülenler bile onlarca yıllık zulmü ve haksızlığı ortaya çıkarır. Ancak cinayetler, bireylerin bireyler tarafından öldürülmesi, henüz dünyadaki en çirkin şeyler değildir.

Kötülük çok daha büyük bir ölçekte var olur, o kadar büyüktür ki bir imparatorluğa tepeden tırnağa nüfuz edebilir ve kendini toplumun dokusuna entegre edebilir. O kadar büyüktür ki, en kötü enkarnasyonu ortadan kaldırıldığında, yarım yüzyıldan daha uzun bir süre sonra bile izi kalmaya devam etmiştir.

Ve bu izlerin bir yankısı Bayan Longstead ile amcası arasında bir uçurum açacak kadar güçlüydü.

Arabanın kapısı çalındı. Başladı.

"Yolda ne kadar çok araç olduğuna inanamazsınız," dedi Lord Ingram neşeyle arabaya tırmanıp yerine otururken ve bastonuyla arabanın tepesine hafifçe vururken. "Yürümek için yarım mil ötede faytonumdan indim. Biraz daha zaman ayırmanızı umuyordum, yoksa sizi kaçırabilirdim."

Bakışları onun üzerine yerleştğinde ifadesi değişti. "İyi misin Holmes?"

Ona Bayan Longstead'den öğrendiklerini anlattı.

Bir süre sessiz kaldı. Öz babası Yahudi'ydi. Bu miras yüzünden kendisinin nasıl aşağılandığını mı düşünüyordu?

Onun konuşmasını bekledi ama o sadece öne doğru eğilip ellerini tuttu.

İkisi de eldivenliydi ama bir süre sonra onun sıcaklığını hissetti. Onun sıcaklığını. Onun gücünü. Cesaretini. Bakışlarını ellerinden adamın yüzüne kaldırdı; yarı aydınlık, yarı gölgeler içinde ve tamamen güzeldi.

Kız bir şey söyleyemedi, adam onu bıraktı. "Bu Bayan Redmayne mi?"

Yarı dönmüştü. Gerçekten de arabanın arkasından koşan Bayan Redmayne'di, bir eliyle eteklerini tutuyordu.

Arabacıya durmasını işaret etti, sonra da ona yardım etmek için aşağı indi.

"Bunun Jo Teyze'nin arabası olduğunu sanıyordum!" dedi Bayan Redmayne mutlulukla, biraz nefes nefese kalarak.

"Bugün yaptıklarınızdan sonra sizi evinize götürebildiğimiz için çok mutluyuz," diye yanıtladı Lord Ingram.

Bayan Redmayne, Sherlock Holmes'un kartlarını bahçeyi çevreleyen tüm evlere dağıtmak için gönüllü olmuştu.

33 Cold Sokağı'nın karşısında.

Üst katta ve alt katta.

Bayan Redmayne bir nefes verdi. "En azından bu iş bitti."

Charlotte içtenlikle, "Teşekkür ederim," dedi.

Bayan Redmayne sırttı. "Gerçekten de bana teşekkür edilmesi gerektiğine inanıyorum. Ama ne öğrendiğimi söylemeden önce size bir soru sormama izin verin. Polis Müfettiş Treadles'ı ölü adamlarla aynı odada bulmadan önce, o gece 33 numaraya kaç kişinin girip çıktığı konusunda bir sonuca varabildik mi?"

Tüm gözler Charlotte'un üzerindeydi ve Lord Ingram'a bakarak, "Siz ne düşünüyorsunuz Lordum?" diye sordu.

Onun sesini duymak istedi.

Lord Ingram kaşlarını kaldırdı ama sözlerine şöyle devam etti: "Ben de 33 numaraya herkesin *nasıl* girdiğine şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Bay Longstead dışında, yani o kendi girmiş olabilir. Ama diğerleri için ya 33 numaranın kapılarının kazara ya da kasıtlı olarak açık bırakıldığını ya da bildiğimizden çok daha fazla kişide anahtar olduğunu varsaymalıyız."

Charlotte da aynı şeyi düşünüyordu, özellikle de Mr. Longstead'in anahtar seti. Bu akşam Bayan Longstead'e anahtarların nerede olduğunu bilip bilmediğini soracaktı ama Bayan Longstead'in ayıltıcı açıklamasının ardından bunu unutmuştu.

"O gece 33 numarayı kaç kişinin ziyaret ettiğine gelince," diye devam etti Lord Ingram, "Müfettiş Treadles, Bay Longstead ve Bay Sullivan, reddedilemez fiziksel kanıtlarla oradaydılar. Bayan Treadles da kendi itirafına göre oradaydı. Bu dördünden emin olabiliriz."

"Bayan Longstead o gece 33 numaraya bahçeden bir kadının girdiğini görmüş. Onun anlattıklarıyla ilgili sorunumuz, her ne kadar onun görüşüne güvenebilsek de

-Az önce Bayan Holmes tarafından da doğrulandığı üzere, bu kadını ne zaman gördüğünü bize kesin olarak söyleyemedi. Eğer Bayan Treadles değilse, o zaman elimizde beşinci bir kişi var demektir."

Lord Ingram durakladı, önce Charlotte'a, sonra da Bayan Redmayne'e baktı. "Bayan Treadles'ın o geceki hareketleri hakkında ne biliyorsunuz?"

"Öğleden sonra kısa bir süreliğine eve döndüm ve teyzemi gördüm. Bayan Treadles'ın bu sabah ona anlattıklarını bana da anlattı," dedi Bayan Redmayne, ses tonu gayet gerçekçiydi.

"Bu durumda, kapıyı çarpan ve Bay Sullivan'ı Bayan Treadles'ı bırakması için korkutan kişiyi de düşünmemiz gerektiğini biliyorsun. Holmes, bu kişinin Müfettiş Treadles ya da Bay Longstead olma ihtimali hakkında ne düşünüyorsun?"

Charlotte, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdi. "Ama bu akşam Cold Street'e uğramadan önce Bayan Treadles'la konuştum ve en azından Bayan Treadles da öyle olduğuna inanmadı. Şimdi ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Lord Ingram onun devam etmesini bekledi. Devam etmeyince, "Ayrıca pencereden atlayan ve paltosunun bir parçasını aşağıdaki ferforje parmaklığa sıkıştıran kişi de vardı - o parça şu anda polis gözetiminde. Ve son olarak da Bayan Treadles'ın mücevherli tıraşını alan kişi."

Bayan Redmayne parmaklarıyla bir çetele tuttu. "Yani kurbanlara ve Treadle'lara ek olarak potansiyel olarak dört kişi."

Lord Ingram başparmağının içiyle çenesini ovuşturdu. "Ama bu olayların çoğunun ne zaman gerçekleştiğini bilmediğimiz için, Bayan Longstead'in eve girerken gördüğü kadının Bayan Longstead ile kaçmış olması mümkün.

Treadles'ın süsü. Hatta biraz ihtimal dışı olsa da, aynı kadının kapıyı çarpıp pencereden atlamış olması da mümkün."

Arabanın fenerlerinin zıplayan ışığında Bayan Redmayne'in gözleri parlıyordu. "Siz ne düşünüyorsunuz, Bayan Holmes?"

Lord Ingram, Charlotte'un cevabını daha iyi duyabilmek için öne doğru kaydı. İçini sıcak bir sevinç kapladı. En başından beri onu dinlemişti.

-Yakından.

"Bayan Treadles'a göre, kapı tokmağı o büyük gürültüyü çıkardığında 33 numaranın daha yukarısındaydı. O anda Bayan Treadles ve mücevherli tıraşı zemin kattaki yemek odasındaydı.

Kadın kaçtı ama Bay Sullivan'ın ne yapmaya karar verdiğini bilmiyoruz. Eğer kadının peşinden gittiye, kapı tokmağımızın aşağıya inip araştırma yapma ve mücevherli tarakla karşılaşma ihtimali vardı.

"Ama Bay Sullivan bunun yerine gürültünün kaynağını araştırmak için üst kata çıktıysa ve kapı tokmağını kaldırıma fırlamaya zorladıysa yeterince umutsuz bir kalkış ki bu kişinin Bayan Treadles'ın mücevherli tarağını karanlıkta bulmak için geri dönmek şöyle dursun, eve tekrar gel."

"Pekâlâ," dedi Bayan Redmayne, heyecandan biraz sarsılarak, "işte size konuyla ilgili bulabileceğiniz bir şey, Bayan Holmes. Sokağın karKısında, 33 numaranın iki ev aKağısında Bayan Styles adında yaKlı bir kadın oturuyor, çok zinde, çok üstün bir kadın. Bana dedi ki, bu evde "Komşularını bu kadar boş bulmasaydı, onlarla iyi geçinirdi."

Bayan Redmayne, Bayan Styles'ın küçümsemesinden yine eğlenmiş gibi başını salladı. "Her halükarda, görünüşe göre sağlığı eskisi kadar iyi değil. ortaya çıkıyor ve günde dört kez mutlaka bir ilaç alması gerekiyor. Saat dokuzda yatağa giriyor. Saat on birdeki gece dozu, onunla birlikte yaşayan ve ona göre kusursuz erdemlere sahip genç bir adam olan torunu Bay Bosworth tarafından uygulanır.

"Parti gecesi, Bay Bosworth onu saat on bir dozu için uyandırdı. Sonra onu alnından öptü, ışığı kapattı ve gitti. Bayan Styles normalde kolayca uykuya geri dönerdi ama o gece öyle olmadı. Bu yüzden kalktı ve tuvaleti kullandı. Odasına döndüğünde bir partinin devam ettiğini fark etti - Bay Longstead'in bazı konukları hava almak için bir pencere açmışlardı ve müzik geçici olarak durduğu yerde. Bakmak için perdeleri geri çekti ve kendi gençliğindeki dansları hatırladı.

"Ve sonra, tam perdeyi tekrar kapatırken, bir hareket gözüne çarptı. Birinin 33 numaradan atladığını gördüğünü sandı."

Lord Ingram nefesini içine çekti. Charlotte bile daha dik oturdu. Onların tepkilerinden memnun olan Bayan Redmaye devam etti. "Bu manzara Bayan Styles'ı o kadar ürküttü ki perdeleri kapattı, sonra bir an durdu

Hayal görmediğinden emin olmak için perdeleri tekrar açmadan önce. Ama tabii ki o sırada aşağıdaki sokak yine boştu."

Lord Ingram kaşlarını çatı. "Bu olayın on birden kısa bir süre sonra gerçekleştiğinden emin mi?"

"Torununun gece dozu konusunda şaşmaz bir dakiklik gösterdiğini ilan etti. Ona ilaç vermeye geldiğinde her zaman küçük bir çalar saat sallarmış. Ve o gece de bir istisna değildi. Çeyrek saat içinde adamın evden atladığını gördüğünden hiç şüphesi yoktu. Sonrasında."

Charlotte, Bayan Treadles'ın damadının arabasını birkaç sokak öteye çektiğini söylediğini hatırladı. Lord Ingram'a baktı. "Lordum, konuklarla konuştuğunuzda, onların ev sahipleriyle de konuştunuz mu? Arabacılar mı?"

"Evet, ama araçlarını Cascade Lane'e park etmeleri için yönlendirilmişlerdi, dolayısıyla Bayan Styles'ın ifadesini doğrulamak için hiçbiri o sırada Cold Street'te olamazdı."

Charlotte Bayan Redmayne'e doğru döndü. "Bayan Styles adamla ilgili bir şey fark etti mi?"

"Onun bir kabadayıya benzediğini söyledi." Bayan Redmayne kıkırdadı. "Bana öyle geliyor ki onu sadece bir saniyeliğine görmüş. Ayrıca bana öyle geliyor ki Bayan Styles erkek nüfusun büyük bir bölümünü kabadayı olarak gören bir tip."

"Saat on iki buçukta Bay Sullivan ve Bay Longstead hâlâ hayattaydı." Lord Ingram parmak eklemlerini çenesine dayadı. "Atlayıcının katil olduğundan emindim. Ama adamlar öldürülmeden bir saatten fazla bir süre önce atladıysa, o zaman-"

Bir elini koltuğuna vurdu. "Ceketi süslemelere takılan kişinin katil olduğu düşüncesine o kadar kapıldım ki, Müfettiş Treadles'ın neden gönüllü olarak kendini iki ölü adamla aynı odaya kilitletiğini kendime sormayı unuttum. Kendini tehlikede hissetmiş olmalı ve elbette ceketinin kolu keskin bir aletle kesilmişti. Bu durumda, onu yaralayan kişinin de evde olması mümkün, hatta kuvvetle muhtemeldir."

Sessizlik. Yine yağmur yağıyordu. Sokaklar daha sessiz, daha boştu. Şehir arabaları, kapıda biriken çocukların sevinciyle Noel çiçeğini alan bir evin önünden geçti. Bir sonraki kavşağı geçince, Charlotte'un burnu fırından yeni çıkmış bir sürü zencefilli kurabiye'nin eşsiz kokusuyla seğirdi.

"Zavallı Müfettiş Treadles," diye mırıldandı Bayan Redmayne. "O evde ne aradığını gerçekten merak ediyorum."

Lord Ingram çocuklarını yatırmak için hanımlardan ayrıldı. Bunu yaptıktan sonra tekrar Bayan Watson'ın evine vardığında, üçer gazetenin ofisini ziyaret ettikleri Fleet Sokağı'ndan dönen Holmes ve Penelope ile karşılaştı.

Amaçları iki yönlü idi: güller-kırmızıdır-mavidir mesajını yerleştiren kişinin kimliğini araştırmak ve kendi küçük ilanlarını yerleştirmek. İkinci hedefe kolayca ulaşılmıştı ama ne yazık ki, kötü niyetli mesajı yerleştirmek için kimse bizzat gelmemişti.

söz konusu mesaj. Mesaj metni posta yoluyla gönderilmiş ve ödemesi posta havalesi ile yapılmıştır.

Bayan Watson'ı yemek odasında, Kuzenlerin hesaplarını yaydığı yemek masasındaki kâğıtları akşam yemeğine yer açmak için taşıırken buldular.

Bütün yemekler yeniden Fransız usulü servis edilirken ve Bay Mears hizmetçilerin salonunda kendi yemeğini yerken Penelope, "Bir şey gördün mü?" diye sordu.

alçakça bir suistimal, Jo Teyze?"

Bayan Watson kaşlarını hafifçe çatarak, "Ne yazık ki o kadar bariz bir şey yok," dedi, ama sonra kendini hatırlayıp kaşlarını düzeltti.

Lord Ingram, Bayan Watson'ı tanıdığı günden beri, kırışıklık koleksiyonuna yenilerini eklememek için çok ciddi olmayan, ama tamamen de alaycı olmayan bir çaba içindeydi. Kendini gülmekten asla alıkoymazdı ama zaman zaman kaşlarını çatmayı da ihmal etmezdi.

Penelope uzandı ve Bayan Watson'ın alnını ütüler gibi yaptı. "İşte oldu. Halledildi."

"Teşekkür ederim, canım." Bayan Watson yüz ifadesi bir kez daha kasvetli bir hal almadan önce kıkırdadı. "Cousins'de bariz bir sorun yok, ama Bayan Treadles'ın yerinde olsaydım bu hesapları incelerken aklımı kurcalayacak bir şey de yok.

kolaylıkla. Aslında Bayan Treadles'ın bu konularda mükemmel bir sezgisi olduğunu söylemeliyim. Şirketin mali durumu konusunda neredeyse tamamen haklı.

"Ancak bir nesil önce kurulmuş, kurucuları artık faaliyetleriyle ilgilenmeyen ve birkaç yıl boyunca ne o kadar zeki ne de o kadar ilgili bir varis tarafından yönetilen bir şirket için doğal bir çürüme durumuyla mı karşı karşıyayız?

"Cousins ürünlerinin itibarı, yaşlı Bay Cousins'in vefatından bu yana azalmış görünüyor. Satışlar ve gelirler durgunlaşırken, hizmet edilmesi gereken büyük krediler, bazı fabrikaların yenilenmesi ve modernizasyonu için alınan krediler var.

firmanın eski fabrikaları. Yani durumu çok iyi değil, ancak devam edip etmeyeceğini sorgulatacak kadar da kötü değil."

Lord Ingram, Bayan Watson'ın birkaç saat içinde apaçık sahtekârlık örnekleri bulmasını beklemiyordu. Yine de hayal kırıklığına uğramıştı. "Hesaplar size gerçek gibi görünüyor mu?"

"Bunu en iyi ben bilemem ama belgelerin yaşı bana doğru gibi geliyor. On yılın başından kalma belgeler daha yeni olanlara göre daha sarı ve daha kırılgan ve üzerlerindeki mürekkep daha fazla solmuş. Ve dikilmiş ciltlerin sırtları da zaman içinde başvurulduğu için doğal olarak kırıkmış gibi görünüyor."

"Peki," diye sordu Bayan Redmayne, "her şey usulüne uygun görünüyorsa, Bayan Treadles bu bilgilere ulaşmakta neden bu kadar zorlandı?"

"Neden acaba?" diye mırıldandı Holmes, isticaride köftesini keserken. "Kardeşi ne işinin ehli ne de dikkatli biriydi. Yöneticiler her şeyin suçunu onun üzerine atabilirdi."

Lord Ingram, "Ama herkes onun beceriksiz bir varis olduğunu bildiğine göre, o zaman suç daha iyi bilmesi gerekenlere düşmez mi?" diye sordu.

Penelope, "Yani başarısızlıklarını Bayan Treadles'tan saklamaya çalıştılar, çünkü onun önünde kötü görünmekten çekiniyorlardı, öyle mi?" diye düşündü.

"Bu adamlar yaptı demiyorum," dedi Lord Ingram. "Ama gururları uğruna çok daha aptalca şeyler yapan adamlar gördüm."

Bayan Watson ve Bayan Redmaye düşünceli düşünceli başlarını salladılar. Holmes masanın öbür ucundan ona baktı. Diğer hanımlar onu kendisi gibi tanımıyorlardı. Onun sadece erkekler ve oğlanlar arasında geçen bir hayattan gözlemlerini aktardığını düşünüyorlardı. Onun da yenilmez ve yanılmaz görünmeye ihtiyacı olduğunu düşünmemişlerdi. Ya da onun da çok aptalca şeyler yaptığını. kırılgan gururu uğruna bir şeyler yaptı.

Ama Holmes onu biliyordu ve hâlâ seviyordu, kendi tarzında. Ona gülümsedi.

Bir parça isticaride köftesi mızrakladı ve ağzına attı. Bir süre sonra dudaklarının kenarları kalktı.

Kalbi yerinden oynadı.

Cousins'in gerçek sağlığı sadece tartışmayla çözülebilecek bir konu olmadığından, konu kısa sürede soruşturmanın diğer yönlerine taşındı. Akşam yemeği kaldırıldıktan sonra, hesaplar tekrar

ve herkes olası düzensizliklerin araştırılmasına katıldı.

Arkeoloji konusunda uzman bir kişi olan Lord Ingram'a yıllar boyunca Şarlman'dan Shakespeare'e kadar önemli tarihi şahsiyetler tarafından yazıldığı iddia edilen bir dizi eski mektup sunulmuştu.

Gerçek bir paleograf değildi, ama el yazısını yakından incelemişti, bir dizi yazıyı akıcı bir şekilde yazabiliyordu ve kısa sürede başkalarının el yazısını inandırıcı bir şekilde taklit edebiliyordu. Merakından tarihi kağıt yapımını da araştırmıştı.

Karıştırdığı bir kutu belgeyi daha kenara koydu. Hanımefendi. Watson inledi ve şakağını ovuşturdu. "Zavallı başım. Ve zavallı yaşlı gözlerim. Sizin açınızdan bir şans var mı lordum?"

Başını iki yana salladı. "Daha yakından incelediğimde farklı bir sonuca varabilirim, ancak üstünkörü bir bakış herhangi bir bariz sahtekarlık örneğini ortaya çıkarmadı."

Özellikle şüpheli bir şey bile yok.

Masanın diğer ucundaki Holmes artık hesaplara değil, Bayan Treadles'in evinden getirdiği zarflara bakıyordu. adresler içeride listelenmiştir.

Bir su ısıtıcısının yanı sıra bir ispirto ocağı da getirilmişti. Bu sırada Su ısınınca zarfların her santimini inceledi. Ve sonra, buhar çıkmaya başladığında, zarfları su ısıtıcısının ağzının üzerine tutarak onları bir arada tutan yapıştırıcıyı rahatlattı. Pulların çıkması için buhar bile verdi.

Ancak zarflar açıldığında, kapakların birbiri üzerine yapıştırıldığı dikiş yerlerinde gizli bir iletişim olmadığı görüldü. Pulların arkasında ya da altında hiçbir şey yazmıyordu. Pulların kendileri de tamamen sıradan, kraliçenin sert görüntüsünü içeren kuruşluk pullardı.

Bayan Watson içini çekti. "Herkes için uzun bir gün oldu. Bence yatalım, iyi bir uyku çekelim ve yarın çalışmaya devam edelim."

Herkes ayağa kalktı.

"Sizi geçireyim lordum," dedi Holmes.

Önündeki kâğıtları toplarken durakladı. Bir önceki akşam onu dışarıda görmemişti ve ona ne söylemek istediğini düşünemiyordu.

ona. "Elbette," dedi. "Teşekkür ederim."

Anlaşıldığı üzere, onu sadece kapıya kadar geçirmemiş. Onunla *birlikte* bir faytona binmiş ve Cold Street adresini vermiş.

Geldiklerinde, Holmes kapı gözlüklü ve yuvarlak yüzlü genç bir adam tarafından açılmadan önce zili birkaç kez çaldı.

"Bay Bosworth?" diye sordu.

Bay Bosworth onlara merak ve endişe karışımı bir duyguyla baktı.

"Evet?"

"Ben Bayan Holmes," dedi Holmes. "Ve bu da Lord Ingram Ashburton. Meslektaşım Bayan Hudson bu öğleden sonra Bayan Styles'ı aradı."

Bayan Watson, Sherlock Holmes'un ev sahibesi ya da kahyası olarak kılık değiştirdiğinde Bayan Hudson adını kullanırdı. Bayan Redmayne de Sherlock'un işleri için dışarıdayken benzer şekilde kendini Bayan Hudson olarak tanıttı.

"Ah, evet, büyükannem yemekte bahsetmişti. Yandaki olaylar hakkında. Bayan Hudson, Sherlock Holmes için araştırma yapıyordu. Dedektif."

"Kardeşim için, evet."

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum ama büyükannem çoktan yattı."

"Bayan Styles'la değil, sizinle konuşmaya geldik, Bay Bosworth," dedi Holmes. "Bir dakikalığına içeri girebilir miyiz?"

Bay Bosworth bir an daha tereddüt etti. "Ah, evet, elbette. Beni affedin."

Onları misafir odasına götürecek olan merdivene doğru yöneldi ama Holmes, "Çalışma odanız yeterince iyi olur," dedi.

Bay Bosworth şaşkınlıkla arkasını döndü. "Ama çalışma odasında hepimiz için yeterli sandalye yok."

"Hiç sorun olmaz," diye onu rahatlattı Holmes. "Uzun sürmeyecek."

Bay Bosworth şaşkınlıkla ona baktı. Sanki bir açıklama bekliyormuş gibi Lord Ingram'a döndü.

"Ben sadece Bayan Holmes'un asistanı olarak buradayım," dedi neşeyle.

Bay Bosworth gecenin geç saatlerinde arayan yabancılarla tartışmamanın en iyisi olduğu sonucuna varmış olmalıydı. "Bu taraftan o zaman."

Holmes, ıkıkları yanan çalışma odasına bir göz attıktan sonra, "Siz bir avukatsınız," dedi. "Hem de çok meşgul bir avukat."

Bunlar akıl almaz çıkarımlar değildi: Lord Ingram da aynı şeyi söyleyebilirdi. Raflarda hukuk kitapları sıralanmıştı. Masanın üzeri kâğıtlar ve daha fazla hukuk kitabı, mürekkep hokkasının kapağı açıktı. Masanın yanındaki kitaplıkta yarısı yenmiş bir tabak bisküvi ve çoğunlukla boş bir çay fincanı duruyordu.

"Ünlü Sherlock Holmes'un asistanlarının bile yetenekli olduğunu görüyorum.

"Bay Bosworth kıbarca," dedi. "Size çay ikram ederdim ama çalışanlar bu gece için dinlenmeye çekildiler ve kalıcı bir yangın tehlikesi olarak görüldüğüm için kendim için bir puro yakmam bile kesinlikle yasak."

Holmes kıkırdadı. "Lütfen zahmet etmeyin. Buraya çay içmeye gelmedik." "O zaman korkarım size pek bir şey söyleyemem. Ben bile bilmiyordum

ta ki ertesi akşam eve geldiğimde bir gazetecinin Cold Street'teki cinayetler hakkında bağırdığını duyana kadar."

"Size Longstead'lerin partisinin olduğu geceyi sormaya gelmedim, Mr. Bosworth," diye cevap verdi Holmes ciddiyetle, "ama iki çalar saatinizi görmek için." Bay Bosworth gözlerini kırıştırdı. Lord Ingram da öyle. Bayan Bosworth'un

Longstead, Bay Bosworth'un büyükannesine doz vaktinin geldiğini bildirmek için bir çalar saat salladığından bahsetmişti.

Çay fincanı ve bisküvi tabağının üstündeki rafta gerçekten de biri dışarıya, diğeri kitaplığın arkasına bakan iki küçük çalar saat vardı. Dışarı dönük olan yirmi bire on bir diyordu, aşağı yukarı doğru saat.

"Diğerini görebilir miyim?" diye sordu

Holmes. Bay Bosworth tereddüt etti.

"Yanılmıyorsam, şurada saat on bir yazıyor - her zaman.

Çünkü günlük yara değil. Ya da hiç."

Bay Bosworth diğer çalar saati uzatmadan önce biraz daha tereddüt etti. Lord Ingram onu aldı. Holmes'un dediği gibi, saat on biri gösteriyordu. Kulağına götürdü; hiçbir tıkırtı yoktu.

Bay Bosworth boğazını temizledi. "Normalde saat on biri biraz geçe yatarım, bu yüzden büyükannemi onun dozu için uyandırmak yeterince kolay oldu.

yatmak için hazırlıklarımı yapmadan önce. Ama son zamanlarda her gece geç saatlere kadar çalışıyorum.

"Dakik olmak istemediğimden değil. Geç saate kadar çalışacağımı bildiğim ilk gece, çalar saati on birde çalacak şekilde ayarladım. Ama bir dakika içinde çalışmayı bırakma niyetiyle elimi üzerine kapattığımda

Böylece dikkatim tekrar işime yöneldi ve başımı kaldırdığımda saat on ikiyi çeyrek geçiyordu."

Parmakları diğer çalar saatle oynarken onlara baktı.

"Bu oldukça anlaşılabilir bir durum," dedi Holmes yardımsever bir şekilde. "Hepimiz derin bir konsantrasyon içindeyken zamanın nasıl geçtiğini anlamamışızdır."

"Bu yüzden onunla ilgilenmekte geç kaldım. Her zaman saat sorar. onu uyandırmak için. Geçmişte ona gece standındaki çalar saatin üzerindeki zamanı göstermiştim. O gece geç kaldığım için utandım ve bilmesini istemedim. Bu yüzden onun çalar saatini ona göstermek yerine, benimkinin saatini değiştirdim ve ona bunu gösterdim.

"Ertesi gün onun çalar saatini ödünç aldım, böylece iki hatırlatıcıya sahip olacaktım. Ama işime o kadar dalmıştım ki elimi iki çalar saate de vurdum ve yine de bir saatten fazla geç kaldım. Ona saat on biri göstermek için bu çalar saatle numaramı tekrarladım."

Sanki affedilmeyi umuyormuş gibi tekrar onlara baktı.

Ama Holmes sadece, "Bayan Styles çalar saatini pek kullanmadığı için, onu saklamaya karar verdin. Kurmayı bıraktınız ve tamamen durduğunda on bire ayarladınız."

"Doğru," dedi Bay Bosworth yavaşça, ayakkabısının altı çalışma odasının büyük bölümünü kaplayan kalın halıya sürtünerek.

"Ve şimdi çalar saat, hala doğru zamanı gösteren saat, sadece bir sonraki hatırladığında yukarı çıkıp büyükannene ilacını vermen gerektiğini bildirmek için çalışıyor."

Bay Bosworth elindeki çalar saati bir avucundan diğerine geçirdi ve sonra tekrar geri aldı. "Bu da doğru."

Ondan birkaç yaş büyük olmalıydı, Lord Ingram'ın yaşına daha yakındı. Yine de onun bakışları altında kıpırdanırken, Lord Ingram'ın aklına, kendinden çok daha büyük bir ablanın önünde hesap vermek zorunda kalan, yaramazlık yapan küçük bir çocuk geldi.

"Bay Bosworth, söz konusu gece büyükannenize dozunu saat kaçta verdiğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Korkarım tam olarak değil. Ama genellikle gece yarısından sonra oluyor. Ve bu günlerde genellikle iki civarında uyuyorum. Yani ikisinin arasında bir yerde olmalı."

Bu da atlayıcının katil olabileceği ihtimalini yeniden gündeme getirdi. Lord Ingram nefes verdi.

Bay Bosworth, Holmes'a hem endişe hem de hayranlıkla bakmaya devam etti. Holmes'a sık sık aynı şekilde bakan Lord Ingram, bir ustayı işinin başında görmenin verdiği hazzı hissetti.

Holmes başını eğdi. "Teşekkür ederim, Bay Bosworth. Daha önce Bayan Longstead'in partisinin olduğu gece pek bir şey görmediğinizi söylemiştiniz. Amacımın sadece çalar saatlerinizi görmek olduğunu söylemiştim. Ama Lord Ingram ve ben zaten burada olduğumuza göre, lütfen saatlerinizi incelemenizi rica ediyorum.

O gecenin hatıraları. Birinin aşağıdaki sokağa atladığına tanık olmak gibi olağanüstü bir şey aramıyoruz. Sıra dışı bir şey fark ettiyseniz, bunu duymaktan memnuniyet duyarız."

"Yardımcı olabilmeyi çok isterdim," dedi Bay Bosworth. "Bir düşünüyüm."

Lord Ingram'a yine, kız kardeşinin kendisi hakkındaki düşüncelerini iyileştirmeye çalışan küçük bir erkek kardeşi hatırlattı.

"Ah! Şimdi geriye dönüp baktığımda, o gece kendime özellikle kızdığımı hatırlıyorum, çünkü saat on bir ile on iki arasında bir noktada masamdan kalkıp bir dakika kadar bu pencerenin önünde durdum. iki."

"Bu pencere," Holmes ve Lord Ingram'ın arkasında, caddenin karşısına bakıyordu.

"Ben orada dururken bir fayton geldi ve bahçe kapısının yanında durdu," diye devam etti Bay Bosworth, "beyaz ve siyah çizgilerle boyanmış alışılmadık görünümlü bir fayton. İçinden kimin çıktığını görmek için beklemedim, çünkü üzerinde çalıştığım davayla ilgili bir şey aklıma geldi ve aceleyle masama döndüm.

"Gece yarısı, giriş holündeki büyükbaba saati çalar. Her zaman çaldığını duymam, ama daha sonra çoktan çaldığını fark ederim. Ve bu fark ediş genellikle büyükanneme ilacını vermek için masamdan sıçradığım anı işaret eder.

"Dediğim gibi, o gün özellikle kendime kızgındım, çünkü alarm çaldıktan sonra masamdan hiç ayrılmamış olsaydım, bu bir şey olurdu. Ama çıktım; pencereye gittim ve sonra masama döndüm, ta ki gece yarısının çoktan gelip geçtiğini fark edene kadar.

"Her neyse, o gece yatmadan önce yatak odamın penceresinin önünde durdum, hala davamı düşünüyordum. İşte o zaman fayton tekrar geri geldi. O sırada sis çökmüştü ve cadde zaten çok az aydınlanmıştı, ama yine de yatay çizgili bir arabayı gözden kaçırmak zordu.

Taşıyıcı. Daha önce bıraktığı misafirleri almak için orada olduğunu düşündüm. Hiç durmadı; birkaç dakika sonra diğer yönden tekrar geri geldi."

Lord Ingram ve Holmes birbirlerine baktılar. Gece bile kolayca tanınabilen bir araba mı? Bu aracı bulabilirlerdi.

"Çizgiler ne renkti?"

"Siyah ve beyazdılar," dedi Bay Bosworth, umutla Holmes'a bakarak. "Bu hiç yardımcı oldu mu?"

Umudu karşılıksız kalmadı. "İçine bakana kadar bilemeyeceğiz Holmes, "Ama yeni bir araKtırma yolu açtığınız için size minnettarız," dedi. "Ama yeni bir araKtırma yolu açtığınız için size minnettarız, Bay Bosworth."

Bay Bosworth rahatlayarak gülümsedi. "Bu harika!"

"Teşekkür ederim," dedi Holmes. Ve sonra, son bir abla-kardeş bakışıyla, "Umarım doğru olanı yaparsınız," dedi.

Bay Bosworth kızardı. "Haklısınız Bayan Holmes. Bu gece alarm çalar çalmaz kalkacağımdan emin olabilirsiniz. Ve yarın büyükannemden, daha önce yükümlülüğümü gerektiği gibi yerine getiremediğim için özür dileyeceğim."

Bekledikleri at arabası kaldırımdan çekilir çekilmez Lord Ingram Charlotte'a döndü ve onu öptü.

"Bu ne içindi?" diye sordu birkaç dakika sonra, dengesiz bir şekilde nefes alıyordu.

"Hiçbir şey. Sadece bugünün büyük bir bölümünü sizinle geçirdim ve bundan mutluyum. Ayrıca Bay Bosworth'tan iki çalar saatini getirmesini talep ettiğinizde büyüleyici görünüyordunuz."

Bir gülümsemenin yükseldiğini hissetti. Kendisine büyüleyici denmesinden son derece memnun olacak kadar kibirliydi.

"Düşündüm de," diye devam etti, "seni hep böyle anlarda özellikle yakışıklı bulmuşumdur. Amcamın evindeki Roma villasında ilk kez ortaya çıktığın zamanı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki." Bu, onuöpmesi için şantaj yaptığı fırsat olacaktı.

"Uzak bölgemi nasıl bulduğunuzu öğrenmek istedim ve siz de Wellington botlarımın üzerindeki kalıntıları kontrol ettiğinizi açıkladınız.

Malikanenin yan girişinde, arazide yapılan bir jeolojik araştırmanın sonuçlarına karşı."

Hatırladı. Hem de çok iyi. Arazi yöneticisinin ofisinden detaylı araştırmayı "ödünç" almıştı. Elinde bu bilgi varken, hem botlarının altındaki kırmızı kili hem de botlarının neredeyse onları batıracak kadar yüksek suda kalmış olmasını açıklayabilecek tek yolu belirlemek kolay olmuştu.

"Seni daha önce de fark etmiştim elbette, sürekli bana bakan kızdın sen. Açıkça," diye mırıldandı, eldivenli parmak uçlarından birini kızın alt dudağında gezdirerek. "Ama o an . . o an biraz afalladım, üstelik sadece senin kusursuz mantığın karşısında değil."

Kalbi güm güm atıyordu. Eldivenli elini onun ensesinin arkasında kavislendirdi.

"Yani Ash, beni sırf sitene bir sürü serseri çocuk getirmekle tehdit ettiğim için öpmediğini mi söylüyorsun?"

Eğildi. Kulağının kabuğuna değen nefesi, sinir uçlarında zevk titreşimlerine neden oldu. "Lütfen Holmes, amcamın onayıyla kazı yapıyordum. Ben onun en sevdiği yeğeniydim ve sen de biraz önemsiz bir misafirdin. Sadece sit alanımın korunmasıyla ilgileniyor olsaydım, seni ona rapor eder ve kazı alanından attırırdım. emlak."

Yükseldikçe yükselen gülümseme sonunda yüzünde patladı. "Aman Tanrım."

Adam onu tekrar öpmeden, kadın onu kendine çekti ve öptü.

On dört

Robert Treadles kilometrelerce yürümüştü.

Masa ile kitap rafları arasındaki dar alanda yürüdü, yürüdü. Ve bir duvara ya da diğerine çarpmamak için o kadar çok dönmüştü ki hafiften baş dönmesi yaşıyordu.

Tek bir kelime kafasının içinde gümbürdedi.

Alice. Alice. Alice.

Kendisinin ne kadar acımasızca sorgulandığını ve en savunmasız ve çaresiz olduğu yerlerden şişlendiğini düşünürse, ona yöneltilen suçlamaları ancak hayal edebilirdi.

Onun üzüntüsü için acı çekiyordu. Ama suçluluk duygusu onu odanın bir ucundan diğerine savurup duruyordu, delirmiş bir oyuncak gibi.

Bilmediği o kadar çok şey vardı ki, ona söyleyebileceğini hissetmediği o kadar çok şey vardı ki. Ona hiç söylemediği o kadar çok şey vardı ki, çünkü onu, onun kendisini anladığından daha iyi anlıyordu.

Ona her zaman her şeyi vermek istemişti. Ama bu her şey onun etrafında dönüyordu. Onun ne istediğini hiç bilmiyordu. İkisine de yetecek kadar şey bildiğine kesin olarak inanırken nasıl bilebilirdi ki?

Kapıda bir anahtar döndü. Durdu, kalbi küt küt atıyordu. Umuyordu ki hücrelerine geri götürülüyordu. Komşu hücrelerdeki sarhoşların ve serserilerin alaylarıyla ve onların pis kokularıyla bir gün geçirmeyi, Müfettiş Brighton'ın yüzünü bir saat boyunca kendi hücrelerinde görmeye ve adamın tıraş sabununun kimyon kokusuyla midesinin bulanmasına tercih ederdi.

Kapı açıldı. "Alice!"

Daha zayıftı. Sanki günlerdir uyumamış gibi gözlerinin altında gölgeler oluşmuştu. Yine de bir önceki sabahki kadar ezilmiş görünmüyordu. Kapı arkasından kapanır kapanmaz, adam koşarak geldi ve onu kollarının arasına aldı.

Kapı kapalı olsa bile bu odada görülebileceğinden ve duyulabileceğinden emindi. İlk ziyaretinde bilinçli olarak ondan uzak durmuştu ama artık bunu yapamazdı. Yüzünü onun omzunun kıvrımlarına gömdü, ona ihtiyaç duyuyordu, kucaklaşmalarının tesellisine ihtiyaç duyuyordu.

Titriyordu ama sırtı dikti ve kolları adamın sırtına güçlü bir şekilde sarılmıştı.

"Robert, iyi misin?"

"Ben iyiyim. Sen . . . daha iyi görünüyorsun."

Sesinde bir gülümseme vardı. "Dün Bay Sullivan'ın en sadık müttefiklerinden dördünü görevden aldım. Tanrıya şükür Bayan Watson bana yeterince cesaret verdi."

Bayan Watson? Charlotte Holmes'un Bayan Watson'ı mı? Tiyatro oyuncusu olan ve Tanrı bilir başka neler yapmış olan kadın mı?

Ama bu dehşet kırıntıları bir rahatlama çığının altına gömüldü. Alice'e yardım eden her bir kişiye sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Ona bakmak için geri çekildi.

Avucunu onun yanağına koydu. "Sonunda bütün Cousins hesapları elime geçti. Bayan Holmes bunların önemli olduğunu söylüyor çünkü eğer siz yapmadıysanız, o zaman büyük olasılıkla Cousins ve-"

Tüm vücudu titreyen adam, dudaklarını onunkilerin üzerine koyarak sözlerini kesti.

Onun titrediğini hissetmiş olmalıydı. Ona doğru itti, yüzünü görebilecek kadar uzaklaşmaya çalıştı. "Robert, ne oldu-"

"Alice, beni dinle." Doğrudan Alice'in kulağına, duyulmaması için dua ettiği acil bir fısıltıyla konuştu. "Kuzenler'de olup bitenleri araştırırken çok ama çok dikkatli ol. Aslında, sakın. Sakın bakma Hepsisi!"

Sessizlik.

Onu bıraktı.

"Neden?" diye mırıldandı, yüzü kül rengi, gözleri korku içindeydi.

Başını iki yana salladı. Ona söylemeye cesaret edemedi. Nedenleri hakkında tek bir kelime bile etmeye cesaret edemiyordu. Sadece onun elini tutabilir ve delicesine atan kalbinin üzerine koyabilirdi. "Lütfen Alice, bana güven. Ve lütfen, daha fazla ilerleme!"

"Bugün on yaş daha yaşlı görünmek için makyaja ihtiyacım olacağını sanmıyorum," dedi Charlotte üzüntüyle, üçüncü fincan çayını içerken.

Livia iki gün boyunca uyanık ve tetikte kalabilme yeteneğine sahipti. Charlotte güzellik dinlenmesine neredeyse pastaya düşkün olduğu kadar düşkündü. Bir gece önce Bay Bosworth'la meseleleri açıklığa kavuşturduktan sonra döndüğünde, uyuklayan bir ev halkı bulmak yerine, Bayan Watson ve Bayan Redmayne'in hâlâ Kuzenler'den gelen ganimetin üzerine eğildiklerini görmüştü.

Görünüşe göre Charlotte'un gezintisi sırasında Bayan Watson, yenileme ve bakım çalışmalarının ne kadar tuttuğuna dair doğru dürüst bir özet olmadığını fark etmişti.

her bir fabrikadaki modernizasyonun maliyeti. Saatin ilerlemesine rağmen, hemen yüzlerce fatura ve makbuzu incelemeye ve kendi kabaca tahminine ulaşabilmek için tüm hesapları ilgili girişler açısından denetlemeye başladı.

Saat birde Bayan Redmayne teyzesini yatması için kovalamıştı. Watson'ın sabah erkenden Reading'e giden bir trene yetişmesi gerekiyordu. Diğerleri

İşler genç kadınlara düşüyordu, Charlotte saat dördü geçene kadar yerinden ayrılmıyordu, düzgünce yazılmış bir yazıyı tamamladıktan sonra destekleyici belgelerle birlikte genel bakış.

Ve şimdi Bayan Redmayne ile birlikte, Bayan Redmayne'in Longstead'lerin tüm komşularıyla konuşurken aldığı notları biraz yavaş bir tempoda gözden geçiriyorlardı.

Bay Mears boğazını temizleyerek, "Bayan Hendricks, Bayan Hudson'ı görmeye geldi," diye anons etti.

Charlotte ve Bayan Redmayne birbirlerine baktılar.

Bir önceki akşam, gazetelere halkı 33 Cold Sokağı'ndaki olaylar hakkında bilgi sahibi olmaları halinde Sherlock Holmes'a yazmaya davet eden küçük ilanlar yerleştirirken, Charlotte ve Bayan Redmayne de başka bir küçük ilan yerleştirmişlerdi; bu ilanda, üzerinde "*Sevgili R. 'ye*" yazan mücevherli bir tarağın iadesi karşılığında büyük bir ödül vaat ediliyordu.

Kırkly yaşlarının sonlarında bir kadın olan davacı yalnız gelmemiştir. Yanında sırasıyla sekiz ve altı yaşlarında iki kız çocuğu vardı. Bayan Watson'ın nadiren kullandığı resmi misafir odası olan sabah salonuna baktılar, bu manzara değişikliğini merak ediyorlardı ama aynı zamanda bunun sadece başka bir oda olmasından dolayı biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı. Kadın ise, sanki kendini bir suç mahallinde bulmuş gibi, her şeyi sefil bir yoğunlukla inceliyordu. sevdiklerinin sonu gelmişti.

"Bayan Hendricks?" dedi Charlotte. "Günaydın. Ben Bayan Hudson ve bu da baldızım Bayan Hudson."

Onun gelişiyle birlikte Bayan Hendricks'in yüzünde saf bir keder dalgası oluştu. Ama kendini toparladı, ev sahiplerini nazıkçe selamladı ve kızların isimlerini vermeden onları kendi kızları olarak tanıttı.

Bayan Hendricks'in tepkisi Charlotte'un ilgisini çekti. Sherlock Holmes'un kız kardeşi olarak dışarıda geçireceği başka bir gün için giyinmişti.

elbise ve bir gün önce taktığı aynı esmer peruk. Görünüşü kesinlikle sönüktü ama iğrenç de sayılmazdı.

Bayan Redmayne kızlara, "Evde genç konuklar olmasını çok seviyorum!" dedi. "Ne yazık ki çocukluk kitaplarımın ve oyuncaklarımın nerede olduğunu bilmiyorum ama yakın zamanda Paris'ten getirdiğim bazı bonbonlarım var.

Ne dersiniz hanımlar, şu bonbonlardan bir kutu açalım ve onları parçalayalım mı? Tabii ki mürebbiyenizin izniyle."

Bayan Hendricks suçlamalarının kendisinden ayrılması önerisi karşısında gerilmişti ama Bayan Redmayne'in kurnazlık içermeyen isteğini reddetmek zordu. Ve -diye düşündü Charlotte- kadın Charlotte'la gerçekten yalnız konuşmak istiyordu.

Ve böylece Bayan Redmayne çocuklarla birlikte uzaklaştı. Bay Mears bir çay tepsisi getirdi ve kalan kadınlara birer fincan doldurdu.

O geri çekilir çekilmez, Bayan Hendricks bohçalanmış bir mendil çıkardı ve köşelerini çözerek pırıl pırıl mücevherli bir tarak ortaya çıkardı.

Charlotte tarağı inceledi. Doğrulamayı kolaylaştırmak için küçük notta yazının sadece yarısı verilmişti. Taraktaki yazı şöyleydi: "*Sevgili R'ye, sadık M'nizden.*

Rebecca ve Mortimer Cousins, Bayan Treadles'ın ailesi.

Bayan Hendricks'in endişeli ve mutsuz sorusu, "Aradığınız eşya bu mu Bayan Hudson?" oldu.

Charlotte tarağı çay masasının üzerine bıraktı. "Bunu nereden bulduğunuzu sorabilir miyim, Bayan Hendricks?"

"Parkta."

"Oh? Hangi park?"

"Mahallemizdeki küçük bir park, hanımefendi. Bilmediğinize eminim."

Tarak, bisküvi ve dilimlenmiş pasta tabaklarının arasında parıldıyordu.

Bayan

Hendricks ona en ufak bir imrenme hissi duymadan baktı. Yine de baktı.

Baktı ve baktı.

Sonra Charlotte'a baktı, Charlotte odaya girdiğinden beri ilk kez gözlerini ona dikti. Bir iki saniye sonra, benzer şekilde her şeyi kapsayan bir kalp kırıklığının ifadesi, bir parça şaşkınlık halini aldı.

"Burası çok güzel bir ev," dedi belli belirsiz. "Adresi de harika. Sizin mi

hanımefendi?"

"Benim."

Gözlerindeki şaşkınlık derinleşti. "Tarak sizin mi hanımefendi?"

Charlotte çayından yavaşça bir yudum aldı. "Gerçekten de öyle değil. Ben sadece bir aracıyım, sahibi adına onu arıyorum."

"Oh," dedi Bayan Hendricks. Hafifçe gevşedi ama sonra tekrar gerildi. "Sorabilir miyim- sorabilir miyim ..."

Sesi kesildi. "Hayır. Tabii ki sahibi hakkında hiçbir şey sormamalıyım."

Charlotte çay fincanını bıraktı. "Ancak *benden* tarağın bulunduğu zamanı ve tam olarak nerede olduğunu doğrulamam istendi, çünkü oldukça kafa karıştırıcı koşullar altında kayboldu."

Bayan Hendricks artık boş olan mendiline sarıldı. "Çalınmadığına emin misin?"

"Bunu açıklamaya yetkim yok. Ancak ödülünden vazgeçebilmem için önce bu bilgiyi almam gerekiyor."

Bayan Hendricks bir yenilgi havasıyla kucağına baktı. "Onu Rosmere Yolu'ndaki bir parkta buldum, benim ve suç ortaklarımın yaşadığı yere çok uzak değil. Ve üç gün önce kızları sabah gezmesine götürdüğümde buldum. anayasal."

Üç gün önce. Sabahleyin. Partinin olduğu gün, ama parti gerçekleşmeden önce.

Charlotte sabah salona gelirken yanında bir cep Londra haritası getirmişti. Haritayı açtığı anda zaten tanıdık bir sayfayla karşılaştı: Rosmere Yolu, Cold Sokağı'nın doğusunda dört sokak ötedeydi.

"Bu park mı?" Yeşil bir noktayı işaret etti.

"Evet, şu."

Charlotte sanki başka biri için araştırma yapıyormuş gibi bilgileri bir kâğıda yazdı. "Tarağın bulunmasıyla ilgili bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı, Bayan Hendricks?"

Bayan Hendricks başını salladı.

Charlotte bir an ona baktı, sonra küçük bildiride vaat edilen on poundu uzattı. Bayan Hendricks bir süre banknota baktı. Yine açgözlülükle değil, sadece acıyla.

Sessiz bir teşekkür mırıldandı ve Charlotte'a iyi günler diledi.

Bayan Redmayne sabah salonuna döndüğünde Charlotte pencerenin önünde durmuş, Bayan Hendricks ve adamlarının faytona binişini izliyordu.

"Çocukların adresini öğrendiniz mi?"

"Evet," diye yanıtladı Bayan Redmayne. "Rengate Caddesi'nde oturuyorlar."

Rengate Sokağı, 31 ve 33 numaralı Cold Sokağı'nın sırtını dayadığı özel bahçeyi çevreleyen dört sokaktan biriydi. Rengate Sokağı'ndaki evler Cold Sokağı'ndaki evlerin bahçesinin karşısındaydı. Bayan Hendricks'in Rengate Sokağı'nın neresinde oturduğuna bağlı olarak, bahçeden 31 ve 33 numaraları görebiliyordu.

Charlotte, Bayan Treadles'in mücevherli tarağını Bayan Redmayne'e uzattı, o da elinde evirip çevirdi. "Ama bu Bayan Hendricks o gece 33 numarada ne yapıyor olabilir? Hava karardıktan sonra gizlice dışarı çıkacak birine benzemiyor."

"Bay Longstead ve Bay Sullivan bir yatak odasında öldüler," dedi Charlotte. "Yatağı inceledim. Daha doğrusu şilteyi. Defalarca cinsel birleşme için kullanıldığına dair izler taşıyordu."

"*Bayan Hendricks?*" Bayan Redmayne parmaklarının arasından kayan tarağı yakaladı. "Ama mürebbiyelerin tamamen perhizkâr olmaları beklenmiyor mu?"

Ve eğer yakalanmış olsaydı, bu onun işten çıkarılmasına yol açmaz mıydı?"

"Olabilirdi. Ama bazen bu yeterince caydırıcı olmuyor," diyen Charlotte'un şu anki mesleği, kanaatkâr olmadığı halde yakalandığı için toplumdan dışlanmasından kaynaklanıyor.

"Ama tüm hızıyla devam eden bir partinin hemen yanında bir randevu düzenlemek kesinlikle düşüncesizceydi."

"Aynen öyle," dedi Charlotte.

Bayan Redmayne mücevherli tarağı ışığa tuttu. "Sizce Bayan Hendricks bunu neden geri verdi? On pound iyi bir meblağ ama bunu çok daha fazla paraya rehin bırakabilirdi."

Charlotte kollarını başının üzerine doğru uzattı; bir gece önce hesapların başında geçirdiği saatler omuzlarının ağrmasına neden olmuştu. "Belki de o gece sevgilisiyle randevusu yoktu. Diyelim ki 33 numarayı doğrudan gören bir odada yaşıyordu ve penceresinden dışarı baktı. Sokağa atlayan adamı da sayarsak, o gece eve en az dört adam girmiştir. Ya bu adamlardan birini eve girerken gördüyse? Arkadan, o mesafeden, o adamların O adamı sevgilisi olarak kabul ettiği sonucuna mı vardı?

"Eğer bu *sizin* sevgiliniz olsaydı, *size* önceden haber vermeden randevu *evinize* girseydi, ne yapardınız? Uyumaya devam mı ederdiniz?"

Bayan Redmayne alt dudağını çiğnedi. "Böylece zavallıcık araştırdı ve yemek odasında yolunu bulmaya çalışırken tarağı tekmeledi, çömeldi ve bu nesneyi aradı, ancak karanlıkta bile kendisine ait olmayan bir kadın süs eşyası olduğunu hemen anlayabileceği bir şeye elini kapadı."

"Ve aptal yerine konulduğuna ikna olmuş bir halde evine geri döndü." Charlotte sağ kolunu göğsüne doğru çekti -ah, bu kürek kemiklerini daha iyi hissettirdi. "Bayan Hendricks bugün ödül için değil, tarağın ait olduğu kadını görmek için geldi."

Charlotte diğer kolunu da ona doğru çekti. "Anlamadığım şey, neden cinayetlerle hiç ilgilenmedi?"

"Buna cevap verebilirim," dedi Bayan Redmayne hevesle. "Çocuklar geçenlerde Cambridge'deki kuzenlerinin doğum günü partisine gittiler. Cinayetten sonra sabah erkenden yola çıktılar ve dönüş yolculuğuna ancak bu sabah başladılar.

Bayan Hendricks'in Oxford'daki tren istasyonundan bir gazete satın aldığını ve dönüş yolunda küçük ilanları okuduğunu bildirdiler. Londra'ya vardığında da onları eve değil, bu eve götürmek için bir taksi çağırmış."

"Yani henüz bilmiyor mu?" diye mırıldandı Charlotte. "O zaman onu bekleyen bir şok var."

Bayan Redmayne bir ıslık çaldı. Hiç de hanımefendice bir hareket değildi ama Charlotte tam da bu nedenle bundan hoşlanıyordu.

Bayan Redmayne mücevherli tarağı Charlotte'a geri verirken, "Bayan Hendricks'ten gerçeği öğrenebileceğimizi düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Buna gerek kalmayabilir. Sevgilisinin kimliğini öğrenmek için yeterince şey biliyor olabiliriz," diye yanıtladı Charlotte ayağa kalkarak. "Cold Street bizi çağırıyor. Gitmeliyim."

Bayan Redmayne de ayağa kalktı. "Ben de British Museum'a gitmeliyim."

Yine de Bay Longstead'in bu kadar para harcayıp harcamadığını kontrol etmeleri gerekiyordu.

Vefatından önceki günlerde ve haftalarda ev halkının inandığı gibi Okuma Odası'nda zaman geçirdi.

Kapı zili yüksek sesle ve ısrarla çaldı. İki kadın birbirlerine baktılar. Bayan Hendricks dönmüş müydü?

Bay Mears'ın içeri aldığı kişi Bayan Treadles'tı ve bir gün önce Müfettiş Brighton'la yaptığı sorgulamadan çıktığında olduğundan daha kötü görünüyordu. Bay Mears kapıyı arkasından kapatıp gider gitmez, "Nedenini bilmiyorum, Bayan Holmes -Müfettiş Treadles bana bir neden söylemedi- ama lütfen Cousins'in hesaplarına fazla bakmamam için bana yalvardı. O, o korkuyor."

Charlotte bir bardak konyak doldurdu ve Bayan Treadles'ın ellerine tutuşturdu. "Sanırım öyle olmalı. Bu yüzden ona hiçbir şey söylemedi. herkes."

"Ama-"

"Ayrıca," dedi Charlotte sakince, "artık çok geç. Bayan Watson ve Lord Ingram çoktan konuyla ilgilenmeye başladılar."

On beş

Livia bir kazığın üzerinden tırmandı, Wellington botunu yere koyarken su birikintisinden kaçınmaya dikkat etti. Yağmur durmuştu ama zemin hâlâ ıslaktı.

Yer yer çamurluydu. Soğuk ve temiz havayı içine çekerek boş otlığı geçti.

Gökyüzü soluk bir maviydi. Güneş çıkmıştı, genellikle moralini yükselten bir manzaraydı bu. Ama bugün neşesi yerine gelmiyor, kalbi bir örs gibi ağırlaşıyordu.

Dün gece rüyasında Bay Marbleton'ı görmüştü ama yüzünü görememişti. Onun yerine her şeyi yok eden bir sisin içinde durmadan uzaklaşıyordu. Rüyasındaki benliği onun peşinden koşmuş, adını haykırmıştı ama sanki bir tutkal fıçısının içindeymiş gibi koşuyordu ve çığlıkları da gırtlığının içinde sıkışmış, susturulmuş, asla ortaya çıkmamıştı.

Başını iki yana salladı. Bu sadece bir rüyaydı. O iyiydi, elbette iyi olmalıydı.

Başka bir kazığın üzerinden geçti. Şimdi çok uzak olmayan bir yoldaydı. Holmes'un evinden çıkmıştı ve annesi ona doğru yürüyordu!

Livia annesinin kıpırdadığını duyduğunda evden çıkmıştı. Leydi Holmes'tan mümkün olduğunca uzun süre uzak durmayı amaçlıyordu. Dün öfkesini kusacak bir hedeften mahrum kalan Leydi Holmes'un bugün Livia'nın o kadar kolay kaçmasına izin vermeyeceğini tecrübeyle öğrenmişti.

Panik onu sardı. Adımları duraksadı. Keşke geri dönüp ters yöne doğru kaçabilseydi, en azından annesini geride bırakmakta sorun yaşamazdı.

Ve sonra eski paltosu ve çamurlu botlarıyla, cebinde köy barında bir fincan çay almak için bozuk parası bile olmadan nereye gidecekti?

Leydi Holmes yüzünde hoşnutsuzluk ifadesiyle tepinerek yaklaştı. Livia felç olmuş gibi duruyordu.

"Nerelerdeydin Olivia Holmes?" diye bağırdı Leydi Holmes. "Bu Allah'ın belası köyde tıklıp kaldığım yetmiyor mu? Şimdi de soğuk bir günde kendi kızımı görmek için dışarı çıkmak zorunda mıyım?"

Bu sadece gelecek operatik söylevin uvertürüydü. Hayır, o bile değil, bu orkestranın yeni yeni ısınmasıydı.

Leydi Holmes'un konuşmaya tenezzül ettiği üç Holmes kızından biri Henrietta'ydı,

En büyükleri, onu pohpohlayacak kadar zekiydi ve bir düzineden fazla yıl önce evlilik yoluyla evden kaçmıştı. En küçükleri Charlotte, Leydi Holmes'un tiratlarının kendisini rahatsız etmesine izin vermeyecek kadar metanet ve soğukkanlılığa sahipti.

Ancak Livia her zaman hem annesiyle geçinemeyecek kadar gururlu hem de incinmeyecek kadar hassas olmuştu.

"Anne, başına gelenler için çok üzgünüm," diye ağzından kaçırdı. "Gerçekten çok üzgünüm."

Annesi adımlarının ortasında durdu, gözlerini kırptırdı.

Şaşkın bir Leydi Holmes, kızgın bir Leydi Holmes'tan daha iyiydi.

"Yani, buranın senin için ne kadar sıkıcı olduğunu görebiliyorum," diye ekledi Livia aceleyle. "Ve bir sürü tatsız anı var. Neden başka bir yerde, başka bir yerde olmak istemeyesin ki? Hâlâ burada olduğum, sana yük olduğum, boynuna bir albatros gibi dolandığım için üzgünüm."

Sözlerinde gerçek bir kederin izleri vardı. Aslında annesinin durumunu anlıyordu. Kadınları böylesine hor gören bir adamla yaşamının nasıl bir şey olduğunu anlıyordu. Hepsi birlikte müttefik olabilirlerdi, Leydi Holmes, Livia, Charlotte ve ne

Charlotte müthiş bir müttefik olabilirdi. Ama Leydi Holmes kızlarına Sör Henry kadar değer vermemiş, kendini daha güçlü hissetmek için onları küçük düşürmüş ve sonunda kocası kadar sevilmemişti.

Leydi Holmes hâlâ gözlerini kırptırıyor, kaşlarını birbirine yaklaşıtıyordu.

Charlotte'un, Sir Henry'nin yüz poundunu alıp kaçmasından bir gün sonra Leydi Holmes'a neden elli pound gönderdiği birdenbire Livia'nın aklına geldi. Bu sadece annelerine karşı adil olmak için değil, aynı zamanda Livia için bir fırsat yaratmak içindi.

Livia'nın faydalanması için henüz çok geç değildi.

Leydi Holmes'a doğru yürüdü. "Ama burada kalmanıza gerek yok, anne, kederli ve neşesiz. Beni de yanınıza almak koşuluyla istediğiniz yere gidebilirsiniz."

Annesi kaşlarını çatmış, onunla tatil yapma fikrinden hiç etkilenmemişti.

Livia derin bir nefes alarak Leydi Holmes'u kolundan tuttu ve ona doğru döndü.

Eve doğru yöneldi ve Leydi Holmes'u yarı çekerek yürümeye başladı. "Eğer beni de yanında götürürsen, kimse senin bir anne olarak uygunluğunu sorgulayamaz. Anneler ve kızları her zaman birlikte seyahat ederler; bu mükemmel bir şeydir. Ve benim için para ödemenize bile gerek yok: Birikmiş param var ve kendi tren biletimin yanı sıra yemek ve konaklama masraflarımı da karşılayabilirim.

"Ve gittiğimizde, senden beni hiçbir yere götürmeni ya da bana bir şey almanı istemeyeceğim. İstemiyorsan beni görmek zorunda bile kalmayacaksın - odamda kalıp kitap okuyacağım ve yemeklerimi de orada yiyeceğim."

Livia annesine baktı. Leydi Holmes yürümeye devam ediyordu, nefesleri şimdiden biraz ağırlaşmıştı. Ama dehşete düşmüş gibi görünmüyordu. Aslında yüz ifadesi spekülâtifti. *Baştan* çıkarılmıştı.

Livia'nın kalbi küt küt atıyordu. "Bir düşün anne. Hiç gidememek ile neredeyse tam olarak istediğin şeyi yapmak arasında hangisini seçerdin?"

Tanrı aşkına, içinde bu kadar inandırıcı olmak olduğunu kim bilebilirdi? Hem de annesinin önünde.

Leydi Holmes, Livia'nın teklifinde gerçek olamayacak kadar iyi bir şeyler olduğunu sezmiş gibi kaşlarını tekrar çattı.

Livia kuşkularının toparlanması için zaman tanımadı. "Orada çok Londra'da sadece kadın gezginlere hitap eden saygın yerler var. Odamdaki dergide bunların bir listesi var." Hâlâ okula gitmeyi ve bir kız okulunda müdire olmayı umarken böyle zengin bilgiler topladığı için Charlotte'a şükürler olsun. "Eğer yakında, mesela yarın yola çıkmak istiyorsanız -ki neden burada gereğinden fazla kalmak isteyesiniz ki- o zaman bu kurumlardan birkaçına telgraf çekebilirsiniz, biz de gün sonuna kadar ya da en geç sabah ilk postayla yanıtlarını alırız."

"Londra mı?" Livia ikna ağını örmeye başladığından beri Leydi Holmes ilk kez konuştu.

Sesi kuşkulu geliyordu. Ama yine de, kendisine ait olmayan fikirler söz konusu olduğunda sesi genellikle böyle çıkıyordu.

"Londra'nın sizin için yeni bir yer olmadığını ya da özellikle güzel bir yer olmadığını biliyorum. Ama Londra eğlence için mükemmel bir yer. Ve tabii ki alışveriş için de... Bond Caddesi'nde bulabileceğiniz her şeyi hayal edin. Londra'dan göz açıp kapayıncaya kadar her yere gidebileceğinizden bahsetmiyorum bile. Bir gecede Paris'e. Bir gecede Edinburgh'a. Olasılıklar sayısız. Ve siz

beni o gezilere götürmene gerek yok. Eğer beni burada bırakırsan, Herkes senin tek başına trene bindiğini bilecek ve konuşacaklar. Ama beni Londra'da bırakırsan, kim bilecek?"

Annesinin gözleri yuvarlaklaştı, nadir görülen bir iç coşkusu ortaya çıktı.

Sonra yüzü düştü ve dudaklarını büzdü. "Abbotts bilecek."

Abbotts onun hizmetçisiydi ve Leydi Holmes onsuz seyahat etmeyi düşünmezdi. Sadece Abbotts'un onun için "bir şeyler" yapmasına ihtiyacı yoktu, aynı zamanda peşinde bir hizmetçi olmadan kendini gerçek bir barones gibi hissedemezdi.

"Abbotts'a birkaç günlüğüne Henrietta'nın yanında kalmaya gittiğimi söyleyebilirsin."

Elbette Henrietta küçük kız kardeşlerini kendisiyle kalmaları için hiç davet etmemişti ama Leydi Holmes, Henrietta en sevdiği kişi olduğu için bu durumdan pek şikâyetçi olmamıştı.

"Hmm," dedi Leydi Holmes, heyecanı artmış gibi daha hızlı yürüyordu.

"Peki Abbotts ne yapacak?" Livia demir tavındayken dövdü.

"Sözünü sorgulayayım mı? Henrietta'ya yazıp gerçekten onunla kalıp kalmadığımı mı soracaksın?"

"Peki *ben* bu konuda ne yapacağım? Seni Londra'da tek başına mı bırakacağım?"

"Beni bayanlar için saygın bir yere bırakacaksın, unuttun mu? Ve kimse bilmeyecek. En iyi kısmı da bu. Herkesin burnunun bir başkasının işinde olduğu bu köyden uzaklaştığımızda, kimse senin ne yaptığını ya da benim nerede olduğumu bilmeyecek ya da umursamayacak."

"Ama-"

"Gerçekten başımın belaya gireceğini mi düşünüyorsun anne? Ben Charlotte değilim. İnsanlardan hoşlanmıyorum ve hiç centilmen arkadaşım yok. Hayatta okumak ve uzun yürüyüşler yapmak dışında ne yaptım ki?"

"Bunu düşünmem gerek."

Neredeyse eve varmışlardı. Livia derin bir nefes aldı. Belki şanslıysa annesiyle birlikte Londra'ya gidebilirlerdi. Ama en azından Leydi Holmes'un öfkesini etkisiz hale getirmeyi ve aklını başka bir yöne çevirmeyi başarmıştı. Bu da onun için hiç de kötü bir şey değildi!

Ön kapıdan girerlerken Leydi Holmes, "Yılın bu zamanında Londra'da hiç sosyete olmayacak," diye düşündü. "Ama acaba Openshaw'lar orada olabilir mi? Noel'de neredede olacaklarını söylemiştiniz?"

Livia sustu. Openshaw, Marbleton'ların Holmes'leri ziyarete geldiklerinde kullandıkları isimdi. Daha doğrusu, Holmes'ları görmeye geldiklerinde

Çünkü Stephen Marbleton Livia konusunda çok ciddiye.

Ve sadece iki hafta sonra onunla tüm bağlarını koparmıştı.

Evin içindeki sıcaklığa rağmen Livia üşüdüğünü hissediyordu. Bay Marbleton'ın yaptığı şey yüzünden değil, kendisine sormasına izin vermediği sorular sonunda su yüzüne çıktığı için.

Ona neden yalan söylemişti? Onu hayatından çıkarmasının gerçek sebebi neydi? Onu bu korkunç karara iten ne olmuştu?

"Beni duymadın mı Olivia?" dedi Leydi Holmes biraz sinirlenerek.

"Özür dilerim, anne." Livia gülümsemeye çalıştı. "Openshaw'lar, benim harika bir yere gidiyorlar."

Cousins Manufacturing en çok lokomotif motorları üretimiyle tanınıyordu. Reading'deki Cousins fabrikası lokomotif motorları üretmiyordu, ancak buhar kazanları ve konik kazan boruları konusunda uzmanlaşmıştı. Bayan Cousins'ten önce

Treadles kendi şirketinin kontrolünü ele geçirmişti, işleri görmeye geldiğinde ustabaşı onu geri çevirmiş, buranın bir hanımefendiye göre olmadığını ve onun yerine temsilcilerini göndermesi gerektiğini söylemişti.

Bayan Treadles, Lord Ingram, Lord Ingram'ın görevlendirdiği bir uzman olan Bay Bloom ve yine bir kadın olan Bayan Watson'ın da aralarında bulunduğu ajanlarını göndermişti.

Bayan Watson koyu gri giysiler içinde gelmişti ama yine de sıcaklığı ve canlılığıyla dikkat çekiyordu. Aynı ustabaşı, Fogerty adında tuzlu ve biberli saçlı, iri yarı bir adam, açıkça ona karşı temkinliydi. Ancak Bay White, Kingford, Ferguson ve Adams'ın işten çıkarılması, işe karışan kadınları uzak tutma konusundaki hevesini azaltmışa benziyordu. Üç ziyaretçisini temkinli bir nezaketle karşıladı ve Bayan Watson'ın cinsiyetinden hiç bahsetmedi.

Lord Ingram onun bu ihtiyatlı tavrını eğlenceli bulabilirdi, eğer aynı ihtiyatlılık Bayan Treadles'ın kendi mülküne girememesine neden olmasaydı.

Konuyu doğrudan ele aldı. "Bay Fogerty, anladığım kadarıyla daha önce Bayan Treadles'ın girişini reddetmişsiniz."

Bay Fogerty neredeyse çayında boğuluyordu. Öksürdü. "Talihsiz bir yanlış anlaşılma oldu."

Lord Ingram soğukkanlılıkla, "Lütfen bize yanlış anlaşılmanın nasıl ortaya çıktığını açıklayın," dedi.

"Tabii ki Bayan Treadles için endişelendiğimizden böyle davrandık."

Lord Ingram kaşlarını kaldırdı. "Bahsettiğiniz bu 'biz' kim olabilir Bay Fogerty?"

"Ben ve merhum Bay Sullivan."

"Bay Sullivan'ın size, Bayan Treadles için endişelendiğinizden, onun girişini reddetmeniz gerektiğini özellikle söylediğini mi söylemek istiyorsunuz?"

Bay Fogerty'nin gözleri Lord Ingram'ın kilerle tam olarak buluşmadı. "Evet. Gerçekten de bir bayana göre bir yer değil, bir fabrikanın içi, yağ, is ve her yerde gürültülü makineler."

Sanki söylediklerinin altını çizmek istercesine, fabrika katında büyük bir gürültü patlak verdi ve Bay Fogerty'nin sıkışık ofisinin duvarları bu gürültüyü kısmen bastırdı.

Lord Ingram etkilenmemişti. "Bay Fogerty, Bay Sullivan ile aranızda geçenlerin tam olarak sizin söylediğiniz gibi olduğuna dair mahkemede yemin eder misiniz? tarif ettin mi?"

Bay Fogerty'nin çay fincanı dudaklarına doğru giderken durakladı. "Ama neden yeminli ifade vermem gereksin ki? Bay Sullivan'ın ölümüyle hiçbir ilgim yok."

"Davadan sorumlu müfettiş, Müfettiş Treadles'ın Bay Sullivan'ı Bayan Treadles yüzünden öldürdüğünü düşünüyor. Dava duruşmaya taşınırsa, savunma avukatı hem Bay Treadles hem de Bay Sullivan ile etkileşim içinde olan herkesi çağırabilir.

Sullivan ve Bayan Treadles. Eliniz İncil'in üzerindeyken bir yargıcın karşısına çıkıp aynı hesabı verecek misiniz?"

Bay Fogerty koltuğunda kıpırdandı. "Ah . . ."

"O zaman lütfen beni gerçeğin ucuz bir taklidiyle kandırmaya çalışmayın. Bay Sullivan'ın emriyle hareket ettiğinizi kabul ediyorum ama ikinizin de şövalyeliğe uzaktan yakından ilgisi olduğuna inanmıyorum."

Onun ciddiyeti karşısında Bay Fogerty solgunlaşır gibi oldu. "Lordum. Lütfen anlayın, beni bu fabrikayı işletmem için getiren kişi Bay Sullivan'dı. Kalifiyeyim ve iyi iş çıkarıyorum ama kalifiye olan ve iyi iş çıkaran pek çok kişi var. Beni buraya ona sadık kalmam için getirdi."

Lord Ingram'ın nefes alışları hızlandı ama ses tonunu değiştirmede. "Bay Ingram.

Sullivan buranın sahibi değildi."

"Bunu anlıyorum ama burayı o yönetiyordu lordum. Burada çalıştığım

süre boyunca genç Bay Cousins'tan hiç haber almadım, sadece Bay Sullivan ve Bay White'tan,

ve sekreterleri. Bay Sullivan, yoluna birkaç engel koyarsak Bayan Treadles'ın ilgisinin kısa sürede geçeceğini söyledi. Sonra da her şey eski haline dönecek ve benim pozisyonum da güvende olacakmış."

Lord Ingram ve Bayan Watson birbirlerine baktılar. Sonunda işe yarar bir şey mi duyacaklardı?

"Neden pozisyonunuzun güvende olmayacağını düşündünüz Mrs. Treadles bu fabrikayı görmek için mi?"

Bay Fogerty'nin burnu ve alnı terden boncuk boncuk olmuştu. "Düşündüğünüz gibi bir şey değil, lordum. Ben bu fabrikaya sanki kendi çocuğum olsaydı. Ama ben Bay Sullivan'ın adamıyım. Ve Bay Sullivan, eğer o giderse beni koruyacak kimsenin kalmayacağını söyledi. yukarıdan düşen baltalar."

"Peki neden gitmesine izin verileceğini düşündü?"

Bay Fogerty rahatsız bir ifadeyle kendisine ciddi bir ilgiyle bakan Bayan Watson'a doğru baktı.

"Hanımefendinin sersemlemesinden endişe etmenize gerek yok," dedi Lord Ingram, biraz da sabırsızlıkla. "Sherlock Holmes ile birlikte araştırma yapıyor. Gördüğü şeyler sizin tuz kokusuna ihtiyaç duymanıza neden olur."

Bay Fogerty hâlâ yere bakıyordu, sanki Bayan Fogerty'yi görmemiş gibi. Watson o yokmuş gibi davranabilirdi. "Bay Sullivan bana Bayan Treadles'ın ondan hoşlandığını söyledi. Ama o da ondan hoşlanmadığı için Bayan Treadles çok sinirlenmiş - cehennemde öfke falan yoktur. Bayan Treadles'ın onu aradığını söyledi.

"Ondan kurtulmak için bahanelerim var ve ona bir bahane vermemeliyim."

Lord Ingram, Bay Sullivan'ın bu muazzam terbiye yoksunluğuna hayret etmek zorunda kaldı. "Ona inandınız mı?"

"I . . . Bay Sullivan'ı sorgulamak aklıma gelmedi. Ama Bayan Treadles'ı gördükten sonra, ölünün arkasından kötü konuşmak istemem ama Mr. Sullivan bana hiçbir zaman arkadaşlık ettiği kişiler konusunda o kadar titiz biri gibi gelmedi - kadınlardan oluşan bir arkadaşlık yani. Bayan Treadles ondan gerçekten hoşlansaydı onu geri çevireceğini düşünemezdim. Ne dediğimi anlıyorsunuz. ne demek?"

"Seviyorum, hem de çok."

"Ama Bay Sullivan onun müdahale edeceğini ve Bir şeyleri değiştirmek ve pek çok emir vermek istiyordu ve bu konuda yalan söylemiyordu. Tüm bunları yapmak istiyor gibi görünüyordu."

Lord Ingram öfkesine hakim oldu. "Şirketin sahibi o, Bay. Fogerty."

"Yine de, lordum ..."

Bay Fogerty, kimseden onay sözü alamayınca büyük bir hız ve konsantrasyonla çayını içmeye başladı.

Lord Ingram iç geçirdi. Kendisiyle birlikte gelenlere döndü. "Bayan Watson, Bay Bloom, eğer yeterince dinlendiyseniz, Bay Fogerty'nin bize etrafı gezdirebileceğine inanıyorum."

Fabrika iki dönümlük bir arazi üzerine kuruluydu ancak üretimin büyük kısmı, üç yüz fit uzunluğunda ve iki yüz elli fit genişliğinde, kısmen camdan yapılmış yüksek bir çatısı olan büyük bir tuğla ve demir baraka binasında yoğunlaşmıştı. İçeride bir dizi fırın gürlüyordu. Yaz aylarında burası dayanılmaz derecede sıcak olabilirdi. Ancak kışın ortasında, sıcaklığın donma noktasına yakın seyrettiği bir günde, yanmış yağ ve erimiş metal kokan ısı sadece boğucu ve daha kötü değildi.

Ancak sesler insanın dikkatini dağıtabilirdi: öğütme, çarpışma, gıcırdama ve hepsinden önemlisi, hem elle hem de buharlı perçinleyicilerle perçinlenen plakaların gürültülü çınlamaları. Yüzleri isle kararmış terli işçiler, büyük, tamamlanmamış kazanların etrafında arı gibi dolanıyordu. Lord Ingram, Bay Bloom ve Bayan Watson, Bay Fogerty eşliğinde yanlarından geçerken başlarını kaldırıp baktılar ama dikkatleri hemen işlerine döndü.

Lord Ingram'ın öz babası ülkenin en zengin ve en başarılı bankacılarından biriydi. Bankaları, sanayi tesislerinin inşası ve modernizasyonu için çok sayıda endüstriyel kredi vermişti ve vermeye devam ediyordu.

fabrikalar. Sonuç olarak bankaların emrinde, bu paranın iyi kullanılıp kullanılmadığını değerlendirebilecek kişiler vardı.

İri bıyıklı, incecik bir adam olan Bay Bloom da bu saygın kişilerden biriydi. Lord Ingram, kendisinin ve Bayan Bloom'un Watson'ın gözleri hemen kovan benzeri faaliyete takıldı, Bay Bloom baraka binasının kendisinden her bir buharlı perçinleme makinesini çevreleyen dik piramidal çerçeveye kadar fiziksel varlıkları inceledi.

Teftiş sırasında, sorduğu birkaç soru Bay Fogerty'nin fabrikanın önceki halinden habersiz olduğunu ortaya çıkardı. Daha sonraki talebi belgeler ve fotoğraflar, ikincisini daha da rahatsız etti.

"Korkarım bana böyle bir şey verilmedi," diye cevapladı ustabaşı, yüzünü büyük bir mendille silerek. "Bay Sullivan burayı bana emanet ettiğinde burası yeni ve güzeldi. Korkunç güzeldi. Daha önce nasıl olduğunu sormak hiç aklıma gelmedi."

Bay Bloom hiçbir yorum yapmadı. Arabaya binip uzaklaşınca kadar hiçbir şey söylemedi ve sonra Bayan Watson'ın getirdiği, bu fabrikanın yenilenmesi ve tadilatının maliyetine ilişkin kabataslak hesabı görmek istedi.

Holmes'un eliyle yazılmış tek sayfalık özeti uzun dakikalar boyunca inceledi, o kadar uzun ki Lord Ingram ve Bayan Watson birkaç kez birbirlerine baktılar, Bayan Watson'ın ifadesi her yinelemede daha da gerginleşiyordu.

"Bu tahmini ne kadar doğru buluyorsunuz Bayan Watson?" diye sordu Mr.

Sonunda Bloom, sesi rahatsız edici derecede sessizdi.

Bayan Watson yutkundu. "Hazırlanmasında görev alan üç kişi arasında tek bir profesyonel muhasebeci olmadığını kabul ediyorum. Ama biz Bu meblağa ulaşmak için kullanılan ana ödemelerin her birinin izini sürün. Tahminlerimizde muhafazakar davrandığımızı söyleyebilirim."

Bay Bloom yine sessizdi. Lord Ingram ve Bayan Watson birbirlerine bir kez daha baktılar ve soru sormadılar.

İstasyonun karşısındaki demiryolu hanında hızlı bir öğle yemeği yediler. Bay Bloom ancak tabaklar temizlendikten sonra, "Bir açıklama yapmadan önce ihtiyatlı olmak bana yakışır. Londra'ya döndükten sonra hesapları kendim inceleyebilir miyim?"

Lord Ingram kalp atışlarının durduğunu hissetti. Ne açıklaması? "Bayan Treadles'tan izin almam gerekecek ama bunun kolaylıkla sağlanacağına inanıyorum. Aslında, şimdi bir telgraf göndereceğim, böylece hesaplarını mümkün olan en kısa sürede kapatın."

O daha ayağa kalkamadan, Bayan Watson yüzü asılmış bir halde sordu: "Bay Bloom, acele karar vermek istemediğinizi biliyorum. Ama artık bazı fikirleriniz var. Bazı çok somut fikirler."

Masanın altında Lord Ingram'ın tırnakları avucunun içine batıyordu.

Bay Bloom kaşlarını çatarak, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Ve ne yazık ki, eğer

Şu anda konuşursak, bu fabrika için harcandığı söylenen paranın en fazla üçte ikisinin bu fabrikaya gittiğini söyleyebilirim. Muhtemelen sadece yarısı."

"Hayır," dedi Bayan Coltrane kararlı bir şekilde. "33 numaranın dış kapılarının kilitleri önceki kiracılar gittikten sonra değiştirildi. Yıllardır oradaydılar ve anahtarların kaç kopyasının ortalıkta olabileceğini bilemezdik; kilitleri değiştirmek daha güvenliydi."

Charlotte'la birlikte 31 Cold Street'in bodrum katındaki küçük ofisinde oturuyorlardı; Charlotte resmi olarak almaya geldiği eşyayı, Bay Longstead'in Scotland Yard tarafından yeni iade edilen randevu defterini henüz almıştı. "Peki ya emlakçı? Yeni kiracılar bulmak için 33 numara için bir tane tuttuğunuzu varsayıyorum?"

"Bir tane vardı. Önceki kiracılar ayrıldıktan sonra bakım çalışmaları yapıldı; bacalar kapsamlı bir şekilde temizlendi, duvar kağıtları değiştirildi vs. İşte o dönemde Bayan Longstead tavan arasını keşfetti ve aşık oldu.

"33 numaradaki iş neredeyse bitmek üzereyken, Mr. Longstead, yeni bir kiracı taşınmadan önce aradaki zamanda stüdyoda okuyup okuyamayacağını sordu. Longstead ondan fazla bir şey talep etmedi ve o da hemen evet dedi. Kiraya veren acenteye önceden haber vermesi söylenmişti, böylece Bayan Longstead'in olası kiracılara etrafı göstermeden önce 33 numaradan çıkmak için zamanı olacaktı.

"Sonra Bay Longstead onun yeni mekânından ne kadar hoşlandığını gördü ve bana, emlakçımız Bay Cornwall ile konuşmamı söyledi. Biz Londra'da olduğumuz sürece Bayan Longstead'in stüdyoyu ücretsiz olarak kullanmasını istiyordu. Bu yüzden avukatı Bay Cornwall'a Biz taşraya gidene kadar evi kiraya verdi. Aynı zamanda anahtarları da geri istedik. Bay Cornwall güvenilir bir adamdır ama biz risk almak istemedik."

Bayan Coltrane öne doğru eğildi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Gördüğünüz gibi Bayan Holmes, tüm anahtarlar burada."

Ya siz? "Bayan Longstead'in takımı yanında, doğru," dedi Charlotte. "Ama Bay Longstead'inkini hâlâ görmedik."

"Eminim çalışma odasında bir yerlerde olmalılar," dedi Bayan Coltrane. "Bu arada size bende bulunan anahtarları gösterebilirim."

Ayağa kalktı ve duvardaki kilitli anahtar dolabını açtı. İçeride, hepsi özenle etiketlenmiş bir sürü anahtarın arasında, 33 numara için biri büyük diğeri küçük iki set vardı.

"Bu anahtarlar hiç senin elinden çıktı mı?"

Bayan Coltrane başını sallamaya başladı ama durdu. "Şimdi düşünüyorum da, Eylül ayında Rengate Sokağı'nda yaşayan Bayan Norwich aceleyle Bay Longstead'i aradı. Gördüğünüz gibi dul bir kadın. İyi bir kadın ama biraz cimri, çünkü sahip olduğu tek şey evi ve emekli maaşı.

"Kömür sipariş etmişti. Ancak kömür vagonu orada dururken, kömür kapağının açılmadığı anlaşıldı. Kömür şirketi dedi ki

Onlara teslimat ücretini ve kömür kapağı tamir edildikten sonra aynı ücreti tekrar ödemesi gerektiğini, çünkü teslimatlarını yaptıklarını ve kömür kapağının açılmamasının onların hatası olmadığını söyledi.

"Dediğim gibi, biraz cimridir Bayan Norwich. Bay Norwich'e sordu. Longstead'e bu kömürü teslim almasının bir sakıncası olup olmadığını sordum. Ancak biz de yeni bir teslimat almıştık ve kömürlüğümüz doluydu. Bayan Norwich 33 numaradaki kileri sormaya devam etti, orası da boştu, sonuçta onun kömürünü aldık ve parasını da ödedik, çünkü kömür artık bizimdi.

"O gün ateşim vardı ve yataktan çıkmadım. Bayan Longstead anahtar dolabının anahtarını benden almak için kendisi geldi - çünkü kömürlüğe ulaşmak için büyük anahtar halkasına ihtiyaç vardı. Gidip Bayan Norwich için kapıları açacağını düşünmüştüm ama daha sonra dolabın anahtarını geri vermek ve her şeyin yerli yerinde olduğunu bildirmek için geldiğinde, anahtarları Bayan Norwich'e verdiğini söyledi. Bayan Norwich de her şeyi uşağına yaptırmış."

Charlotte'un yüreği hopladı. "O anahtarlar ne zamandır Bayan Norwich'in elindeydi?"

"Bir saat kadar sanırım." Bayan Coltrane'in yüz ifadesi biraz tedirginleşti. "Ama onlarla bir şey yapmış olması mümkün değil, değil mi?"

"Hayır, öyle bir şey yapmayacağını söyleyebilirim," dedi Charlotte. Peki ya uşağı?

Charlotte, Bayan Longstead'le konuşmak isterdi ama Bay Longstead'in hayatta kalan son kardeşi olan teyzesi Londra'ya gelmişti ve o da başsağlığına gitmişti. Charlotte Bayan Watson'ın arabasına döndü. Orada, Bayan Redmayne'in bir gün önce yaptığı birçok görüşmenin notlarına baktıktan sonra, Bayan Watson'ın arabacısı Lawson'dan Yakındaki sokak. Sonra bir mesaj yazdı ve iletmesi için Lawson'a emanet etti.

Sevgili Bay Woodhollow,

Bay Longstead'in öldüğü gece 33 Cold Sokağı'nda olduğunuza inanmak için nedenlerim var. Lütfen konuyu benimle görüşün.

temsilcisi 48 Miniver Lane'in önüne park etmişti.

*Sevgil
er, Sherlock
Holmes*

Charlotte beklerken arabanın içindeki tüm perdeleri kapattı, çantasından bir parça meyveli kek çıkardı ve düşünceli bir ısırık aldı. Keksiz de düşünebiliyordu ama elinde bir tane olması ızgaraya gazyağı dökmek gibiydi. Ve dört saatten daha az uyuduğu bir günde, ateşi devam ettirmek için birkaç damla gazyağı gerekli olabilirdi.

İlk dilimini bitirmişti ve ikincisinin hemen mi yoksa günün ilerleyen saatlerine mi ertelenmesi gerektiğini tartışıyordu ki, arabanın dışında durmaya gelen ayak seslerini duydu.

Kapı hızlı ve telaşlı bir şekilde iki kez çalınana kadar tam bir dakika geçti.

"İçeri gel."

Arabanın kapısını açan adam otuzlu yaşların ortalarında, uzun boylu, yapılı ve oldukça yakışıklıydı. Bir kâhyanın siyah giysilerini giyiyordu, gıcır gıcır ve iyi ütülenmişti. Daha şık kıyafetler giymiş olsaydı, sıradan bir gözlemci onun bir beyefendi olduğuna inanabilirdi. Ama başkalarından saygı görmeye alışkın olanların atılganlığı ve güveni onda yoktu. Bunun yerine, gözlerini sık sık kırıştırıyor ve omuzları kambur durarak korku ve çekingenlik yayıyordu.

"Siz Bayan Hudson değilsiniz."

Bayan Hudson olarak bir gün önce civardaki tüm evleri, üst katları ve alt katları ziyaret etmiş olan Bayan Redmayne'i hatırlayacaktı.

"Hayır, gerçekten, ben Bayan Holmes, Sherlock Holmes'un kız kardeşiyim. Lütfen içeri gelin ve kapıyı kapatın, Bay Woodhollow."

Etrafına dikkatle baktı ve sonra şaşırtıcı bir hızla Charlotte'un dediğini yaptı. "Bana neden mesaj gönderdiğinizizi bilmiyorum Bayan Holmes, ama ben hiç-"

"36 Rengate Sokağı'ndan Bayan Hendricks o gece 33 Cold Sokağı'na girdi, çünkü sizi girerken gördüğünü sanıyordu."

Bay Woodhollow sanki Charlotte ona tokat atmış gibi geri çekildi. "Bayan Hendricks asla - o - o yapmazdı -"

"Gerçekten de bu konuyu bir yabancıyla tartışmazdı. Ama 33 numaraya girdiğinde yemek odasının zemininde bir eşya buldu, mücevherli bir kadın tarağı. Bu süs eşyasının boş bir evde bulunmasının onlarca açıklaması olabilirdi ama vardığı tek sonuç, sizin biriyle buluşuyor olmanız gerektiğiydi. başka."

Bay Woodhollow gözlerini Charlotte'a dikti. "Bu çok saçma. Hanımefendi Hendricks nazik, sabırlı ve son derece bilgili biri. Benimle vakit geçirmeye tenezzül ettiğı için minnettarlığımı ifade edecek kelime bulamıyorum. Bize ait olan bir yerde başka biriyle buluşmayı ayarlayacağımı nasıl düşünebilir ki?"

Kelimeler onu bir anda terk etti. Sonra ne söylediğinin farkına vararak kıpkırmızı kesildi.

"Belki de Bayan Hendricks kendisini sizin kadar genç ya da yakışıklı görmediğı için başka biriyle buluşacağınızı düşünmüştür."

"Ve ben asla onun kadar zeki ya da bilgili olamam." Alt dudağını ısırdı. "Umarım kabulümle Bayan Hendricks'in başını derde sokmamışımdır."

"Benimle değil. Sizin ve Bayan Hendricks'in cinayetlerle bir ilginiz olduğuna inanmıyorum ve bu nedenle ikinizi de resmi soruşturmaya dahil etmek niyetinde değilim. Ancak bana o gece neler olduğunu anlatmanızı istiyorum, çünkü davayla ilgisiz olduğunı düşündüğünüz şeyler, soruşturmanın doğru bir şekilde ilerlemesi için ihtiyacım olan şeyleri içerebilir. yön."

Kâhyanın sesi titriyordu. "Bunların hiçbirinin ortaya çıkmayacağına söz veriyor musunuz?"

"Sana söz veriyorum."

Birkaç kez nefes nefese kaldı, sonunda nefesini kontrol altına aldı. "Pekâlâ. O gece uykuya dalmakta biraz zorlandım. Ben de sigara içmek için dışarı çıktım. Bayan Norwich aylak aylak dolaşırken görölmemden hoşlanmazdı.

Ön kapının dışında, ben de arka kapının yanında, bahçeye birkaç adım mesafede durdum. İşim bittiğinde içeri girmek üzereydim ki bir kadının 33 numaraya girdiğini gördüm."

"Bir kadın mı dediniz?" Bayan Treadles?

"Evet, bir kadın. Silueti konusunda hata yapmamam için 31 numaranın yan pencerelerinden yeterince ışık geliyordu."

"Peki bu saat kaçta oldu?"

"Gece yarısına beş dakika var. Kadını gördüğümde saatime baktım."

Charlotte'un içinden heyecan fişkırdı. "Bundan emin misin?"

Bay Woodhollow başını salladı. "Bayan Norwich dakiklik konusunda çok titizdir ve benim saatim de demiryolu görevlilerinin taşıdığı türden."

Charlotte'a göstermek için cep saatini çıkardı. Charlotte, zihni her yöne sıçrarken bile gösterdiği saatle kendi saatini karşılaştırdı.

Gece yarısına beş dakika var. Bay Woodhollow'un gördüğü kadın, saat on iki buçukta 33 Cold Sokağı'ndan içeri giren Bayan Treadles olamazdı. Bayan Treadles çıktıktan sonra içeri giren Bayan Hendricks de olamazdı.

"Kadının kimliğini söyleyebilir misiniz?"

Bay Woodhollow saati yeleğinin cebine geri koydu. "Onu gördüğümde çoktan içeri girmişti, bu yüzden yüzünü göremedim ve hareketleri ne giydiğini ayırt etmem için çok hızlıydı, koyu renkli olması dışında, ki bu Bayan Hendricks'in genellikle giydiği şeydi.

"Kafam karışmıştı. Bayan Hendricks'in o evde hiç anahtarı yoktu; sadece benim vardı, biri arka kapının, diğeri de baş yatak odasının. Kapıyı nasıl açabildiğini ya da oraya neden gittiğini bilmiyordum. önce benimle bir randevu ayarlamadan. Yine de gece vakti o eve giren başka kim olabilirdi ki?"

"Kontrol etmek için hemen bahçeye geçecektim ama tam o sırada Mr. Rengate Sokağı 60 numarada oturan Eldridge arkadaşıyla bahçede dolaşmaya karar verdi. Bunu sık sık yapıyorlar, saatlerce her türlü konuyu tartışıyorlardı.

Ancak bu kez gezinmek yerine bahçenin tam ortasına dikildiler ve ben de evimden 33 Cold Street'e görünmeden gidemedim."

Bay Woodhollow'un parmakları birbirine düğümlendi. "Bir gün Bayan Hendricks'in benim Camden'dan gelen, muhtemelen dünyada yükselebileceği kadar yükselmiş, eğitimsiz bir adam olduğumu, hayatının geri kalanını bir başkasının bodrumunda geçirecek biri olduğumu fark etmesinden hep korkmuşumdur. O anın geldiğini sanmıştım. Beni çoktan bir kenara koymuştu.

"Tam pes edip içeri dönecektim ki, filozoflar nihayet ayrıldılar. Aceleyle 33 numaraya gittim. Kapı kapalıydı ama kilitli değildi. Merdivenlerden yukarı, Bayan Hendricks'le normalde buluştuğumuz odaya çıktım. Ve-"

Tekrar kızardı. "Ve kapıyı açmadan önce dışarıda durup biraz dinledim."

"Kilitli miydi?" Burası baş yatak odasıydı, cinayetlerin işlendiği yer.

"Evet, kilitliydi. Her zaman kilitlediğimden emin olurum. kullandım. Her neyse, odanın boş olduğunu gördüğümde kalbim rahatlamıştı. Sonra aşağıda iki kişinin konuştuğunu duydum, bir adam ve bir kadın. Söyledikleri her kelimeyi duyamadım ama adamın sesi kendini beğenmiş, kadının ki ise paniklemiş gibiydi. Sonra konuşmayı kestiler.

"Bayan Hendricks bana bir zamanlar böyle bir işvereni olduğunu, yalnız yakalanmayı göze alamayacağı bir adam olduğunu söyledi. Onun çatısı altında bir yıl boyunca kendini bir kaçak gibi hissetmiş, takipçiler her zaman sadece bir adım gerisinde ve her virajın etrafında."

Yüz hatlarında mutsuz bir suçluluk ifadesi belirdi, sanki Bayan Hendricks'in son zamanlardaki sıkıntısından dolayı kendini suçluyordu.

"Bir şeyler yapmak istiyordum ama yüzümü göstermeye cesaret edemiyordum. Aklıma yüksek ses çıkarma fikri geldi. Kapıyı sertçe çarptım. Ve ben

tekrar açtım, olabildiğince sessiz bir şekilde, kadının "Çekil yolumdan!" diye bağırdığını ve ardından ayak seslerinin koşarak uzaklaştığını duydum.

"Çok rahatlamıştım. Sonra birinin merdivenlerden çıktığını duydum." Yutkundtu. "Evdeki diğer tüm kapılar kilitliydi. Görülmemenin tek yolu pencereden çıkmaktı. Ben de öyle yaptım.

"Neyse ki evin ön cephesi oldukça sağlam bir zemin sunuyordu ve sokakta başka kimse yoktu. Bir kat aşağıdaki küçük balkondan sokağa atlarken paltom bir pervaza takıldı ama neyse ki yaralanmadım. Paltomu çekip kurtardım ve evlerin arasında başka bir kapının olduğu bir sonraki boşluğa gelene kadar sokakta koştum. Oradan bahçeye tırmandım ve yol boyunca titreyerek Bayan Norwich'in evine geri döndüm."

Ellerini sıkıca birbirine kenetlemesine rağmen kucağında titriyordu.

Charlotte onu yeniden saran korkuyu atlatması için ona bir an verdi.

"Anladığım kadarıyla polise bir şey söylememişsiniz?"

Başını iki yana salladı. "O gece 33 numarada olduğumu polise itiraf etseydim işimi kaybederdim. Sahip olduğum tek pozisyon bu ve en az on ya da on iki yıl daha para biriktirmem gerekiyor. Ayrıca, yemek odasında birbirleriyle konuşurken o iki kişinin isimlerini duydum. Bayan Treadles'ın kocası ona saldıran adamı çoktan cezalandırdı, değil mi?"

Müfettiş Treadles'ın duymak isteyeceği bir cevap değildi.

Charlotte'un duymak istediği şeye gelince, Bay Woodhollow hem kapıyı çarpan hem de pencereden çıkıp paltosunu kapı tokmağına sıkıştıran kişi olduğunu çoktan ortaya koymuştu. Elindeki anahtarlar herhangi bir ipucuna yol açacak mıydı?

"Eğer doğru anladıysam, Bayan Norwich'in kömürlüğüyle ilgili sorun, 33 numaranın bir süre izin verilmeyeceğini fark etmeniz ve o anahtarları ele geçirebilerseniz, Bayan Hendricks'le nispeten güvenli bir şekilde buluşabileceğiniz bir yere erişiminiz olacağı için ortaya çıktı."

Bay Woodhollow koltuğunda kıpırdandı. "Lütfen Bayan Holmes, yaptığının doğru olmadığını biliyorum ama lütfen beni bir suçlu olarak görmeyin. On iki yaşımdan beri hizmet ediyorum, komi olarak başladım ve hiçbir işverenden bir kaşık bile almadım."

Charlotte ona baktı. "Ama size ait olmayan anahtarların kopyalarını yaptınız."

Bakışlarını indirdi. "Evden ayrıldığımda, o evle *ilgili* her şeyi de geride bırakmak istedim. Ama sanırım hala nasıl anahtarların izlenimleri ve sorgusuz sualsiz kopyalarının nerede yaptırılacağı."

"Anahtarları hiç başkasına verdin mi?" "Kesinlikle hayır. Asla."

"Anahtarlar hala sende mi?"

"İsterseniz onları şimdi teslim edebilirim," dedi asık suratla. "Bayan Hendricks'in tekrar 33 numaraya dönmek isteyeceğini sanmıyorum."

Charlotte iç çekti. "Bay Woodhollow, sanırım o geceden beri Bayan Hendricks'le konuşmadınız. Güveninize ihanet etmediğine inanarak 33 numaradan ayrıldınız. Öte yandan o-"

"Ama bir gün ona evlenme teklif edecek kadar param olsun diye para biriktiriyorum!"

"Bunu biliyor mu?"

Parmaklarını büktü. "Korkarım hayır diyecek. O bir aileden geliyor. Saygıdeğer bir soy. Ailemden hiç kimse, kadın ya da erkek, başkalarının çocuklarını eğitmekle görevlendirilecek kadar saygın olmamıştır. çocuklar."

"Elbette Bay Woodhollow, Bayan Hendricks'in de neden şüpheleri olabileceğini anlıyorsunuzdur?"

"Yapmamalı," dedi inatla.

"Ama öyle. Çok az insan kendisi hakkında dünyanın düşündüğünden daha iyi düşünür. Varlıklı bir adam olmadığınız için hak etmediğinizi düşünüyorsunuz.

Artık genç bir kadın olmadığı için hak etmediğini düşünüyor. Ona ne hissettiğini söyle. Sizi ilgilendirenin sadece onun öğrenmesi ya da ilişkinizin yeniliği olmadığını söyleyin. Sizin için apaçık olan bir şeyin onun için de aynı şekilde apaçık olması gerektiğini varsaymayın."

Belki de kadının sözleri sonunda ona mantıklı gelmişti. Ya da belki de onun, sevgilisiyle arasında daha fazla yanlış anlaşılma olmamasını istediğini duymuş ve anlamıştı. Yüzünü kaldırdı ve ciddiyetle, "Ona söyleyeceğim, Bayan Holmes. Teşekkür ederim."

Bir not karaladı ve Bayan Hendricks'e iletmesi için ona verdi. "İyi şanslar, Bay Woodhollow."

Uşak hala ona teşekkür ederek ayrıldı.

Charlotte tekrar iç çekti. Aslında adama şans dilemekte oldukça samimiydi. Yaşlandıkça ya da Lord Ingram'ın etkisiyle yumuşuyor olmalıydı.

Onu düşününce kendi kendine gülümsedi.

On altı

Lord Ingram telgraflarını göndermişti. Bay Bloom Londra'ya dönmek üzere trene binmişti. Ve Bayan Watson sonunda fısıldamasına izin verdi, "At

en fazla üçte ikisi. Ve muhtemelen sadece yarısı!"

O ve Lord Ingram kiralık bir şehir arabasındaydılar ve Reading'in kalabalık tren istasyonundan uzaklaşıyorlardı. Trenler ıslık çalıyordu. Sokak müzisyenleri yorulmak bilmeden akordeon çalıyordu. Metal kutulardaki ateşlerin etrafında toplanan işportacılar kıymalı börekler ve kavrulmuş kestaneler satıyordu.

Bu gürültü patırtı arasında, öndeki şoför mahalline tünemiş, kafası kalın yün bir kasketle örtülü arabacıları muhtemelen hiçbir şey duymuyordu. Aracın içinde kelimeler değiş tokuş edildi.

Yine de Bayan Watson normal ses tonuyla konuşmaya cesaret edemedi.

Lord Ingram onun yanına oturmak için hareket etti, bir kolunu omuzlarına doladı.

Adamın yakınlığı, kadının endişeli düşüncelerinin sonunda dışarı dökülmesine izin verdi. "Eğer biz

Rakamlarımız doğruysa ve Bay Bloom da değerlendirmesinde haklıysa -ki içimden bir ses öyle olabileceğini söylüyor- o zaman paranın geri kalanı nereye gitti? Bu *çok* büyük bir para. Ve bu sadece bir fabrika!"

Genç Bay Cousins'in görev süresi boyunca firma birçok fabrikayı satın almış ve modernize etmiştir.

"Bay Sullivan bu yüzden mi Bayan Treadles'ın şirketin iç işleyişini öğrenmesini engellemek için elinden geleni yaptı? Kendi cebini doldurmak için şirketten para aktarıyordu, değil mi? Bayan Holmes onun misafir odasının baştan aşağı gösterişli eşyalarla dolu olduğunu söylememiş miydi?"

Lord Ingram yavaşça, "Fazla mobilya bir adamı suçlamaz," dedi. "Ama diğer konularda size katılıyorum. Genç Bay Cousins'in etkisiz bir şef olduğu, Bay Sullivan ve çetesinin de karar verme yetkisinin çoğunu

kendilerinde topladığı düşünölürse, ben olsam

Bayan Treadles'a yönelttiği düşmanlığın, işlediği suçların ortaya çıkmasını engellemeye yönelik ortak bir çabanın parçası *olup olmadığına* şaşırdım."

Bayan Watson'ın aklına korkunç bir düşünce geldi. Lord Ingram'a doğru döndü ve onun kolunu kavradı. "Ortalıkta dolaşan söylentilerin çoğu Müfettiş Treadles'ın kıskanç bir koca olduğu yönündeydi. Ama ya tam da bu konuyu araştırıyor olsaydı ve Bay Sullivan'ın karısının ailesinden onlarca, belki de yüz binlerce sterlin çaldığını öğrenseydi? Bu herkesi son derece-"

Durdu. Elini Lord Ingram'ın kolundan çekip kendi ağzını kapattı.

Müfettiş Treadles'ı temize çıkarmaya çalışıyorlardı, Bay Sullivan'ı öldürmesi için daha makul nedenler bulmaya değil.

Lord Ingram, onun son akıl yürütmesinin Müfettiş Treadles'ın işine gelmediğini anlamış olacak ki kaşlarını çatı. "Anlamadığım şey -başından beri hiç anlamadığım şey- neden Bay Sullivan ve Mr. Longstead *birlikte* öldürüldü."

Bayan Watson'ın aklına daha da korkunç bir fikir geldi.

"Ya-" dedi elinin arkasından, "ya Bay Longstead düşündüğümüz kişi değilse? Ya yaşlı Bay Longstead'e minnettar olmak yerine hisselerini satın aldığı için yaşlı Bay Cousins'e kızgındı. Yıllar mı? Yaşlı Bay Cousins'ın onu hayattaki tek büyük başarısından zorla ayırdığını hissetmiş olabilir mi? Bayan Treadles'a hiçbir zaman önemli bir yardım teklif etmediğini hatırlayın. Bayan Treadles'ın yüzüne karşı nazik davranmak ona çok pahalıya mal olmazdı, özellikle de yeğenini servetini hortumlaması için yönlendiriyorsa. Yeğenine karşı harika olan bir adam Hizmetkârlarına karşı şefkatli olsa da başkalarına karşı bir canavar olabilir."

Lord Ingram acı çekmiş görünüyordu. Bayan Watson'ın elini nazikçe yüzünden çekti ve kendi elinin içinde tuttu. "Ne yazık ki bu teori aynı zamanda Müfettiş Treadles'ı cinayetlerin tam merkezine yerleştiriyor ve ona her türlü motivasyonu sağlıyor."

Bayan Watson arabanın koltuğunun arkasına yaslandı. "Zavallı Bayan Treadles. Onun yerinde olsaydım, muhtemelen şimdiye kadar çıldırmış olurum. Ben o değilim ve hâlâ celladın ilmiğinin sıkılaştığını hissediyorum."

Lord Ingram beklenmedik bir şekilde gülümsedi. "Çok kısa bir süre önce, Stern Hollow'daki davanın baş şüphelisi olduğumda ben de bu duyguyu hissetmiştim. Bayan Charlotte beni hapisane hücremde ziyarete geldiğinde bana ne dediğini size hiç anlatmış mıydım?"

Bayan Watson sadece doğrulmakla kalmadı. Öne doğru eğildi ve adamın diğer elini tuttu. "Anlat bana."

"Ona çok korktuğumu söyledim ve o da bana 'Unutmayın efendim, ben bu tahtada vezirim ve kaybetmek için oynamam' dedi."

Bayan Watson'ın bakışlarını tuttu, gözleri derin ama berraktı. "O zamanlar onu kendi köşeme çekmiştim. Şimdi de Müfettiş Treadles onu kendi köşesine çekti. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktır."

Bayan Watson kendi dudaklarında bir gülümsemenin yükseldiğini hissetti. Ama - "Stern Hollow'da Bayan Charlotte'un buzluaktaki cesetten kimin sorumlu olduğuna dair en başından beri güçlü bir fikri olduğunu sanıyordum. Burada hepimiz gibi o da karanlıkta kalmış olmalı."

Lord Ingram kaşlarını çattı, yüz ifadesinde muzip bir ifade vardı. "Kesinlikle karanlıktayız, sevgili leydim. Ama Bayan Charlotte? O en çok Muhtemelen *ne* olduğu hakkında net bir fikri var ve sadece nedenini bulmaya çalışıyor."

Bay Woodhollow arabasından ayrıldıktan sonra Charlotte, Bay Longstead'in randevu defterini dikkatle inceledi; defterde Kasım ayının son haftasından başlayarak British Museum'da sayısız ziyaret, Cousins'de birkaç buluşma, eczaneye iki ziyaret ve doktoruyla bir görüşme kayıtlıydı.

Charlotte zaten bu civarda olduğu için, en yakın eczacı dükkânı olan Sealy ve Worcester'ın yolunu tuttu. Hem Bay Sealy hem de Bay Worcester, Bay Longstead'i tanıyorlardı ve onu hem bir dost hem de sadık bir müşteri olarak görüyorlardı.

"Düzenli olarak satın aldığı bir şey var mıydı?" diye sordu Charlotte.

"Sanırım bunlar onun geri gelmesini sağladı." Bay Sealy, içinde canlı renklerde şekerlemeler bulunan bir dizi büyük, şeffaf cam kavanozu işaret etti. "Kız kardeşim yetenekli bir şekerlemecidir ve Bayan Longstead sakız dokulu şekerlerimizi çok sever. Bay Longstead genellikle onun en sevdiği tatlardan bir paket, kız kardeşimin yeni kreasyonlarından bir paket, hizmetçisi tarafından kendisine emanet edilen bazı ev eşyaları ve sadece dikkatini çeken bir iki şey satın alır."

"Bay Sealy haklı," dedi Bay Worcester, arka odadan çıkıp tezgâhın arkasındaki ortağına katıldı. "Aslında tatlılar için gelmişti."

Ama belki arada bir bilimsel eğitim almış kişilerle sohbet etmekten hoşlanıyordur diye düşünerek kendimizi avuttuk."

"Şu limon aromalı sakızlı şekerden bir peni alabilir miyim?"

Charlotte cam bir kavanozu işaret etti. "Bay Longstead'in hangi konularla ilgilendiğini sorabilir miyim?"

"Hem de çok," dedi Bay Worcester. "Yeğeni soyut ve mutlak maddelerin yapımıyla ilgilenmeye başladığında, tentürler konusunda geniş deneyime sahip olan Bay Sealy'ye danıştı."

Bay Sealy parlak sarı şekerleri küçük bir kağıt pakete doldururken, "Bu konuda bir süre konuştuk," diye onayladı. "Bir de şu var Kanser için çareleri tartıştığınız zaman."

Bay Worcester Charlotte'u temin etmek için aceleyle, "Biz bunları satmıyoruz," dedi. "Bay Longstead ve ben bunların sadece zaten çaresiz olanlardan para koparmak için var olduğu konusunda hemfikiriz."

Charlotte ayrıca bir paket nane şekeri istedi - ne de olsa neredeyse Noel'di.

"Bay Longstead arada bir naneli pastil severdi," dedi Bay Sealy. Paketleri dikkatle tarttı ve kapattı. "Bay Worcester ve ben de onunla 68 düzenlemelerinden önceki günler hakkında bir sohbe katıldık. O zamanlar kendi havai fişeklerimi kendim yapardım. Ne yazık ki Bayan Longstead yapamayacak."

Ortağı onun kolunu okşadı. "Ama Bay Longstead'e yeğeninin kendi fotoğraf solüsyonunu hazırlamak istemesi ihtimaline karşı bir tarif verdiniz. Kimya pratiği, patlayıcıların düzenlenmesiyle keyifli olmaktan çıkmadı."

"Doğru, doğru." Bay Sealy kıkırdadı. "Muhtemelen havai fişek yapmaktan ziyade genç olmayı özlüyorum."

Charlotte anımsamaların birkaç kez daha devam etmesine izin verdi, dostluklarının tadını çıkarıyordu ve sonra sordu: "Bay Longstead'in en son ne zaman geldiğini hatırlıyor musunuz beyler?"

Bay Worcester, "Vefatından önceki Salı günüydü," dedi. "Bay Sealy o gün kendini kötü hissediyordu, bu yüzden dükkanda sadece ben vardım."

"Peki ya ondan önce?"

Bay Sealy, "Ondan önce iki gün üst üste gelmişti, bu oldukça alışılmadık bir durumdu," diye yanıtladı. "Bana bunun sebebinin ilk gün konuşmakla o kadar meşgul olduğu için alışveriş yapmayı unutmaması ve ancak eve döndüğünde fark etmesi olduğunu söyledi."

Gülümsedi ama bu gülümseme yerini hüzne bıraktı.

Bay Worcester tekrar koluna güven verici bir vuruş yaptı. "O iki gün de bir önceki haftanın Pazartesi ve Salı günleri olacaktı," dedi Charlotte'a.

Tatlılara ek olarak ilaç kimyagerlerine teşekkür etmek için, Charlotte ayrıca yine Bay Sealy'nin yetenekli kız kardeşi tarafından yapılmış bir kalıp gül sabunu ve bir kutu dudak merhemi aldı. Aldıklarının parasını öderken, "Dr. Ralston'ın adresini biliyor olamazsınız, Mr. Longstead'in doktoru, olur mu?"

Dr. Ralston yakınlarda oturuyordu. Birkaç dakika sonra Charlotte onun kapısını çaldı.

Doktorun sağlık durumu pek iyi görünmüyordu. Charlotte misafir odasına götürülürken, monogramlı bir mendile öksürdü ve kısık bir sesle Charlotte'tan kendisini affetmesini diledi.

Sağlığıyla ilgili kısa bir soruşturmadan sonra - birkaç gün önce soğuk algınlığı geçirmişti

-Charlotte ziyaretinin amacını açıkladı. "Anladığım kadarıyla Bay Longstead herhangi bir hastalıktan değil, bir kurşun yarasından ölmüş. Ama sağlığı konusunda aydınatabileceğiniz bir şey var mı?"

Dr. Ralston çayına iki kaşık bal ve bir tutam limon ekledi, birkaç yudum aldı ve tekrar konuştuğunda sesi daha az boğuk geliyordu. "Bay Longstead'i rahatsız eden şey, gerçek sorunların yanı sıra kendini dizginleyemeyen zihinsel bir yetersizliğin birleşimiydi. Başka bir adamda böyle bir sağlık yaşadığı sorunlar erken emekliliğe zorlamak için yeterli olmazdı. Ama fazla çalışmadan duramazdı. Eğer bir sorun varsa, onu çözene kadar yemek yemez ya da uyumazdı. Bu mizaç, çözmesi gereken çok sayıda mühendislik sorunu olan bir adam için müthişti ama vücudu düzgün bir şekilde beslenmeye, dinlenmeye ve başka türlü bakıma ihtiyaç duyan biri için korkunçtu.

"Belki evlenmiş olsaydı, karısı onun programını düzenleyebilirdi. Ama o, ölçülü olmanın ne demek olduğunu anlamayan bir bekar olarak kaldı. Ve böylece, yaşlı Bay Cousins kesinlikle durması gerektiğine karar vermeden önce, dikkatsizlik ve aşırı çalışma yüzünden neredeyse iki kez kendini öldürüyordu."

"Bay Mortimer Cousins?"

"Evet, gerçekten mükemmel bir adam, yaşlı Bay Cousins. Bay Longstead'in yenilikler şirketin can damarıydı, ama Bay Longstead'in

Bay Cousins gelecekteki kârından vazgeçti. Bay Longstead ilk seferinde neredeyse sağlığını kaybediyordu, emekli olacağını söylemişti ama hala şirkette hisseleri vardı ve bu işe dahil olmaktan kendini alamadı. İkinci seferinde, Bay Cousins hisselerini Bay Longstead için oldukça avantajlı şartlarda satın aldı.

Longstead. Bay Longstead kendini şirketten tamamen ayırdı ve birkaç yıl boyunca pasifize edildi. Bir de baktım ki gayet iyiymiş. Dikkatinizi çekerim, hiçbir zaman benim kadar sağlıklı ve güçlü olmadı -yani normal halim kadar- ama

Doktoru, onun sağlık durumunun tamamen tolere edilebilir olduğunu söyledi."

Charlotte, Bay Longstead ile yaşlı Bay Cousins arasındaki ortaklığın, çevrelerindeki insanların inanmayı tercih ettiği kadar sağlam ve karşılıklı sevgi dolu *olmadığı* ihtimaline her zaman açık olmuştı. Ancak burada bir kişi daha koroya sesini katmış ve bu dostluk ve ittifakın ne kadar sağlam olduğunu kanıtlamıştı.

"Bay Longstead'in yakın zamanda herhangi bir sağlık sorunu oldu mu?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla yok ve birbirimizi düzenli olarak görüyorduk. Aslında, bir gün önce şu lanet olası soğuk algınlığına yakalanmamış olsaydım, o gece yeğeninin partisinde olacaktım." Dr. Ralston tekrar öksürdü. "Ve bu trajedi iyileşmeme yardımcı olmadı."

Charlotte için oda oldukça sıcaktı, ama Dr. Ralston bir sandalyenin arkasına örtülmüş kalın, örme bir şala özlemle baktı.

Charlotte ayağa kalktı, şalı aldı ve ona uzattı. "Birbirinizle düzenli olarak görüştüğünüzü söylerken profesyonel bir ilişkiden mi bahsediyorsunuz?"

"Teşekkür ederim Bayan Holmes," dedi Dr. Ralston minnetle, şalı kucağına yayarak. "Bay Longstead ve ben birbirimizi daha çok sıkılmış iki yaşlı adam olarak gördük -ben de dörtte üç oranında emekliyim. O şehirdeyken ayda bir kez birlikte konferanslara katılırdık. Ayda bir kez de onu davet ettiğim bir whist oyununa ev sahipliği yapardım.

"Kart oyunlarımdan önce ya da sonra bana geldiğinde Çeyrek saat boyunca onun doktoru olarak hizmet ettim: nabzını ölçtüm, ona baktım ve sağlığı hakkında sorular sordum. Bazen yeğeninin onun sağlığı için başına gelen en iyi şey olduğunu düşünüyorum. Onu yetim bırakmadığından emin olmayı çok istiyordu - her halükarda evlenecek iyi bir adam bulmadan önce değil."

Ancak amcasının aksi yöndeki niyetine rağmen, Bayan Longstead artık bir kez daha yetimdi.

Dr. Ralston sustu.

Charlotte, Bay Longstead'in randevu defterini çıkardı. Bay Longstead'in randevuları.
Longstead'in eczacılara yaptığı son birkaç ziyaret, en azından

Bay Sealy ve Worcester'a göre, içeride kaydedilenlerle uyuşmuyordu. *Bunlar* Aralık ayının başında gerçekleşmişti. Randevu defterini açıp "doktor" kelimesinin yazılı olduğu sayfayı Dr. Ralston'a gösterdi. "Kart oyunlarınız için doğru tarih ve saat bu gibi görünüyor mu?"

"Evet, her zaman ayın ikinci Perşembe günü öğleden sonra yaparım."

"Ve o gün oynadı mı?"

Dr. Ralston ağzına bir pastil koydu. "Hayır, Bay Longstead o gün oynamadı. Sekizimiz orada olmalıydık ama iki kişi son anda çekildi. Sırayla oynayacaktık ama Bay Longstead, Dr. Motley ile sohbe te daldı ve çok eğlenmiş görünüyorlardı. Hatta birlikte yürüyüşe bile çıktılar."

Bu isim Charlotte'a daha önceki bir vakadan tanıdık geliyordu. "Dr. Motley, Bayan Treadles'ın aile hekimi mi?"

"Aynen öyle."

"Birbirlerini iyi tanıyorlar mıydı?"

"Birbirlerini kesinlikle tanıyorlardı ama yollarının çok sık kesiştiğini sanmıyorum."

Charlotte randevu defterinin hâlâ açık olan sayfasına karalanmış "doktor" kelimesine tekrar baktı. "Birbirlerine bu kadar iyi davranmalarına şaşırdınız mı?"

Dr. Ralston ballı limonlu çayından biraz daha içti, gözleri uzaklara dalmıştı. "Whist oyunundan bir gün önce Bayan Longstead'e rastladım. Kendisini tanııtma partisi konusunda gergin olduğunu itiraf etti. Bay Ralston Longstead ertesi gün geldi, alışılmadık derecede ciddi görünüyordu. Onun bu ağırbaşlı halini yeğeniyle ilgili endişelerine bağladım. Ama sonra o ve Dr. Motley sohbet etmeye başladılar ve Dr. Motley'in söylediği her şeyden etkilenmiş görünüyordu.

"Belki ben de şaşırmıştım. Ama hem arkadaşı hem de ev sahibi olarak en belirgin duyğum, onu canlı ve neşeli gördüğüm için duyduğum rahatlamaydı.

Ondan sonra kendimi oyuna kaptırdım."

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Ama şimdi geriye dönüp bakıyorum ve daha dikkatli olmamalı mıydım diye düşünüyorum."

Charlotte, Bayan Watson'ın evine dönerken Bay Longstead'in Ocak ayının birinden başlayan randevu defterini bir kez daha okudu,

yeni yağan karda yeğeniyle birlikte kızak sürdüğü bir örnekle anıldı.

Eve vardığında, Bay Longstead'in kayıtlarında bir şeylerin eksik olduğunu ve bunun ne olduğunu çoktan anlamış olması gerektiğini hissetti. Yine de farkına varmak kucağına düşmeyi reddetti.

Halsiz beyninin suçunu, hâlâ ilaçlarını almamış olmasına yükledi. Öğle yemeği -zaten uykusuz olduğu bir günde yetersiz beslenirken doğru dürüst düşünmeyi nasıl bekleyebilirdi ki- ve hemen yemek odasına gitti.

Mükemmel bir biftekli sandviç yerken, Bayan Redmayne döndüğünde yanında genel postaneden aldığı büyük bir mektup yığınının da getirmişti: Sherlock Holmes halkı cinayetler hakkında bilgi vermeye çağırmış ve halk da cevap vermişti.

Charlotte'a masada eşlik etti, ama yemek için değil, çünkü o zaten uygun saatte yemeğini yemişti. Kendi bulgularından bahsettiler ve Charlotte en azından kabul kayıtlarına göre Mr.

Longstead, yeğenine ve hizmetçisine söylediği ve randevu defterine yazdığı şeylere rağmen, son haftalarda British Museum'un Okuma Odası'nın yakınından bile geçmemişti.

"Okuma Odası'ndaki memur son derece yardımcı oldu ve Bay Longstead'in ziyaretleri birkaç ay öncesine dayanıyor," dedi Bayan Redmayne başıyla onaylayarak. "Ağustos ayından itibaren yaptığım ziyaretlerin kayıtlarını derledik. Sizin için buraya koyuyorum."

Kısa bir süre sonra yemek odasından ayrıldı, çünkü Lord Ingram bir telgraf göndermişti ve Bayan Treadles'ın Reading'deki fabrikasını denetleyen ve şimdi de Cousins'in hesaplarını görmek isteyen uzman Bay Bloom'un yakında gelişine hazırlanmak zorundaydı.

Charlotte ellerini bir peçeteyle sildi ve Bay Longstead'in devam kayıtlarını inceledi. Kasım ayının son haftasından önceki tarihler, Bay Longstead'in randevu defterine not ettiği durumlarla uyumluydu. Fakat Bundan sonra, Okuma Odası ziyareti olarak belgelenen gezilerin Okuma Odası ziyareti olmadığı ortaya çıkmıştır.

Sandviçini tekrar eline aldı. Randevu defterine kaydedilmiş olan eczane ziyaretleri için de aynı sorun söz konusuydu. Sadece Dr. Ralston'ın evine yaptığı yolculuk doğru kaydedilmişti.

Bayan Treadles'tan doğrulama isteseydi, Cousins'e yaptığı belgelenmiş ziyaretlerin de gerçekleşmediğini mi görecekti? Ya da yazdıklarından tamamen farklı zamanlarda gerçekleştiğini?

Charlotte yemeyi bıraktı. Biftekli sandviç sadece karnını doyurmakla kalmamış, zavallı, yorgun beynini de canlandırmıştı. Artık Bay Longstead'in randevu defterinde neyin eksik olduğunu tam olarak biliyordu.

Bayan Cousins'a taziye telefonundan hiç bahsetmemişti.

On yedi

Mrs. Cousins Charlotte'un elini sıcak bir şekilde sıktı. "Bayan Holmes, lütfen oturun. Ve lütfen beni Bayan Holmes ile tanıştırdığınız için size teşekkür etmeme izin verin.

Watson'dan baldızıma. Dün akşam onu ziyaret ettiğimde, uzun zaman önce yapması gereken şeyi sonunda birinin ona cesaret vermesinden dolayı son derece rahatlamıştı."

"O cesaret Bayan Treadles'a aitti," diye yanıtladı Charlotte, otururken.

"Çok doğru, ama bazen doğru yola girmek için bir dürtüye, hatta güçlü bir tekmeye ihtiyac duyuyoruz."

Charlotte başını eğdi. "Biz sadece Bayan Treadles'ın bizi görevlendirdiği şeyi yapıyoruz."

Yine de, eğer sıkıştırılırsa, Bayan Treadles'a gereğinden biraz daha sert davrandığını inkâr etmeyecekti, böylece Bayan Watson'la karşılaştığında ona çok daha kolay açılacaktı.

"Birkaç soruya daha yanıt vermenizi rica edebilir miyim, Bayan Cousins?" diye devam etti Charlotte. "Daha önceki görüşmemizde daha titiz davranmalıydım. toplantı."

Bayan Cousins Charlotte için çay doldurdu. "İşin tuhafı, dün siz gittikten sonra, size söylemem gereken bir şey olduğunu düşünüp durdum. Annemin durumu son zamanlarda çok kötü. Onun sağlığı ve baldızımın sorunları yüzünden bırakın sağlıklı düşünmeyi, düşünemez oldum. Ama elimden gelse yardım etmeyi çok isterdim."

Başını kaldırdı. Bir gün önce inatla cevap vermişti Charlotte Bayan Treadles'ın elçisi olduğu için sorular soruyordu. Şimdi bakışlarında bir umut ve heyecan parıltısı vardı.

Charlotte annesinin halini hatırladı. Sorduktan sonra, "Belki de Bay Longstead'in sizi ne zaman aradığını söyleyerek başlayabilirsiniz."

başsağlığı diliyorum."

Bayan Cousins'in nefesi kesildi. "Ama işte bu! Şimdi hatırlıyorum. Onun çağrısı üzerine daha fazla konuşmak üzereydim ki dışarıda bir araba neredeyse bir çocuğa çarpıyordu ve o kadar tedirgindim ki ne söyleyeceğimi unuttum."

Charlotte bu hatadan kendisinin de sorumlu olduğunu düşünüyordu. Amacı Bay Sullivan hakkında bilgi edinmek olsa bile, taş üstünde taş bırakmamalıydı.

Bayan Cousins, "Aralık ayının başında geldi, hiç beklenmedik bir ziyarette," diye devam etti. "O ve Bayan Longstead önemli bir çelenk göndermiş ve cenazeye katılmışlardı. Ayrıca bir taziye notu da göndermişlerdi. Sizce de öyle değil mi Bayan Holmes, Bay Longstead kocamla hiçbir zaman kişisel bir dostluk kurmadığına göre, görgü kurallarının gerektirdiği her şeyi ve daha fazlasını zaten yapmıştı?"

"Evet, aynı fikirdeyim," diye yanıtladı Charlotte.

"Bay Cousins öldükten dört aydan fazla bir süre sonra başsağlığı dilemek için beni aradığında yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsiniz."

Ölümünden önceki haftalarda Bay Longstead için pek çok şey değişmişti ve bu değişikliklerden bazıları, nadiren ilişki kurduğu Bayan Cousins'i aramasına neden olmuştu. Charlotte uzun ve kontrollü bir nefes verdi. "Lütfen bana hatırlayabildiğiniz tüm detayları anlatın."

"Çok uzun süre kalmadı, belki yirmi dakika. Bu sürenin en az beş dakikasını hava durumu, diğer beş dakikasını da yeğeni hakkında konuşarak geçirdik. Hala düzgün bir çıkış yapamadığından yakındı ve bunun sorumluluğunu üstlendi.

gecikme. Yakın zamanda gerçekleşmesini umduğumu, ancak ne yazık ki gerçekleşirse, hala ilk yasımda olduğum için katılamayacağımı söyledim.

"Sonunda konu kocama geldi. Bay Longstead, gençlik yıllarında kendini atölyesine kapatıp prototiplerle uğraşmak yerine, kayınpederimin yaşı ilerledikçe kocama rehberlik etmesine yardımcı olacak bilgeliğe sahip olmayı çok istediğini söyledi. Eğer bunu yapsaydı, ilerleyen yıllarda daha iyi arkadaş olup olamayacağımızı merak ediyordu. müttefikler."

İç çekti. Hem kıyafetinin koyu renkli kumaşına hem de duvar kağıdının altın ve yeşiline karşı, neredeyse mükemmel bir Raphaelite öncesi tablo oluşturdu.

"Evlendiğim adamın gerçekliğiyle yüzleşmek için mücadele ediyordum. Ve nedense, Bay Longstead'in bu hüsnükuruntusu, hiç olmamış bir gerçekliğin bu hayali beni etkiledi. Benim kocam

Pek çok hatam vardı, ama daha azı var mıydı? Onun bu kadar genç öleceğini bilseydim, farklı bir eş olur muydum ve daha iyi bir evliliğimiz olur muydu?"

Sustu; yüzü pencereye doğru döndü.

Dışarıda güneş batıyordu. Müfettiş Treadles'ın resmen suçlanacağı saat giderek yaklaşıyordu.

Charlotte devam etti. "Bay Longstead Cousins Manufacturing'den ya da Bay Sullivan'dan bahsetmiş olabilir mi?"

"Hayır, ama hava durumuyla ilgili sohbetimiz sırasında Müfettiş ve Bayan Treadles'tan bahsetti. Kısa bir süre önce birlikte yemek yemişlerdi ve birkaç gün içinde yine birlikte yemek yiyeceklerdi. Müfettiş Treadles'ın davranışına hâlâ kızgındım, bu yüzden cevap olarak fazla bir şey söylemedim."

Ve şimdi de Charlotte'un sormak için geldiği soru. "Bu evden bir şey aldı mı?"

Bayan Cousins başladı. "Nereden biliyorsunuz?"

Sert bir şaplakla Charlotte'un kalbi yerine oturdu; teorisinin doğru olmasına ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. "Eşyaları arasında bir yas broşu gördüm."

"İşte buydu. Ziyaretinin sonuna doğru ikimiz de biraz ağlamaklıydık. Bay Cousins'i hatırlayabileceği bir hatıram olup olmadığını sordu, belki bir matem takısı. Ben de ona broşu verdim."

Bayan Cousins içini çekti ve ince elini boğazının sütununa koydu. "Bazı insanların yaklaşan ölümlerini hissedebildiklerini duymuştum. Acaba Bay Longstead de onlardan biri değil miydi? Merhum kocamla bir tür uzlaşma, yeğeni için gecikmiş bir ilk parti - hayatının tüm yarım kalmış işlerini tamamlıyor gibiydi. Ebedi istirahatinin yakın olduğunu hissetmiş olabilir mi?"

Acil bir cinayet soruşturmasının ortasında birinin bir zamanlar ve gelecekteki sevgilisiyle yakınlaşmasının sorunu, mantıklı bir sonraki adıma geçmek için zamanının olmamasıydı.

Daha doğrusu Charlotte'un sorunu buydu. Aksi takdirde bile Lord Ingram'ın "mantıklı sonraki adımlara" izin vereceğinden şüpheliydi: Evli bir erkek olmanın gerektirdikleri konusunda katı fikirleri vardı ve yaklaşan bir boşanma bile bu standartların hiçbirini gevşetmiyordu.

Bu yüzden, bir gece önce güzel ve giderek daha ateşli öpüşmelerden sonra, birlikte genç ve şehvet düşkün olmanın tadını çıkarmak için güzel bir kuş tüyü yatağa uzanmak yerine, gazete bürolarını dolaşmışlardı. Saat geç olmuştu ama sabah baskılarının çoğu sabahın ilk ışıklarına kadar tamamlanmadığı için bunun bir önemi yoktu.

Amaçları, bu kez basit bir Sezar şifresiyle yazılmış küçük bir bildiri daha dağıtmaktı.

en güzel çizgili siyah-beyaz şehir arabası, samimi bir

Bu akşam saat beş buçukta Bywater'daki Dog and Duck'ın önünde bir hayranın var mı?

Charlotte ve Bayan Redmayne, Charlotte'un şoförlüğünde Beşi biraz geçe buluşma noktasına vardılar. Charlotte mahallede birkaç dakika turladıktan sonra Bayan Watson'ın arabasını dar sokağın hemen karşısında, işlek bir meyhane olan Dog and Duck'a yanaştırmayı başardı. Beşi çeyrek geçe, Bayan Redmayne erkek kıyafetleri içinde şehir arabasından çıktı.

Onun vücudu bu çabaya Charlotte'un vücudundan çok daha kolay uyum sağlıyordu.

-Önemli bir göğsün varlığını gizlemek için sahte bir göbeğe gerek yoktu. Bunun yerine, kaldırımda salına salına yürürken kıvrak ve oldukça hoppa görünüyordu.

Üç dakika kala, bu kez Dog and Duck'ın girişinin hemen yanında yeniden ortaya çıktı ve mükemmel derecede büyüleyici bir itibarsızlıkla bir kibrit çakıp bir cheroot yaktı. Charlotte, Bayan Redmayne'in saçında ya da giysilerinde hiç tütün kokusu almamış olsa da, Parisli bir öğrenciden bunu beklemesi gerektiğini düşündü. Hafifçe gülümsedi. Bayan Redmayne gibi anlayışlı bir ebeveyn figürüne sahip genç bir kadın bile Watson bazı kötü alışkanlıklarını gizli tutmayı tercih ederdi.

Cadde daha da kalabalıklaştı. Arabalardan herhangi biri Yolcular "samimi hayrana" bakmaya niyetli miydi? Dog and Duck'ın yanından geçerken birkaçı yavaşladı. Ancak hiçbiri iki zıt renkte yatay şeritlere sahip değildi.

Başka bir araç yavaşladı, herhangi bir caddeden çağrılacak sıradan bir hackney. Ancak bu kez araçtan biri indi; yüzü büyük, kürklü bir kapüşonla gizlenmiş, sıkıca sarınmış bir kadın. Çok az tereddütle Bayan Redmayne'e doğru yöneldi ve bir şeyler söyledi. Charlotte'un yakalayamayacağı kadar alçak sesle.

Bayan Redmayne, erağının ucundaki külleri savurarak, "Özür dilerim hanımefendi, biraz ağır işitiyorum. Tekrar edebilir misiniz?"

Charlotte kocaman başlığının altından başını sallayarak onayladı. Bayan Redmayne'in kulakları ağır işitmiyordu ama bir oyun oynayacak kadar akli vardı.

"Dedim ki, efendim," diye sesini yükseltti kadın, "bana Aziz Barnabus'un yerini gösterebilir misiniz?"

Onun sesi!

Charlotte'un elleri dizginleri sıkıca kavradı.

"Elbette hanımefendi," diye bağırdı Bayan Redmayne. "Üç sokak doğuda, sonra da biraz daha güneyde bulacaksınız."

Kadın Bayan Redmayne'e teşekkür etti. Kadın arabasına dönmek için arkasını döndüğünde Charlotte kadının yüzünü kısa bir süre görebildi.

Gerçekten, Bayan Sullivan.

Bayan Sullivan'ın kiraladığı araç onu evinden iki sokak öteye bıraktı. Kürklü mantosuna sıkıca sarındı ve bir kez neredeyse kaldırımdaki bir çatlağa takılıp düşerek ilerledi.

Onu belli bir mesafeden takip eden Charlotte, kendi arabasını Sullivan'ların evinin birkaç ev aşağısına park etti. İki dakika içinde bir fayton yanaştı ve Bayan Redmayne arabaya bindi. Charlotte uzun süredir oturduğu sürücü koltuğundan indi ve ağır paltosunu Bayan Redmayne'e verdi.

Ayrıca kendisini sıcak tutan vulkanize sıcak su şişesini de teslim etti.

Bayan Redmayne kıkırdadı. "Yaptığınız bu sıcak su şişesi kılıflarını görmekten büyük keyif almaya başladım."

Charlotte da cozie'lerini çok severdi. Bunun bir Noel pudingine benzemesi gerekiyordu: alt kısmı alacalı kahverengi, Haşlanmış pudingin kendisini temsil eden, omuzlarında brendi sosu için kremsi beyaz ve en tepesinde kırmızı ve yeşil çobanpüskülü dalı Küçük ölçekli katmanlar halinde tığla işlendiği için neredeyse heykelsi bir bütün.

Neredeyse Bayan Redmayne'in Noel hediyesi olarak hazırladığı anatomik şirin hakkında bir şeyler söyleyecekti ama kendini tuttu. "Şimdi üstümü değiştireceğim."

Bayan Redmayne devasa paltosunu silkip şoför mahalline tırmanırken, Charlotte arabanın içine süzüldü ve tüm yolcuların Perdeler sıkıca kapatılmıştı. İki ayak ısıtıcı yerden ısı yayıyordu; kaba yün ceketini ve pantolonunu çıkarırken hâlâ titriyordu.

Yeniden ortaya çıktığında, bir kez daha Sherlock Holmes'un kız kardeşi gibi giyinmiş, Bayan Sullivan'ı aramaya hazırды.

Salonunun ışıltılı kalabalığı arasında neredeyse görünmez olan Bayan Sullivan, Charlotte'un girişi karşısında hem endişeli hem de heyecanlı görünüyordu ama daha çok heyecanlıydı. "Bayan Holmes, ne kadar beklenmedik! Sizi buraya geri getiren nedir?"

"Soruşturmamızda yeterince bilgiye ulaştık ve sizinle tekrar konuşmamın en iyisi olacağını düşündüm."

"Oh?"

Bayan Sullivan'ın gözleri parladı. O da titredi mi?

"Gerçekten de öyle. Bayan Sullivan, dün aradığımda bana Bayan Longstead'in partisinin olduğu gece kocanızın Cold Street'e gitmeden önce eve gelmediğini söylemişsiniz. Doğrudan işten çıkmış olması gerektiğini söylemişsiniz.

Özetimde haklı mıyım?"

"Evet," dedi Bayan Sullivan, cevabında biraz temkinli bir ifade vardı. "Ama doğrudan Kuzenler'den gitmek sıkıntı olurdu, değil mi? Bay Sullivan o sabah işe giderken gece kıyafetlerini de yanında götürmek zorunda kalacaktı. Hiçbir şey olmadığından emin olmak zorunda kalacaktı.

gün içinde kırıyordu. Ve ayrılırken iş kıyafetlerini ofisinde bırakmak zorunda kalacaktı." Charlotte konuşurken nedenlerini abartılı bir şekilde parmaklarıyla saydı. Sonra Bayan Sullivan'a baktı. "Önce eve gelseydi her şey çok daha kolay olacakken, pek de makul bir hareket tarzı değil, öyle değil mi?"

"Ah . . ." Bayan Sullivan oldukça sarsak bir hareketle eteklerini düzeltti. "Sabah çıkarken onu görmedim. Bu yüzden akşam kıyafetlerini yanına alıp almadığını söyleyemem."

Charlotte başını öne eğdi. "Bence Bay Sullivan'ın kasabada ikinci bir ikametgâhı olması çok daha muhtemel. Onu gururlu ve günahkâr bir adam olarak tanımladınız.

Bir metres tutmuş olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurmamakla ne kadar da ihmalkâr davranmışım."

Bayan Sullivan'ın ağzı sıkıştı. Sonra gözlerini sinirli bir ifadeyle devirdi. "Bu pek de duyulmamış bir şey değil."

Charlotte'un düşündüğü gibi, Bayan Sullivan bu ikinci konutun varlığından haberdardı.

"Yani büyük olasılıkla iş yerinde değil de Hanımının evinde, akşam kıyafetlerinin hazır beklediği, yıkanabileceği, tıraş olabileceği ve kendine çeki düzen verebileceği prezentabl?"

Bayan Sullivan'ın sesi huysuzlaştı. "Dediğim gibi, onu evde görmedim ve tam olarak nerede değiştiğini bilmiyorum. Cousins iyi bir çocuk gibi görünüyordu. herhangi bir yer gibi."

Charlotte Bayan Sullivan'a baktı. Bayan Sullivan önce meydan okurcasına baktı, sonra bakışları yavaş yavaş uzaklaştı.

Charlotte sert bir sesle, "Bayan Sullivan, bize karşı pek açık sözlü olmadınız," dedi.

Bayan Sullivan'ın dudaklarının kenarları titredi, sanki bu suçlamadan içtenlikle incinmiş gibiydi. "Bunu nasıl söylersiniz Bayan Holmes? Size şok edici miktarda şey anlattım."

"Ayrıca pek çok şeyi atladınız. Daha önce söylediklerinize, yani ertesi sabah polisin gelişiyile uyandığınıza bakılırsa, bu evden Bay Sullivan'ı partiden almak için hiçbir arabanın ayrılmadığı sonucuna varmalıyım, yoksa bir şeylerin ters gittiğini çok daha erken anlardınız. Partinin sonunda eve nasıl ulaşmayı umuyordu? Sabahın ikisinde meskûn bir caddeden fayton mu çağırdı?"

"Beni hiçbir yere götürmediği akşamları hep iyi idare ederdi."

"Endişelenmemeniz gerektiğini biliyordunuz çünkü onun bir metresi olduğunu ve kendi arabası olan bir evde yaşadığını biliyordunuz. Partiye o arabayla gitti ve metresinin evine de aynı arabayla dönecekti. arabası."

Bayan Sullivan haklı bir tavırla başını salladı. "*Bu* konuda konuşmamı beklemiyorsunuz herhalde."

"Neden olmasın? Zaten onun başka erkeklerin karılarını arzuladığından söz etmişsiniz." Bayan Sullivan tükürdü.

"Bir tahminde bulunmama izin verin," diye devam etti Charlotte.

"Hanımından, evinden ya da arabasından söz etmediniz, çünkü onları anlatıdan çıkarmak istediniz. Kocanızın korkunç günahlarından bahsederek kendinizi tatmin etmek ama yine de gecenin kendi payınıza düşen kısmını soruşturmacılardan uzak tutmak istediniz."

Bayan Sullivan sarsıldı. Parmakları sandalyesinin yastıklı kolaklarına gömüldü. "Bana düşen? Ben kesinlikle hiçbir şey yapmadım. Bütün gece buradaydım."

Charlotte hafifçe gülümsedi. "Benim için keşfetmek zor olmayacak metresinin ikamet ettiği yer. Bay Sullivan'ın avukatının bunu bildiği kesindir,   nk   bu konuyla ilgili masraflarla ilgilenmesi beklenirdi. Ev. Hanımefendinin adresini aldıktan sonra arabacısını sorgulayabileceğim. Sizce o gece ne yaptığını sorsam bana ne anlatır?"

Bayan Sullivan, gözleri iri, yüzü bembeyaz, hiçbir şey söylemedi.

"Bana, Bay Sullivan'ı bıraktıktan sonra, bütün gece onu yakınlarda bir yerde beklemek yerine, buraya gelerek -tabii ki gizlice, doğrudan   n kapının önüne değil- sizi Cold Street'e götürerek fazladan birkaç kuruş kazandığını söylerdi."

Bayan Sullivan sandalyesinin yanındaki sehpadan yuvarlak bir nakış erevesi aldı; Charlotte'un bir önceki ak  şamdan hatırladığı yas mendili hâlâ içindeydi. "Peki orada ne yapabilirim ki?"

"Kocanızı gözetlemek tabii ki. Ancak 33 numaradaki yemek odası ve zemin kattaki giriş holü hariç hemen hemen tüm odaların kilitli olduğunu ve fazla bir şansınız olmadığını hemen fark ettiniz. Bitişikteki evde dansın üst katta gerçekleştiği göz önüne alındığında, 31 numaraya bakış açısı."

"Bu çok saçma!"

"Muhtemelen   yle düşünüyorsunuz, ama yine de kendinizi bunu yapmaktan alıkoyamadınız. O gece saat on bir ile on iki arasında Cold Caddesi'ne oldukça farklı görünen bir arabanın geldiği görüldü. Sizi bıraktı mı? Ne kadar kaldınız?"

Bayan Sullivan nakış çerçevesini bir kalkan gibi kavradı. "Böyle gülünç sorulara cevap vermeyi reddediyorum."

Charlotte ellerini kucağında birleştirdi. "Daha sonra nereye gittiğinizi merak ediyorum, Bayan Sullivan. Doğrudan eve mi gittiniz? Yoksa o arabayla başka bir yere mi gittiniz?"

"Hayal gücünüz sizi ele geçiriyor, Bayan Holmes!"

"  yle mi? Yine de hayal gücüm 33 numaraya nasıl girdiniz gibi sorulara cevap bulamadı. Kocanızın sizi istemediği yerlere gitmeyi alışkanlık haline mi getirdiniz? Ayrıca, senin hakkında bunları biliyor muydu?"

Bayan Sullivan nakış çerçevesini bir kenara itti. "Bayan Holmes, sanırım
."

Charlotte ayağa kalktı. "Gerçekten de Bayan Sullivan, dikkatli düşünmenizde yarar var. Yirmi dört saat diyelim mi? Ondan sonra, kardeşim Müfettiş Brighton'ı arayıp çıkarımlarımızı anlatmamı ve Mr. Sullivan'ın bakılması gereken başka bir evi daha var."

On sekiz

A Charlotte'un beklediği gibi, Bayan Sullivan çok geçmeden ön kapıdan çıktı ve sanki görevini ihmal eden bir hizmetçiymiş gibi etrafına bakındı

Bir takipçiyle buluşmak için, evde kalan ve istediği gibi gelip gidebilen tek otorite figürü değil.

Artık arabacı rolünde olan Bayan Redmayne de onu takip etti. Taşrada araç kullanmayı öğrenmiş olan Charlotte'un aksine, Bayan Redmayne araba kullanmayı şehirde öğrenmişti. *Jo Teyze'nin faytonuyla, önce parklarda, Charlotte'a daha çok sessiz semtlerde* olduğunu söylemişti.

Ana caddelerdeki görece deneyimsizliği Charlotte'u rahatsız etmiyordu. Dikkati gittikleri yöneydi: daha şık, daha bol bahçeli ve büyük, müstakil evlerin olduğu bir semt.

Oradan geçiyorlar mıydı yoksa Bayan Sullivan'ın varış noktasına mı yaklaşıyorlardı?

Varış noktasıydı.

Ve Bayan Sullivan kendi evinden hem daha büyük hem de daha zengin bir evin önünde oturuyordu.

Charlotte tereddüt etti. Bir metres böyle ayarlanmazdı. Metresler genellikle mütevazı evlerde tutulur, onlara şıklık havası vermek için *bijou* olarak tanımlanırdı. Bayan Sullivan bir ihtimal sosyal bir üstünü mü ziyaret ediyordu?

Normal ziyaret saatlerinden çok sonra ve kiralık bir arabada mı?

Charlotte şansını denemeye karar verdi. Kapıyı açan hizmetçi ilk başta evin hanımını görmesine izin vermek istemedi, ancak Charlotte ona Bay Sullivan'ın *diğer* metresi olduğunu ve düzenlemeleri görüşmek için burada bulunduğunu söylediğinde, büyük bir nezaketle de olsa hemen misafir odasına alındı.

Bu salon, hala bol miktarda yıldızla kaplı olsa da, bazı çevrelerde yeterince zarif kabul edilebilirdi - yani bazı sonradan görme çevrelerde. Bir başka avantajı da, tıka basa doldurulmamış olması değil, her bir mobilya parçasının tasarımı ve yerleşimi açısından ayrı ayrı takdir edilebileceği kadar geniş bir alana sahip olmasıydı. Charlotte rahatlatıcı bir yeşillik katan büyük eğreli otu saksılarının yanından geçti ve her yatay yüzeyi süsleyen taze çiçek vazolarını zihninden saydı.

Beyaz ve altın rengi bir kanepede oturan Bayan Sullivan ayağa fırladı. "Bayan Holmes, siz-"

"Tekrar merhaba, Bayan Sullivan. Tanıştırma işini siz mi yapacaksınız?" diye mırıldandı Charlotte, başını odadaki diğer kadına doğru eğerek.

Otuzlu yaşlarının başında görünüyordu, güzeldi ama dikkat çekici bir güzelliği yoktu, beyaz bol bir iç çamaşırının üzerine giydiği zümrüt yeşili açık redingotlu çay elbisesi çok şıktı.

Charlotte bir çay elbisesine sahip olmayı arzuluyordu; bu elbise, evli hanımların sevgilileri öğleden sonra buluşmaya geldiklerinde giydikleri açık saçık bir üne sahipti. Belki de Lord Ingram nihayet istekli olduğuna göre, artık böyle bir yatırım yapmanın zamanı gelmişti.

"Bayan Portwine'ı takdim edebilir miyim, Bayan Holmes?" diye mırıldandı Bayan Sullivan. "Bayan Portwine, bu Bayan Holmes, özel dedektif Sherlock Holmes adına cinayetleri araştırıyor."

Bir dünya kadını olduğu her halinden belli olan Bayan Portwine çok şaşırmış ya da dehşete düşmüş gibi görünmüyordu. Ayağa kalktı ve Charlotte'a elini sıkması için uzattı. "Bayan Holmes, sizi temin ederim ki cinayetlerle hiçbir ilgim yok. Koruyucumu öldürmek geçim kaynağıma zarar verir ve ben geçim kaynağımı kıskançlıkla korurum."

"Size inanıyorum, Bayan Portwine," dedi Charlotte. "Buraya geldim çünkü Bayan Sullivan o gece nerede olduğuna dair soruları yanıtlamayı reddetti. Ben de bu soruları size yöneltmeye karar verdim."

"Bana düşünmem için yirmi dört saat vereceğinizi söylemişsiniz!" dedi Mrs.

Sullivan ağlamaklı.

"Ve bu yirmi dört saatin sonunda bana daha fazlasını anlatmayı tercih edebilirsin," dedi Charlotte. "Ancak bu yirmi dört saati nasıl kullanacağım ya da kullanmayacağım konusunda herhangi bir söz vermedim."

Bayan Sullivan suratını astı. "Onu kapınızın önüne getirmek istememiştim," dedi, daha da ağlamaklı bir sesle, hayatını paylaştığı kadına

Koca.

Bayan Portwine, kendisinden sadece birkaç yaş küçük olan Bayan Sullivan'a sanki asi bir yeğeniymiş gibi hitap ederek, "Ama yine de hepimiz buradayız," dedi.

"Biz de oturup medeni insanlar gibi bir fincan çay içebiliriz." Çay tepsisi,

Bayan Sullivan için çoktan sipariş edilmiş olmalıydı,
O anda, hâlâ kuşkulu görünen hizmetçi tarafından içeri taşındı.

Charlotte, on üç yaşındaki halinin Lord Ingram'ı ilk kez gördüğünde aklından geçirdiklerini anımsatan küçük, krema kaplı bir pasta seçti.

"Burası çok hoş bir ev, Bayan Portwine."

Bayan Sullivan burnunu kırıttırdı ama kocasının bu evi onun için almadığı konusunda hiçbir yorum yapmadı.

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Portwine. "Tabii ki benim değil ve ben Bay Sullivan artık olmadığına göre, burada daha ne kadar kalabileceğimi bilmiyorum."

"Vefatına üzüldünüz mü?"

Bayan Portwine'in dudaklarının kenarları ironik bir gülümsemeyle kalktı. "Bizimki bir iş anlaşmasıydı. Bayan Sullivan'ın çok daha fazla etkilendiğini söyleyebilirim. Benim asla olamayacağım bir şekilde kocasıyla ilgileniyordu."

Charlotte'la ilk karşılaşmasında çok konuşkan olan Bayan Sullivan hiçbir şey söylemedi.

"Ah?" dedi Charlotte. "Bana daha fazlasını anlatmak ister misiniz, Bayan Sullivan?" Bayan Sullivan gözlerini kendi kucağına dikti. "Bayan Sullivan'a da sorabilirsiniz.

Portwine. Ne de olsa burası onun misafir odası."

"Geçici olarak," dedi Bayan Portwine kibarca. "Her zaman sadece geçici olarak benimdi."

Charlotte, Bayan Portwine'in alaycı ama kaba olmayan varlığından hoşlanıyordu. "Lütfen devam edin, bana Bayan Sullivan'ın ona olan ilgisinden biraz daha bahsedin.
koca."

Bayan Portwine Charlotte'a uzun uzun baktı, sanki ne tür görünüşte saygın bir kadının, başboş bir kadının salonunda bu kadar rahat olabileceğini merak ediyormuş gibi. "Bay Sullivan bu evi kısa bir süre önce satın aldı. Yeni bir yeni bir ev için uygun bir açılış gibi görünüyordu. Tesadüfe bakın ki, önceki metresi Bayan Calloway ile iyi arkadaşız. Bayan Calloway. Calloway, Bay Sullivan'la yollarını ayırmak istedi. Koruyucular arasında kalmıştım. Yardım için bana başvurdu ve ben de tabiri caizse ondan görevi

devraldım."

Bayan Sullivan tüm ciddiyetiyle, "Bayan Calloway hiçbir yere gitmek istemiyordu; onu yoran Bay Sullivan'dı," dedi.

Bayan Portwine hafifçe gülümseyerek çayından bir yudum aldı ve Bayan Sullivan'a cevap vermek yerine Charlotte'a, "Ben buraya taşındığımda Mr.

Sullivan bana Bayan Sullivan'ın aramasını bekleyebileceğimi söyledi. Bayan Calloway ve diğer metreslerinin yıllar boyunca yaptığı gibi kapıyı yüzüne kapatmamı söyledi.

"Ama Bayan Sullivan'ı merak ediyordum. En hafif tabiriyle inatçı birine benziyordu ve nasıl biri olduğunu bizzat görmek istedim. Onunla tanıştığımda, Bay Sullivan'ın onun için bir saplantı olduğunu fark ettim. Çok fazla sevgiden kaynaklanan bir saplantı olduğunu sanmıyorum. Sanki sadece Bay Sullivan ona ilgi gösterdiğinde yaşadığını hissediyormuş gibi."

Bayan Sullivan yutkundu. Ağzını açtı ama bir an sonra tekrar kapattı.

Bayan Portwine ona doğru bir bakış attı, küçümseyen bir bakış değil, ama Bir taksonomistin şimdiye kadar bilinmeyen bir alt tür karşısında şaşkınlığa düşmesi gibi. "Bay Sullivan hiçbir şekilde aynı güçte duygular beslemiyordu ama onun bu fikrine karşı da kayıtsız değildi. Aslında, bir parçası buna *bağlıydı*. Bağlılık uyandıran bir adam değildi. İş yerinde erkekleri hizaya getirebilirdi çünkü Bay Barnaby Cousins'in kulağı ondaydı ve kendisinden aşağı olanlara karşı kötü kalpliydi. Kadınlar içinse Bayan Calloway ve benim gibileri satın alabilirdi. Ama kadınlar konusunda pek başarılı olduğunu sanmıyorum.

"Demek ki onun için bir anlamı vardı, karısının samimi takıntısı, onu ilginç ya da önemli bulan tek kişinin karısı olmasından hoşlanmasa bile."

Bayan Sullivan kimseye bakmadan yüzünü bir o yana bir bu yana çevirdi, sanki yakasının oturduğunda rahatsız edici bir şey varmış gibi.

"Şimdi söylediklerim Bayan Holmes, aslında Bayan Sullivan'ın tanışmamızdan kısa bir süre sonra bana söyledikleridir," diye devam etti Bayan Portwine. "Ama bilirsiniz, anneler kendi çocuklarından acı acı yakınırlar, ama bir başkası aynı çocukları eleştirmeye cüret ettiği anda öfkeden kudurlurlar.

Sevgililer? Kocasının söz konusu olduğunda Bayan Sullivan için de durum böyledi. Kocasını ahlaki açıdan yozlaşmış ve cinsel açıdan dejenere olarak damgalamasına izin veriliyordu, ama ben sadece dinleyebiliyordum ve asla benzer görüşler dile getiremiyordum."

Bayan Sullivan kocası için gerçekten ne hissediyordu? Yoksa tek bir duyguyla tanımlanamayacak kadar karmaşık bir şey miydi? "Sanki Bayan Sullivan'la birden fazla kez görüşmüşsünüz gibi geliyor," dedi Charlotte.

Bayan Portwine yakalarını düzeltti, yüzünde yine ironik bir gülümseme vardı. "Bayan Sullivan düzenli bir ziyaretçi oldu."

"Beni suçladınız!" diye bağırdı her zamanki arayanı.

Bayan Portwine sabırla, "Zamanım için kocanızdan ücret aldım; size bedava ayırmam için bir neden yoktu," dedi. "Başlangıçtaki heyecanın ötesinde, ikinizin arasında geçenlerle *o kadar* da ilgilenmiyordum. Ama siz bir dinleyici istediniz ve ben de bir bedel karşılığında sizi dinlemeye hazırdım."

İki kadın arasındaki bu "dostluk" Charlotte'u pek şaşırtmamıştı. Ne de olsa Bay Sullivan henüz hayattayken, Bayan Sullivan kocası hakkında başka kiminle doğruları konuşabilirdi ki? "Bay Sullivan buluşmalarınızdan haberdar mıydı?"

"Sonunda," diye yanıtladı Bayan Portwine. "Bayan Sullivan'ın ayrıldığı bir gün, arabacım Whitmer onu gördü. İçerideki personeli ben işe aldım ama Whitmer her zaman Bay Sullivan'ın adamı oldu. Bay Sullivan'ı bilgilendirdi.

Sullivan ve Bay Sullivan hoşnutsuzdu. Karısının ziyaretlerinden değil -eğer onlara tahammül edebiliyorsam, o zaman bir sorunu yoktu- ama ona söylemediğim için.

"O kadın her şeye burnunu sokuyor," dedi. "Evde önemli bir şey saklayamıyorum çünkü o elini atıyor. Şimdi de bana onun buraya geldiğini mi söylüyorsun?"

"Bayan Sullivan'ın meraklı olduğu doğru. Hem de çok meraklı. İlk geldiğinde alt katlar da dahil olmak üzere tüm evi inceledi. Ve sonraki her ziyaretinde, eve eklemeler ya da değişiklikler yapıp yapılmadığını görmek istedi.

Bir önceki aramasından beri.

"Onun merakına aldırmadım, bu yüzden Bay Sullivan'ın tepkisi Benim için orantısızdı. Ama Bayan Sullivan'ın ister kapılarda ister çekmecelerde olsun, kilitleri açmanın her zaman bir yolunu bulduğunu söyledi. Bayan Sullivan'ın

Bu ev onun ulaşamayacağı bir yerdeydi. Ama artık hiçbir güvenli sığınağı olmayacaktı."

Charlotte küçük buzlu pastasını tabağında çevirdi ve Mrs. Portwine'in sözleri. "Bay Sullivan, Bayan Sullivan'ın buraya tekrar gelmesini yasakladı mı?"

Bayan Portwine, Bayan Sullivan'a baktı. "Belki de onunla bu amaçla konuşmuştur ama Bayan Sullivan'ın da ikna kabiliyeti yok değil. Tek bildiğim, sonunda bu eve gelmesi yasaklanmakla kalmadı; Bay Sullivan'la beni yatak odasında iki yönlü bir ayna aracılığıyla izlemesine izin verildi.

Sanırım tekrar bir araya geldiklerinde

Daha sonra, işler . Bay Sullivan'ın yeni anlaşmayı kabul etmesini sağlayacak kadar ilginçti."

Bayan Sullivan'ın yüzü kızarmadı, sadece isyankâr bir sessizliğe büründü.

Charlotte alışılmadık bir gülme dürtüsü hissetti - bu akşam ortaya çıkacak tüm müstehcen detayları o bile tahmin edemezdi. "Bu ne sıklıkla oluyordu?"

"Çoğunlukla Bay Sullivan'ın tek başına bir sosyal etkinliğe katıldığı akşamlar. Whitmer, Bayan Sullivan'ı evinin arkasından alırdı. Bayan Sullivan'ın buraya gelmeden önce mümkünse kocasına bir göz atması için etkinliğin dışında durabilirlerdi. Sonra Whitmer geri döner ve işi bitince Bay Sullivan'ı getirirdi."

"Bay Sullivan artık karısının bu evde bulunmasından endişe etmiyor mu?"

"Bana onu gözümün önünden ayırmamamı söyledi. Ve her zaman kilitli tuttuğu çalışma odasına yaklaşmasına izin vermememi."

"Peki ya siz ve Bay Sullivan ne zaman ... sizi ne için tuttu?"

Bayan Portwine'in dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. "Bunu sormanız çok ilginç. Bir keresinde, işimiz bittikten birkaç dakika sonra Bay Sullivan küfredip ayağa fırladı. Onu takip ettim ve aşağıda, çalışma odasının kapısının önünde buldum. Bayan Sullivan da oradaydı. Aralarındaki etkileşimden, onu saç tokasıyla kilidi açmaya çalışırken yakaladığını anladım."

Charlotte Bayan Sullivan'a döndü. "Nasıl olduğunu biliyor musunuz?" Çenesini yukarı kaldırdı. "Bir ya da iki kez başardım."

Charlotte tekrar Bayan Portwine'e döndü. "Her seferinde, doğumdan sonra, karısının yine kilitleri açıp açmadığını kontrol etmek için kendini ayırmak zahmetli olurdu."

Bayan Portwine gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "Katılıyorum. Bir dahaki sefere eve geldiğinde ne yapacağımı merak ediyordum. Ama bir sonraki

Acelesi yoktu. Ayrılırken Bayan Sullivan'a şöyle dediğini duydum: "Hâlâ saç tokasıyla kapının kilidini açmaya mı çalışıyorsun, seni aptal? Kadın mı? Ben şimdi eve gidiyorum. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Bayan Sullivan sanki taştan yapılmış gibi tamamen hareketsizleşmişti.

Charlotte iç geçirdi. "Onun ses tonunu nasıl tanımlarsınız, Mrs. Portwine?"

"Kızgınlıktan çok eğlence, ama kesinlikle kızgınlık da vardı."

"Ve birlikte mi ayrıldılar?" "Birlikte gittiler."

"Bu özel olay ne zaman gerçekleşti?"

Bayan Portwine bir an düşündü. "Ağustos. Ağustos başı." "Peki ya önceki kilit açma olayı?"

"Bundan bir ay önce diyebilirim."

Charlotte ayağa kalktı. "İzninizle Bayan Portwine, arabacınızla konuşmak istiyorum."

Bayan Portwine Whitmer'ı çağıracaktı ama Charlotte onunla daha rahat edebileceği araba evinde konuşmayı tercih ettiğini söyledi.

At arabasının kapısı açılır açılmaz, yatay çizgili at arabası görüldü. Aslında mavi ve beyazdı ama mavisini koyu renkti. Bay Bosworth'un gece yarısı arabayı siyah beyaz sanmış olmasına şaşmamak gerekirdi.

Whitmer, Charlotte'a Bayan Longstead'in partisinin olduğu gece Bay Sullivan'ı 31 Cold Sokağı'na götürdüğünü, sonra da Bayan Sullivan'ı alıp aynı yere getirdiğini ihtiyatla doğruladı.

"Peki sonra?"

Whitmer tereddüt etti.

"Bayan Holmes'a dürüstçe cevap verebilirsiniz," dedi Bayan Portwine.

Whitmer bir an daha tereddüt etti. "Bayan Sullivan dışarı çıktı. O denedi sonra da 31 numara ile 33 numara arasındaki bahçe kapısından tırmandı."

Bayan Portwine, Bayan Sullivan için *en hafif tabirle inatçı* demişti. Bayan Sullivan'ın kendisi, kimsenin umursamadığı kocası için harcadığı onca zaman ve enerji hakkında ne düşünüyordu acaba? "Saatin kaç olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Emin olamıyorum. Gece yarısına çeyrek var, belki."

Charlotte eliyle küçük bir işaret yaparak devam etmesini söyledi.

Whitmer boynunun yan tarafını kaşıdı. "O içeri girdikten sonra bahçenin etrafında iki tur attım. İkinci kez döndüğümde, ön kapıdan 33 numaradan çıktı."

Daha önce içine giremediği.

"Benden onu buraya geri getirmemi istedi," diye devam etti Whitmer.
"Ben de getirdim."

Charlotte Bayan Portwine'a baktı, o da başıyla onayladı. "Bayan Sullivan'ın buraya saat kaçta geldiğini hatırlamıyorum ama sabah birden önce olmalı."

"Lütfen devam edin Bay Whitmer," dedi Charlotte.

Whitmer boynunun diğer tarafını kaşıdı. "Cold Street'ten birkaç sokak ötedeki Cascade Lane'e geri döndüm. İkiiden biraz önce evden biri geldi ve sis kötüleştiği için arabaların çağrıldığını söyledi. Sokakta daha uzağa park edebilmek için diğerlerinin arkasından gittim: Bay Sullivan ara sıra bu arabanın içinde görünmekten rahatsız olmuyordu ama bunu çok belli etmek de istemiyordu.

"Bekledim. Ama diğer tüm arabalar uzaklaştı ve o evden hiç çıkmadı. Ne yapacağımı bilemedim. Işıklar 31 numarada sönene kadar bekledim ve sonra onu aramak için bahçede birkaç kez tur attım. Onu hala göremeyince, belki de başka birinin arabasıyla kendi evine dönmüştür diye düşünerek buraya geri geldim."

Tekrar Bayan Portwine'a baktı.

"Devam edebilirsiniz," dedi Bayan Portwine.

"Evet, anne. Bunu Bayan Portwine'a söylediğimde omuz silkti ama Bayan Sullivan endişelendi. Cold Street'e geri dönmemiz gerektiğini söyledi. Bayan Portwine bunun saçmalık olduğunu söyledi. Bayan Sullivan'ın eve gitmesi gerektiğini, çünkü daha fazla giderse siste kaybolacağını söyledi.

"Bayan Sullivan arabaya bindikten sonra hâlâ Cold Street'e gitmek istiyordu. Ben de Bay Sullivan için endişeleniyordum ama sis çok yoğunlaşmıştı ve kimsenin dışarıda olmaması gerekiyordu. Ben de Bayan Sullivan'ın dediğini yapmak zorunda olduğumu söyledim. Portwine bana söyledi ve onu eve götürdüm. O gece yaptığım tek şey buydu."

Bayan Sullivan ilk buluşmalarında Charlotte'a, *Tanrı'nın onu, haksızlık ettiği öfkeli bir koca olarak cezalandıracağını* söylemişti. Ama Charlotte'un başına bir şey geleceğine gerçekten inanmış mıydı? onu? Partiden sonra ortadan kaybolmasına rağmen, ertesi sabah polis kapıyı çaldığında, daha az şaşkınlık yaşamış mıydı?

İki kadın arka bahçeden eve doğru ilerlerken Charlotte geriye dönüp bakarak, "Arabanız çok farklı Bayan Portwine. Böyle boyanmasını siz mi istediniz?"

Bayan Portwine homurdandı, ama sesinde belli belirsiz bir dalgalanma

vardı: "Bay Sullivan küçük zalimliklerden hoşlanırdı. Arabanın boyanması, görev başındaki kişinin tercihine göre, ya da ben öyle söyleyeyim, ona karşı yapıldı.

metresi. Eğer zengin bir adamın metresi olduğunu göstermeyi tercih eden türden biriye, o zaman altın süslemesiz, sade siyah bir araba alırdı. Eğer o da benim gibi ilk bakışta muhafazakâr bir kadın olarak tanınmak istemiyorsa, o zaman gösterişli bir model tercih edilirdi.

"Önceki metresi Bayan Calloway ile olan arkadaşlığım nedeniyle, onun bu tür aşağılamalara olan eğilimini biliyordum. Düşmüş kadın statümün reklamını yapmamayı tercih ettiğim gerçeğini tam olarak gizleyemediğim için, mavi çizgilerden hiç hoşlanmadığımı ona bildirdim. Baktım ki mavi-beyaz çizgilerim var."

Bayan Portwine büyük bir güçle önündeki bir çakıl taşını tekmeledi. "Mavi çizgileri severim. Özellikle de mavi-beyaz çizgileri severim. Ama yine de onları o arabadan temizlemek için her şeyimi verirdim."

Bayan Portwine'in salonunda, Bayan Sullivan hâlâ aynı sandalyede, kasvetli bir siyah örtü yığını içinde, yere çökmüş bir halde oturuyordu.

"Bayan Sullivan, size birkaç soru daha sorabilir miyim?" dedi Charlotte.

"Sanırım mutfakta ilgilenmem gereken bir şey var," dedi Bayan Portwine, sağduyusu tartışılmazdı. "Lütfen bana bir dakika izin verin."

"Elbette, Bayan Holmes," dedi Bayan Sullivan sıkıntıyla, "fesat merakınız fazlasıyla tatmin olmuş olmalı."

Bayan Portwine'in çay elbisesinin arkasındaki çuval, onun arkasında zarif bir şekilde süzülüyordu. Charlotte onun ilerleyişini izleyerek kendi göz kamaştırıcı çay elbisesini planladı. Sargının kırmızı ya da parlak mor olması gerekiyordu. Hayır, daha da iyisi, pembe. Pembe içinde harika görünürdü.

Ancak Bayan Portwine gittikten sonra Bayan Sullivan'a döndü. "Daha az müstehcen konuları merak etmeye devam ediyorum. Örneğin, bu evdeki çalışma odasının kilidini nasıl açtığınızı görmek çok ilgimi çekiyor."

"Sen-ne?"

"Kocan artık yok. Kilit açma yeteneklerini o kapı üzerinde denemekten seni kim alıkoyabilir?"

Bayan Sullivan daha dik oturdu ama sonra tekrar çöktü. "Ama görmemi istemediği her şeyi çoktan ortadan kaldırmış olmalı."

"Belki, ama orada başka şeyler de bulabilirsin."

Bayan Sullivan gözlerini kırptırdı ve sandalyesinden fırladı.

Çalışma odası zemin kattaydı. Kapısının üzerinde kabartma oryantal motifler bulunan pirinçten bir tokmağı ve altında da bir anahtar deliğı vardı; tüm bunlar ağır görünümlü bir arka plakaya monte edilmişti. Ancak kapı aynı zamanda sağlam bir asma kilitle de sabitlenmişti.

Bayan Sullivan saçından birkaç iğne çıkardı ve asma kilit üzerinde çalışmaya başladı.

Bir süre sonra Charlotte, "Çok deneyimlisin," dedi. Kendisi de, daha iyi aletlerle ve usta bir uygulayıcının rehberliğinde de olsa, tam olarak bu faaliyette önemli saatler geçirmişti.

"Okumama izin verdiği kitaplar çok sıkıcıydı - benden ne sakladığını bulmaya çalışmak çok daha eğlenceliydi," dedi Bayan Sullivan, dudaklarının arasına iki iğne sıkıştırarak, heceleri biraz ezilmiş bir şekilde. "Ama belki de o kitapları okusaydım, ruhu doğruca nereye gittiğini biliyorsunuz."

Charlotte, eğer gerçekten böyle bir şey varsa, Bay Sullivan'ın öbür dünyadaki kaderiyle ilgilenmiyordu. "Ne okumaktan hoşlanırsınız?"

Bayan Sullivan omuz silkti. "Pek çok şey. Bir ara Britannica'nın dokuzuncu baskısının tüm basılı ciltleri bizdeydi. Sonra bir gün, ben hala Madame de la Live d'Épinay ile ilgili girişin ortasındayken hepsini evden çıkardı."

Charlotte'un dikkati canlandı. "Sence neden böyle oldu?"

"Çok fazla eğitimin bir kadın için iyi olmadığını söylerdi." Bayan Sullivan küçümser bir ses çıkardı. "Sanırım sadece beni sinirlendirmek istedi. "Sanırım sadece beni sinirlendirmek istedi. aynı sebepten dolayı kilitlenir."

"Saklayacak bir şeyi olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?"

Bayan Sullivan tamamen hareketsiz kaldı. Sonra dudaklarından başka bir iğne çıkardı ve sanki o an hiç yaşanmamış gibi kilit açmaya devam etti. "Elbette saklayacak bir şeyleri vardı. Benimle aşk oyunları oynadığına inanmayı tercih ederdim ama beni engellemek için bu kadar çaba harcayacak kadar önemsedüğinden şüpheliyim."

"Küçük bildirileri okumaya onun ilgisi olduğu için mi başladınız?"

"Arabayla ilgili ilanı gazeteye koyan sizdiniz, değil mi?" Bayan Sullivan kulağını asma kilide dayadı. "Küçük ilanlar artık pek meydan okumuyor. Kimsenin aklına bir şeyler tasarlamak gelmiyor."

gerçek şifreler. İnsan ancak bu kadar çok Sezar şifresini çözdükten sonra eski ekmek kadar tatsız hale gelebilir."

Asma kilit açıldı. "Aferin," dedi

Charlotte.

Bayan Sullivan arkasını döndü, şaşırılmış -neredeyse telaşlanmış-görünüyordu.

İltifat. Boğazını temizledi. "Bu işin kolay kısmı, Bay Sullivan asma kilitleri severdi. Kapıdaki kilit mekanizmasını çalıştırabileceğimden emin değilim. kendisi."

"Gerek yok. Bayan Portwine nezaket göstererek hizmetçiden bir şey ödünç almama izin verdi," dedi Charlotte ve çantasından bir anahtarlık çıkardı.

Bayan Sullivan sanki alabileceği en güzel Noel hediyesiymiş gibi onlara baktı.

Charlotte kapıyı açtı. Bayan Sullivan aceleyle içeri girdi ve hemen büyük maun masanın çekmecelerini açmaya başladı. Onları kilitsiz ve çoğunlukla boş bulunca yüzü düştü.

Charlotte'un raftan aldığı deri ciltli kitabın sayfalarından hiçbiri kesilmemişti. Başka bir raftaki başka bir kitabı kontrol etti, aynıydı. Üçüncü bir kitap, hâlâ kesilmemişti.

Bu arada Bayan Sullivan açılmamış bir kutu Küba purosunun yanı sıra dolu bir tabanca ve bir kutu fişek bulmuştu. Charlotte vitrinin üst yarısındaki cam kapağı açtı ve içine özenle yerleştirilmiş viski sürahisini inceledi.

"Bay Sullivan puro ve viskisinin tadını çıkardı mı?"

"Herhangi bir erkek kadar," diye mırıldandı Bayan Sullivan, şimdi dizlerinin üzerine çökmüş, çekmecelere bakıyordu.

Charlotte rafların altını yokladı, dolapları inceledi ve hatta ızgaranın içine bile baktı. Buralarda başka bir sır olmadığına kanaat getirince, üstünde mermer bir hokka, bir kurutma kâğıdı tutacağı ve John Milton'ın *Kayıp Cennet* kitabının bir kopyası bulunan masaya yaklaştı.

Raflardaki kitapların aksine, bu cildin sayfaları kesilmişti, her biri.

"Bay Sullivan şiirle ilgilenir miydi? Ya da metafizikle?"

Bayan Sullivan masanın her santimetrekaresini incelerken, "Bir keresinde onu Shakespeare-First Folio okurken görmüştüm," dedi. "Ama ona en sevdiği oyunları sorduğumda, Shakespeare'in başını ağrıttığını söyledi. Ben bile geldim

birkaç kez elinde açık bir İncil'le karşılaştı ve Tanrı'ya hiç yaklaştı. Kim bilir Milton'ı neden okudu?"

Pencerenin dışındaki bir hareket Charlotte'un dikkatini çekti. Bayan Redmayne'e eve gitmesini söylemişti, çünkü hava soğuktu ve genç kadının uzun süre şoför mahallinde tünemesini istemiyordu. Ama şimdi Bayan Watson'ın arabası geri dönmüştü, arabacısı Lawson tarafından kullanılıyordu.

Ve içeride bir yolcu vardı.

Bayan Sullivan'a döndü. "İzin verin."

Daha yakından bakmak için tüm çekmeceleri çıkardı. Hiçbirinin tabanı sahte değildi. Bir cep feneri yaktı ve ışığını çekmecelerin bulunduğu boşlukların içine tuttu.

Masanın sağ tarafında, en arkada, alt kısım biraz daha kalın görünüyordu. Elini içeri uzattı. Eli, arka panel boyunca yerleştirilmiş, çeyrek inç kalınlığında bir tahta parçasını fark etti. Genişliği bir inçten biraz fazlaydı ve tam olarak boşluğun genişliği kadar uzundu.

Hareket ettirmeye çalıştı ama tahta yerinde sabit duruyordu. Birkaç saniye sonra, bu küçük kalasın üstünde bir çöküntü hissetti. İki parmağını çukurun içine sokarak çekti.

Masanın diğer tarafından bir gümbürtü sesi geldi.

Küçük kalas arka panelin altına gömülmüş olmalı. Tahta çıkarıldığında, arka panel aşağı düşmüştü.

Charlotte'un yanına çömelmiş olan Bayan Sullivan bakmak için ayağa fırladı. Charlotte da onu takip etti.

Masanın diğer tarafında gizli bir çekmece ortaya çıkmıştı. Bayan. Sullivan kapıyı açtı.

Çekmecenin sadece sol tarafı doluydu: dört kalın zarf. Bayan. Zarflardan birini açarken Sullivan'ın gözleri doldu. "Bu olmalı-bu olmalı-"

Charlotte kâğıdı ondan aldı ve gevrek banknotları yaydı. "Bin pound."

Bir sonraki zarfta beş bin dolar, yani neredeyse bin sterlin vardı. Kalan iki zarfta ise sırasıyla frank ve mark cinsinden bin sterlin olduğu anlaşıldı.

"Bu yüzden mi buraya gelmemi istemedi?"

Charlotte cevap vermedi ama gizli çekmecenin ölçülerini bir mezura ile aldı.

"Bu kadar parayı ne yapacağım ben?" diye mırıldandı Bayan Sullivan.

"Bugünkü ziyaretiniz için Bayan Portwine'a olan borcunuzu masanın üzerine bırakın ve geri kalanını alın, tabii ki - bu paranın Mr. Sullivan'ın vasiyeti."

Bayan Sullivan, Charlotte'un önerdiği şeyi yapmadan önce biraz tereddüt etti ve masanın üzerine cömert bir miktar koyarak -muhtemelen Bayan Portwine'in ücretinden çok daha fazla- zarfları retikülüne yerleştirdi.

Charlotte masayı tekrar inceledi. Ancak tüm sırlarını açıkladığından emin olunca Bayan Sullivan'la birlikte masayı eski haline getirdi.

Bayan Sullivan Charlotte'a baktı, yüz ifadesi alışılmadık derecede çekingendi. "Bana evime kadar eşlik eder misiniz, Bayan Holmes? Bu kadar nakit parayla Londra'da seyahat ederken kendimi güvende hissedeceğimi sanmıyorum."

"Arabam dışarıda; sizi eve bırakacağım. Ama ondan önce birkaç sorum daha var."

Bayan Sullivan içini çekti. "Size o gece ne yaptığımı söyleyeyim. Bay Sullivan bana Bayan Longstead'in açılış partisinin bir sirk olacağını söyledi. Müfettiş Treadles'a bir not gönderdiğini ve müfettişin 33 numaraya gideceğini, karısının onun yokluğunda nasıl davrandığını göreceğini ve öfkeden deliye döneceğini söyledi. Ama iş orada bitmeyecekti. Bay Sullivan, Müfettiş Treadles'ın daha sonra partiye gireceğini, çirkin bir olay çıkaracağını, Bayan Longstead'in gecesini mahvedeceğini ve sadece kendisiyle karısı arasındaki değil, karısıyla Bay Longstead arasındaki ilişkileri de sonsuza dek koparacağını tahmin ediyordu.

"Bay Sullivan nefes aldığı kadar kolay yalan söyledi ve ben ona gerçekten inanmadım. Ama benim hayatımda heyecan böyle bir şeydi." Bayan Sullivan dudaklarını bir yana itti, yüzünde kederli bir teslimiyet ifadesi vardı. "Ayrıca, daha önce hiç böyle bir şey vaat etmemişti, gerçek bir skandal. Cold Sokağı'na eteğimin altında külotla gittim, böylece gerekirse bahçe kapısından tırmanabilirdim.

"33 numaranın ön kapısının kilitli olduğu ortaya çıkınca bunu yaptım. Ama arka kapı açıktı. Evin içi karanlıktı. Bana iyi bir görüş açısı sağlayacak pencereleri olan açık bir oda bulmayı umarak kattan kata el yordamıyla ilerledim.

"Bütün odalar kilitliydi. Zemin kata geri döndüm, Pencereler 31 numaranınkilere doğrudan bakmıyordu. Ama eğik bir bakışla bile Bay Sullivan'ın bana yine yalan söylediğini gördüm. Bayan Treadles'ın ondan hoşlandığını söyledi. Ama ona yaklaştığında, yeterince hızlı uzaklaşamadı."

Çizmesinin burnu çalışma odasının büyük bir bölümünü kaplayan geniş Aubusson halısına battı. Sesi zorlukla duyulabilir hale geldi. "Korkunç bir insandı.

Ama yine de benim dışımda birinin onu önemsemesini istedim. En azından onu biraz sevmesini."

Parmakları yas retikülünün siyah örtüsünü çekiştiriyordu. "Ön kapıdan çıktım, çünkü kapıya tekrar tırmanmayacaktım. Whitmer beni buraya getirdi. Ama daha sonra, saat ikiyi geçtikten sonra, Whitmer tek başına geri döndüğünde, Bay Sullivan'ın bana *bazı* gerçekleri söyleyip söylemediğini merak ettim.

Ya gerçekten de Müfettiş Treadles'ı çağırdıysa? Ya Müfettiş Treadles öfkesini karısına ya da Bay Longstead'e yöneltmek yerine gerçek suçlunun peşine düşseydi?

"Cold Street'e geri dönmek istedim ama Whitmer bunun çok ve beni eve götürdü. Endişelendim ve volta attım. Kocamın öleceğini hiç düşünmemiştim; Müfettiş Treadles'tan sağlam bir dayak yedikten sonra yaralı ve kanlar içinde bir kaldırımda yatıyor olacağını sanıyordum. Ama bu siste dışarı çıkıp onu alamazdım, bu yüzden biraz afyon aldım ve uyudum.

Gerisini biliyorsunuz."

Başını kayıtsızca sallamaya çalıştı ama sadece umursamıyormuş gibi yapan bir çocuk gibi göründü.

"Sorabilir miyim?" dedi Charlotte, "33 numaradan çıkarken ön kapıyı arkanızdan kapattınız mı yoksa açık mı bıraktınız?"

"Kapattım. Dikkatlice çektim." Retikülünü biraz daha karıştırdı. "Artık gidebilir miyiz? Yoksa hâlâ başka sorularınız mı var?"

Charlotte bir an ona baktı. "İyi misiniz Bayan Sullivan?"

Bayan Sullivan gözleri yaşlarla dolarken güldü. "Bilmiyorum. Tüm yalanlarına ve zalimliğine rağmen -belki de özellikle onlar yüzünden- hayatımın ağırlık merkeziydi. Ay'ın Dünya'nın etrafında döndüğü gibi ben de onun etrafında dönüyordum. Dünya yok olduğunda Ay'a ne olur?"

Charlotte aralarındaki mesafeyi kapattı ve Bayan Sullivan'ın retikülünün ipini sıkı bir düğüm haline getirdi. "Benim fizik anlayışım çok sığ ama sanırım ay uzayda uçmaya devam edecek ve sonunda güneşin etrafındaki kendi yörüngesine yerleşecek. Şimdi ev sahibemizi bulup ona iyi geceler dileyelim mi? Sizi eve götürme vakti geldi Bayan Sullivan."

On dokuz

Charlotte, Lord Ingram'ı görmeyi umuyordu. Yine de onu Bayan Watson'ın arabasının yanında dururken görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Düz ve mükemmeldi, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Arabaya binmesine yardım ederken elini onun elinin üzerinde bırakmadı; yine de eldivenli parmaklarından sıcaklık yükseldi.

Ayrıralı yirmi dört saatten az olmuştu. Dolayısıyla bu kadar abartılı tepkiler vermesi için hiçbir neden yoktu. Ama bu abartılı tepkiler aynı zamanda bu kadar zevklyken nasıl aldirabilirdi ki?

Yolculuk, Bayan Sullivan ve Lord Ingram arasındaki ilk tanışma ve Lord Ingram'ın başsağlığı mırıltıları dışında sessiz geçti.

Bayan Sullivan kendi kapısının önünde dönüp hâlâ arabada olan Charlotte'a ve arabanın kapısında duran, bir süre önce Bayan Sullivan'ın inmesine yardım etmiş olan Lord Ingram'a el salladı. İkisi de başlarını öne eğdi.

Tekrar içeri girdiğinde, arabanın perdeleri hâlâ açıkken Charlotte'a hemen yaklaşmadı.

Koç kaldırımından ayrıldı. Bir perdeyi kapattı. Ve Charlotte'un kalbi tekrar yerinden fırladı.

Ama kendini kaptırmasına izin vermedi. "Evlilik senin için nasıl bir şeydi?"

Sustu, belli ki bu soruyu beklemiyordu. "Onu gözlemlediniz, değil mi?"

"Gözlemlerimi yaptım, evet. Ancak balayınızdan kısa bir süre sonra bir kez dışında bu konudaki düşüncelerinizi hiç duymadım."

"Ah, hâlâ her şeyin harikulade yeniliğinin esiri olduğum ve hatta onca insan arasından sana evliliği önerdiğim zamanlar." Bir süredir

Ama Şimdi elini koltuğuna doğru indirdi. "Bu soruyu neden *Şimdi* soruyorsun?"

Bugün Bayan Sullivan'ın evliliğini çok derinlemesine incelemişti. Yine de onun evliliğiyle ilgili olarak kendini sık sık sokakta, panjurlu bir evin önünde duruyormuŐ gibi hissetmiş, pencerenin kazara açık kaldığı nadir durumlar dışında içeriye görememişti.

"Ben-" Bu itirafı yapmakta ne kadar isteksiz olduğuna ŐaŐırarak durdu. "Uzun zamandır bilmek istiyordum. Ama ancak son zamanlarda açık sözlü olmaya başladınız."

Adamın kaşları kalktı, sanki o da kızın itirafı karşısında Şaşırmış gibiydi. Başparmağı arabanın koltuğunun koyu kadifesi üzerinde ileri geri kaydı.

Rahatsız edici bir soruydu. Cevap vermeme hakkı vardı. Yine de, saniyeler geçtikçe, onun reddetme ihtimaliyle midesinin sıkıŐtıĐını hissetti.

"EŐimle ayrı yaŐadıĐımız o yıllarda evliliğimiz hakkında çok az Şey düşünüyordum," dedi sessizce. "Ne anlamı vardı ki? Hata çoktan yapılmıştı. Bu durum kalıcıydı. Asıl endiŐem çocuklar içindi; onları evliliğin en kötü yanlarından korumak gerekiyordu. Evlilik acıya d n Ő t .

"Ama Leydi Ingram gittikten sonra, biz hâlâ aynı çatı altında yaşarken yaptıklarının tüm boyutlarını öğrendikten sonra ..." Ona baktı. "Aklımın nereye gittiğini tahmin edebilirsin."

Nefes verdi, her Şeye rağmen ona güvenmeyi seçtiği için rahatlamıştı. Ve gerçekten de onun aklının nereye gittiğini biliyordu. "Bu konudaki kendi su luluğunuza."

" stemeden de olsa ona ne kadar zarar verdiğime." Yüzünü pencereye çevirdi. "Uzun bir süre kendimi onun parlak zırhlı Şövalyesi olarak gördüm. Ama ailesinin ona zengin bir adamla evlenmekten başka seçenek bırakmadığı d Ő n l rse, onun için ben sadece bir alıcıydım ve aramızda geçen her Şey bir alıŐveriŐti. Evliliğimizin sona ermesinden sonra bile, artık onun sevgisini talep etmediğimde, benim bir aziz, kendisinin ise kalpsiz bir fırsatçı olarak g r ld Ğ m m tamamen farkında olarak desteğime bağımlı kaldı."

Sessizlik. Ama sessizliğin içinde başka bir Şey daha duydu. Sinirlere yaklaşan bir tedirginlik.

"Ne oldu?" diye sordu.

Yüzünü ona d nm Ő t  ama bakışları dizlerinin yakınındaydı. Sanki zorlanıyormuŐ gibi yavaŐa kaldırdı. "Ben, ben hiç

sana zarar verdi mi?"

Kadın adama baktı; soru tamamen beklenmedikti. Ona zarar vermiş miydi?

"Hayır," dedi bir dakika sonra. "Sen bir insanlık eğitimiydin, bir zarar kaynağı değil."

Gözlerini kırptırdı ve güldü. "Ben *neydim*?"

"Her zaman insan olmanın en önemli özelliklerinden birinin -belki de en önemlisinin- insanın isteyip de sahip olamadığı şeylerle başa çıkmak olduğunu düşünmüşümdür. Yıllarca bu sorunu yaşamayacağıma inandım, çünkü tek istediğim bağımsızlıktı ve buna giden açık bir yol görüyordum.

"Sonra Leydi Ingram'dan elini istedin ve onunla evlendin. Ve ben insan oldum. Artık ben de sahip olamayacağım bir şey istiyordum. Bu bir acı eğitimiydi. Ama bu sadece hayatta olmanın ve insan olmanın acısıydı. insan."

Bir sokak lambasının yanından geçtiler ve lambanın ışığı onun yüzündeki şaşkınlık ve şefkatin üzerinde gezindi. Bu konuyu daha önce hiç kimseye, en azından ona açmadığını hatırladı.

Başka bir elektrik direğinin yaklaştığı pencereden dışarı baktı. "Aynı soruyu ben de sana sormalıyım, belki de uzun zaman önce sormalıydım. *Sana zarar verdim mi?*"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Eskiden ben de öyle düşünürdüm. Yanılmaktan çok korkardım, özellikle de başkalarının önünde. Ve herkesten çok sen hatalarıma dikkat çektin. Eskiden hissettiğim yanma hissinin ruhumun ezilmesi değil, sadece aşırı gururumun aşınması olduğunu öğrenmem yıllarımı aldı."

Sessizlik. Kar yağışı gibi bir sessizlik, saf ve kristal.

Arabanın kalan perdelerini indirdi ve yanındaki yeri okşadı.

Elini kalbinin üzerine koydu. "Tanrım, bir Noel mucizesi." Ve gelip yanına oturdu.

Charlotte 31 Cold Sokağı'nın önünde dururken, biri bahçe kapısını iterek açtı ve kaldırıma çıktı.

Bayan Hendricks.

Charlotte'u fark etti ve durdu.

Charlotte, Lord Ingram'a kendisini beklemesini işaret etti ve Bayan Hendricks'e yaklaştı. Bayan Hendricks, Lord Ingram'a endişeyle bakıyordu.

"Bayan Hendricks," dedi Charlotte alçak bir sesle. "İtibarınızı ya da işinizi riske atacağımız konusunda asla endişelenmemelisiniz. Bizim tek amacımız Bay Longstead'e ne olduğunu bulmak, başka kimsenin hayatını mahvetmek değil."

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Hendricks küçük bir sesle.

"Umarım birisiyle aranızdaki bir yanlış anlaşılma giderilmiştir."

Bunun üzerine Bayan Hendricks sanki gülümsemesini engellemeye çalışıyormuş gibi alt dudağını ısırdı. "Evet, çok teşekkür ederim. Aslında ben de tam

köşedeki posta kutusu. Sana bir not yazdım. Şimdi sana vereceğim."

Kadın muhtemelen işverenin evine dönmek üzere bahçede gözden kaybolduğunda Charlotte zarfı açtı ve Bayan Watson'ın arabasından sarkan fenerin ışığında okudu.

Sevgili Bayan Holmes,

Bir arkadaşımın isteği üzerine, yardımcı olacağını umduğum bilgilerle yazıyorum.

Söz konusu gece, söz konusu eve girdim.

Belki de son zamanlarda bölgede ara sıra baş belası olan havai fişeklerin sesiyle uyandım. Belki de sadece kendi sinirlerimden kaynaklanıyordu - çocuklarımı elli mil ötedeki kuzenlerinin doğum günü partisine götürmem gerekiyordu ve ben hiçbir zaman kendine güvenen bir gezgin olmadım.

Her neyse, bir bardak su içmek ve dışarıya bakmak için kalktığımda -yatak odam bahçeye bakıyordu- saat bir buçuk olmuştu. Gözlerim tam karşımdaki eve takıldı. Şaşkınlıkla içeri birinin girdiğini gördüm.

İçinde bulunduğum koşulları, yaşadığım dehşeti tahmin edebilecek kadar iyi biliyorsunuz. Kendim bakmaya karar vermeme neyin sebep olduğundan emin değilim.

Yan evde tüm hızıyla devam eden bir partinin yarattığı tehlike. Ama giyindim, dışarı çıktım ve bahçeyi geçtim.

Oraya vardığımda evin kapısının kilitli olmadığını gördüm. Yemek odasının ortasında bir şeye tekme attım. Diz çöktüm.

ve hissederek buldum. O zamanlar macun mücevherleri olduğunu düşündüğüm şeylerle süslenmiş dekoratif bir tarağın şeklini karıştırmak mümkün değildi.

Aklımdan geçen her şeyi size anlatmama gerek yok. Kulaklarım çınlayarak bir iki dakika olduğum yerde durdum. Sonra da olabildiğince çabuk oradan ayrıldım.

Şefaatiniz sayesinde, bu öğleden sonra gerçeğin korktuğum gibi bir felaket olmadığını öğrendim. Karşılıklı Bir tanıdığım benden o geceye dair size anlatabileceklerimi anlatmamı istedi, ki bunları yukarıda anlatmıştım.

Korkarım çok yetersiz bir anlatı olacak ama mücevherli tarağın keşfi öyle bir şok etkisi yarattı ki başka hiçbir şey fark etmedim evde bir sorun var. Ama belki bilmeniz sizin için yararlı olabilir, gerçi neredeyse eminim ki bunu zaten

Bay Sullivan'ın 33 numaraya olan ilgisiyle ilgili başka kaynaklar da var.

Rahmetli babam İngiliz Batı Afrika'sı'nın baş valisi olarak görev yapıyordu ve ben Freetown'da doğdum ve uzak akrabalarımınla yaşamak üzere buraya -soğuk, ıslak İngiltere'ye- yetim kalana kadar orada yaşadım.

Şu anki pozisyonumda çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra, bahçedeki bir bankta oturmuş Batı Afrika seyahatnamesi okuyan Bayan Longstead ile tanıştım. Sohbet etmeye başladık ve çok şaşırdık. annesi ve benim bir zamanlar birbirimizi tanıdığımızı fark etti. Bir misyonerin kızı olan annesi de çocukluğunu Freetown'da geçirmişti.

Bu nedenle Bayan Longstead'i, sıradan bir mürebbiyenin komşu evin genç hanımını tanıyabileceğinden daha iyi tanıyorum. ev. İşte bu nedenle, geçtiğimiz yaz Temmuz sonu ya da Ağustos başında bir Pazar günü öğleden sonra bahçe kapısından içeri girdiğimde Sullivan'ların Longstead'deki evden çıktıklarını görünce dikkat kesildim.

On yedi yaşından beri kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldığım için, kendimi koruma konusunda keskin bir his geliştirdim. Bay Sullivan'ı tanı mıyordum ama Genç olsaydım benden faydalanmaya çalışacak türden bir adam olduğunu hemen anladım.

Aynı gün öğleden sonra ortak bahçede Bayan Longstead'e rastladım ve ona bu adamı sordum, çünkü Longstead'lar sık sık misafir ağırlamaz ya da çok fazla ziyaretçi kabul etmezlerdi. Bana adamın

Neyse ki yılda sadece birkaç kez görmek zorunda kaldığı bir kuzeniydi.

Bu adamın çok fazla arkadaşlığına maruz kalmasına gerek olmadığını bildiğim için kendimi daha iyi hissediyordum. Bu da beni daha da endişelendirdi.

Ertesi gün onu arka kapıdan bahçeye girerken gördüm.

33 numaranın kapısında, emlakçı olduğu anlaşılan biriyle birlikte.

Bayan Longstead o öğleden sonra bir konferansa gitmişti. Onu tekrar gördüğümde bana amcasının artık 33 numarayı kiraya vermeyeceğini söyledi. Rahatlamıştım ve gördüklerim hakkında hiçbir şey söylememeye karar verdim. Bay Sullivan yan daireye taşınmadığı sürece bu benim için yeterliydi.

Bay Sullivan ile Bay Sullivan arasında herhangi bir bağlantı olup olmadığını bilmiyorum.

Sullivan'ın 33 numarayı ziyareti ve sonunda orada ölmesi. Hem çok zayıf hem de çok fazla tesadüf gibi görünüyor.

Umarım işinize yarar.

*Saygılarımla
, Ada
Hendricks*

Not: Bu mektubu yazmaya başladığımda ve her şeyden sadece en muğlak terimlerle bahsetmek. Ama belli ki yazarken bu durum değişmiş. O kadar çok şey var ki Beni tanımlayın, adımı saklamanın bir faydası yok. Lütfen okuduktan sonra yakın.

Not: O gece arkadaşımın da benim de tehlikeye bu kadar yaklaşmış olmamız beni hala korkutuyor.

P.P.P.S. Umarım gerçek suçluyu bulursunuz. Bay Longstead iyi bir adamdı.

Bayan Longstead ve Charlotte kısa bir süre için birbirlerinin ellerini tuttular. Bazen dostluğun kurulması için yıllar gerekirdi; bazen de İki genç kadın arasındaki bağ, bir önceki akşam olduğu gibi, bir anda büyük bir güvene dönüştü. Bayan Longstead sonra döndü ve Lord Ingram'ı daha resmi bir şekilde selamladı.

Charlotte, Lord Ingram'ın yakında ayrılması gerektiğini açıkladı ve Bay Ingram'ın yas broşunu yanına almasına izin verilmesini istedi. Longstead'in çalışma odasına. Bayan Longstead onun bu isteği karşısında şaşkınlığa uğrasa da yine de kabul etti. Eşyanın tam yerini bilen Charlotte'u çalışma odasına götürdü. Birkaç dakika sonra tekrar salondaydılar.

Lord Ingram, broş elinde, Charlotte'a doğru baktı. Charlotte başını eğdi. Soruşturma tehlikeli sulara girmişti ama tam yol ileri gitmeleri ve hem Charybdis hem de Scylla'dan kaçınmaları gerekiyordu. Geri döndü başını salladı, Bayan Longstead'e iyi geceler diledi ve kendini dışarı attı.

Bayan Longstead, yas broşunun toplanma ve teslim edilme hızına hâlâ şaşırmış gibi bir an daha onun kaybolduğu kapıya baktı, sonra dikkatini Charlotte'a çevirdi. "Bayan Holmes, lütfen bana Bayan Coltrane sizi bu sabah gördüğünden beri çalıştığınızı söylemeyin."

Charlotte nefesini dışarı üfledi. "Güne ondan çok önce başladım ve korkarım işim hâlâ bitmedi."

Saatler çok çabuk geçmişti. Hâlâ elinde Müfettiş Treadles'ın kaderini değiştirebilecek herhangi bir kanıt yoktu. Ama umuyordu ki bunu değiştireceğiz. Çok yakında.

"Aç ve yorgun olmalısınız," dedi Bayan Longstead. Gözlüklerinin ardındaki yeşil gözleri kan çanağına dönmüştü ama kibardı. "Sizin için bir tabak sandviç getireyim. Ve lütfen oturun."

Charlotte yerine oturdu ama Bayan Longstead oturmadı. "Size göstermek istediğim bir şey olduğunu hatırladım. Gidip getireyim."

İstediği yiyecekler getirilince geri döndü. Charlotte, sandviçleri görünce neredeyse midesi guruldasa da, Bayan Longstead'in uzattığı mektubu aldı.

Bayan Longstead, "Dün gece arkadaşım Bayan Yates'ten gelen bir taziye mektubuyla karşılaştığımda, onunla eve döndükten tam dört dans sonra konuştuğumu hatırladım," diye açıkladı. "Kadını 33 numaraya girerken gördüğüm zamanı size yaklaşık olarak bile bildiremediğim için kendimi kötü hissettiğimden ve Bayan Yates bir şeyin ne zaman olduğunu her zaman tam olarak biliyor gibi görüldüğünden, ona yazdım ve onunla ne zaman konuştuğumu hatırlayıp hatırlamadığımı *sordum*. Bu onun cevabı."

Mektupta şöyle yazıyordu:

Sevgili Louise,

Hiç zahmet değil. Aslına bakarsan, seninle ne zaman konuştuğumuzu hatırlıyorum.

Arkamdaki biri saati sormuştu. Bire beş vardı. Umarım bu biraz işe yarar.

Korkarım ki, bu konuda yazdıklarınızı okuduğumda gözlerim yaşardı. Amcandan gelen Noel hediyesi 33 numaradaki stüdyodaki döküntülerin arasındaydı. Bu bana partide aslında Şakayla karışık, hediye saklama işini çoktan yapıp yapmadığını sordu. yıl. O da gözleri parlayarak, elbette öyle olduğunu söylemişti.

Akıllıca bir saklanma yeri olup olmadığını öğrenmek istedim. Kıkırdadı ve buranın ya bakacağın son yer ya da ilk yer olacağını söyledi. Ama tabii ki size tek kelime etmemem gerektiğini söyledi. Daha sonra, saklandığınız yeri bulduğunuzda sizi bekleyen bir şifre olup olmayacağını sordum.

ve ne yazık ki, kendisi gibi kriptografiyi sevmenizi sağlamaktan vazgeçtiğini ve bundan böyle sadece size su katılmamış zevk veren hediyeler.

Tekrar, böyle korkunç bir şey olduğu için üzgünüm. Ve daha iyi koşullar altında şimdiki zamanınızı keşfetme sevincinden mahrum bırakıldığınız için. Onun size olan sevgisini her zaman hatırlayın. Bunca yıldır senin arkadaşlığından aldığı mutluluk.

*Saygılarımla,
Eliza*

"Bu gerçekten de çok yardımcı oldu," dedi Charlotte.

Belki de Bayan Longstead'in başlangıçta amaçladığı sebepten değil, sadece kadını -Bayan Treadles- 33 numaraya girerken gördüğü zamanı tespit etmek için.

Charlotte mektubu Bayan Longstead'e geri verdi ve bir karides salatalı parmak sandviç aldı. "Sanırım Bayan Yates'le konuştuktan sonra amcanıza davetsiz misafirden bahsettiniz?"

"Bu doğru."

Sandviç ferahlatıcı ve hafif mayhoştu. Charlotte bir şeyler yemenin verdiği büyük zevkin tadını çıkarmak için kendine bir an izin verdi. O açken çok lezzetliydi. "Bayan Longstead, 48 Rengate Sokağı'nda yaşayan ve çalışan Bayan Hendricks'i tanıyor musunuz?"

Bayan Longstead'in gözleri hem şaşkınlık hem de zevkle açıldı. "Onu siz de tanıyor musunuz? Çok hoş bir kadındır. O ve annem Sierra Leone'de, Freetown'da genç kızken tanışmışlar."

"Ondan, Bay Sullivan'ı geçen yazın sonlarına doğru, Sullivan'ların bu evi aramasından bir gün sonra, bir emlakçıyla birlikte 33 numarayı gezerken gördüğünü öğrendim. Sizinle bu konuda konuşmadan önce ona evin artık kiralık olmadığını söylemişsiniz, o da Bay Sullivan'dan bahsetmemiş."

Sullivan'ın ziyareti, onun sizin için tatsız bir konu olduğunu biliyordum."

Bayan Longstead'in yüzündeki şaşkınlık tedirginliğe dönüştü. "Bu çok garip. Hiçbir zaman 33 numarayla ilgilendiğini ifade etmedi. Bayan Hendricks onu gördüğünden ve başka bir adamı görmediğinden emin mi?"

Charlotte başını salladı ve başka bir parmak sandviç aldı, bu seferki tavuk dolguluysa, hamur pürüzsüz ve tereyağlıydı.

"Bana bir saniye müsaade edin." Bayan Longstead gitti ve kısa bir süre sonra elinde bir günlükle döndü. Günlüğü karıştırdı. "Pek tutarlı bir günlük yazarı değilimdir. Ama

- "Sayfaları çevirmesi durdu. "Görüyorum ki Temmuz ayının sonlarına doğru bir yazı yazmışım. Ah, şimdi hatırladım, amcam bir davetiye yayınlamıştı.

O sırada Londra'da olan tüm yeğenlerini. Bunu hiç söylemedi ama genç Bay Cousins'in ölümünden kısa bir süre sonraydı ve sanırım en iyi arkadaşının tek oğlunun hayatının baharında öldürüldüğünü görünce tahmin ettiğinden daha fazla etkilendi."

İşaret parmağını sayfada gezdirdi, gözleri araştırıyordu. "Evet, konu açıldı. Bayan Sullivan kiracılarımızın taşındığını duyduğunu söyledi. Evi tekrar kiraya verip vermeyeceğimizi öğrenmek istedi.

Amcam da hayır dedi, buna karşı karar vermişti ve aslında avukatına bu kararını emlakçıya iletmesi talimatını vermek üzereydi."

Başını kaldırıp baktı. "Ve Bayan Hendricks Bay Sullivan'ın ertesi gün orada olduğunu söyledi?"

"Bu konuda çok emindi. Acaba tavan arasındaki stüdyoya olan aşkınızı biliyor muydu?"

"Sanırım hayır - ne amcam ne de ben bu konuyu onun önünde hiç açmadık." Bayan Longstead yavaşça günlüğünü kapattı. "Oradan ne istemiş olabilir *ki*?"

"Orada yaşamak için değil, bundan emin olabiliriz," dedi Charlotte. "Bana Bay Longstead'in çalışma odasını tekrar gösterebilir misiniz? Hâlâ anahtarlarını bulmam gerekiyor."

Eskiden Bay Longstead'in masasının üzerinde duran dağ gibi çeşitli eşyalar hâlâ yerdeki eski gazetelerin üzerinde duruyordu.

Bayan Longstead işaret parmağıyla şakağına vurdu. "Eskiden her şeyi nerede sakladığını bilirdim ama bu çalışma odasını beklenmedik hazineler için kazmayalı birkaç yıl oldu. Bir düşüneyim. Hayır, anahtarları hiçbir zaman masasında tutmazdı. Genellikle ..."

Raflara doğru ilerledi ve kullanılmayan bir vazoyu dikkatlice çıkardı -Bir zamanlar bir kitap sırasının sonunu işaret ediyor olmalıydı, ama şimdi çevresindeki ciltler tarafından neredeyse yutulmuştu ve Charlotte'a kıyıdaki bir şeyi tabakasında yarı açıkta duran bir fosili hatırlatıyordu. Bayan Longstead onu salladı. Hiç ses çıkarmadı. Üzerindeki geniş arkeolojik çoğalmaya basmamaya dikkat ederek raflar boyunca parmak uçlarına basarak ilerledi ve başka bir vazo çıkardı. O da boştu.

Bulduğu beşinci vazo hareketiyle birlikte çınladı. Onu devirdi ve avucuna bir dizi anahtar düştü. "İşte buradalar."

Kapıya geri döndü ve anahtarları Charlotte'a uzattı. Charlotte dört anahtarı, özellikle de uzun saplı ve özenli fiyonklu iki pirinç anahtarı inceledi: Üzerlerine yapışmış beyaz toz parçaları vardı. Kokladı. Nane mi?

Kimyager Bay Sealy, Bay Longstead'in arada bir nane pastili içtiğini söylemişti. Ve Charlotte polisin topladığı fiziksel kanıtları incelediğinde, akşam ceketinin bir cebinde nane kokan bir kalıntı olduğunu görmüştü.

"Dans gecesi amcanızın o anahtarları üzerinde taşıyıp taşımadığını hatırlıyor musunuz?"

Bayan Longstead gözlüklerini çıkardı ve camlarını bir mendille sildi. "Ben hazırlanırken beni kontrol etti. O sırada Bayan Coltrane de yanımdaydı. Ona şöyle bir baktı ve bağırdı: 'Aman Tanrım, Bay Longstead, cebinizde ne var? Ceketinizi topak topak yapıyor. O da kıkırdadı ve birazdan ondan kurtulacağını söyledi.'"

Bayan Coltrane'i çağırdılar. Hizmetçi çalışma odasının önüne geldiğinde Bayan Longstead'in anlattıklarını doğruladı. "Evet, öyle oldu ama cebinde ne olduğunu size söyleyemem. Bayan Longstead'in odası kadar aydınlık olmayan koridorun yarısında duruyordu."

Bayan Coltrane işinin başına döndü. Charlotte ev sahibesine şöyle dedi:

"Ben

Sizden bir ricam daha var, Bayan Longstead. Gösterir misiniz

Bana bu evde sizin ve Bay Longstead'in geçmişte Noel hediyelerini sakladığınız yerleri söyleyebilir misiniz?"

Bayan Longstead'in gözleri yeni taktığı gözlüklerinin arkasından büyüdü. "Hepsi mi? Ne için?"

"Amcanızın bu evde bir şey saklamış olma ihtimali var. Hediyeiniz için evi baştan aşağı aramanızı beklediğine göre, aramayacağınız tek yer neresi olabilir?"

"Daha önce kullandığımız yerler! Çünkü her yıl yeni saklanma yerleri bulmamız gerekiyordu ve o her zaman adil davranırdı." Bayan Longstead'in gözleri parladı. Ama aynı hızla güzel yüzündeki heyecan kayboldu ve yerini korku dolu bir dehşete bıraktı. "Ama ne saklamış olabilir? Sence inanıyor musun ... ? ?"

"Neyse ki ya da ne yazık ki, sakladığı eşyanın cinayetle bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. İkisinin ne kadar doğrudan ilişkili olduğunu bilmiyorum. Ama eğer onu bulursak, daha yakından incelemek için yanımda götürmek isterim."

Bayan Longstead bir elini duvara dayadı ama kendine hakim olmak için sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı. Günlüğünün arka tarafındaki boş sayfayı açtı, cebinden bir kalem çıkardı ve hızla yazdı.

"Kasabada üç Noel geçirdik. Yani daha önce kullandığımız altı saklanma yeri var," dedi sıkıca, hazırladığı listeyi yırtarak.

İşe çalışma odasından, alt dolaplardan birinden başladılar, sonra da kullanılmayan çocuk odasına geçtiler. Bayan Longstead orada bir karyolanın altına, sonra da küçük okul odasındaki bir masanın içine baktı. Sonra, Bayan Longstead'in katına uğradılar. Oturma odasında çömeldi ve bir masanın altındaki kapakları açarak defterlerle dolu bir alana ulaştı. çeşitli kutular.

"Korkarım ben de ufak tefek şeyleri saklıyorum," dedi Bayan Longstead, gözleri bir kez daha kederden kararmıştı. "Ama ben onları kutularda saklıyorum. yığınlar."

Charlotte dizlerinin üzerine çöktü ve içeri baktı. Kalbi güm güm atıyordu. "Arkadaki kutuyu hatırladın mı? Fildişi kakmalı olan."

Bayan Longstead tekrar baktı. "Aman Tanrım." Kutuyu çıkardı. "Dışındaki desen benim kutularımdan birine benziyor ama boyutu tamamen farklı."

Charlotte'un dikkatini çeken şey kutunun kalınlığı ya da görece düzlüğüydü. Bir anahtar deliği görülebiliyordu ama Bayan Longstead geçici bir süre için kapağı kaldırdığında kapak açıldı: Kutu kilitli değildi.

Bayan Longstead, kapağı yarım santim açarak Charlotte'a baktı.
Charlotte başıyla onayladı.

Bayan Longstead alt dudağını ısırđı ve kutuyu sonuna kadar açtı. İçinde yaklaşık dört inç genişliğinde ve beş inç uzunluğunda küçük defterler vardı. Bir tanesine göz gezdirdi. Sayfalarına gazete kupürleri ve telgraflar yapıştırılmıştı.

Tekrar Charlotte'a döndü, gözleri tedirgin, sesi kısıktı. "Ama bunların hepsi şifreli."

Charlotte uzun ve titrek bir nefes verdi. "Daha önce de söylediğim gibi Bayan Longstead, bu kutuyu ve içindekileri yanımda götürmek için iznimize ihtiyacım var. Daha yakından incelemek için, çok daha yakından incelemek için."

Yirmi

I Charlotte Bayan Watson'ın evine döndüğünde saat neredeyse dokuzdu: 31 Cold Sokağı onun akşamki son durağı *değildi*.

"Lord Ingram geç kalacağınıza dair bir mesaj gönderdi, biz de Siz dönene kadar yemeği erteledik," dedi Bayan Redmayne, eline bir fincan sıcak kakao tutuşturarak. "Lord Ingram'ın uzmanı Bay Bloom çeyrek saat önce ayrıldı. Beş saat boyunca o hesapları inceledi. Ve ... arka kapıdan gelip gitti - Lord Ingram'ın kendisinden bunu yapmasını istediğini söyledi."

Charlotte bakışlarını kanepede oturan ve viski bardağını sıkıca tutan Bayan Watson'a çevirdi.

"Bu öğleden sonra Reading'in her tarafını dolaştık, bize bir şeyler söyleyebilecek birini aradık -herhangi bir şey-. Cousins fabrikası," dedi, sesi bedensizdi. "Ana müteahhit Bay Fox, sanayi bölgesinde bir adres vermişti. Oraya gittiğimizde sadece kırma taş satan bir yer bulduk. Biz de Mekânın sahibiyle ve çevre bölgelerle yaptığı görüşmelerde Bay Fox'un ofisinin geçici bir ofis olduğunu ve sadece iş süresince orada bulunduğunu öğrendi.

"Bu kendi başına olağandışı bir durum değil. Ancak bu Bay Fox, görünüşe göre, hiç yerel işçi çalıştırmamış ve bu da gözden kaçmamış. Mürettebatının çoğunun İngilizce bilmediği anlaşılıyordu - bugün konuştuğumuz kişilerden bazıları Alman, diğerleri ise Polonyalı olduklarını düşünüyordu. Geldiler. İş yaptılar. Sonra da gittiler."

Bayan Watson viskisinden sağlıklı bir yudum aldı. "Operasyonun verimliliği ve hassasiyeti beni biraz daha fazla rahatsız ediyor. Bu, genç Bay Cousins'ın görev süresi boyunca satın alınan ve yenilenen üç fabrikadan ilkiydi. Bu işi daha önce kullandıkları hiç kimseye emanet etmediler. Ve seçtikleri bu Bay Fox, bir suikastçı kadar hızlıydı. Normalde

iyi olurdu, ancak Bay Fox'un ortaya koyduğu sonuç, en azından Bay Bloom'a göre, olması gerekenden çok daha azdı."

"Peki Bay Fox üç fabrikanın da modernizasyonunu denetlemekten sorumlu muydu?" diye sordu Charlotte.

"Evet," dedi Bayan Watson. "Ekip çok hızlı çalıştığı için sahada yaralanma oranı yüksekti. Bir doktorla konuştuk. getirilen adamlardan bazıları. Zürih'te tıp okudu ve kendini akıcı Almanca konuşuyor olarak görüyor. Bütün bir gün sayıkladıktan sonra ölen bir adamın, tam olarak çıkaramadığı bir aksanla Almanca olarak 'İki tane daha, sonra Sheffield, sonra ev' dediğini söyledi."

Kaşlarını çattı ve bu kez alnını düzeltmedi.

Bayan Redmayne odayı geçip büfeye gitti ve kendi sıcak kakaosuna bir miktar rom ekledi. Şişeyi merakla Charlotte'a doğru uzattı. Öğleden sonraki salonun kapısında duran Charlotte da büfenin yanında Bayan Redmayne'e katıldı. Ancak kakaosunu dantel yapmadı, küçük bir bardağa bir dram rom doldurup geri koydu.

"Gittiğiniz yerlerde, sizden önce aynı soruları sormak için birilerinin gelip gelmediğini sordunuz mu Bayan Watson?"

"MüfettiK Treadles'ın bizden önce Reading'e gelip gelmediğini mi merak ediyorsunuz? Biz de aynı şeyi merak ettik," dedi Bayan Watson, kaşları hâlâ çatıktı. "Ama hayır, hiç kimse benzer sorular sorulduğunu bildirmedi, en azından konuştuğumuz hiç kimse."

Bunaltıcı bir sessizlik çöktü.

Bayan Watson viskisinin kalanına baktı. Charlotte büfeye yaslandı. Bayan Watson'ı teselli edecek bir iki kelime söylemesi gerekiyordu ama yorgundu. Ve yapmaları gereken işler açısından gece daha yeni başlıyordu.

İlk konuşan Bayan Redmayne oldu. "Akşam yemeği için zili çalayım. Hepimiz düzgün bir yemek yiyebiliriz. Dolu bir mideyle her şey o kadar da kasvetli görünmez."

Charlotte kendini biraz gülümserken buldu. Genç kadında enerji ve sağduyuyla birleşen doğal bir cesaret vardı.

Bayan Redmayne'in sorumluluğu aldığını gören Bayan Watson küçük bir iniltiyle daha dik oturdu ve bardağını bir kenara bıraktı. "Bu durumda, izin verin de Sherlock Holmes için bu mektuplar."

Charlotte, Bayan Redmayne'in öğleden sonra eve hatırı sayılır bir mektup yığını getirdiğini görmüştü; halk Sherlock'a büyük ilgi göstermişti.

Holmes'un Bay Longstead ve Bay Sullivan cinayetleri hakkında bilgi istemesi. O zamandan beri geçen saatler içinde mektupların sayısı en az iki katına çıkmıştı: Kanepenin önündeki sehpanın üzerindeki yığın, gerçekleşmeyi bekleyen bir mektup heyelanıydı.

"İşe yarar bir şey var mı?" diye sordu.

"Henüz değil." Bayan Watson bir nefes verdi. "Biraz bunaltıcı, değil mi? Bunu yapmayalı uzun zaman oldu."

Sonbaharın sonlarına doğru, Livia yakınlardaki bir malikânede bir ev partisine katılacağı için Londra'dan taşraya gitmek üzere ayrılmışlardı. Yola çıkmadan önce, gazetelerde Sherlock Holmes'un bir sonraki duyuruya kadar müsait olmayacağını bildiren ilanlar çıkmıştı.

O zamandan beri Stern Hollow'daki bir vakayı araştırmışlar ve haftalar süren bir Fransa seyahatine çıkmışlardı. Bu sabahki gazetelerdeki küçük ilanlar Sherlock Holmes'un dönüşünün ilk habercisiydi.

"Bunca haftadan sonra," diye devam etti Bayan Watson, "eskiden neredeyse her gün yaptığımız şeye geri dönmek biraz tuhaf."

Charlotte'un nabızı hızlandı. "Bayan Watson, Sherlock Holmes için gelen tüm yazışmaları hâlâ saklıyor musunuz?"

"Evet. Neden-"

Charlotte çoktan öğleden sonra salonundan çıkmıştı.

Çalışma odası bir zamanlar merhum Dr. Watson'ın alanıydı. Bugüne kadar burayı başka kimse düzenli olarak kullanmamıştı ve tıp kitapları hâlâ rafların çoğunu kaplıyordu. Ancak dedektif Sherlock Holmes'un girişimleri ve kendisine gelen mektupların hacmi nedeniyle Bayan Watson yeni çekmeceler yaptırmıştı.

Sherlock Holmes resmi olarak izne ayrılmış olsa da, mektuplar gelmeye devam ediyordu. Charlotte çekmeceleri açtı ve Stern Hollow'daki davanın sona ermesinden sonra gelen her şeyi çıkardı.

O zamana kadar Müfettiş Treadles karısına işiyle ilgili hiçbir soru sormamış ve Cousins'de olup bitenlerden tamamen uzak durmuştu. Sonrasında ise daha az.

Mektupların hepsi açılmış ve okunmuştu -büyük olasılıkla Bayan Watson tarafından, muhtemelen o aralıkta bu evde biraz zaman geçirmiş olan Livia tarafından.

Saklama çekmecelerinin önünde duran Charlotte önce her bir mektubu taradı, ardından içinde belirtilen yer ile posta damgasında belirtilen yeri kontrol etti. Hayal kırıklığına uğramıştı ama hiçbir uyumsuzluk yoktu.

Yine de iki mektup dikkatini çekti.

İkisinin de el yazısı birbirine benzemiyordu. Biri blok harflerle yazılmıştı, diğeri ise kalem tutmakta zorlanan birinin ya da sağ elini kullanan birinin sol eliyle yazdığı son derece garip bir yazıydı.

Mektuplar Charlotte'un dikkatine el yazıları yüzünden değil, içerikleri çok açık bir şekilde orijinal olmadığı için sunulmamıştı. Muhtemelen gönderenin sol eliyle yazılmış olan mektup, sevgilisinin doğum günü hediyesi olarak ne istediğine dair ipuçlarını çözmek için yardıma ihtiyacı olan genç bir adamdan geliyordu. Blok harflerle yazılmış olan ise daha da barizdi.

Birlikte yaşayan üç yaşlı kız kardeşin huzuru, tavan arasından gelen ritmik seslerle düzenli olarak bozuluyordu.

Sherlock Holmes'un ilk resmi müşterisi, sevgilisinin doğum günü için ne istediğini bulmaya çalışan genç bir adamdı. Sherlock Holmes'un cinayetle ilgili olmayan en ünlü vakası, üç septuajen kız kardeşin tavan arasında Mors alfabesiyle iletişim kuran ruhlar değil, tıkırtı sesleri çıkaran ölüm saati böcekleri olduğunu keşfetmesiydi.

Her iki vakaya da geçen yaz bir gazete makalesinde atıfta bulunulmuş, Sherlock Holmes'un sahneye fırtına gibi çıkışından bu yana ne yaptığı merak edilmiş ve artık günlerinin çoğunlukla yaşlı kadınlara odun delici böcekler hakkında güven vermekle geçtiği gibi muzip ve belki de kötü niyetli bir spekülasyon yapılmıştı.

Charlotte makaleyi hiç umursamamıştı: Mükemmel bir tanıtım sağlamış ve insanların Sherlock Holmes'un sadece bir suçluyu şok eden davalarla değil, küçük aile içi davalarla da ilgilenmekten mutlu olduğunu bilmelerini sağlamıştı.

tüm şehir. Ancak etrafındaki kadınlar onun adına sinirlenmişlerdi. Hem Bayan Watson hem de Livia, mektubu yazarların niyetini hemen Sherlock Holmes'la alay etmek olarak yorumlamışlardı.

Diğer yandan . . .

Eğer Müfettiş Treadles iş başındaysa ve meraklı gözlerden korkuyorsa, bu iki mektubun şaka olarak algılanmasını sağlamanın bir yolu olabilirdi.

Hangi bilgi onun bu kadar özen göstermesini gerektirmişti ki, sadece ve sadece ona ulaşsın, onun dışında kimse tarafından fark edilmesin?

Zarfların zamlı dikişlerini buharla açmalı mı? Pulları soymalı mıydı? Hatta belki de mektupların üzerinde sıcak bir ütü gezdirmeli miydi, sütle ya da ısı uygulandığında karacak başka bir maddeyle yazmış olma ihtimaline karşı?

Onun yerine mektuplara tekrar baktı ve atlasların bulunduğu rafa yöneldi.

Charlotte'un çalışma odasından çıkışı Lord Ingram'ın gelişiyle aynı zamana denk geldi. Onun soran bakışları karşısında ciddiyetle başını salladı: Ondan yapmasını istediği şeyi yapmıştı.

Şirket çok geç saatlerde akşam yemeğine oturdu ve Charlotte'un o gün öğrendiklerini özetlemesi için dumanı tüten bir kase mulligatawny çorbası, birkaç sığır eti ve patates kroketi ve kapari soslu mütevazı bir dilim haşlanmış koyun eti gerekti.

"Çok şey mi öğrendiniz yoksa hiçbir şey mi öğrenmediniz bilemiyorum Bayan Holmes," dedi Bayan Redmayne, sesi gerçekten şaşkın çıkıyordu. "Bu

Denizler Altında Yirmi Bin Fersah filmindeki bir su altı canavarı gibi, dokunaçlarla dolu, kıvranıyor ve her yere sığırıyor."

Bayan Watson ürperdi. "Sullivan'ların evliliğinin incelenmesinin beni dev bir kafadanbacaklı tarafından kucaklanmış gibi hissettirdiğini söylemeye cüret *edebilirim*."

Tabağındaki bir kroketi itip kaktı. "Birkaç tane daha gördük Bugün o sallanan uzantılar hepimizin arasında. Bunun gerçekten bir faydası var mı?" "Bir deniz biyolojisi uzmanına göre," dedi Lord Ingram, "bir Tek bir dokunaç, altında ne tür bir canavarın gizlendiğini açıkça ortaya koyuyor." Bayan Watson sanki bir şey hatırlamış gibi öne doğru eğildi. "Bayan

Holmes, Lord Ingram cinayetlerin işlendiği gece neler olduğunu zaten kesin olarak bildiğinizi düşünüyor. Doğru mu söylüyor?"

Charlotte, Lord Ingram'a doğru döndü; onun kendisine duyduğu güven çok sevindiriciydi. Ama dikkati, yanına konmuş olan, çikolatalı tereyağı kreması ağaç kabuğunu andıracak şekilde çizilmiş, beze mantarları ve gerçek çobanpüskülü dallarıyla süslenmiş muhteşem bir karışım olan *bûche de Noël'e* takıldı. Bakışları nihayet Lord Ingram'a ulaştığında, sanki yüksek sesle gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Ne yazık ki, Madam Gascoigne'in son şaheserine duyduğu imrenmeye rağmen, Charlotte daha fazla kaba yemeğe ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Bilinen hiçbir gerçeğe çelişmeyen bir hipotezim var," dedi, çatalıyla bir brüksel lahanası saplarken, kaba yemeğin daha çok kek tadında olmasını diledi. "Bu hipotezin doğru olduğuna inanıyorum, ancak polise sunacak yeterli kanıtım yok ve olacağını da sanmıyorum."

Bayan Redmayne, "Hâlâ her gün kanıt toplamaya devam ediyoruz," dedi. "Şu hipotezi dinleyelim."

Charlotte, limonlu ve maydanozlu tereyağı sosuna batırılarak tadı iyice artırılmış olan brüksel lahanasını yedi. "Bay Longstead'in randevu defterinin doğruluğunu araştırıyordum. Hayatının son haftalarında bir şeylerin peşinde olduğu açık. Yaptıklarının Cousins İmalat'taki suiistimallerle ilgili olduğunu ve Müfettiş Treadles'in bu çabasında ona yardımcı olduğunu öne sürüyorum."

Bayan Redmayne, "Ama Bayan Treadles sadece iki kez görüştüklerini söyledi," diye belirtti.

"*Bildiği* kadarıyla," diye Charlotte adına cevap verdi Bayan Watson. "Bayan Treadles son zamanlarda kocasının hareketlerinden habersizdi."

Charlotte başını Bayan Watson'a doğru eğdi. "Kesinlikle. Bayan Treadles bilmediği ve Müfettiş Treadles da konuşmayı reddettiği için, Müfettiş Treadles'in Cold Sokağı 33 numarada ne aradığını kesin olarak söyleyemeyiz. Evdeki alaycı ilana mı cevap veriyordu? Karısının sadakatini sorgulayan belgeler mi, yoksa başka bir şey için mi oradaydı?

"Sebepleri ne olursa olsun, gerçek şu ki, o gece başka birkaç kişi gibi o da doğrudan o eve girdi. Ve bu ev normalde dikkatle kilitlenen bir evdi çünkü iki genç kadın orada uzun süre tek başlarına vakit geçiriyordu."

"Dört kişide 33 numaranın arka kapısının anahtarı olduğu biliniyordu. Bayan Longstead o gün 33 numaraya yaklaşmadı. Bayan Coltrane akşam saat altı buçukta yaklaştı ama sadece tüm kapıların kilitli olup olmadığını kontrol etmek için. Komşunun uşağında da anahtar vardı ama oraya gittiğinde kapının zaten açık olduğunu söyledi. Geriye Bay Longstead kalıyor."

Bayan Redmayne hafifçe ısıklık çaldı. Bayan Watson başka koşullar altında onu azarlayabilirdi, ama Bayan Watson çatal ve bıçağını bırakıp sandalyesini masaya yaklaştırmakla meşguldü.

Charlotte, *bûche de Noël* için yeterince erdemli olduğunu düşünmeden önce en az dört brüksel lahanası daha yemesi gerektiğini hesapladı.

Neyse ki bir yetişkin olarak sebzeleri giderek daha katlanılabilir buldu, Hatta bazen eğlenceli. Ne yazık ki, özellikle brüksel lahanası değil. Henüz değil. "Bay Longstead'in gece ceketinin cepleri delikti ve birinde Nane kokan bir kalıntı vardı," diye devam etti. "Şekerleme ticareti yapan bir eczacı kuruluşunu düzenli olarak ziyaret ediyordu. Nane pastilleri satıyorlardı. Anahtarlarına da benzer bir toz yapışmıştı ve yeğeni, hazırlanırken ona baktığında, hizmetçilerini dehşete düşürecek şekilde ceketinde bir şeylerin şiştiğini bildirdi.

"Bu noktada, Mr.

Longstead 33 numaranın arka kapısını açmıştı. Ayrıca bunu parti başlamadan önce yaptığını, böylece ev sahibi olarak görevlerini aksatmayacağını öne sürüyorum. Kimin için açmış olabilir? Konuştuğumuz diğer herkes yasadışı olarak oradaydı. Yani kapıyı sadece ya Bay için açmış olabilir.

Sullivan ya da Müfettiş Treadles.

"Bay Sullivan'la işbirliği içinde olup olmadığını defalarca araştırdım ve ona en yakın olanlar onun öyle biri olmadığını defalarca söylediler. Bayan Treadles bu sabah perişan bir halde buraya koşup kocasının kendisini Cousins'in hesaplarına fazla bakmaması konusunda kesin bir dille uyardığını söylediğinde, Müfettiş Treadles'a kapıyı onun açtığı fikrine çoktan meyletmiştim.

"Kendisi araştırmadığı sürece neden onu böyle bir konuda uyarsın ki? Ve neden en başta, uzun süre boyunca onun işi hakkında hiçbir soru sormamışken?

"Müfettiş Treadles'ın bu işe karışmasının en basit açıklaması nedir? Bay Treadles.

Longstead. Ama o bir mühendisti, muhasebeci değil. Bayan Treadles'a daha sabırlı olmasını tavsiye etti. Döndükten sonra bile Cousins'la olan ilişkisi çok azdı. Neden durup dururken Cousins'in mali durumuyla ilgilenmeye başladı?"

Charlotte bir sonraki brüksel lahanasını ağzına attı ve *bûche de Noël'e* doğru yol aldı. Ama artık başka kimse yemek yemiyordu. Tüm gözler dikkatle ona bakıyordu, bu da Charlotte'u daha kuvvetli çiğnemek ve her şeyi daha hızlı yıkamak için su kadehinden içmek zorunda hissettirdi.

Biraz öksürdü ve göğüs kafesine bir tokat attı. "Sanırım kazara bir şey buldu. Bunu bulduğuna inanıyorum."

Retikülünü yemek odasına getirmişti ve şimdi de Bayan Longstead'in evinde bulduğu gül ağacı ve fildişi kakmalı kutuyu çıkarıp Bayan Watson'a uzattı.

Bayan Redmayne ve Lord Ingram yerlerinden kalkarak Bayan Watson'ın yanında durdular. Bayan Watson'ın eli kapağın üzerindeydi ama sanki Pandora'nın kutusuyla karşı karşıyaymış ve onu açarak dünyaya büyük bir kötülük yayma riskini göze almış gibi tereddüt ediyordu.

"İçeride sadece defterler var," dedi Charlotte.

Pandora'nın kutusu da pekâlâ bunu içerebilirdi.

Bayan Watson kapağı kaldırdı. Uyuyan bir yılanı dokunmak üzereymiş gibi dikkatle ve hiç de isteksizce küçük bir defter çıkardı. Bayan Redmayne ve Lord Ingram da onu takip etti.

"İçeriğin şifreli olduğuna dikkat edin," dedi Charlotte. "Bu defterlere yapıştırılan her ögenin yanında bir tarih yazılı. En eski küçük notlar altı yıl öncesine ait."

Lord Ingram elindeki not defterini yavaşça yere bıraktı. "Bize Sullivan'lardan ve Bayan Portwine ile yaptıkları anlaşmadan bahsettiğinizde, Bay Sullivan'ın, Bayan Sullivan'ın Bayan Portwine'in çalışma odasının kilidini açmaya çalıştığını fark ettiğinde çok telaşlandığını söylemişsiniz.

Ancak daha sonra benzer bir olay yaşandığında artık umursamadı."

Charlotte bir brüksel lahanasını ikiye böldü ve ortaya çıkan yarısını tereyağı sosuna batırdı. "Gerçekten de öyle. Bayan Sullivan ve ben bu gece onun çalışma odasında gizli bir çekmece bulduğumuzda, çekmecenin yarısı boştu ve

O boş alanın boyutları neredeyse tam olarak bu kutunun boyutlarıydı. I Bay Sullivan, Longstead'lerin boş evlerini artık kiraya vermeyeceklerini, en azından Londra'dan ayrılana kadar vermeyeceklerini öğrendiğinde, kutuyu 33 numaraya taşıma fikrinin aklına geldiğine inanıyor.

"Longstead'lar ona Bayan Longstead'in stüdyoya bayıldığını ve evin artık kiralanmak üzere ilan edilmemesinin nedeninin bu olduğunu söylememişlerdi. Ona göre 33 Cold Sokağı amaçları için mükemmeldi. Birkaç ay boş kalacaktı, orada kimse olmayacaktı ve o da Longstead'ler şehirden ayrıldıktan sonra, emlakçıdan bir ziyaret daha ayarlayarak kutusunu her zaman geri alabilir."

Bayan Watson kaşlarını çattı. "Etrafta emlakçı dolaşırken bir kutuyu saklamak o kadar kolay olamazdı. Bu büyük bir kutu değil ama onu çıkarıp bir yere koymak, hem de kimseye görünmeden?"

Tereyağına bulanmış yarım brüksel lahanası oldukça iyi gitti. "Bu, kutunun neden tavan arasına düştüğünü açıklayabilir. Oradaki stüdyo Evdeki en büyük tek alan, ancak bir duvarla birbirine bağlanan iki bölümden oluşuyor.

dar geçit. Kendisini bir bölüme, emlakçıyı da diğer bölüme yerleştirebilseydi, bu ona deponun kapısını açıp bu küçük kutuyu önceki kiracıların bıraktığı daha büyük dergi kutularından birinin içine koymak için yeterli zamanı verecekti."

"Oyun!" diye bağırdı Bayan Redmayne. "Longstead'lerin birbirleriyle oynadıkları hediye saklama oyunu."

Charlotte su kadehini Bayan Redmayne'e doğru kaldırdı. "Mr. Sullivan'ın sırları, Bayan Longstead'in stüdyoyu işgal etmesine rağmen, Bay Longstead'in hediyesi için saklanacak bir yer araması olmasaydı güvende kalabilirdi. Ve stüdyoda, Bayan Longstead'in her gün oturduğu yerin hemen yanındaki dolaptan daha iyi bir yer olabilir miydi?

"Bu tamamen kanıtlarla desteklenmeyen bir iddia ama bence Bay Longstead bu kutuyla ilk karşılaştığında içinde Bayan Longstead'in ona hediyesi olduğunu düşündü. Açtırmak için bir çilingire götürmüş olma ihtimali var.

Ve kutuyu açtıktan sonra bunun sadece bir hediye değil, büyük bir hediye olduğuna daha da ikna olmuş olma ihtimali de var.

"Onun kriptografi ile ilgilenmesini sağlamaya çalışmıştı; ama o bunu hiç sevmedi.

aynı ölçüde. Ama umut sonsuza dek sürer. Bay Longstead'in bu şifre kutusuyla karşılaştığında, yeğeninin kendisinden habersiz kriptografi çalıştığını ve bu muazzam sürprizi hazırladığını düşünerek mutlu olduğunu hayal etmek zor değil."

"Zavallı Bay Longstead," diye mırıldandı Bayan Redmayne.

Bayan Watson hemen hemen aynı anda başını sallayarak, "Zavallı adam," dedi.

"Bay Longstead'in keyfi ne zaman başka bir şeye dönüştü bilmiyorum," dedi Charlotte. "Ama Müfettiş Treadles'in içinde bulunduğu çıkmazın Cousins'te olup bitenlerle yakından bağlantılı olduğuna dair daha fazla ikna edilmeye ihtiyacınız varsa, Sherlock Holmes'un tipik olarak yaptıklarının ona yardım etmek için yeterince iyi olması gerektiğini söylediğini hatırlıyor musunuz?"

Masanın etrafındaki herkes farklı derecelerde beklenti ve endişe içinde başını salladı. En ciddi ifade, iki bayandan daha fazla şey bilen Lord Ingram'a aitti.

"Sherlock Holmes genellikle yazışmalarını okurdu." Charlotte seçtiği iki

mektubu çıkardı ve etrafındakilere uzattı.

Bayan Watson mektupları taradı. "Ama bunlar-bunlar-ne-" diye kekeledi, şaşkındı.

Charlotte ona gülümsedi. "Sherlock Holmes'a gelen hiçbir şeyi atmama politikanız için her zamankinden daha fazla minnettarım, hanımefendi. Mektupların Müfettiş Treadles'tan geldiğine inanıyorum, o da bu müşterilerin örneklerini bir gazete makalesinde yer aldıkları için seçmiş. Mektupların nereden gönderildiğine bakarsanız ..."

Bayan Watson mektupların üzerindeki adresleri ve zarfların üzerindeki posta damgalarını inceledi. "Herhangi bir eşitsizlik göremiyorum."

"Eşitsizlik yok. Ama lütfen bölgelerin kendilerine bakın."

Lord Ingram bir zarfı kaldırdı. "Headingley. Leeds yakınlarında değil mi?"

Charlotte başıyla onayladı. "Muhtemelen artık Leeds'in bir parçası, ama muhtemelen hala kendi posta damgası olan bir posta ofisi var."

Bayan Redmayne diğer zarfı aldı. "Bunun üzerinde Sharrow yazıyor. Sharrow nerede?"

"Sharrow - Sheffield'da!" Bayan Watson sandalyesinden fırladı. "Müfettiş Treadles *Sheffield*'deydi."

Bayan Watson, Lord Ingram'la birlikte Reading'de öğrendiklerini anlatırken, bu kentin adı ölmek üzere olan bir işçinin dudaklarından Almanca sayıklayarak geçmişti.

İki tane daha, sonra Sheffield, sonra da ev.

Bayan Redmayne, Bayan Watson'ın kolunu nazikçe ovuşturdu. Lord Ingram onun için bir kadeh şarap doldurdu. Onlar Bayan Watson'la ilgilenirken, Charlotte tabağında kalan bütün brüksel lahanalarını bitirdi.

Tereyağı sosu onları çok daha lezzetli hale getirmişti. Ama ne yazık ki, neredeyse brüksel lahanası kadar tereyağı yediğinde kendini ne kadar erdemli hissedebilirdi ki?

Bayan Watson tekrar oturdu ve Lord Ingram'ın önüne koyduğu kadehten içti. Şarap yanaklarına biraz renk getirmişti ama gözlerinin kenarlarındaki ince çizgiler kaşlarını çatmasıyla birlikte daha da derinleşmişti. "Ben Bay Longstead ve Müfettiş Treadles'ın Cousins'teki usulsüzlükleri incelemek için güçlerini birleştirdiğine inanmaya çok istekliydin - Bay Longstead böyle bir çabada bir ortak için çok daha kötüsünü yapabiliyordu. Karısıyla yeni barışmış olan Müfettiş Treadles'ın, aylarca süren ihmalini telafi etmek için ona bir hizmet sunmayı arzuladığından bahsetmiyorum bile. Ama neden ona bir şey söylemediler?"

Lord Ingram kendisi için bir kadeh şarap doldurdu. "Bir numara Korkarım ki erkeksi bir zihin. Muhtemelen onu tehlikeli olabilecek bir işe bulaştırmamanın şövalyece bir davranış olduğunu düşünmüşlerdir."

Ama parti gecesi her şey ters gittiğinde, bu kadar karanlıkta kalmış olması hayatı onun için çok daha zor bir hale getirmişti.

Bayan Redmayne, "Ben de Bay Longstead ve Müfettiş Treadles'in birlikte çalıştıkları ve o gece 33 numaranın arka kapısını Bay Longstead'ın açtığı önermesini kabul etmeye hazırım," dedi. "Ama eğer Müfettiş Treadles'ı bekliyorduyorsa, nasıl oldu da Bay Longstead ile birlikte öldü? Sullivan mı? Ve Bay Sullivan'ın orada ne işi vardı?"

Charlotte yine *bûche de Noël*'e bakıyordu. Lord Ingram pastayı doğrudan önüne itti. Charlotte pastaya gülümsedi ama aslında kirpiklerini ona fırlatmak istiyordu.

Bayan Redmayne'e, "Bayan Charlotte tek gerçek aşkıyla meşgulken, sorunuza bir tahminde bulunabilirim," dedi.

Bayan Redmayne güldü. Bayan Watson kıkırdadı. Charlotte kendine bir dilim pasta kesti. Ah, ne kadar şahane.

Lord Ingram bir an onu inceledi, bakışları eğlence ve şefkat doluydu. Ama diğer hanımlara hitap etmek için geri döndüğünde, hepsi Yüz ifadesindeki neşesizlik kayboldu.

"Bu soruşturmaya başladığımızda, Bayan Treadles'ın çaresiz durumdaydı. Ancak içinde bulunduğu çıkmazın büyük bir kısmı kocasının tutuklanmasından kaynaklanıyordu. Şimdi bildiklerimizle, o gecenin başına, kimse ölmeden öncesine dönersek, şunu görebiliriz *Bay Sullivan* o kadar sıcak bir suyun içindeydi ki neredeyse kaynıyordu, Bay Sullivan makamının gücünü bilerek ve pervasızca kötüye kullandı.

"Onunki ince suçlar değildi. Ortaya çıkmamışlardı çünkü tüm raporları o denetliyordu ve genç Bay Cousins tembel ve ilgisizdi. Ama sonra Bayan Treadles şirketin başına geçti ve şirketin iç işleyişi hakkında her şeyi bilmek istedi. Zeki ve inatçıydı ve Bu sorgulamaları yapmakta tamamen haklıydı.

"Bu onu korkutmuş olmalı. Diğer erkeklerin bir kadının işlerine başkanlık etmesi konusundaki tereddütlerini ve düşmanlıklarını istismar ederek onu ancak bu kadar oyalayabilirdi. Ne de olsa şirketin sahibi oydu. Evliliğine karşı bir tehdit bile uzun vadeli bir garanti değildi. Başka bir şey yapmak zorundaydı.

"Ve tahmin ediyorum ki ..." Charlotte'a baktı. "Belki de Bay Sullivan karısına tamamen yalan söylemedi. Belki de Bayan Longstead'i üzmemek, amcasını çileden çıkarmak ve Bay Longstead ile Bayan Treadles'ın arasını açmak için partiyi bozacak, hatta mahvedecek bir şey yapmak niyetindeydi."

Ağzı havadar kek ve çökmekte olan krem şantiyle dolu olan Charlotte başıyla onayladı. "Mmm."

Bayan Redmayne, "Ama Bay Sullivan'ın partide böyle bir kargaşaya neden olması için Müfettiş Treadles'ın orada olması gerekmez miydi?" diye sordu. "Ama o kışkırtıcı sataşmayı gazetelere vermiş olsa bile, Müfettiş Treadles'ın gerçekten olay yerine geleceğinden nasıl emin olabilirdi? Ve nasıl olur da

Müfettiş orada olsa bile ne yapacağını tahmin edebiliyor musunuz?"

Nefesini içine çekti. "Demek bu yüzden Müfettiş Treadles'ın beylik tabancasını çaldırmış!"

"Kesinlikle," dedi Lord Ingram. "Müfettiş Treadles'ın orada olmasına ihtiyacı yoktu, sadece açık ve net bir şekilde ona ait olan bir şeye ihtiyacı vardı. Tam olarak ne yapmak istediğine gelince, sanırım tabancayla 31 numaraya ateş etmeyi planlıyordu."

"Ne?" Bayan Watson haykırdı.

"Kimseyi yaralamak için değil, en azından kasıtlı olarak değil, ama paniğe neden olmak için. Ateşli silahı geride bıraktığından ve 33 numaradan hızla çıktığından emin olacaktı. Ve sonra, daha da iyisi, 31 numaraya geri döndüğünde, neler olup bittiğini görmek için birkaç cesur beyefendiyle birlikte bir sorti düzenleyebilirdi. Ve bu kahramanlar kafilesi yan odaya vardığında, Müfettiş Treadles'ın hala sıcak olan tabancasından başka ne bulabilirlerdi ki?"

"Bu da onları, olay yerinden kaçmış olması gereken Müfettiş Treadles'ın vurulma olayından sorumlu olduğu sonucuna götürdü. Şeytani bir plan," diye hayret etti Bayan Redmayne. "Peki ama Bay Sullivan 33 numaraya girmeyi nasıl planlamıştı? Arka kapının açık olacağından haberi yoktu."

Lord Ingram Charlotte'a döndü ve kaşlarını kaldırdı. Zamanlaması mükemmeldi: Charlotte kendine ayırdığı küçük pasta dilimini henüz bitirmişti ve boş tabağına kederle bakıyordu.

"Tahminimce kapıyı vurmaya hazırlanıyordu," dedi, "haberlerde okumuş olabileceği havai fişeklerin ara sıra patlamasını fırsat bilerek. Eğer her şey plana uygun giderse, Müfettiş Kapıdaki hasarlar için de basamaklar suçlanacaktır."

"Ve Müfettiş Treadles'ı partide beklemediği için, Bayan Treadles'ın bir numaraya doğru gittiğini gördüğünde bunu bir nimet olarak

değerlendirecekti.

33. Eğer Bayan Treadles'ı bir an için köşeye sıkıştırabilir ve ona karşı haddini aşabilirse, en azından Bayan Treadles'ın, kocasının 31 numaraya ateş ederek Bayan Longstead'in partisini mahvettiğine inanma olasılığı çok daha yüksek olacaktı.

"Ve ne de olsa Bayan Treadles, Bay Sullivan'ın Cousins'ten bir an önce uzaklaştırması gereken kişiydi. Onun düşüncesine göre böyle bir skandal Büyüklük Bayan Treadles'ı bir daha evinden çıkamayacak kadar utandırmalıydı. Ve kim bilir, belki de başarabilirdi. Bayan Treadles'ın sonunda Cousins'de dizginleri ele almasının bir nedeni de Bay Sullivan'ın artık ona karşı çıkmamasıydı. Hâlâ orada olduğunu ve Müfettiş Treadles'ın kalabalık bir toplantıya ateş açacak kışkanç bir koca olarak tutuklandığını bir düşünün."

Oda sessizdi.

"Nispeten genç bir adamın ölümüne sevinmek korkunç bir şey mi?" diye sordu Bayan Redmayne, sesi yumuşaktı.

"Evet," dedi Charlotte, "ama bu adam yaşarken kimsenin hesap vermemesi kadar korkunç değil."

Bu kez Bayan Redmayne'in kolunu nazikçe ovuşturan Bayan Watson'dı. Bayan Redmayne teyzesine -annesine- ıslıl ıslıl gülümsedi ve tekrar Charlotte'a döndü. "Ama her şey Bay Sullivan'ın planına göre gitmedi. Örneğin Bayan Treadles'la konuşurken sözünün kesileceğini hiç düşünmemişti. Ve şimdi biliyoruz ki, sözünü kesen uşağı asla yakalayamadı. Ondan sonra ne yaptı?"

"Sanırım partiye geri döndü," dedi Charlotte. "Lord Ingram birkaç konukla görüştü. Bayan Longstead'in arkadaşı Bayan Elizabeth Yates ona parti sırasında Bayan Longstead'in Bay Proctor adında bir kuzeniyle konuştuğunu söylemiş. Ama Lord Ingram Bay Proctor'ın izini sürdüğünde, böyle bir konuşma hatırlayamadı.

"Bu akşam Bayan Longstead'den ayrıldıktan sonra Bayan Yates'e uğradım ve ondan Bay Sullivan'ın fotoğrafına bakmasını istedim, o da hemen Bayan Longstead'in kuzeni Bay Proctor olarak teşhis etti."

Bayan Redmayne iğrenmiş bir ses çıkardı. "Yani Bayan Longstead'in arkadaşıyla sahte bahanelerle mi konuştu? Bu adamın tenezzül etmediği bir şey var mı?"

"Kişisel çıkarları söz konusu olduğunda mı? Görünüşe göre hayır," dedi Lord Ingram. "Eğer doğru hatırlıyorsam, Bayan Yates ve bu 'Bay Proctor' Bayan Longstead'in stüdyosunu tartışmışlardı. Bu şekilde mi-"

Bayan Redmayne heyecandan neredeyse su kadehini devirecekti. "Aman Tanrım. *Aman Tanrım!* Evet, bu olmalı. Bay Sullivan sırrının artık güvende olmadığını böyle öğrenmiş olmalı."

Kendini hatırladı ve Lord Ingram'a mahcup bir şekilde sırtıttı. "Lordum, böldüğüm için beni bağışlayın ve lütfen devam edin."

Lord Ingram onun özrünü gülümseyerek elinin tersiyle itti. "Tahmininizde kesinlikle haklıydınız. Bayan Yates bana Bay Longstead'le Noel hediyesinin yıllık saklanması hakkında sohbet ettiklerini söyledi. Bay Longstead başka bir misafirle konuşmak üzere oradan ayrıldıktan kısa bir süre sonra sözde Bay Proctor onun yanında belirdi. Amca ve yeğen arasındaki bu yıllık gelenekten hoşlandığını ve her zaman bu yılki hediyelerin nereye saklanacağı konusunda spekülasyon yapmaktan hoşlandığını iddia etti. Sormuş Bayan Yates'e herhangi bir fikri olup olmadığını sordu. Ve Bayan Yates, ne hileden ne de ihanetten şüphelenmeyerek, Bay Longstead'in hazırladığı hediye 33 numaralı stüdyoda saklamış olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşündüğünü söyledi, çünkü burası önceki yıllarda bulunmayan yeni bir yerdi.

"Sonra Bay Sullivan gitti. Çok geçmeden Bayan Longstead geldi ve onunla biraz oturdu. Sanırım Bayan Yates'in bire beş kala gerçekleştiğini söylediği sohbet buydu?"

Charlotte başıyla onayladı. "Bu da bana Bay Sullivan'ın 33 numaraya ikinci kez, bire çeyrek kala ile beş kala arasında bir yerde girdiğini söylüyor.

bir dakika. Bay Longstead, 1'den biraz sonra, çünkü Bayan Longstead, Bayan Yates'le konuştuktan sonra onunla konuştu."

"Bayan Longstead'in stüdyosunun kapısını vurarak açan ve içerideki her şeyi yok eden Bay Sullivan mıydı?" Bayan Redmayne, Bayan Watson'ın kolunu tutarak sordu.

"Değerli kutusunu bulamayınca öfkesini Bayan Longstead'in ekipman ve malzemelerinden çıkardı. Sanırım Bay Longstead geldiğinde stüdyodan yeni çıkmış, aşağıya iniyordu."

Bayan Watson elini Bayan Redmayne'in elinin üzerine koydu. "Bay Sullivan'ın önce Bay Longstead'i sonra da kendisini öldürdüğünü ima etmek istemiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, hiç de değil. Bay Sullivan'ın Bay Sullivan'ı ölümcül şekilde yaraladığını söylemek istemiştin. Longstead ve ikincisi, son anlarında toparlandı ve Bay Sullivan'ı vurarak karşılık verdi."

Sessizlik. Izgaradaki ateş sadece ara sıra yumuşak bir tıslama çıkarıyordu.

Pencerenin dışında gece açıktı ve yıldızlar dışarıdaydı, küçük, soğuk

karanlık bir uçsuz bucaksızlığın üzerindeki ışıklar. Charlotte vücudunun sandalyesine gömüldüğünü ve beyninin de onu takip ederek hoş bir uyuşukluğa sürüklendiğini hissetti.

Bir sıçrayışla doğruldu. Hayır, henüz uykusunun gelmesine izin veremezdi.

Lord Ingram, "İki ölü adamın düşüş şekline bakılırsa, Bay Sullivan'ın önce Bay Longstead'i vurduğunu görebiliyorum," dedi, elleri havada hareketler çizerek. "Ve sonra Bay Longstead bastonunu Bay Sullivan'a fırlattı, muhtemelen bunun tabancayı elinden düşüreceğini ummuyordu. Ama tabanca Bay Longstead'in yakınına düştü. Yattığı yerden umutsuz bir hamle yaptı, tabancayı kaptı ve silahı almak için gelen Bay Sullivan'ı vurdu. Kurşun Bay Sullivan'ın alnının ortasına isabet etti ve onu geriye doğru sendeleterek pencere pervazına düşerken başının arkasını çatlattı."

Elleri kendi boğazında olan Bayan Watson yavaşça ellerini indirdi. "Ama neden? Kutuda Bay Sullivan'ın suçlarına dair kanıtlar olabilir. Ama Bay Longstead'in kendisini bulduğunu düşünse bile, Bay Longstead'in kendisini polise teslim etmeme konusunda istekli olup olmayacağını öğrenmeye çalışmaz mıydı?"

"Peki Bay Longstead o olduğunu biliyor muydu? Bilseydi onu Bayan Longstead'in partisine davet eder miydi?" diye sordu Bayan Redmayne.

"Sanırım Bay Longstead'in şüpheleri vardı ama somut bir şey yoktu. Ne de olsa Bay Sullivan'ın adı kutunun üzerinde ya da içinde yoktu," diye cevap verdi Bayan Charlotte. "Ya da belki de şüpheleniyordu ama aniden iletişimi keserek Bay Sullivan'ı telaşlandırmak istemedi. Bay Sullivan'ın bunu neden düşünmediğine gelince.

Bay Longstead ile görüşürken, belki de yaptığıının affedilemez olduğunu biliyordu. En azından Bay Longstead söz konusu olduğunda."

Bakışları hâlâ Bayan Watson'ın önünde duran kutuya takıldı; dikkat çekici olmayan, zararsız görünen bir nesneydi.

"Peki ya Müfettiş Treadles?" diye sordu Bayan Redmayne, Mrs. Watson'ın ellerini kendi ellerinin içine aldı. "Sonunda ne zaman geldi?"

"Emin değilim. Lord Ingram ve benim ceketinin düğmelerini bulduğumuz bahçenin hemen dışında saldırıya uğradığı sonucuna vardık. Saldırı, bahçeye ve 33 numaraya girme konusundaki kararlılığını bir kat daha arttırmış olmalı."

Müfettiş Treadles'in bahçede koşarak neye doğru gittiğini hayal etti. güvenli bir sığınak olduğuna inandığı, arka kapısını sorduğu bir ev

açık bırakılacaktı. Neyse ki gerçekten de açıktı. Kapıyı arkasından kilitledi ve nefes nefese kapının önüne yığıldı.

Çarpan kalbi yavaşlarken, kolundaki acıya karşı dişlerini sıktı. Bıçak kolunun üç katını kesip geçmişti. Kendi kanının kokusu burun deliklerini doldurdu.

Ve karanlıktı, çok karanlıktı. Dışarıda sis kıvranıyordu. Boş evin içine 31 numaradan hiç ışık düşmüyordu.

"Merdivenleri el yordamıyla çıktı. Bayan Longstead'in çatı katındaki stüdyoda deneyler yaptı. Orada yarasını temizlemek için biraz alkol bulabileceğini biliyordu. Ve belki de sarmak için biraz bez. Ve sonra, mutsuz bir keşif - ardından kötü bir Sürpriz."

Merdivendeki koku karmaşası, her adımda daha da güçleniyordu, çiçeksi, baharatlı, ispirotolu, duyuların bombardımanı. Gözleri sulandı mı? Boğazı tahriş oldu mu? Botları kırık camların üzerinde gıcırdadıkça onaylanan bir önsezi duygusu tenini sardı mı?

Ama aşağıdan gelen o ses de neydi? Birisi eve giriyordu!

"Arka kapıyı kilitlemişti. Ama bayanın kapıyı kilitleyeceğini tahmin edemezdi.

Sullivan ön kapıdan ayrılmış ve kapıyı kilitlemeden bırakmıştı. Saldırgan içeri girmiş. Çatı kapısı hasarlıydı ve kilitlenemiyordu. Aşağı inmiş. Ve daha aşağıda. Baş odanın kapısı açık mıydı? Sise rağmen biraz sokak lambası ışığı geldi mi? Belki."

İçeri girdi ve kapıyı kilitledi. Bir yatağın iri hatlarını belli belirsiz seçebiliyordu. İlerledi, ayağı takıldı ve yapışkan bir sıvının içine düştü. Tavan arasındaki yıkım koku alma duyusunu geçici olarak bastırmıştı ama korkunç bir şey olduğunu anlamak için kanın keskin kokusuna ihtiyacı yoktu.

"Keşfin ne kadar korkunç olduğunu ancak hayal edebilirim," dedi Charlotte usulca. "O odada güpegündüz gelen tarafsız bir araştırmacı değil, karanlıkta cesetlerin üzerinde tökezleyen zaten korkmuş bir adamdı."

Pencere kenarındaki cep feneri, büyük olasılıkla Mr. O gece planları olan Sullivan çoktan tükenmiş olacaktı. Kibriti çakarken Müfettiş Treadles'ın elleri titriyor muydu? Zayıf ışık kıpkırmızı havuzları ve buruşmuş bedenleri aydınlattığında boğazından korku ve endişe sesleri yükseldi mi?

Gördüklerinden bir anlam çıkarabildi mi? Yoksa kapıyı kilitlemekle ve yatağın arkasında savunma pozisyonu almakla mı meşguldü? Ayrıca kendi beylik tabancasına da rastladı, uğursuz bir bulguydu.

Kapının hemen ötesinde sinsice dolaşan bir saldırgan varken bunun önemini düşünecek durumda değildi.

"Sonra hiç beklemediği bir şey oldu; polisin gelişi. Bayan Sullivan kilitleyemese bile ön kapıyı kapatmıştı. Ama saldırgan kapıyı açık bırakmış olabilir. Polis içeri girdiğinde hâlâ evde olması, ancak iki polis kapıyı açtığına kaçmayı başarmış olması mümkün.

polisler Müfettiş Treadles ile meşguldü."

Charlotte su kadehinden uzun bir yudum aldı. "Gerisini biliyoruz ya da en azından görgü tanıklarının ifadelerine sahibiz."

"Zavallı Müfettiş Treadles," diye mırıldandı Bayan

Redmayne. Lord Ingram gözlerini masanın üzerindeki bir noktaya dikti.

Bayan Watson, yemek odasındaki hoş sıcaklığa rağmen soğuk terler dökmüş gibi mendiliyle yüzünü sıvazladı. "Zavallı Müfettiş Treadles gerçekten de. Ama o saldırgan kimdi ve Müfettiş Treadles'tan ne istiyordu?"

"Bunu bilmek için, önce şu kutu hakkında bir şeyler yapmam gerekecek şifreler." Charlotte şakaklarını ovuşturdu. "On altı yaşıma geldiğimde şifrelerden çoktan bıktığımı kimseye söyledim mi?"

Yirmi bir

Mr. Mears kahve getirdi. Ama Charlotte'un bir gece daha hayatta kalabilmesi için kahve yeterli değildi; kek yemeliydi, bol bol kek.

Güçlendirici bir ısırik aldı - sünger rulo, çırpılmış krema dolgusu, çikolatalı ganaj. Birkaç saat sonra bu cennet gibi kombinasyon bile uyku ihtiyacının yanında sönük kalacaktı. Ama şu anda, fazladan bir ya da iki dilimi hak edecek kadar uzun süre uyanık kalma fikri onu hâlâ heyecanlandırıyordu.

Bayan Watson, Bayan Redmayne ve Lord Ingram, her biri kutudaki bir defterle ilgilenerek çalışmaya başlamışlardı bile. Gazetelerdeki küçük bildirilerde genellikle oldukça basit yer değiştirme şifreleri kullanılırdı. İşi sağlama almak için Lord Ingram hanımlara, düzenli olarak ortaya çıkan yer değiştirme şifreleri hakkında hızlı bir eğitim vermişti.

Charlotte pastadan bir ısırik daha aldı ve önündeki defteri, en eski tarihli olanı açtı. Arabada, sokak lambasının ışık birikintileri arasından geçerken, kutunun içindekileri taramış ve daha fazla şifrenin, muhtemelen karmaşık ve dolambaçlı olanların düşüncesinden sadece dehşet duymuştu. Ama şimdi, şifreli küçük notlar ve ara sıra bir telgrafla düzgünce yapıştırılmış bu ilk defteri karıştırırken, bunun yerine garip ve garip bir şekilde ürpertici bir aşinalık duygusuyla sarılmıştı.

Tarihlerin kendisinden.

Küçük bildirimler haftalıktı ve dakikti: Neredeyse iki yılı kapsayan bu defterde sadece bir kez bir bildirim normalden bir gün sonra ortaya çıktı.

Daha önce de böyle bir şeyle karşılaşmıştı. Yoksa tam olarak bu şeyle mi karşılaşmıştı?

Lord Ingram başını kaldırdı. "Holmes."

Sesi gergindi, yüzünde yeni başlayan -ya da çoktan düpedüz- bir hayal kırıklığı ifadesi vardı. "Şunlara bak."

Elinde en son defter vardı, önündeki küçük notlar kodlanmıştı ama son on ya da on iki not kodlanmamıştı. Düz metin halindeydiler ve İncil'den ayetlerdi.

Her on günde bir yayınlanır.

"Ne oldu?" diye sordu Bayan Watson, odadaki ruh hali değişimlerine karşı her zaman duyarlıydı.

Lord Ingram Charlotte'u bekledi. Charlotte'un parmakları kalemi sıkıca kavradı ama başını salladı. Lord Ingram defterini Bayan Watson'a uzattı ve içindeki küçük notları görünce soluğu kesildi.

"Ama bunlar- bunlar-"

Sanki devam edemeyecekmiş gibi durdu.

Bunlar Moriarty'nin yordakçılarına dağıtılan bildirilerdi ve her bir bildiri, yeni bir anahtar gönderilinceye kadar, o dönemde şifrelenmiş tüm mesajların anahtarı olarak işlev gören bir kitaptaki tek bir kelimeye işaret ediyordu.

Bayan Redmayne defteri teyzesinin elinden aldı ve her zaman güneşli olan yüz ifadesi bile karardı. "Moriarty. Yani Bay Sullivan sadece kendi cebini değil, Moriarty'nin cebini de mi dolduruyordu?"

Tüm bu titiz kayıtları tutarken.

Bir kez daha düşününce, bunu yapmış olması o kadar da tuhaf görünmüyordu. Bay Sullivan'ın önde gelen iki özelliği kötülük ve kindarlıktı. Muhtemelen Moriarty'nin uşağı olarak elde ettiği ödüllerin, harcadığı emek ve üstlendiği risklerle orantılı olmadığını düşünmüştü.

O halde bu kayıt, Moriarty'ye karşı elinde tutabileceğine inandığı bir şeydi. Ya da öyle değilse bile, en azından bunun ortaya çıkmasının, muhtemelen hiç tanışmadığı efendisinin başını ağrıatacağını düşünmüş olmalıydı.

Charlotte, Lord Ingram'a döndü. "Müfettiş Treadles'ın Moriarty hakkında ne bildiğini söyleyebilir misiniz?"

Müfettiş, Moriarty'nin arka planda belirttiği pek çok davaya karışmıştı ama bu ismi sadece Stern Hollow'daki soruşturma sırasında doğrudan duymuştu.

İçine İncil'den ayetler yapıştırılmış olan defter Lord Ingram'ın eline geri dönmüştü. Sayfalarını karıştırdı. "Hapisten çıktıktan sonra Polis gözetiminde, çocukları Stern Hollow'a götürmeden önce, bu özel amaç için müfettişle görüştüm. Moriarty hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu, özellikle de Moriarty'nin bir davayla ilgisi olup olmadığını. Geçtiğimiz yaz de Lacey adında bir adam öldü, ama o

cesedin rastgele bir adama ait olduğuna ve de Lacey olarak teşhis edildiğine, böylece dosyanın kapanacağına ikna oldu."

Defteri kapattı ve bir daha açılmamasını dilercesine masanın üzerine itti. "Müfettiş Treadles'la de Lacey'nin ölmediği konusunda hemfikirdim - Lacey sadece bir takma addı, Moriarty'nin İngiltere'deki baş teğmeni olarak hareket eden kişi tarafından üstlenilmişti. Ayrıca ona son derece dikkatli olmasını söyledim.

Moriarty ya da onun emrindekilerle tekrar muhatap olacaksa dikkatli olmalı."

"Ona gazetelerdeki küçük ilanlardan bahsettiniz mi? Moriarty'nin adamları tarafından kullanılan şifreleri çözmek için gerekli anahtarlara işaret ettiklerini?"

"Hayır. Bana onları hiç sormadı ve yaz aylarındaki davasının da onlarla ilgili olduğunu sanmıyorum."

Bayan Redmayne, "Müfettiş Treadles bunları bilmiyorsa, Bay Longstead buraya yapıştırılan telgrafların en azından bir kısmını kendi başına deşifre etmeyi başarmış olmalı," dedi. "Acaba hangileri?"

"Tahminimce yaz sonunda gönderilenler olmalı," dedi Charlotte. "İncil ayetleri zaten düz metin halinde ve her ayetin işaret ettiği şifre anahtarı sadece geldiği kitabın adı. Bay Longstead o zamanki telgrafların buğdaytaşı şifreleri olduğunu fark etseydi, bunları çözmek onun için çok zor olmazdı. Lordum, hanımlara buğdaytaşı şifrelerinin nasıl çalıştığını açıklar mısınız?"

Lord Ingram bunu yaparken ve hanımlar notlar alırken, Charlotte telgrafların şifreli metinlerini kopyaladı - yazın ikinci yarısında bunlardan çok sayıda vardı. Herhangi bir hata yapmadığından emin olmak için kontrol ettikten sonra, masadaki herkese, anahtarı aynı kâğıda önceden yazılmış bir telgraf dağıttı.

Deşifre edilen kablolar kronolojik sırayla şöyledir:

Eğer başka bir şey onu vazgeçirmeyecekse, devam edebilirsiniz.

Kanser ilacının yarın öğleden sonra teslim edilmesini

bekliyoruz. Kız kardeş için bir planınız olacağına

inanıyorum.

Burada işler istikrarsız. Bir sonraki emre kadar kendi başınızın çaresine bakın.

"'Kız kardeş' Bayan Treadles'ı mı kastediyor?" diye sordu Bayan Watson, sesi alçak ve kısıktı. "Eğer öyleyse, ilk telgraftaki 'erkek' onun erkek kardeşi, yani genç Bay Cousins mı oluyor? O bir şey biliyor muydu?"

O kadar sönük bir iş adamıydı ki. Sonunda Cousins'da bir şeylerin yanlış gittiğini mi sezmişti? Yoksa ona mı *söylenmişti*?

Charlotte'un midesi sıkıştı. Üvey kardeşini hatırladı, Mr. Bir zamanlar Moriarty'nin kriptografi olan Myron Finch. Bay Finch o sırada Londra'daydı. Cousins'ın sahibini, şirketinin altının oyulduğu konusunda uyarmaya çalışmış mıydı?

Parmak uçlarıyla masaya vurdu. Bay Finch'ten haber almayalı çok uzun zaman olmuştu. Hâlâ güvende miydi? Ve eğer değilse ...

Lord Ingram onu izliyordu; nadiren kıpırdanırdı; parmaklarını oynatması Lord Ingram'a hiç de alışıldık bir şeymiş gibi gelmezdi. Elini masadan çekti ve iyi olduğunu göstermek için başını salladı.

Bayan Watson'ın sesi gergin çıkmaya devam etti. "Burada sözü edilen kiKilerin kimliğini anlamak bizim için çok kolay, çünkü zaten Mr.

Bu telgrafları alan Sullivan'dı ve Cousins'de iyi bir şey yapmamıştı. Bay Longstead bunların ne olduğunu nasıl bilebilirdi ki?

Telgraflar ne hakkındaydı?"

"Tarihleri ya da en azından tarihlerden birini tanırıdı," dedi Charlotte.

"Bayan Longstead, amcasının Bay Barnaby Cousins'in ölümünden tahmin ettiğinden çok daha fazla etkilendiğini söyledi. Genç Bay Cousins çok sevdiği arkadaşının tek oğluydu ve göz açıp kapayıncaya kadar ölmüştü. Ve bu

Üçüncü telgraf, kız kardeşi için bir plan yaptığına dair olan, öldüğü gün gönderilmişti."

"Kanser ilacı ne içindi?" diye sordu Bayan Redmayne. "Genç Bay Cousins neden öldü?"

Sorularını genellikle canlılıkla ve zevkle sorardı. Bu kez omuzları kamburdu ve sanki cevaptan korkuyormuş gibi kimseye bakmadı.

"Gazetelerde sıtma yazıyordu." Charlotte başka bir şey ortaya çıkarmak konusunda neredeyse o kadar isteksizdi. Derin bir nefes aldı. "Bu arada Bay Longstead, Sealy and Worcester adlı eczacı dükkanında kanser ilaçlarını araştırmış. O sıralarda Cousins ailesinin doktoru Dr. Motley ile de konuşmuş."

Şimdi Bay Longstead'in "doktor" yazdığında randevu defterinde, kendi doktoru Dr. Ralston'u kastetmemişti, ama

Dr. Motley. Cousins'daki toplantılar olarak kaydettiği şeyler, Bayan Cousins'a yaptığı taziye ziyareti ve Müfettişle yaptığı baş başa görüşmelerdi.

Treadles, hem Cousins klanı hem de Cousins girişimiyle ayrılmaz bir şekilde ilişkiliydi. "İngiliz Kütüphanesi Okuma Odası "ndaki tüm o seanslar, şifreleri çözmek için harcadığı zaman olabilirdi - ya da Yoksa gerçeği bulmak için kendi başına çalışıyordu. Ve kimyagerlere yaptığı ziyaretler ilaç kimyagerlerini değil, *analitik* kimyagerleri kapsıyordu.

Bayan Watson burun kemiğini sıktı. "Şimdi aklıma geldi. Neredeyse her şeyin birbirine nasıl uyduğunu biliyoruz. Ama elimizdeki kanıtların çoğu Moriarty ile ilgili. Polise vermeye cesaret edemiyorum, bu da Moriarty'ye ne kadar çok şey bildiğimizi gösterir. Müfettiş Treadles hariç polisin bizi uydurmacı olarak görmeyeceğine de güvenmiyorum.

Ne de olsa, Moriarty'nin varlığını kim doğrulayabilir ki? Moriarty'nin Marbletons ve Lady Ingram bu ismi kamuoyu önünde söyleyebilecek tek kişilerdi ve ortaya çıksalar bile tanıklıklarının herhangi bir ağırlık taşıyacağına güvenemeyiz."

Bu kez Bayan Redmayne Charlotte'a baktı, yüz ifadesi önsezi ama aynı zamanda endişeli bir umutla doluydu. Bayan Watson'ın ifadesi daha ölçülüydü, sanki umut etmekten korkuyormuş gibiydi. Lord Ingram ise cesaretlendirmek için olduğu kadar söz vermek için de başını salladı.

Bana ne yapmayı planladığınızı söyleyin, ben de bunun gerçekleşmesine yardımcı olayım.

"Hâlâ kahve var mı?" dedi Charlotte, uykusuz bir geceyi kabullenerek. "Ve kumar oynayacak havasında olan var mı?"

Sherlock Holmes'ün temsilcilerinin her biri, Bayan Treadles'ı gece geç saatlerde arayıp izin aldıktan sonra, hikâyelerinin sabah baskılarında yer alması için kompozisyonun tamamlanmasına yetecek kadar zaman kala, Londra'nın büyük gazetelerinden birini ziyaret ettiler.

Bu hikayeyi cesaret edebildikleri kadar anlattılar: Bay Sullivan'ın Cousins Manufacturing'den yaptığı çirkin hırsızlık; Bay Longstead'in gerçeği ortaya çıkarmak için yürüttüğü cesur kampanya; Bay Longstead'in kendisinden yardım istemesinin ardından Müfettiş Treadles'ın azimli soruşturması.

Bay Sullivan tehlikeyi Bay Longstead ve Müfettişten önce fark etti. Treadles işini bitirebilirdi. Müfettişin beylik tabancasını çalmış, kalabalık bir partide ateşlemeyi ve sonra da kanıt olarak geride bırakmayı planlamıştı

33 Cold Street'te, hem Scotland Yard'daki Müfettiş Treadles'ın hem de Cousins Manufacturing'deki Bayan Treadles'ın itibarına zarar vermek.

Anlatımın bu noktasında, Sherlock Holmes'un temsilcileri dramatik lisans. Yaşayan hiç kimsenin tanık olmadığı bir yüzleşmenin, tabanca sallayan, ağzından köpükler saçan bir Mr. Sullivan ve sakın, kahraman Bay Longstead. Bay Sullivan, Bay Longstead'i göğsünden vurdu. Bay Longstead, övgüye değer hayatının son anlarında umutsuz bir hamleyle Bay Sullivan'ın alnına bir kurşun sıktı.

Ve Müfettiş Treadles, Bay Treadles ile gizli randevusuna geç kaldı. Longstead -tabii ki Bay Sullivan'ın fedailerinin yüzünden- amca ile yeğen arasındaki, iyilik ve kötülük güçleri arasındaki bu ölümcül kavgada talihsiz bir seyirci olarak olay yerine rastladı.

Charlotte hâlâ Sherrinford Holmes kamuflajı içindeyken -o, Mrs. Watson ve Bayan Redmayne rollerini erkek kılığına girerek oynamışlardı. -O ve Lord Ingram, Lord Ingram'ın bir önceki akşam Charlotte'un kendisine verdiği numuneyi emanet ettiği analitik kimyager olan arkadaşını mantıksız bir şekilde erkenden ziyaret ettiler.

Gözleri kan çanağına dönmüş kimyager, Lord Ingram'a bir zarf uzattı ve " z r dilerim" dedi.

Lord Ingram'ın parmakları zarfın üzerinde sıkılaştı. Charlotte kısa bir süre gözlerini kapadı. Bu iki kelime onlara bilmeleri gereken her şeyi anlatıyordu.

Onu Bayan Watson'ın evine kadar uğurladıktan sonra Euston istasyonundan kalkan erken trene yetişmek üzere oradan ayrıldı. Charlotte bir kılıktan çıkıp diğerine girdi.

-Ciddi, tek renkli ceket ve etek setleri daha az teatral değildi. Sherrinford Holmes'u oynamak için giydiği büyük göbekli takım elbiselerden

-Ve Bayan Treadles'ı tekrar çağırdı.

Bayan Treadles'ı sabah dönebileceği konusunda uyarmıştı. Ama Saat o kadar geç olmuştu ki Bayan Treadles kalkmış olmasına rağmen henüz giyinmemişti. "Lütfen bir an önce evinizden ayrılmaya hazır olun," dedi.

Charlotte, elinin arkasına bir esneme bastırdı. Kahve sonunda etkisini yitirmiş olmalıydı.

Bir de ne görsün, Bayan Treadles artık hazırды ve onu sarsarak uyandırıyordu. Charlotte, gözleri hâlâ çoğunlukla kapalı, onun peşinden dışarı ıktı.

Arabaya yaklaşırlarken Bayan Treadles, "Bana hâlâ nereye gittiğimizi söylemediniz," dedi.

"Bayan Cousins'in," diye mırıldandı Charlotte.

Kendini vagonun içine sürükledi ve bir koltuğa çöktü. Sadece otuz saniye sonra -ya da öyle görünüyordu- Bayan Treadles ona tekrar uyandım. Bayan Cousins'in evine varmışlardı.

Küçük misafir odasına girdiklerinde Charlotte aynada kendini gördü. Korkunç görünüyordu, şiş ve çukur gözlüydü. Aman Tanrım, cildi biraz sarkmış mıydı? Bütün gece uyanık kalma işi için çok yaşlanmıştı. Danışman dedektif Sherlock Holmes, yüzü her zamanki ışıltısını ve esnekliğini tamamen geri kazanana kadar sadece çok az tehlikeli ve zorlayıcı küçük vakaları kabul edecekti.

Bayan Cousins kısa bir süre sonra hacimli bir geceliğin üzerine giydiği siyah bir şalvarla geldi, çay tepsisiyle bir hizmetçi de onu takip ediyordu. "Alice, Bayan Holmes, her şey yolunda mı?"

"Sizi bu uygunsuz saatte çağırdığım için özür dilerim," dedi Charlotte, artık sadece iki kısa uykusundan değil, görevinin mutsuz doğasından da daha uyanık hissediyordu.

Sherlock Holmes olarak yaptığı işler sırasında pek çok kötü haber vermişti. Bu iş için çoğu kişiden daha uygundu, doğal tarafsızlığı onu müşterilerinin hayatlarını paramparça etmenin en kötü etkisinden koruyordu.

yanılsamalar ve kalplerinin kırılması. Yine de başka bir yerde olmayı, hâlâ uyuyor olmayı diledi.

"İkiniz için haberlerim var ve korkarım ki bu haberler pek de sevindirici değil."

Bayan Treadles'ın yüzündeki bütün renk soldu. "Müfettişin -kocamın-"

"Hayır, Bayan Treadles. Müfettiş Treadles'ın masumiyetine her zamankinden daha fazla inanıyorum."

Charlotte, Bay Woodhollow ve Bayan Hendricks'e hiç değinmeden, parti gecesi olanları kısaltarak anlattı. Bayan Treadles dinliyor ve Bayan Cousins'in koluna yapışıyordu. Bir noktada, Bayan Cousins elindeki çay kaşığını düşürdü ve fark etmedi bile. "Dün gece meslektaşlarıma olayların bu versiyonunu sunduğumda, Ama yine de elimde eksik bir resim vardı. Bayan Cousins, anladığım kadarıyla kocanız sıtmadan ölmüş?"

Bayan Cousins'in bu bariz mantıksızlığa yanıt vermesi biraz zaman aldı. "O yaptı."

"Kinin almadı mı?"

Bayan Cousins iç çekti. "Bu onun için bir nükstü - ilk olarak büyük turunda İtalya'yı ziyaret ettikten sonra sıtma krizi geçirmişti. Ne yazık ki

korkunç kulak çınlamasına neden olduğu için bu deneyimden sonra kinin'e karşı derin bir nefret geliştirdi. Ayrıca her zaman kininin Kansere yakalanıyordu - kayınvalidem tümörden öldü ve bu onda derin bir iz bıraktı.

"Daha sonra, Dr. Motley muhtemelen yeterli dozu almadığı sonucuna vardı - tabletleri dilinin altında saklamak ve daha sonra tükürmek, bu tür şeyler - çünkü kinin'den nefret ediyordu. Ve sıtmadan değil, kanserden muzdarip olduğuna inandığı için."

Bayan Treadles bir kolunu Bayan Cousins'in omuzlarına doladı. Bayan Cousins.

Cousins Bayan Treadles'ın elini sıktı.

Charlotte kendini toparladı. "Bay Cousins'in gerekli tüm dozları alıp almadığını bilmiyorum Bayan Cousins, ama onun durumunda bunun bir önemi olmayacağını biliyorum."

"Ne-" Bayan Cousins, Bayan Treadles'a doğru baktı; yüzündeki anlaşılmazlık ifadesi kendisinininkini yansıtıyordu. Hızla dehşete dönüşen bir şaşkınlık. "Ne demek istiyorsunuz, Bayan Holmes?"

"Birisi kocanızın kanser korkusundan faydalandı ve ona sözde bir kanser ilacı verdi. Bu son sıtma atağı sırasında o da bu ilacı içti. Etkili kanser ilacı diye bir şey yoktur ve bazıları az miktarda zehirli madde içerir. Ama bu çok daha kötüydü, çünkü çoğu arsenikti."

Bayan Cousins çığlık attı, havada asılı kalan kısa, keskin bir feryattı bu. Ağzı açık kaldı ama sesi kesilmiş gibi sessizdi.

"Hayır!" diye bağırdı Bayan Treadles. Ayağa fırladı. "Hayır!"

Charlotte kimyasal analistten gelen sonuçları sundu. "Mr. Longstead bundan şüphelenmişti. Bu nedenle sizi çağırdı Bayan Cousins ve sizden bir parça matem mücevheri aldı. Çünkü içinde kocanızın saçı vardı. Ve Bay Barnaby Cousins, saçında hala arsenik olup olmadığının analiz edilebileceği kadar yakın bir zamanda vefat etti."

İki kadın da Charlotte'tan zarfı almak için öne çıkmadı. Sanki taşla dönüşmüşler gibi sadece ona baktılar.

Charlotte nefes verdi. "Korkarım daha da kötüleşecek."

"Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?" diye sordu posta memuru, beklentiyle Livia'ya bakarak.

Livia'nın elleri paketinin etrafında kenetlendi. Boğazı kuru, yüzü sıcaktı ama kalbi sanki hâlâ uyuyormuş gibi garip bir şekilde yavaş atıyordu.

"Bu paket," dedi kısık sesle. "Ve yirmi kuruşluk pul, lütfen."

Leydi Holmes sonunda Livia ile Londra'ya gitmenin evde kalmaktan daha iyi olduğuna karar vermişti. Tren değiştiriyorlardı ve Livia el yazmasını tren istasyonunun hemen dışındaki küçük postaneden göndermeye karar vermişti.

Kendini kandırmayı bıraktığında, her şey kör edici bir şekilde açık hale geldi.

Charlotte ona Bay Marbleton'ın büyük olasılıkla Moriarty'nin oğlu olduğunu söylemişti. Livia buna asla inanmak istememişti. Ama Moriarty'nin kalelerinden birini soyduktan hemen sonra Bay Marbleton'ın ona aniden veda etmesi tesadüf olamazdı.

Bir şey onu zorlamıştı. Birisi.

Moriarty.

Sadece bu isim bile ciğerlerini donduruyordu. Bay Marbleton'a nasıl haber verebileceğini bilmiyordu ama o her zaman nerede olursa olsun Sherlock'u arayacağını söylemişti.

Holmes hikayeleri.

Eğer öyküsü popüler bir dergide yayınlanırsa, on binlerce kopya basılacak ve dünyanın dört bir yanına dağıtılacaktı, böylece bir tanesinin onun eline geçme olasılığı çok daha yüksek olacaktı. Ve onu, ilk kez bir fide olarak tanıştığı bu öyküyü eline aldığı anda onu unutmadığını biliyordu.

"Başka bir şey var mı hanımefendi?" diye sordu memur, pulları uzatırken. "Teşekkür ederim, şimdilik hepsi bu kadar," dedi.

Şimdilik.

"Mutlu Noeller, bayan."

Katibin sıradan ama içten yüzüne baktı ve onun başka birinin Bay Marbleton'ı olduğunu hayal etti. "Size mutlu Noeller,
"

Bugün ve her zaman.

Charlotte, Bayan Treadles ve Bayan Cousins ile mümkün olduğunca erken konuşmak istemişti çünkü başka kaynaklardan dedikodular duymadan önce en kötüsünü kendisinden öğrenmelerini istiyordu. Bayan Treadles'ın yanından ayrıldığında

Cousins'in evinde gazeteciler çoktan dışarıdaydı. Erken saatlerden bir saat sonra

küçük bir suçlu, Bay Sullivan'ın emriyle Müfettiş Treadles'ın beylik tabancasını çaldığını itiraf etti.

İki saat sonra, başka bir adi suçlu ortaya çıkarak, söz konusu gece bir şey çalmak umuduyla 33 Cold Street'e -ön kapı açık olduğu için- girdiğini, ancak içeride iki ceset gördüğünü itiraf etti. Müfettiş Treadles, polis olduğunu iddia ederek içeri girdiğinde, suçlu işlemediği cinayetlerden dolayı tutuklanmaktan o kadar korkmuştu ki, müfettişi arkasından iterek odaya sokmuş ve onu öldüreceğini iddia etmişti, O da! Sonra da Müfettiş Treadles'ın çok mantıklı bir şekilde kapıyı üzerine kilitlemesinin ardından kaçtı.

Charlotte bu hikayenin yaratıcılığı karşısında kıkırdadı.

Öğle vakti Lord Ingram'ın treniyle Euston İstasyonu'nda buluştu.

Müfettiş Treadles, Sherlock Holmes'a yazdığı iki sahte mektupta gerçek adresler verdiğinden, Lord Ingram o noktaları kendi gözleriyle gördü. Sheffield'daki adreste, büyük ve modern bir fabrikayı mükemmel bir şekilde görebildiğini, ancak Moriarty'nin yardakçıları mektubu ele geçirmiş olsalar bile gururla *De Lacey Industries* yazan büyük bir levhanın bulunduğu fabrikaya bağladı.

Müfettiş Treadles'ın verdiği adres, Lord Ingram'ı yakındaki Leeds'te, yine De Lacey Industries'in şemsiyesi altındaki daha büyük, daha modern görünümlü bir fabrikaya götürmüştü. Moriarty sadece Kuzenler'den -ve muhtemelen diğer şirketlerden- para aşırıyla kalmamış, bu parayı kendine yeni zenginlik kaynakları yaratmak için kullanmıştı.

Charlotte, Moriarty'nin Paris dışındaki kalesinden aldığı fotoğraf plakalarını hatırladı. O resimlerin arasında fabrikalar da vardı. Kaç tanesi bu şekilde, yasalara saygılı işletmelerin can damarlarını kurutarak inşa edilmişti?

Bu konu üzerinde fazla durmak istemediğinden, vakit geçirmek için çok daha keyifli bir yol olan Lord Ingram'ı öpmeye yöneldi.

Arabaları Scotland Yard'ın önünde durdu. Lord Ingram, Müfettiş Treadles'a Sherlock Holmes'un Sherlock'un yaptığı şeyi yaptığını bildirmeyi planlıyordu.

Holmes genellikle öyle yapardı. Sonra da müfettişin mümkün olan en kısa sürede serbest bırakılmasını sağlamaya çalışacaktı.

Charlotte umutla, "Öğleden sonra ne yapacaksın?" diye sordu.

Henüz bir çay elbisesi yoktu ama yine de çay içmeye gelebilirdi - ve çay elbisesinin meşhur olduğu şey için.

"Bugün Noel arifesi Holmes. Çocuklarıma hediye bulmam gerek."

Buna nasıl itiraz edebilirdi ki? Ama hemen yeniden parladı. "Bu yıl bana bir Noel hediyesi verecek misin?"

Birbirlerine nadiren hediye verirlerdi.

Kaşlarını kaldırdı. "Bana bir tane verecek misin?"

"Evet."

Bir an için ona baktı. "Aman Tanrım, sıcak su şişesini rahatlatıyorum, değil mi? Tam önümde ördüğün Paris!"

Adamın yüzündeki sahte korku ifadesine güldü. Yanağını ellerinin arasına alarak, "Ama bana ne vereceğin konusunda en ufak bir fikrim yok," dedi.

"Sıcak su şişesinin tam karşılığı," diye uyardı karanlık bir sesle. "Tam olarak eşdeğeri, Holmes."

Araba uzaklaştığında hâlâ gülümsüyordu.

Lord Ingram'dan gelen bir mesaj Charlotte'u yakaladığında Charlotte eve daha yeni varmıştı. Son darbe gelmişti: Bay Sullivan'ın kötülüklerine dair bir yığın kanıt Scotland Yard'a teslim edilmişti; yalnızca yüzsüzce zimmete para geçirmenin değil, yalnızca genç Bay Cousins'in zehirlenmesinin değil, iki buçuk yıl önce Bay Mortimer Cousins'in ağır zatürreesinden kurtulacakmış gibi görüldüğü sırada çayına etilen glikol katılarak öldürülmesinin de kanıtıydı bu.

Charlotte'un düşündüğü gibiydi. Tıpkı Bay Sullivan'ın bir gün Moriarty'ye suçlayıcı bir parmak doğrultmak için kanıt biriktirdiği gibi, Moriarty'nin

Onun kin dolu doğasını açık bir kitap gibi okuyan teğmenler de onu gizlice kanunun uzun kollarına terk etmeye hazırlanmışlardı. Ne de olsa, bu doğrultudaki hiçbir soruşturmanın Mr.

Sullivan'ın kendisi, De Lacey Industries fabrikalarına el konulmasına neden olabilecekken kesinlikle değil.

Yaşlı Bay Cousins'ın öldürüldüğü haberi Charlotte'u şaşırtmamıştı. Sabah Bayan Treadles ve Bayan Cousins'ı Bay Barnaby Cousins'ın saçında bol miktarda arsenik bulunduğu konusunda bilgilendirdikten sonra, onları Bay Mortimer Cousins'ın da benzer bir kaderle karşılaşmadığından emin olamayacağı konusunda uyarmıştı.

Bu onu şaşırtmadı ama yine de üzdü. Parti gecesini, amca ve yeğenin o odada olduklarını, Bay Sullivan'ın Müfettiş Treadles'ın tabancasını Bay Longstead'in göğsüne doğrulttuğunu düşündü. Bay Longstead'e Longstead'i öldürmeden önce onun acısından ve öfkesinden zevk alabilsin diye mi? Ve hiçbir zaman sağlıklı olmamış yaşlı bir adam olan Bay Longstead, göğsünde bir kurşun varken, bastonunu Bay Sullivan'a fırlatacak, yere düşen tabancayı almaya çalışacak ve ateş edecek gücü kendinde nasıl bulmuştu?

Çünkü Bay Sullivan, Bay Longstead'in sağlığını tehlikeye atan sevgili arkadaşı ve ortağının ölümünden kısmen de olsa sorumluydu. ve onu bir kardeşten daha çok sevmişti.

Tüm ifşaatlar sayesinde Müfettiş Treadles gün batımından hemen önce, akşam baskılarının bir Noel mucizesi olarak selamlayacağı bir şekilde serbest bırakıldı.

Hem Lord Ingram hem de Sherrinford Holmes, sevgili ve sadık eşiyle birlikte onu karşılamak için oradaydı.

"Teşekkür ederim," dedi Müfettiş Treadles Charlotte'a. "Beni kurtarabilecek biri varsa o kişinin siz olacağınızı biliyordum. Teşekkür ederim."

Onun elini sıktı. "Sizi yeniden aramızda gördüğüme sevindim, Müfettiş. Bu arada harika bir iş çıkardınız."

"Bunu Sherlock Holmes'un bir temsilcisinden duymak gerçekten büyük övgü."

"Bu Sherlock Holmes'un kendi görüşüdür. Kendinizden şüphe etmenize hiç gerek yoktu."

Müfettiş Treadles hızla gözlerini kırptırdı, başını salladı ve sesi titreyerek, "Tekrar teşekkür ederim. Her zaman teşekkür ederim."

O ve karısı kol kola, iyi dileklerini sunan bir kalabalığın önünden yepyeni geleceklerine doğru yürüyen yeni evli bir çift gibi ayrıldılar. Arabalarına vardıklarında arkalarını dönüp el salladılar. Bayan Treadles uzanıp kocasının yanağına dokundu. Elini tutup eldivenli avucuna bir öpücük kondururken gözleri yaşarmıştı.

Charlotte, Lord Ingram'ın onlar hakkındaki iyimserliğini hatırladı.

Belki de kişinin iyimser olmasına neden olan her zaman romantik bir bakış açısı değildi. Belki de bazen bu sadece doğru bir değerlendirmeydi.

Hayatındaki en büyük romantiğe döndü. "Bu öğleden sonraki hediye avın nasıldı Ash?"

"Verimli olduğunu söyleyebilirim."

Gözlerini kısmıştı. "Bana ne vermeyi planladığını hâlâ bilmiyorum."

Adam sırttı. "Şaşkınlığın ötesindeyim."

"Ama kendine bir sıcak su torbası aldığını biliyorum - hayır, en az iki tane -"Şimdi, hediyemi kullanabilirsin."

"Ve haklısın." Güldü. "Her zaman olduğun gibi."

Sonsöz

Dokuma Robert Treadles'ı istila etti. Hâlâ rüya görüyordu - hücresinde her gece yaptığı gibi kendi yatağında uyanmanın hayalini kuruyordu. Fakat

aynı zamanda rüya gördüğünü bilecek kadar uyanıktı ve Rahatlık, güvenlik ve özgürlük yanılsamaları gözlerini açtığı anda buharlaşacaktı.

Rüyasında Alice'e daha sıkı sarılıp yüzünü onun saçlarına gömerken bile düşünceleri Longstead'lerle yedikleri ikinci akşam yemeğine geri döndü. Bayanlar salondan ayrılıp masada sadece erkekleri bıraktıktan sonra, Bay Longstead sadece bir şişe Porto şarabı değil, bir de not defteri getirmişti.

Bu defteri ve buna benzer birkaç defteri 33 numaradaki stüdyoda buldum, diye ciddi bir şekilde ifade etmişti. Umarım söyleyeceklerimi abartılı bulmazsınız ama defterin içeriğinin Cousins ile ilgili olduğuna inanıyorum.

Ve böylece başlamış oldu.

Treadles ilk başta sadece nezaketen dinlemişti. Yaşlı adam Barnaby Cousins hakkında spekülasyon yaptığında inanmamıştı, Treadles'ın merhum ve çok üzgün kayınbiraderi öldürülmüştü. Ancak daha sonra Bay Longstead, Barnaby Cousins'in saçında arsenik bulunduğunu kanıtlayan ve dul eşinden aldığı bir değil iki analitik kimyagerin raporları şeklinde kanıtlar sunmuştu.

Bundan sonra Treadles'ın bu işe karışmaktan başka çaresi kalmamıştı: Kayınbiraderine bunu yapan her kimse, aynısını Alice'e de yapabilirdi.

Bay Longstead konuşmaya devam etti ve Treadles, Alice'in ona iş yerinde yaşadığı muhalefet hakkında çok az şey anlattığını anladı. Ama en azından Bay Longstead'in anlattığı kadarıyla Cousins'in mali durumu hakkındaki şüpheleri soruşturmasının başlangıç noktasını oluşturuyordu.

Cousins mülklerini yenileyen ana müteahhit tarafından inşa edilen diğer fabrikaları ziyaret ettiği bir bilgi toplama gezisi, onu De Lacey Industries'e götürdü ve bu fabrikayı gördüğünde alarmı sis kornalarının tam sesiyle yükseldi.

Bu de Lacey'nin, Moriarty'nin İngiltere'deki baş teğmeniyle aynı kişi olduğundan emin olamazdı. Ama dolambaçlı yollardan da olsa Sherlock Holmes'a haber vermeyi ihmal etmedi. Ve şimdi karşı karşıya oldukları olası tehlikeleri tartışmak için Bay Longstead ile buluştu.

Ocak ayının ilk gününden sonra hayatlarındaki hanımları bilgilendirmeye karar verdiler

-Moriarty'nin gölgesinden uzakta Noel'in ve yeni yılın tadını çıkarsınlar. Bay Longstead, defterlerdeki diğer küçük notları ve telgrafları deşifre etmek ve mümkün olduğunca çok kanıt ortaya çıkarmak için çabalarını iki katına çıkarırken bile yeğeni için bir çıkış ayarlamak için acele etti.

Treadles, aynı ana yüklenici tarafından üzerinde çalışılan diğer iki sahayı keşfetmek için bir yolculuk daha yaptı. Manchester'da bir De Lacey Industries holdingi daha bulmuştu ama Cornwall'da - Cornwall'da neyle karşılaştığından hâlâ emin değildi, yakalanmaktan kıl payı kurtulmuştu.

O ve Bay Longstead birbirleriyle buluşurken daha dikkatli olmaları gerektiği konusunda anlaşmışlardı ama aynı zamanda, Bay Longstead yeğeninin partisinden kaçmak zorunda kalsa bile, Treadles'ın Londra'ya döndüğü gece 33 Cold Street'te buluşmanın hem güvenli hem de gizli olması gerektiği konusunda da anlaşmışlardı. Treadles Alice'e daha geç bir dönüş tarihi verdi - partiden döndüğünde onu çoktan evde bulmanın Alice için hoş bir sürpriz olabileceğini düşündü.

Ancak trenle geri dönerken takip edildiğini fark etti. Hızlı ve rastgele tren değiştirdi. Bu dönüşünü birkaç saat geciktirdi ama sonunda takipçisinden kurtulduğunu düşündü.

Sadece 33 numaradan bir taş atımı ötede saldırıya uğradı. Bunu takip eden kabus.

Gözlerini açtığında -daha fazla uyumaya çalışmanın bir anlamı yoktu- çıplak duvarlar ve demir parmaklıklar yerine krem rengi bir yatak örtüsü ve dörtte üçü çekilmiş keten rengi yatak perdeleri gördü. Hava kusmuk ve diğer insan atıklarının yaygınlığından değil, hafif ve hoş bir şekilde lavanta suyu ve yer cilası, temiz ve bakımlı bir ev kokuyordu.

Çok dikkatli bir şekilde başını çevirdi. Yanındaki sıcaklık da bir yanılsama değildi; Alice gerçekten onun kollarındaydı. Ve o da gerçekten kendi yatağında, bir kez daha özgür bir adamdı.

Charlotte Holmes yüzünden. O kadına ve eteklerindeki her aşırı firfıra şükürler olsun.

Scotland Yard'dan serbest bırakılışını hatırlayınca sanki yeniden rüya görüyormuş gibi hissetti. O güzel, sevimli araba yolculuğunu. Alice'in babası ve kardeşi, özellikle de babası için yeniden yas tutması. Daha önceki haftalar, aylar ve yıllar boyunca birbirlerine söyleyemeyecek kadar korktukları, utandıkları ve tedirgin oldukları her şeyi itiraf ettikleri o uzun, çok uzun konuşma.

Sonrasında kendini temiz ve yükten arınmış hissetmişti ama aynı zamanda gözleriyle karşılaşamayacak kadar da utangaçtı. Onun da aynı şeyi hissettiğinden şüpheleniyordu, muhtemelen konuyu Sherlock Holmes'a getirmesinin nedeni de buydu.

"Sence Robert, yani hiç merak ettin mi?

Yukarı Baker Sokağı 18 numaradaki o yatak odasında hasta bir adam olduğuna dair herhangi bir kanıt, gerçek bir kanıt var mı?"

Kıkırdadı ve ikisine de birer bardak viski doldurdu. "Sana bildiklerimi anlatayım, sevgili Alice."

Yanında Alice kıpırdandı. Gözlerini açtı ve az önce adamın yaşadığı duyguların çoğu Alice'in yüzüne yansıdı. İlk baştaki otomatik dehşetten, tutuklanmasının artık geride kaldığını ve tekrar birlikte olduklarını fark etmesiyle gelen rahatlamaya kadar.

Ona döndü. "Robert, Mutlu Noeller." "Sana da mutlu Noeller, Alice."

Onun yüzünü avuçladı. "Bugün hayatımızın geri kalanının ilk günü." Bunu düğünlerinin ertesi sabahı söylemişti. Adam onun elini tuttu,

öptü ve o zamanki cevabının aynısını verdi: "Her gün hayatımızın geri kalanının ilk günüdür."

Ama bu sefer unutmayacaktı. Bu sefer daha iyisini yapacaktı.

Noel sabahı Charlotte'un kapısında Livia'nın hoş sürpriziyle karşılaştı.

Livia'ya göre, anneleri fazladan birkaç damla afyon tentürü aldığı için hâlâ uyuyordu. O da bundan faydalanmış ve kaldıkları yerin kapıları açılır açılmaz oradan ayrılmıştı.

Gelişi Bayan Watson ve Bayan Redmayne tarafından coşkuyla karşılandı. Dört kadın hararetli bir şekilde sohbet etti ve büyük bir

Kahvaltı. Daha doğrusu, kadınlardan üçü hararetle sohbet etti ve Charlotte büyük bir kahvaltı hazırladı.

Kapı yine çaldı. Bu kez gelen Lord Ingram'dı, yanında çocukları vardı, Bayan Lucinda mutlu bir şekilde Bay Mears'a tren istasyonuna giderken hediyeleri bırakmak için geldiklerini söylüyordu.

Bayan Watson'ın saygınlığı tartışmalı olabilirdi ama Bayan Redmayne resmi olarak Lord Ingram'ın üvey kardeşiydi. Bazıları hâlâ ama çoğu kişi onu yufka yürekli olarak överdi: Zengin ve çarpıcı bir adam, davranışlarında büyük bir serbestliğe sahipti.

Ancak, çocuklarını, özellikle de kızını böyle düşmüş bir kadınla tanıştırdığı ortaya çıkarsa, o bile ateş altında kalacaktır.

Charlotte Holmes. Çocuklar onu simaen tanıyorlardı ve sır saklamak için güvenilemeyecek kadar küçüklerdi, bu yüzden Charlotte öğleden sonra salondan sıvıştı

Çocuklar merdivenlerden çıkmadan önce.

Livia da öyle, o da Bayan Livia'da olduğunun bilinmesini istemiyordu. Watson'ın.

Kendisine bakamayan ve Charlotte'un artık desteklediği ablası Bernadine ile bir süre oturdular. Sonra resmi sabah salonuna gittiler.

Charlotte orada Livia'nın artık bildiklerini kendisine anlatmasını bekledi.

Livia uzun bir iç çekişle bunu yaptı. "Bay Marbleton Moriarty'nin elinde, değil mi?"

Bay Marbleton'ın iyi niyetli aldatmacasının başarısızlığa uğraması ve Livia'nın gerçeği kendi gözleriyle görmesi an meselesiydi. "Korkarım öyle."

Livia ellerini eteklerinin kıvrımlarına gömdü; sabah ateş yakılmamış salon soğuktu. "Onu kurtarmak için ne yapabiliriz?"

"Henüz emin değilim ama bir şeyler bulacağız."

Livia sandalyesinde bir ileri bir geri sallanıyordu. "Yıllar ve yıllar mı sürecektir?" Charlotte yaklaştı ve Livia'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Muhtemelen."

Livia'nın elleri titriyordu. Ama bir süre sonra, elleri hâlâ titrerken, "Ben buna hazırım," dedi.

Lord Ingram birkaç dakika sonra gelip onları buldu. Karşılıklı selamlaştılar. Livia ona monogramlı mendiller hediye etti; o da Livia'ya bir şişe mavi-siyah mürekkep verdi, şişenin üzerine Livia'nın baş harfleri kazınmıştı.

Hediyesini alan Livia, hemen gidip deneyeceğini söyleyerek diplomatik bir şekilde oradan ayrıldı.

Lord Ingram Charlotte'u öpmek için hiç vakit kaybetmedi ve Charlotte da bundan çok zevk almak için hiç vakit kaybetmedi.

Sonra da ona bir değil iki tane sıcak su torbası verdi. "Bak, senin için Noel ağacı elbiseme neredeyse tıpatıp benzeyen bir tane yaptım - ona ne kadar bayıldığını biliyorum. Ama fazladan bir sıcak su şişesi aldığın için, kendim için yaptığımı da sana vermek zorundayım. Şimdiye kadar gördüğün en güzel Noel pudingine benzemiyor mu?"

O kadar çok güldü ki gözleri yaşardı. "Artık sıcak su şişelerimi yakın tuttuğumda seni düşünmekten başka çarem olmadığını anlıyorum."

Kendini beğenmiş. "Kesinlikle. Şimdi bana ne getirdin?"

Dışarıya, geçide gitti ve kadının elbise kutusu olduğunu hemen anladığı büyükçe bir kutuyla döndü.

Onunla evli ya da akraba olmayan bir beyefendi ona kıyafet vermemelidir. Mükemmel.

Kutunun içinde bir ... bir ... vardı.

Giysiyi sallayarak açtı ve her yönden inceledi. Hiç şüphe yoktu. Anilin boyaların icadından önce var olmayan bir pembe tonunda açık bir redingot ve havadar beyaz bir iç elbise? Bu bir çay elbisesi, şimdiye kadar gördüğü en dantelli, en fırfırlı, en kıvrımlı ve dantelli çay elbisesi.

"Bir tane istediğimi nereden bildin?"

"Etmedim. Ama Stern Hollow'da bana evlenme teklif ettiğini hatırlıyor musun?"

İç çamaşırını yastıklı bir sandalyenin arkasına sermişti. Elini ön kısmında gezdirdi. Önünden aşağıya *doğru* bir sıcaklık yayıldı. "Stern Hollow'da sana teklif etmekten çok daha fazlasını yaptım."

"Bundan daha fazlasını yapacağınızı bilmeden *önce*, Bayan Watson öğleden sonra uykusunu çekerken beni kulübenize gelip sizi ziyaret etmem için davet ettiniz. O zamandan beri bu daveti düşünüyorum. Ve benim gibi çamura batmış biri bile hanımların böyle durumlarda çay elbisesi giydiğini bilir."

İç çamaşırının eteğini kaldırıp elini içine mi sokuyordu? Sıcaklık ona doğru koştu-

Boğazını temizledi. "Yani geleceğimizde böyle durumlar olmasını mı istiyorsunuz?"

"Elbette. Sezon için Londra'ya döndüğümde, özgür bir adam olarak, seni çay elbisesi içinde çok ama çok sık görmeyi umuyorum."

Elini onun elinin üzerine koymak zorunda kaldı, böylece onun çay elbisesine tamamen terbiyeli ve saygın başka bir şey yapmasını engellemiş oldu. Gözleri buluştu; onunkinde yaramazlık parıldıyordu.

Ama saniyeler geçtikçe bakışları ciddileşti. "Dikkatli ol Holmes. Nezaketin son perdesini de yırtmamış olabiliriz ama Moriarty seni artık bir düşman olarak görüyor olmalı. Ya da en azından, son derece uygunsuz bir düşman."

Bir pck daha almak için eğildi. "Elbette çok ama çok dikkatli olacağım. I Baharda geri döndüğünde senin önünde giymem gereken bir çay elbisem var."

Fotoğraf: Jennifer Sparks Harriman

USA Today çoksatan yazarı **Sherry Thomas**, iki yıl üst üste RITA Ödülü kazanan ve *Publishers Weekly*, *Kirkus Reviews*, *Library Journal*, *Dear Author* ve *All About Romance* gibi sayısız "Yılın En İyileri" listesinde yer alan, günümüzde yazan en beğenilen tarihi kurgu yazarlarından biridir. Romanları arasında Lady Sherlock serisinin ilk dört kitabı olan *A Study in Scarlet Women*, *A Conspiracy in Belgravia*, *The Hollow of Fear* ve *The Art of Theft*; *My Beautiful Enemy*; ve *The Luckiest Lady in London* bulunmaktadır. Kocas ve oğullarıyla birlikte Austin, Teksas'ta yaşamaktadır.

ONLINE BAĞLAN

SherryThomas.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

Okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

 Soğuk Sokakta Cinayet için Kapak

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.